Digitized by Google

CATALECTA RABBINICA,

IN USUM SCHOLARUM PRIVATARUM EDITA,

A

DAVIDE MILLIO.

TRAJECTI AD RHENUM,
Ex Libraria JOANNIS BROEDELET,
cIↄ Iↄ cc xxviii.

DAVIDIS MILLII

DE

MODIS LOQUENDI

ET

DISPUTANDI

FORMULIS TALMUDICIS,

LIBER SINGULARIS.

DAVID MILLIUS

L. S.

Ut Catalecta haec Rabbinica prelo ſubjicienda curarem, propoſitum bene merendi de Academia & juventute praeſertim mihi commendata, effecit. Multi enim, qui generoſo impetu ad ſtudium Rabbinicum animum appulerant, noſtrae diſciplinae alumni egregii, facile videbant viam ad Rabbinorum Scripta, variis adhuc difficultatibus obſitam & impeditam eſſe, quae facillima etiam Hebraeorum ſcripta pervolventes morarentur, quo minus curſum proſequi, metamque ſibi propoſitam conſequi valerent. Inprimis quod formulae loquendi Rabbinicae, non ſatis expoſitae eſſent, quam difficultatem ut tollerem efflagitabant. Horum deſiderio edendo haec Opuſcula eo faciliorem me praebui, quod gauderem tales adhuc reperiri, qui conſuetum aliis noſtra tempeſtate in litteris verſandi morem averſarentur; quo fontibus neglectis rivulos modo ſectantur, ſuperficiaria quadam eruditione contenti, qui e vocabulariis, lexicis, atque indicibus ſapiunt, & omnia quae a Rabbinis proficiſcuntur aut vituperant, aut vix ac ne vix

quidem lectu digna judicant, cauſſati hyperbolis omnia in Rabbinorum ſcriptis contaminata eſſe & referta. Horum hominum cum magna multitudo ſit & mira audacia, hac occaſione pauca reponam. Fabulas immo aperta mendacia contra Chriſtum atque Apoſtolos veritatemque omnem, in Talmude aliisque Rabbinorum ſcriptis occurrere, haud inficior, ſed praeterea nihil ſani, pulcri, quodque explicationi Scripturae S. inſerviat reperiri, vehementer nego. Infinita Scripturae S. loca in meris tenebris jacerent, niſi e Rabbinorum monumentis lux illis affuſa fuiſſet: multa adhuc Interpretes doctiſſimos torquent, nonniſi e Judaeorum Scriptis exponenda atque illuſtranda. Neque ideo Rabbinorum monumenta vituperanda eſſe duco, quod tot fictis narrationibus abundent, ab hoc enim more ſcribendi nec Aegyptii, nec Graeci & Romani inter mortalium ſapientiſſimos numerati, quin ne Scriptores quidem Θεόπνευςοι abhorruerunt. Quae hic non fuſius proſequor, quia in Oratione *de fabulis Orientalium*, explicatius dicta ſunt, tantum ut promiſi, unum aut alterum adhuc locum adducam, e quo pateat, ipſos Magiſtros pleraque in Talmude occurrentia, allegorice exponere ſolere.

Ne illos adducam, quos Celeberrimus Wol-

Wolfius in Bibliotheca Hebraea recenſuit Auctores, aliquot adferam Fabulas, quae in עללות אפרים libro, de hoc argumento conſcripto, exponuntur. Memoratur ibidem fol. 6. & ſeq. fabula e Gem. תענית fol. 23. ubi ita narratur. R. Jochanan iter ſuſceperat, atque in hominem inciderat חרוב *ſiliquam arborem* (quod vocabulum ſimul *exitium* ſignificat) plantantem: quae cum nonniſi ſeptuageſimo poſt plantationem anno fructus ferat, R. Jochanan quaeſivit ex homine: tune noſti, te tamdiu fore in vivis, ut arboris hujus fructibus veſcaris? Ad quae ille: talem in horto inveni arborem a Parentibus plantatam, quare & ego liberorum commodo planto. Deinde accidit colloquio hoc finito, ut pius Choni hammagnagal prandii tempore a ſomno occuparetur, eoque obrutus 70 annos dormiret. Tandem vero experrectus animadvertit, hominem fructum de arbore memorata comedentem, unde collegit Avum ejus illam plantaſſe arborem, & ad minimum dixit, dormivi 70 annos.

Anicularum & puerorum ludibrio & contemtui ſeſe expoſuiſſent Doctores Talmudici, ſi haec revera accidiſſe credidiſſent, quare quid ficta hac narratione indigitetur in עללות אפר׳ laudato loco, ita exponi-

 tur.

annorum Pſ. xc. 10. & rebus mundanis impedita eſſet: liberis ſuis opes congererent, ut a Parentibus congeſtas accepiſſent, quae ſine divina benedictione, illis חרוב *exitio* & *maledictioni* cederent, oppido vero paucos, ſtudio Legis operam navare, glebae affixos. Ideo ergo tribum Levi, tot in S. Litteris mactari encomiis, quod ne filios quidem ſuos non cognoviſſet, dum ſcilicet res mundanas eis minime proſpiceret, ſed Dei ſermonem obſervaviſſet, & fœdus ejus: quare *copiae ejus eſſent benedictae.* Deut. xxxiii. 9 & 11. Ne quis vero, quod vita hominis in S. Litteris, cum ſomnio comparetur, quemadmodum Jobi xx. 8. inde colligat, animam poſt mortem ſenſu carere, atque nullum poſt obitum praemium aut poenam eam manere: ideo hic hominem fructibus veſcentem introduci, a Parentibus plantatis, quod juſti in *futuro ſeculo fructu actionum ſuarum fruantur.* Jeſ. iii. 11. atque Deus memor ſit foederis ſui & benignitatis erga diligentes ſe, in liberos immo mille generationes Deut vii. 9.

In Gem. בבא בתרא fol. 73. alia narratur fabula: Nempe Rabba Barbar Chonna, hominem vidiſſe equitantem juxta mu-

murum longiſſimum, in cujus vertice Daemon nomine הורמין בר ליליתא, tam celeri curreret gradu, ut eques etſi equo calcar adderet, ſequi haud poſſet. Alio tempore, porro narratur, Daemoni duo ſternebantur equi, qui in duobus ſtabant pontibus, fluvio דונג incumbentibus. Tunc Daemon deſultorem agebat ἄμφιππον, & quae utraque manu tenebat vini pocula, inter deſultandum ita miſcebat, ut ne gutta quidem exciderit.

Quid Magiſtri ficta hac narratione ſignificaverint, in עוללות אפרים fol. 8. c. 4. ſeq. exponitur. Equitem ſignificare hominem, vehementi & indefeſſo ſtudio legi divinae operam navantem, eamque perpetuo ſequentem, equitis hujus more, qui prope murum iter ſuum proſequebatur. Lex enim divina in Gem. יומא fol. 9. & סנהדרין fol. 24. variis de cauſis cum muro comparatur: Daemonem autem illum eſſe, qui alias שטן vocaretur: hic vero illi tribui nomina הורמין a רמה, quod ſervi ejus ab eo tanquam a רמין *excelſo* ad ſublimes evehendi videantur dignitates, quod revera tamen ut eventus docet רמן ſive *fabula* ſit, vana & inanis. Aliud quod ei tribuitur nomen eſſe בר ליליתא i. e. *filius noctis*,

quia Princeps ille tenebrarum, in filios tenebrarum dominetur. Hunc igitur Satanam in muro currere, h. e. ſe Magiſtrum Legis jactitare, ut cum Evam ſeduceret Gen. III. & tentare, an eodem modo homines pios ab oberſvatione legis avertere queat: quibus acclamaret: *quando cum peditibus curris deſatigant te, quomodo ergo miſceres te cum equis?* Jerem. XII. 5. Cum vero hos equites a via divertere non poſſet, duos equos illi paratos eſſe, quibus inſultaret, id eſt, cum pios ſeducere non queat, tunc ad improbos reverti (confer Matth. XII. 43.) quos ſub poteſtatem ſuam redigeret, illisque inſultaret. Vel hos equos ſymbola eſſe Magiſtri dicunt, duorum Regum Dan. XI. 27. memoratorum: quorum animus eſt malefaciendi, & in menſa mendacium loquuntur. Improbos vero duobus hic comparari equis, quod homines mundani commode in duo diſpeſci queant genera, quorum nonnulli minime exſatientur pecunia, neque reditibus Eccleſ. V. 10. aut quibus non ſit data copia fruendi re illa, cap. VI. 2. alios vero eſſe, quibus omnis labor ori obveniat Eccleſ. VI. 7. priores igitur quam optime comparari cum equo, qui etiamſi cum equite opima videat paſcua, iter ſuum proſequatur, graminis

nis facultate non data: poſteriores vero equis eſſent ſimiles, nonniſi pabulum ſectantibus, vitam enim in otio tranſigerent veluti pecora, quae natura prona finxit, atque ventri obedientia. Hoſce equos ſtetiſſe in pontibus fluvii דנג *ceram* ſignificantis, quod eorum opera, qui ſub poteſtate Diaboli ſunt, cerae inſtar liquefiant a praeſentia Jehovae Pſ. xcvii. 5. Pocula vini quae Daemon miſceret, eſſe mercedem improborum, quam propinat Diabolus, pocula nimirum excandeſcentiae Jehovae, quae infuſa bibunt impii, ad ultimam usque guttam Jeſ. li. 17. 22. vel improbos duntaxat indulgere חומר *rebus mundanis*, quae eleganter חמר *vinum* Deut. xxxiv. 14. vocantur, quia opes ſuas ex uno in aliud quaſi fundant poculum, e ciſta in guttur, ita ut ne gutta quidem effluat, quae rebus divinis impendatur.

In Gem. בבא בתרא fol. 73. alia adducitur fabula, de רבה ברבר חנה, mercatorem videlicet ei dixiſſe, ſe locum oſtenſurum, in quo coeli cum terra conjungerentur, eo cum ſe Rabba contuliſſet, obſervaſſe coelum feneſtris inſtructum; in quarum una panem poſuiſſet, interea dum funderet preces: quibus finitis cum panem quaereret, nuſpiam inveniſſe, rogantique

an fures eſſent, qui panem abſtuliſſent, mercatorem regeſſiſſe, coelos moveri, quare craſtinus expectandus eſſet dies, quo panem inventurus eſſet. Haec autem ne κατὰ τὸ ῥητὸν acciperentur, ipſi caverunt Magiſtri, in שׁלּוּת אפרים. Per id quo coelum & terra conjunguntur hominem intelligunt, utpote qui e parte coeli anima videlicet, & terrae, corpore compoſitus ſit, quod e pulvere formatum, cum contra ſpiritus e coelo ſit, a Deo, Eccleſ. XII. 9. Homo (e Judaeorum ſententia Pelagiana) libero gauderet arbitrio, ita ut vitam ac mortem, benedictionem & maledictionem eligere poſſet, quae per feneſtras coeli a Deo homini immitterentur, Gen. VII. 11. II Reg. VII. 19. & Malach. III. 10. Pro duplici vero, e qua homo conſtat parte, praemium quoque duplex eſſe, coeleſte nempe atque terreſtre, illud ad animam, hoc ad corpus pertinere. Porro hominem panem ſuum in feneſtris poſuiſſe, benedictionis divinae ſymbolis II Reg. & Malach. laudatis locis, quod bonis operibus divinam ſe benedictionem conſecuturum putaret, Pſ. LV. 23. ideo enim panem inter pauperes diſtribuiſſe & fudiſſe preces. Cum vero voti ſe & benedictionis divinae haud compotem fieri, precesque non exaudiri intelligeret, an fures eſſent

ſent quaeſiviſſe, pauperes intelligens, qui ejus eleemoſynas accepiſſent, nullo vero commodo, utpote a Deo, non compenſatas. Mercatorem autem pios, non in hoc ſed futuro demum ſeculo mercedis fieri participes, poſt mortuorum nempe reſurrectionem, ſignificaviſſe. In hoc mundo coelos adhuc moveri, igitur eum in eo adhuc ſtatu verſari, quo res viciſſitudini obnoxiae, atque pii interdum divites eſſent, inprimis autem pauperes, quod vera merces pios demum in futuro ſeculo maneret: quare expectandus dies craſtinus, cum e mortis ſomno expergefacti Pſ. III. 6. XVII. 15. hoc eſt in ſeculo futuro, quo pii pauperes, coeleſti benedictione & opibus augerentur. Haec hujus fabulae expoſitio legitur in עוללות אפרים fol. 70. ubi Cabbaliſtica etiam, ejus explicatio adducitur.

Hinc ſatis liquere puto, ne ipſos quidem Rabbinos, in his & ſimilibus narrationibus litteram ſectari, ſed ſub his corticibus atque involucris, ſublimiorem ſapientiam recondere voluiſſe. Cui enim perſuadebis, Viros qui Rempublicam tamdiu feliciter ſapienterque adminiſtraverunt, quales plurimi Doctores Gemarici, utpote Synedrii membra fuere, tam inſulſa & inficeta bona fide crediдiſſe, quae pueri noſtri, & vetulae repudiarent?

Non

PRAEFATIO.

Non inficior quidem & inter Rabbinorum ſcripta reperiri nonnulla, quae non ſatis ſanis capitibus ſint adſcribenda. Ipſi enim Magiſtri conqueruntur, recentiores fabularum conditores a priſco illo fingendi modo eleganti deflexiſſe, & inconditis nugis multa contaminaviſſe. Idem autem de omnibus continuo ſcriptis Rabbinicis eadem iniquitate judicaretur, quam ſi omnes Graecorum Romanorumque Scriptores fabulis & nugis annumerare velles, quod multae in multis fabulae, & inaudita figmenta occurrant. Reperiuntur in Rabbinorum monumentis reconditae doctrinae theſauri, unde plurima & doctiſſima congeſta ſunt a viris illuſtribus, ad explicationem & illuſtrationem S. Codicis. Ampliſſimus hic pateret diſſerendi campus, ſi in utilitatem ſcriptorum Rabbinicorum exſpatiarer, atque loca Scripturae S. adducerem, nonniſi e Rabbinorum monumentis illuſtranda. Id quod ſupervacaneum duco, Viri enim in Eccleſia noſtra Principes, mihi hic otium fecerunt, qui non tantum ingentem ſcriptorum Rabbinicorum utilitatem, & quantum profecerint ipſi ſummis laudibus prædicant: ſed & ſuis commentationibus Rabbinica eruditione plenis, infinita Veteris & Novi Teſtamenti loca, uberrima luce perfuderunt.

Ut

Ut itaque ſtudioſae juventuti, ad ſcripta illa Rabbinorum viam munirem, opuſcula nonnulla Doctiſſimorum Virorum, quae introductionis loco eſſe queant, edere conſtitui, de quibus quaedam praefari debeo.

Typus deſcribendum curaui Celeb. Jo. And. Danzii, Jenenſium Profeſſoris olim Linguarum Orientalium, nunc Theologiae *Rabbinismum enucleatum*, qui aliis ejus generis ſcriptis palmam facile praeripit. Non enim ea modo attulit, quae ad intellectum faciliorum Rabbinorum & vulgarium pertinent, verum etiam multa immiſcuit, quae difficiliora illa Judaeorum ſcripta מדרשים appellata, immo & Gemaram ipſam expeditiorem & clariorem reddere poſſint.

Deinde ſubjunxi Librum meum ſingularem *de modis loquendi*, & *diſputandi formulis Talmudicis*, multorum Amicorum precibus & adhortationibus adductus: qui cum facile intelligerent, nihil adeo vetuſtiſſimorum Judaeorum & Gemarae ſenſum obſcurare & impedire, quam breves illos abruptos & inſolentes interrogandi reſpondendique modos, & diſputandi methodum a noſtra conſuetudine alienam, ut aliqua ratione iſti difficultati occurreretur optaverunt, & me ut tale quid ſuſciperem, iterum iterumque monuerunt. Aſſurrexi eorum voluntati, quod

non

non cariturum fructu ſuo meum laborem ſperabam, & Tractatum הליכות עולם a Cl. L'Empereur verſum, nec ſatis accommodatum juventuti, nec ſufficientem ſtudio Talmudico videbam.

In hoc autem libro non tantum formulas Talmudis, verum etiam vetuſtiſſimorum ſcriptorum τῶν מדרשים e. g. מדרש ילקוט שמעוני מדרש רבות quae eodem fere ſtylo conſcripta ſunt, & iisdem loquendi modis utuntur, complexus ſum. Ita ut quantum quidem fieri potuit, preſſius Textum in verſione Latina ſequerer: in pluribus autem, non tam verba quam ſenſum reddidi, ubique utrum objiciendi an reſpondendi aut conciliandi pugnantia formula eſſet, monui. Ne vero obſcuritate laboraret formula, ſubjectis exemplis declarare rem & illuſtrare conatus ſum: talia autem exempla ſelegi, quae & Antiquitatibus ſacris, quarum maximam rationem in hoc ſtudio habendam eſſe puto, & Juri veteri Hebraeo lucem foenerarentur.

Ut exempla ſubjici poſſent, ſaepius e multis Gemarae foliis excuſſis, ſenſus & rei medulla colligenda fuit, multo ſane labore, ut breviter omnia proponerentur quae diffuſa, & vago illo & prolixo diſputandi

tandi more in Gemara inveniebantur. Hinc ubi ſatis illuſtrata formula videbatur, diſputandi filum abrupi, ne in nimiam molem liber excreſceret. Voces tamen emphaticas & Antiquitatem redolentes, paraphraſi interdum explanare ſtudui; quamvis quarundam vocum, talis vix dari potuerit explicatio, ut Antiquitatum Hebraearum rudi, omnis difficultas ſublata videretur: quid ex. gr. ſit שנוי בעלים: שנוי קדש: גט שנכתב שלא לשמה; quid תחום השבת, טבל, & ejusmodi bene multa, quae cum in integris Codicibus Talmudis, ut שבת, גטין, זבחים, &c. utramque compleant paginam, in brevi exemplo vix ac ne vix quidem exponi potuere. Plura denique loca citavi, ut de formula ejusque uſu & vi certiorem redderem Lectorem.

Id etiam monendus es Lector Benevole, non omnes ſententias in exemplis allatas, univerſis Rabbinis probari, aut doctrinam eſſe Talmudicam, qua in re plurimi errant vulgo, & abſurdas pugnantesque ſententias Talmudi adſcribunt, & vehementer illam inconſtantiam, & divortia ſententiarum exagitant & rident; Nam diſputatio inſtituta eſt in Talmude, & Rabbini frequenter non ex animi ſententia, ſed exercitii cau-

cauſa diſputant, nec gravia ſemper, ſed levia quoque levis adverſarii argumenta proferunt, ut oſtendant, quid a doctis & indoctioribus, quid vere & animi cauſa objici queat. Tandem vero ſaepius afferunt veram ſententiam, quae plurimum & optimorum calculis ſit confirmata, quae nomine הלכה *conſtitutionis* ornatur.

Hiſce cum formulis Talmudicis, quod non diſſimili ſint argumento, convenire judicavi Philippi Aquinatis, Ex-Judaei, Hebraicae Lingue Luteriae Pariſiorum Profeſſoris libellum, *de veterum Rabbinorum in exponendo Pentateucho modis tredecim*, quos etſi aliquoties typis deſcripti fuerint hic adjeci, non enim mediocrem afferunt utilitatem ſcripta Rabbinica legenti, ideoque eos exemplis, quae in Talmude inveni hic illuſtrabo.

Primus modus eſt קל וחומר *Leve & grave*. i. e. argumentatio tam a majori ad minus, quam a minori ad majus. Prioris exemplum occurrit in זבחים fol. 51. 1. ubi traditur e Levit. III. 2. 8. & 13. colligi poſſe, in quocunque atrii interioris latere, ſacrificia minus ſancta mactari potuiſſe. Deinde *per argumentationem a majori ad minus* evincitur, ſacrificia minus ſancta, etiam

iam in Septentrionali atrii interioris latere, rite jugulari potuiſſe. Nam ſi ſanctiſſima nonniſi in parte ſeptentrionali atrii memorati mactare fas ſit, atque in caeteris Atrii partibus nefas; quanto magis ſacrificia minus ſancta, quae in aliis Atrii lateribus, quoque rite mactabantur, in ſeptentrionali mactata, legitima erunt? vid. זבחים f. 72. 1.

Argumentationis a minori ad majus exemplum in eodem Tractatu reperitur fol. 52. c. 2. ubi docetur: ſanguinem juvenci ſacerdotis caſtrenſis, ad altaris baſin eſſe effundendum, *argumentatione a minori ad majus*. Nam ſi ſanguis hirci a Principe oblati, & ſacrificii piacularis privati, quem nulla lex in Sanctum inferri jubet, ad altaris baſin effunditur; quanto magis ſanguis juvenci ſacerdotis caſtrenſis, cujus ſanguinem in ſanctum inferre lege ſancitum eſt, ad baſin altaris effundi debebit?

Secundus interpretandi *modus* eſt גזרה שוה *Decretum aequale*; cujus exemplum legitur in חגיגה fol. 9. c. 1. ubi quaeritur, unde conſtet, victimas ultimo feſti Tabernaculorum die a privatis offerendas fuiſſe, quae praecedentibus hujus feſti diebus neglectae eſſent? R. Iſmaël reſpondet, hoc ex deſcriptione poſtremi feſti Paſchatis diei patere, de quo vox עצרת uſurpatur Deut. xvi.

8. De octavo autem feſti Tabernaculorum die (qui ejus feſti poſtremus eſt, eadem vox עצרת uſurpatur Numer. XXIX. 35. Igitur hic *decretum aequale* occurreret: Nam quemadmodum ſeptimo die Paſchatis (qui hujus feſti poſtremus eſt) ſacrificia diebus praecedentibus omiſſa jugulanda erant, eodem modo poſtremo feſti Tabernaculorum die, idem fieri debuiſſe.

Tertius modus ita ſeſe habet: בנין אב מכתב אחד *Aedificium Patris* (conſtitutio fundamentalis) *ex uno Scripturae loco*. Exemplum reperi in מכות f. 4 c. 2. ubi quaeritur, unde R. Juda probet, ob violatum praeceptum negativum, dicto non vero facto commiſſum, vapulare hominem. R. Ulam id R. Judam e Deut. XXII. 14. & 19. deducere putat, ubi de marito uxorem infamante ſermo eſt: jam quemadmodum is famae uxoris detrahendo, praeceptum negativum transgreditur, quod dicto non vero facto fiat, ideoque vapularet; ita quemvis alium, qui ejusmodi praeceptum negativum verbis transgrederetur, verberibus caedendum eſſe. Objicitur porro, quomodo id inde deduci queat, cum ibi gravius quid additum ſit, eum nimirum qui uxorem infamaſſet, non ſolum vapulare, ſed pecunia praeterea mulctari, quae poena aliis ejusmodi prae-

cepti

cepti tranſgreſſionibus non eſſet ſtatuta: quaeritur idcirco ulterius unde id probetur. Reſpondet Riſch Lakiſch, R. Judam id e Deut. XIX. 16. probare, ubi de teſtibus falſo apoſtaſiae aliquem accuſantibus ſermo eſt; quemadmodum ergo hi falſum teſtimonium perhibentes, praeceptum ejusmodi negativum verbis transgrederentur, ideoque poenas darent; ita quoque caeteros ejusdem praecepti violatores vapulare omnes. Si quis roget, quo pacto a teſtimonio falſo, ad rem hic controverſam concludi queat, cum ſingulare illud ibi obtineat, ut hi teſtes non ſimpliciter vapulent, ſed ante ne falſa teſtentur moneantur, id quod vero alias non obtineret. Reſpondetur hanc objectionem ipſo exemplo ante allato ſolvi: nam & Maritum uxorem infamantem, ante moneri moris fuiſſe, ut ſollicite deliberaret, an vere accuſare uxorem poſſet, & deinde ſi in probatione defeciſſet, vapulare. Conveniunt igitur in eo, violatorem praecepti negativi, quod dicto non vero facto violatur, poenas dare atque *conſtitutionem fundamentalem, ex uno Scripturae loco deduci*, nempe Deut. XXII. 14. 19. ſecundum quem reliqua praecepta negativa dijudicari deberent. vid. בבא קמא f. 78. 1. ביצה 20. 1. פסחים 59. 1.

 Non-

PRAEFATIO.

Nonnunquam hic Scripturam exponendi modus, ita occurrit: בנין אב משני כתובים *aedificium patris* vel *fundamenti conſtitutio, e duobus Scripturae locis.* Hujus exemplum habes in מכות f. 15. ubi traditur in פרשה ſive *Sectione de lucernis accendendis*, Numer. VIII. 2. non idem juberi, quod in ſectione de Leproſis gonorrhaea laborantibus, & cadaveribus e caſtris ejiciendis Numer. V. 25. In hac enim ſectione Iſraelitis praecipi, ut legem hanc ſtatim ab eo tempore obſervent, (non vero addi, an & futuro tempore ſit obſervanda.) In illa vero ſectione legem de lucernis accendendis futuro, non vero praeſenti ſtatim tempore juberi. Verum cum utrobique verbum צוה *praecepit* reperiatur (Moſen nempe juſſu Divino hoc populo praecepiſſe) alterum ex altero deducendum eſſe, arbitrantur. Nimirum quemadmodum leproſi & caeteri ante memorati, ſtatim a lege lata e caſtris erant ejiciendi: ſic lucernas primo quoque poſt legem latam tempore, accendendas fuiſſe. Praeterea quemadmodum lex de lucernis accendendis futuro etiam tempore erat obſervanda, ita impuros quoque ſequentibus temporibus e caſtris ejiciendos fuiſſe. Atque tandem additur: *ex his duobus locis conſtitutionem fundamentalem peti.* Scilicet, omne praeceptum,

ptum, quod populo Dei juſſu imperatum legitur, aeque tempore legiſlationem proxime ſequenti, atque in poſterum tempore futuro obſervandum eſſe.

Quartus modus eſt כלל ופרט *generale & ſpeciale*: exemplum ejus habetur in זבחים f. 4. c. 2. ubi Numer VI. 17. citatur, ubi legitur: ואת האיל יעשה זבח שלמים *mactabit* (ſacerdos) *arietem in ſacrificium ſalutare*, ubi יעשה eſt *generale*, quod omnes miniſterii circa ſacrificia actus, includit. Hic autem tantum ad *ſpeciale* quid reſtringitur, nempe ad jugulationem, quod ſpeciale hic voce זבח indicatur.

Quintus modus פרט וכלל *ſpeciale & generale*, tantum prioris inverſio eſt.

Sequitur ſextus modus, qui vocatur כלל ופרט וכלל *generale & ſpeciale & aliud generale* אי אתה דן אלא כעין הפרט *ſi illud quod generale eſt, expoſueris per ſpeciale*. Exemplum ab Aquinate adductum, modum hunc ſatis exponit. Addendum tantum id deſumtum eſſe, ex נזיר f. 35. ubi col. 2. contrarii etiam exemplum adducitur, in quo unum reperitur generale, atque duo ſpecialia, hac formula: פרט וכלל ופרט haecque ſe inveniſſe Magiſtri ibidem dicunt Numer. VI. c. 3 & 4. מיין ושכר יזיר חמץ יין וחמץ

 שכרלא

PRAEFATIO.

שכר לא ישתה וכל משרת ענבים לא ישתה וענבים לחים ויבשים לא יאכל׃ כל ימי נזרו מכל אשר יעשה מגפן היין מחרצנים ועד זג לא יאכל׃ *A vino aut alio potu inebriante abſtineto, acetum vini & acetum ullius potus inebriantis ne bibito: & nullum potum e maceratis uvis bîbito, nec ullas uvas recentes aut ſiccas comedito. Omnibus diebus Naryreatus ſui, de nulla re quae ſit ex vite vinifera vel nucleis acinorum, & cute comedito.* Hic primum ſpeciale eſt, *vinum aliusque potus inebrians*, generale quod illud ſequitur: *omnis res quae eſt ex vite vinifera.* Aliud ſpeciale *nuclei acinorum cutis*, ubi addunt: hic genus referendum & quoque extendendum eſſe ad alias ſpecies, quae nucleis acinorum &c. ſunt ſimiles.

Septimus modus clare quoque ab Aquinate expoſitus, atque e בכורות fol. 19. c. 1 & 2. illuſtratus eſt. Quare ad octavum ſcripturam explicandi modum me confero, qui ita ſeſe habet: דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד על הכלל: *Quando res quaedam ſpecialis ſub genere ſuo contenta excipitur, ad inferendum aliquid, quod cum genere ſuo non convenit, id fit tam ad leve quam grave faciendum* i. e. *rem vel extenuandam, vel*

vel exaggerandam. Ita in קדושין f. 35. quaeritur: cum Scripturae loco Levit. XIII. 21. regula *de lepra* generalis contineatur, cur c. 29. addatur praeceptum de lepra, quae eſſet in capite vel in barba, cum haec quoque lepra perinde atque omnis alia ſub cute lateat, adeoque ad generalem lepram referri poſſit? Et reſpondetur: ideo hanc leprae ſpeciem a generali exceptam eſſe, ad aliquid aliud indigitandum, quod leprae in genere conſideratae proprium non eſt; ut videlicet doceatur leviorem eſſe leprae ſpeciem, quae in capite vel barba reperitur, quia hujus indicium, flavi tantum rari & tenues ſunt capilli, non vero albi, id quod in lepra generaliori, locum habet. Reliqui Scripturam exponendi modi veterum Rabbinorum, ab Aquinate ſatis bene expoſiti ſunt, ut uberiori exemplorum illuſtratione, haud indigere videantur.

Modos hos exponendi Pentateuchum, ſequitur Gabr. Groddeckii, Profeſſoris Gedanenſis doctiſſimi, *Spicilegium aliquot librorum Anonymorum & Pſeudonymorum, qui lingua Rabbinica partim impreſſi, partim MSSti reperiuntur:* quod Clariſſimorum hominum elogia ſemper meruit: inprimis, poſtquam doctiſſimae notae *Edzardianae*, *Normannianae*, aliaeque additae ſunt, de quibus Ce-

leberrimus Fabricius, in Praefatione Theatro Anonymorum & Pſeudonymorum Cl. Placcii praemiſſa, egit. Varia laudato Spicilegio continentur, ſcitu digniſſima: ordine praeterea Alphabetico diſpoſita ſunt omnia, ut a Litterarum Rabbinicarum Studioſis, cum fructu evolvi queant.

Denique varia Excerpta e מכלל יופי, *Kimchi*, *Abarbanele*, *Maimonide*, *Aben-Ezra*, *Miſchna atque Gemara*, hiſce Opuſculis adjeci, ut commodis Auditorum meorum, quantum poſſem inſervirem. Stilum enim Rabbinicum ſatis familiarem ſibi reddituros exiſtimabam, ſi excerpta haec, quae in ſcholis Rabbinicis verti ſolent, domi ſedula manu tererent. Haec ſunt *Benevole Lector*, quae Te monere volui, Vale & conatibus noſtris fave. Dabam Trajecti Batavorum, Calendis Februarii MDCCXXVIII.

S E R I E S

OPUSCULORUM.

I.

Joh. Andr. Danzii, *Rabbiniſmus enucleatus.*

II.

Dav. Millii, *de modis loquendi & diſputandi formulis Talmudicis, liber ſingularis.*

III.

Veterum Rabbinorum in exponendo Pentateucho, modi tredecim.

IV.

Gabrielis Groddeck, *Spicilegium aliquot librorum Anonymorum & Pſeudonymorum, qui lingua Rabbinica partim impreſſi, partim MSSti reperiuntur.*

V.

Excerpta e R. Schelomo ben Melech

CHI, ABARBANELIS, ABEN-EZRAE, R. JOSEPHI KARO כסף משנה *in Maimonidem*, R. JACOBI CHAJIS F. SAMUELIS עץ החיים *in* מסכת פסחים, *&* *e Miſchna atque Gemara* זבחים.

JOH.

JOH. ANDR. DANZII

סגולתא דרבנן

SIVE

RABBINISMUS ENUCLEATUS,

QUOAD EA,

Quæ EBRAEO-CHALDAEIS

vel prorſus non, vel minus uſitata ſunt:

Praemiſſa DIRECTIONE legendi Scripturam absque punctis.

NOBILISSIMO, CONSULTISSIMO,

ATQUE EXCELLENTISSIMO

DOMINO

PAULO HENRICO TILLEMANNO,

JCTO CELEBRATISSIMO, SERENISSIMO DUCI SAXO MEININGENSI A CONSILIIS AULAE ET CONSISTORII,

PATRONO EXOPTATISSIMO,

JOH. ANDR. DANZ, P. P.

Aliquot Vir Excellentissime! praeteriêre anni, ex quo, dubium, an promiſerim, an ioco minatus fuerim, Nomini TUO aliquid inſcribere mearum rerum. Noveram enim, quod conſueveris, meas eſſe aliquid putare nugas. Non præſtiti hactenus, nemini prorſus ulla interea dedicatione moleſtus. Sed quod differtur, non aufertur. Ebraea illa erant,

erant, Tyronibus accommodata, primum ad Scripturam parantibus aditum. Hanc dudum legeras, malleus ſæpe numero ac ſulmen Paſtoribus non ſatis verſatis. Interea temporis progeſſus es longius: non averſatus quotidianam cum Apellis converſationem; modo ulla in re reddant TE doctiorem. Pace itaque TUA liceat *Rabbinismum* commutare cum primis linguae elementis. Non, quod vel iſto indigere TE putem: aut ex horto jejuno & exili, poma Alcinoo (ut ajunt), aut Floræ ſerta, dare tentem. Verendum enim mihi eſſet, ne, quod Phormioni Hannibal, id TU mihi aliquando objectares. Sed ut uel tandem ſtem promiſſis, meamque penes TE non intermori nam memoriam: ſimul ut teſtatum faciam illis, qui Theologiae ſe manciparunt, quam perverſe ſuam locarent operam, ſi hæc ſtudia negligant; quae ex ſolo pietatis amore, ac pro tranquillanda conſcientia propria, ILLI aeſtimant, qui Themidi alioquin litant, & clavum tenent Reipublicae. Accipe modo *Patrone obſervande!* munuſculum fronte ſerena, & quem a ludo literario noſti, ad perpetuum Nominis TUI cultum admitte benevole. Dabam Jenae, Idibus Februariis, Anni MDCIC.

PRAE-

PRAEFATIO.

L. B. S.

Quas hic capite primo conſpicis L. B. regulas, ante plures jam annos conſcripſeram. Pauciores erant: in iſtorum tantum gratiam conſignatae, qui meo ductu, privatos intra parietes, textum evolverant Ebraeum. Exercitati nonnihil in codice punctato, ejus expetebant lectionem ſine punctis. Perſuaſum quippe ipſis fuerat, Scripturam vocalibus ſuis non animatam, vel prorſus nullum habere ſenſum, vel infinitos. Iisdem enim literis, inprimis radicalibus, diverſas (profecto licet) addideris vocales, diverſas illico parient ſignificationes. Veritatem hujus oſtendent poene multi. Ea vero hominum indoles eſt, ut multi plus afferant ad Scripturam doctrinae, quam pietatis. Ex horum minimum libidine ac pruritu, naſi ad inſtar cerei, flexilis erit in partes quascunque. Quin ne reverenter quidem de Scriptura ſentientes, invenire videntur, ubi tute pedem figant. Res certe haud levis momenti; ob hominum ſalutem, exinde hauriendam. Gravius me, olim in examinandis diſſentientium opinionibus occupatum,

affli-

afflixerat, quam reliquus apparatus omnis. Scripturam a puero veneror, tanquam divinitus revelatam: quae viam monſtret aeternum ſalvandis. De Numine ſupremo eum cum lacte materno conceptum imbibi, qui Bonitatem *&* juſtitiam *ſummam ipſi facit eſſentialem. Cum neutra harum Scriptura de induſtria ambigua exiſtimabatur poſſe conſiſtere. Unde pronum erat, inferre, eam vel divinam non fore, vel non ita ambiguam. Ut itaque divinitatis laudem ipſi conſervem, abſtergenda erat illa ambiguitatis macula, convulneratura omnem Scriptoris bonam indolem. Praeſtiti id ſine magno molimine. Facta ad integros libros Biblicos applicatione, ad oculum oſtendebam,* μορμολύκειον *illud ſubito faciem induere benigniorem. Omnis varietas extra orationis nexus locum invenit. Quicquid literarum vel ut Proteus,* formas ſe vertit in omnes, *ſi intra contextus tenacia tenetur vincula, ab antecedentibus & conſequentibus tam arcte premitur, ut mox* ſtatam *aſſumat formam, ſuis convenientem vicinis. Non agat pro arbitrio lector: ſed illis modo punctis exornet literas, quae poſtulat orationis filum. Reſpuit hoc adulterina, formasque plures una. Sin, præter omnem ſpem, ferre videtur; loca etiam quoad ſenſum cognata, Majorum lectio, in antiquis Verſionibus, Criticis, Talmudiſtarumque applicationibus obvia,*

via, litem finiant. Sed enim ad has tales anguſtias vix unquam nos redactos tunc memini: nec facile alium. Creſcebant itaque Commilitonum animi. Qui ſolius Scripturæ legendae ſubſidium modo petierant, in ſpem jam erigebantur cognoſcendorum librorum vocalibus prorſus carentium. Exiſtimantes, ſi hi certum pariant ſenſum; de eodem non deſperandum eſſe alibi. Pro hoc autem fine amplianda erant Praecepta: ſubinde etiam nonnulla inſpergenda prioribus. Solo tamen calamo excipiebantur: cum nemine communicanda, niſi qui vivam perciperet explicantis vocem. Ad quam nemo admittebatur, niſi qui notitia idiomatis Ebraeo-Chaldaei Biblici plane imbutus eſſet; literis etiam Syriacis ſatis adſperſus. Quae cauſa eſt, quare in poſterioribus capitibus uſitatiora Biblica prorſus praeterierim: contentus, ea ſaltem adduxiſſe, quae in iſtis vel prorſus inuſitata ſunt, vel rariſſime obvia. Syrorum autem nonnulla, paſſim penes hos obvia, commemoro: quod hi ad Rabbiniſmum conſtiuuendum alioquin minus conferant illis; atque adeo ab ipſorum ſcriptis credi poterant penitus excluſi. Talmudica aditurus, Syriacis carere non poteſt. Interpretes Scripturae vulgares conſulturo ſufficiunt inſtitutionibus Ebraeo-Chaldaeis *tradita; & cum praeſenti, iſtorum quaſi Additamento, conjuncta. Pleraque pure Ebrae ſunt: ubi re-*

*** *cedunt,*

cedunt, hic invenies annotatum. Neque tamen ita omnia a me exhauſta dixerim; ut nil prorſus vel adjiciendam, vel mutandum forte in melius ducerem. Quis tam Suffenus foret, ut omnia Judaeorum ſcripta ſe evolviſſe glorietur, nedum annotaſſe obſervanda. Abſit a me haec jactantia: qui me modico meo modulo dudum metiri didici. Tyronibus ſcribo, aditum ſibi parantibus. In altius provecti, mea ope non indigent, facti ſibi ipſis regula. Adhaec tumultuaria eſt haec mea opera: quam hac facie nunquam typo traditurus fuiſſem, niſi a me extorſiſſent potius amicorum preces, quam exoraſſent. Nudas adeo regulas, omni exemplo & probatione deſtitutas, primum imprimendas conceſſi; ſupreſſo meo nomine. Quaternionem non excedebant: inter eos ſaltem diſtribuendae, qui ſucceſſive in iisdem mecum militaturi eſſent Rabbinorum caſtris. Evenit tamen praeter votum, ut plures, etiam abſente easdem expeterent, ſed exornatas exemplis. Seligi hæc non potuerunt: omne otium, & raram a concatenatis occupationibus quietem, frequenti calamitatum incurſu evertente. Subinde nondum a ſaevientis fortunae procellis reſpiraram, en præſto erat typographus, cum impetu chartas ad imprimendum poſtulans. Vellicatim itaque ac ſaltuatim congeſta hic omnia: non relecta denuo, donec imprimentium emendanda forent errata. Formu-

las

las Rabbinis peculiares, ſecundum ſeriem literarum congeſtas, ac locupletatas adjeciſſem, exemplo Merceri aliorumque, ni tempore eſſem excluſus. Fiet tamen, Deo annuente, editione (ſi quae futura eſt) proxima. Interea his qualibuscunque utere feliciter.

DE
LECTIONE
ABSQUE
Punctis decenter inſtituenda.

CAPUT PRIMUM.

§. I.

Lectio ſine punctis [a] tùm demum ſuſcipienda erit, quando quis, benè cognitâ punctorum permutandorum doctrinâ [b], flectionem Verborum tàm Imperfectorum [c] quàm Perfectorum [d] ex aſſe tenuerit; omnesque ſciat Nominum, inprimis Nudorum,

a Non modò in Rabbinorum ſcriptis, ſed ipſâ etiam Scripturâ Canonicâ. *b* De qua Inſtitut. Cap. II. §. 17. ſqq. *c* de quibus Inſtit. cap. V. §. 43. ad 49. *d* de quibus Inſtitut. cap. V. §. 41. & 42.

rum, formas[e]: obſervatâ ſignificatione, tàm cuilibet Conjugationi[f], quàm formæ[g] Nominum competente[h].

§. 2. Prima ſemper cura ſit de literis vocum Radicalibus[i]: altera cura de parte Orationis[k].

§. 3. Deprehensâ literâ ſemper radicali, alias connumeremus, vel præcedentes vel ſequentes, vel utrinque,

e Quas ſingulas expreſſas Vid. Inſtitut. §. 29. I. (α) 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7. it. (β) Sunt earum numero XL. *f* Secundum ductum Interpretis §. 77. ad §. 90. *g* Vid. Inſtitut. §. 29. Obſ. p. 253. *h* Sæpe enim literæ non tantùm in Verbis, aptæ ſunt, ut pluribus aptentur Conjugationibus, Vid. infr. §. 17. ſed & in nominibus, formis diverſiſſimis. Confer præter Inſtitut. §. 29. I. inſuper etiam infrà §. 8. & §. 13. *i* Hoc ordine neglecto, vel præpoſterè obſervato, prorſus inanis eſt labor omnis, quem maximo ſubinde conatu ſuſcipiunt. Abſque eo certa nunquam prodeunt: &, ſi caſu forſan lectio fiat legitima, absque omni erit ſenſu. *k* Ut cognoſcas, utrum Nominum, an verò Verborum formam accommodare debeas. *l* Vid. Inſtitut. §. 5.

que, donec radicem [m] expleat.

2. Omnibus ad ſerviendum aptis [n], ſerviendi obſervetur ſedes: ac *quæ minus commoda ſibi ſede deprehenditur* [o], *habeatur pro radicali*; tot vicinis [p] aſſumtis, quot ad thema ſunt neceſſariæ. Si ne ſic quidem thema confeceris.

3. Tentes ordine quascunque tres vocis literas, ſe proximè conſequentes; fulcris, itemque ה quandoque neglectis.

4. Si tres non adfuerint, in extantibus conſilio utere de inveſtigando themate, §. 60. Inſtitut. propoſito. Vel [q]

m Ordinariè tribus conſtantem literis; raro ex pluribus. *n* Quia nulla *Servilis* dicitur ab actu, ſed ab aptitudine ſaltem, quæ non ſemper in actum introducitur, Confer. Inſtitut. §. 5. *o* Cujuſmodi בלש, & Ebraicè etiam א; quæ non ſerviunt, niſi ab initio; poſt radicales nunquam. Conf. tamen Inſtitut. §. 5. Obſ. 1. item §. 53. I. §. 54. II. *p* ſive præceſſerint, ſive ſequantur; ſive etiam una præmiſſa ſit, altera poſtpoſita. *q* Quia in Scriptis absque vocalibus exaratis, nec Dageſch compenſativum expreſſum inveni-

5. *Omnes Imperfectorum Species* percurrendo, *literis extantibus*, ordine tamdiu *applica*; *donec Radix prodeat*, cujus ſignificatio ſit conveniens r Contextui.

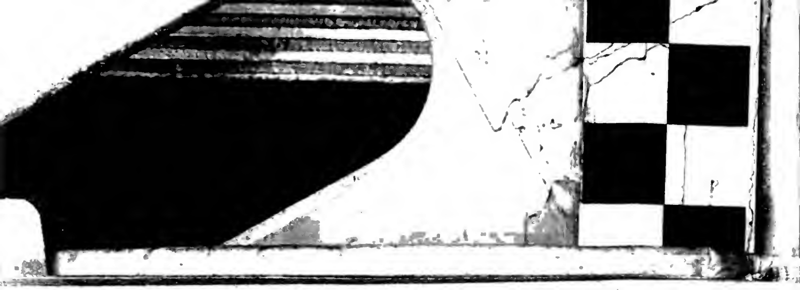
§. 4.

venitur, nec vocalis, aut ſedes toni; quæ in libris legitimè punctatis literas latitantes detegunt, juxta inſtitut. §. 60. III. aliâ incedendum eſt viâ, quæ ſufficienti Verborum copiâ jam ante inſtructis, & in re Grammaticâ non parum exercitatis, (quippe *quos unicè huc admittendos cenſeo* ſupr. §. 1.) difficilis eſſe non poteſt. *r* Ad hoc inprimis Lector animum intendat, neceſſe eſt: cum literæ inveniantur v. g. וישב ויכלו &c. quæ, ſi non omnibus, certè plerisque Imperfectorum ſpeciebus competunt: adeò ut impoſſibile ſit certam determinare, niſi in ſubſidium voces Contextum. Quando Gen. 15. 11. dicitur וישב אותם אברם formetur ex נשב, quod in Hiphil וַיַּשֵּׁב & *flatu abegit* eos Abram Jer. 41. 10. וישב ישמעאל את כל שארית העם, ex שבה formetur futurum apocopatum, coll. Inſtit. §. 57. I. 2. Obſ. 1. וַיִּשְׁבְּ & *in exilium abduxit* Iſmaël omne reſiduum populi: ſequitur enim in fine verſus, quod tranſiturus fuerit ad filios Ammon. Joſ. 20. v. 4. וישב עמם formetur à ישב *habitavit*;

§. 4. Præpoſitiones præpoſitæ s, i-

 tem-

vit ; &, quia eodem ſubjecto manente, plura Præterita in ſenſum Futurorum convertenda præcedunt, legamus ſimiliter in Præterito וַיֵּשֶׁב *& habitabit cum illis.* Gen. 19. 30. וישב במערה, quia oratio in præterito concepta præcedit, legamus וַיֵּשֶׁב *& habitavit* in ſpeluncâ quadam. Jeſ. 9. v. 8. (coll. Pſ. 55. 10.) אפרים וישב שמרון quia ſenſus nominalis requiritur, legi debet וְיֹשֵׁב coll. Interp. §. 76. Ephraim & *incola* Samariæ. Gen. 22. 19. וישב אברהם אל נעריו, derivari debet ex שׁוּב *reverti* eò unde quis ante abierat: nulla enim præcedentium radicum ſignificatio ad hunc textum quadrat: benè tamen *redeundi* notatio, ob verſ. 5. è quà dicitur וַיָּשָׁב *deinceps reverſus eſt* Abraham ad pueros ſuos. Deut. 20. v. 5. ſeqq. ילך וישב לביתו ob præcedens futurum, quo cum poſterius per conjunctionem copulatur, legi debet וְיָשֹׁב eat *& revertatur* domum. Simile judicium de altero, multisque aliis. Solus contextus circumſpectè conſiderandus & radicem determinat, & lectionem veram. *s* Sive connexæ hæ fuerint, ſive inconnexæ: præpoſitio enim inſervit ſuo Caſui, qui primùm eſt Nominum. v. g. 1. Sam. 9. 21. כדבר הזה prioris vocis extra contextum conſideratæ literæ

temque Articulus [t], Nomen indicant, aut Verborum Infinitivum [v].

§. 5.

teræ legi poſſunt דֹּבֵר *dicens*, דִּבֵּר *dixit*, דַּבֵּר *loquere* &c. ſed præpoſitio כ ad nomen reſtringit, vel infinitivum: ibi receptæ ſunt in his radicalibus (Vid. §. 8.) ſolæ formæ I. דָּבָר *verbum*, XVI. דֹּבֶר *ductus*, & XVIII. דֶּבֶר *peſtis.* duas poſteriores reſpuit contextus; qui ſolam primam דָּבָר admittit, cum articulo ob ſequens demonſtrativum articulo affectum, Vid. §. 22. כַּדָּבָר i. e. quare locutus es ad me *juxta verbum* hoc. Nec enim *peſtem* loquimur, nec *ductum* ſeu *ovile*; infinitivum autem reſpuunt reliqua. Prov. 16. 20. משכיל על דָּבָר attendens *ad verbum.* *t* Gen. 24. 50. מיהוה יצא הַדָּבָר à Domino prodiit *res hæc*: ſed Zach. 4. 1. &c. המלאך הַדֹּבֵר בי angelus *ille loquens* ad me; non *verbum*, nec *peſtis*, vel *ductus*. *v* Quippe qui Nomina imitatur, quoad conſtructionem pariter atque ſignificationem, Vid. Interpr. §. 126, 127. 129. 206. Jeſ. 32. v. 7. ובדבר אביון משפט in hoc verborum ordine nullum edit ſenſum, niſi legas וּבְדַבֵּר *& in loqui*, h. e. (coll. Interpr. §. 127. §. 201. II. 2.) *& dum loquitur egenus juſtum*: ſecus ſi legeretur משפט בדבר ואביון vel etiam ובדבר משפט אביון, tunc enim legi poſſet וּבְדֶבֶר *& in*

cau-

§. 5. י ſuffixis præmiſſum x, item-

A 4 que

cauſa juſta egenum, repetendo ex præced. *ut perderet.* Ita Gen. 17. v. 22. וַיְכַל לְדַבֵּר אִתּוֹ & abſolvit *loqui* cum ipſo. Abarb. Comment. ad Jeſ. VII. 15. f. 19. col. 4. l. 9. בהיותו מורגל לאכול דברים מתוקים *in eſſe eum*, i.e. dum erit aſſuefactus *comedere* res dulces: f. 18. c. 4. l. 40. כאומרו quod eſt בְּאָמְרוֹ *in dicere ipſum*, h.e. dum dicit.

x Abarb. ad Jeſ. I. f. 5. col. 2. l. 28. 29. עונות האדם ופשעיו הם אם במושכליו ואמונותיו המשובשות ואם במדותיו ומעשיו המגונים iniquitates hominis *ejusque* prævaricationes, ſunt vel *in conceptibus ejus ac credendis ipſius* erroneis, ſive *in moribus ejus ac operibus ipſius* deturpatis. Jeſ. 41. 26. אֵין שׁוֹמֵעַ אִמְרֵיכֶם nemo audit *ſermones veſtros* Jud. 5. v. 19. אֲמָרֶיהָ *ejus*; ſine י etiam légeres אָמְרָה *dixit F.* &c. Pſ. 48. 13. מִגְדָּלֶיהָ *turres ejus*; ſine י legi poterat מְגַדְּלָהּ *nutriens eam.* Neh. 4. 17. בְּגָדֵינוּ *veſtes noſtræ*; absque י & contextu, legi poterat בָּגַדְנוּ *perfidè egimus.* 2. Sam. 15. 3. ראה דְבָרֶיךָ טובים vide, *res tuæ* bonæ ſunt; absque י legi poterat דִּבֶּרְךָ *dixit tibi*, vel דַּבֶּרְךָ *loqui te*, ut Exod. 4. 10. גם מאז דַּבֶּרְךָ אל עבדך etiam a tempore iſto *loqui te*, i. e. coll. Interpr. §. 127. 128. *quo locutus es* ad ſervum tuum Deut. 4. 21. התאנף כי על דִּבְרֵיכֶם iratus

eſt

que Terminationes ים y, ית z, & ות a, ſæpius b indicant Nomina.

§, 6.

eſt contra me propter *verba veſtra:* ſine י Ezech. 13. 8. יעו דַּבֶּרְכֶם שוא propterea quod *dicitis vos* vanitatem Jeſ. 54. 5. עשיך *factores tui:* absque י Deut. 32. 6. הוא עָשְׂךָ ipſe *fecit te*, &c.

y Ordinariè terminationem dualem & pluralem conſtituit maſculinorum: ut Gen. 6. 19. שְׁנַיִם מכל תביא אל התבה *duo* de unoquoque venire facias ad arcam. cap. 2. 4. וְשָׁמַיִם & *cœli* Gen. 18. 2. אֲנָשִׁים נִצָּבִים *viri conſtituti.* Raro ם radicale eſt ſingularium, vel ſuffixum infinitorum, ut Gen. 6. 9. צדיק תָּמִים היה juſtus *integer* fuit. Jeſ. 65. 21. ונטעו כְּרָמִים ואכלו פִּרְיָם & plantabunt *vineas*, & comedent *fructum ipſorum.* z. Deut. 29. v. 23 גָּפְרִית ומלח *ſulphur* & ſal: Gen. 10. 10. רֵשִׁית *principium:* Num. 15. 5. רְבִיעִית *quarta* a Eſr. 4. 5. מַלְכוּת דריוש imperium Darii. Cant. 6. 9. מְלָכוֹת ופילגשים *reginæ* & *pellices.* b Cautione enim opus eſt, & contextus ubivis accuratè examinandus: cum omnes ejuſmodi terminationes etiam in Verbis deprehendantur. v. g. *Abarb.* ad Jeſ. 1. f. 5. col. 2. l. 26. כְּשֶׁקְּרָאתִיו *quum vocavi eum:* l. c. l. 27. אחר שהאכלתים את המן וקראתים עמי ישראל *poſtquam comedendum præbui illis Manna, & vocavi eos populum*

§. 6. Præformativæ א c נ d ת e ה f י g מ

lum meum Iſraël, Ezech. 24. v. 13. טִהַרְתִּיךְ *mundari juſſi te.* Conf. etiam Inſtitut. §. 39. IV. Exc. 1. גלית præter formam Nominum, legi poteſt גָּלִיתָ ut Ezech. 12. 3. וגלית ממקומך *& migrabis de loco tuo*: & in fœm. גָּלִית ad formam עָשִׂית ut Gen. 3. 13. מה זאת עשית *ad quid hoc feciſti?* nec non, ſi textus Chaldæus fuerit, præter ſecundam Præteriti, etiam in primâ ſing. unde eſt Dan. 2. 26. חֲזֵית *vidi.* Atque ita גלות & formæ nominum competit גָּלוּת, unde Jer. 24. 5. אכיר את גלות יהודה cognoſcam *deportationem* Judæ &c. atque Infinitivo גְּלוֹת, unde v. g. Jer. 1. 3. עד גלות ירושלים uſque dum *migrares* Jeruſalem. Eodem modo in Conjugationibus reliquis. *c* א primam ſing. futurorum deſignat, ut Ezech. 24. 14. לא אֶפְרַע ולא אָחוּס ולא אֶנָּחֵם *non rejiciam, nec parcam, neque me pœniteat.* Interdum tamen aucta conſtituit Nomina v. g. Exod. 8. 15. אֶצְבַּע אלהים הוא *digitus Dei illud eſt*: Iob. 41. 2. לא אַכְזָר כי יעירנו *nemo tam ſævus eſt, qui excitet eum*: Num. 13. 23. אֶשְׁכֹּל ענבים אחד וישאהו במוט *botrum uvarum unum, & portarunt eum palangâ*: ſed Gen. 27. 45. למה אֶשְׁכַּל גם שניכם יום אחד

quare orbabor etiam utroque veſtro die eâdem. Lev. 6. 8. אַזְכָּרָתָהּ ליהוה *memoriale monimentum ejus Domino*, ex אַזְכָּרָה ſed eædem prorſus literæ Pſ. 77. v. 4. 12. &c. אֶזְכְּרָה אלהים *recordabor Dei* Pſ.. 90. 4. וְאַשְׁמוּרָה בלילה *& vigilia in nocte.* Hoſ. 9. 1. אהבת אֶתְנָן *dilexiſti mercedem meretriciam*, ex תנה, unde & אֶתְנָה idem Hoſ. 2. 14. *d* נ Conjug. Niphal ſignificat, inprimis ſi Afformativum inſuper adſit; abſque quo notat ſæpius 1. plur. futurorum. Abarb. in Jeſ. f. 19. col. 1. l. 5. כמו שנזכר בספר מלכים *quemadmodum commemoratur in libro Regum.* Ibid. f. 19. c. 4. l. 50. אדם נכבד *homo honorabilis*: ibid. f. 20. הנמשל *antitypus, id quod per metaphoram significatur, aſſimilatum*: f. 19. c. 3. l. 63. התעלה היא כמין אמת המים נמשכת מהברכה העשויה בידי אדם i. e. תְּעָלָה *eſt quaſi fovea aquarum, derivata è piſcina manu hominum factâ*; Ibid. c. 4. l. 65. מה שנועצו לב יחדיו המלכים ההם לומר נעלה ביהודה ונקיצנה ונבקיענה לא תקום ולא תהיה *id quod conſultarunt eodem animo unà Reges iſti, dicendo, aſcendemus in Judæam, & vexabimus eam, & in duas partes dividemus eam, non ſubſiſtet neque erit.* In nominibus נ præformativum admodum raro occurrit, v. g. Gen. 30. 8. נַפְתּוּלֵי אלהים נפתלתי *luctationibus Dei luctata ſum*: in quibuſdam pro-

propriis, נִמרוד *Nimrod* Gen. 10. 8. &c. *e* ת, præter 2. utriusque generis & numeri, etiam 3tiæ fœm. generis utriusque numeri Futurorum omnium competit. Abarb. ad Jeſ. VIII. f. 21. c. 2. l. 60. הלא תראה שפרשו *an non vides, quod interpretentur*: Prov. 23. 31. אל תֵּרֶא יין כי יתאדם *ne videas vinum, quum rubicundum ſe exhibet*: Lev. 20. 17. והיא תִרְאֶה את ערותו *& ea viderit pudendum ejus*: Gen. 3. 6. וַתֵּרֶא האשה *& vidit mulier illa.* Deut. 6. 13. ובשמו תִּשָּׁבֵעַ *& in nomine ejus jurabis*: Gen. 1. 9. וְתֵרָאֶה היבשה *& videbitur aliqua ariditas.* 2. Sam. 7. 24. וַתְּכוֹנֵן לך את עמך ישראל *& confirmaſti tibi populum tuum Iſrael*: Pſal. 68. 13. ונות בית תְּחַלֵּק שלל *& quæ domi ſedet diſtribuet ſpolium.* Jeſ. 6. 7. וחטאתך תְּכֻפָּר *& peccatum tuum expiabitur*, conf. Amos. 7. 17. Job. 24. 18. Lev. 23. 29. Job. 28. 16. 19. &c. Ezech. 24. 19. הלא תַגִּיד לנו *an non indicabis nobis?* Jud. 13. 10. וַתְּמַהֵר האשה וַתָּרָץ וַתַּגֵּד לאישה *& feſtinavit mulier illa, & cucurrit ac indicavit viro ſuo.* Jeſ. 14. 15. אל שאול תוּרַד *ad infernum detruderis*: Ezech. 19. 12. וַתֻּתַּשׁ בחמה לארץ הושלכת *ſed avulſa eſt in fervore, in terram projecta fuit.* In nominibus itidem format è diverſis Conjugationibus deſcendentia, v. g. Jeſ. 41. v. 19. c. 60. 13. ברוש תִּדְהָר וּתְאַשּׁוּר יחדו *abies, pinus, & opacæ arbores unà*: Exod. 28. 4.

4. כתונת תַּשְׁבֵּץ *tunica conſtrictionis:* 1. Chr. 25. 8. מבין עם תַּלְמִיד *doctor cum diſcipulo.* Unde illud *Maimonidis* Hilc. Talm. Tora. cap. V. §. 4. כל תלמיד שלא הגיע להוראה ומורה הרי זה רשע שוטה וגס הרוח ועליו נאמר כי רבים חללים הפילה וגו' *quiſquis ſtudioſus, qui nondum pervenit ad docendi facultatem, & docet, profectò impius eſt, ſtolidus, & elatus ſpiritu: de tali dicitur* Prov. 7. 26. *ſanè multos proſtravit ſaucios.* Jer. 16. 7. כוס תַּנְחוּמִים *poculum conſolationum*; quæ forma mixta videtur ex Hiphil & Kal. Vid Inſtitut. §. 42. Obſ. 3. Jeſ. 24. 7. אבל תירוש *luget muſtum:* Exod. 12. 45. תּוֹשָׁב ושכיר לא יאכל בו *inquilinus & mercenarius non comedet de eo:* Lev. 20. 12. תֶּבֶל עשו דמיהם בם *confuſionem fecerunt, cauſa cædis ipſorum eſt penes ipſos.* De illis, quæ in fine ſimul augentur, Vid. infrà. *f* Num. 22. 11. אולי אוכל לְהִלָּחֶם בו *fortaſſis potero pugnare adverſus ipſum* Jud. 9. 38. צא נא עתה וְהִלָּחֶם בו *egredere quæſo! nunc, & pugna cum ipſo*,. ex Niphal. *Abarb.* Comment. in Jeſ. f. 18. col. 4. l. 33. המשילם כזנבות האודים העשנים *aſſimilavit eos caudis titionum fumigantium:* 2. Sam. 1. 4. הַגֶּד־נא לי *indica quæſo! mihi:* 1. Sam. 10. 16. הַגֵּד הִגִּיד לנו *indicando indicavit nobis* &c. ex Hiphil. Ruth. 2. 11. הֻגֵּד הֻגַּד לי כל אשר עשית *indi-*

indicando indicatum fuit mihi omne quod feciſti &c. ex Hüphal : de cujus infinitivo conf. Inſtit. §. 41. II. 1. in notis. Nomina per nudum ה præformativum aucta, in Scriptura quidem rariora ſunt v. g. Ezech. 22. 22. כְּהִתּוּךְ כסף בתוך כור *ſecundum liquefactionem argenti in medio catini* : ſed Rabbinis frequentiſſima, formæ הבדל *differentia*, v. g. Bava bathra f. 133. a. l. ult. הוא סבר יש לה הפסק ורחמנא אמר אין לה הפסק *ipſe opinatur, quod hæreditati detur abruptio ſ. inhibitio, Miſericors verò dixit, non fore ipſi abruptionem* : Vid. Maimon in Hilc. זכייה cap. 12. §. 4. Idem *Maim.* Comment. ad Cod. Sanhedr. cap. X. poſt Gemaram l. c. f. 119. col. 2. l. 43. עד שיהיה להם כח והרגל והשתדלות *donec fuerit ipſis facultas, & aſſuefactio* ſ. *conſuetudo, atque conatus.* Ita הֶפְסֵר *damnum*, הֶתֵּר *ſolutio*, ex נתר, ac infinita alia. *g* י deſignat 3. maſc. futurorum, v. g. Gen. 43. v. 14. אל. שדי יִתֵּן לכם רחמים *Deus omnipotens det vobis miſericordiam* : Eſth. 5. 3. וְיִנָּתֵן לך *& dabitur tibi* : Pſ. 20. 6. יְמַלֵּא יהוה כל משאלותיך *impleat Dominus omnes petitiones tuas* : Prov. 28. 13. ומודה ועוזב יְרֻחָם *ſed confidens* (prævaricationes ſuas) *& deſerens, afficietur miſericordia* : Num. 6. 25. יָאֵר יהוה פניו אליך *lucere faciat Dominus faciem ſuam erga te* : 1. Sam. 11. 13.

לא

ם [h] , item ת cuidam præcedentium poſt-

לא יוּמַת איש ביום הזה *non interficietur quiſpiam hoc die:* Jeſ. 65. 16. יִתְבָּרֵךְ המתברך בארץ באלהי אמן *quiſque benedicturus ſibi in hac terra , benedicet ſibi per Deum Veratem.* Interdum format Nomina hëemanthica, Appellativa quidem raò admodum ; Propria verò frequentiſſimè , v. g. Joël 1. 10. אמלל יִצְהָר *languet oleum* ; ad cujus formam eſt יִצְחָק *Iſaac* : 1. Sam. 17. 4. וּבַיַּלְקוּט *hoc eſt , in aliquam peram* formâ quaſi ex Hiphil & Kal mixtâ ; ad quam inclinat proprium יַעֲקֹב *Jacob.* ſed יוֹסֵף *Joſephus* , יְהוֹשֻׁעַ *Joſua* , יְהוֹנָתָן *Jonathan* , יָכִין *Jachin* Simeonis filius Gen. 46. 10.&c. formantur ex Hiphil. יששכר pro יִשָּׂכָר *Iſaſchar* , ex Niphal, alia ex aliis.

h ם Participia ſignat , v. g. Prov. 24. 5. איש דַעַת מְאַמֶּץ כוח *vir intelligentia fortificat robur* : Avoth. c. 2. θ 15. R. Tarpon inquit : היום קצר והמלאכה מרובה והפועלים עצלים והשכר הרבה ובעל הבית דוחק i. e. *dies brevis eſt* , & *opus multum* (ars longa, vita brevis) *ac operarii pigri* , *merces autem magna* , & *pater familias urget.* Ibid. th. 7. Rabban Gamaliël f. R. Judæ dixit: מרבה בשר מרבה רמה מרבה נכסים מרבה דאגה· מרבה נשים מרבה כשפים· מרבה שפחות· מרבה זמה· מרבה עבדים· מרבה גזל· מרבה תורה

תורה מרבה חיים· מרבה ישיבה מרבה חכמה· מרבה עצה מרבה. תורה· מרבה צדקה מרבה שלום· i. e. *qui auget carnem, auget vermem; qui auget opes, auget ſollicitudinem; qui auget uxores, auget præſtigias: qui auget ancillas, auget cogitationem ſceleſtam: qui ſervos auget, auget rapinam: qui auget doctrinam, auget vitas: qui auget conſeſſum, auget ſapientiam: qui auget conſilium, auget doctrinam: qui auget juſtitiam, auget pacem.* 2. Reg. 4. 32. והנה הנער מת מֻשְׁכָּב על מטתו *& ecce puer iſte mortuus, cubare factus in lecto ejus:* Gen. 27. 42. עשו אחיך מִתְנַחֵם לך להורגך *Eſau frater tuus conſolaturus ſeſe eſt de te, interficiendo te.* E diverſis Conjugationibus occurrit in illo *Maimonidis*, Hilc. Talmud tora, cap. V. §. 4 אלו התלמידים הקטנים שלא הרבו תורה כראוי והם מבקשים להתגדל בפני עמי הארץ ובין אנשי עירם וקופצין ויושבין בראש לדין ולהורות מישראל הם המרבים המחלוקת והם המחריבים את העולם והמכבים נרה של תורה והמחבלים כרם יהוה צבאות עליהם אמר שלמה בחכמתו אחזו לנו שועלים קטנים מחבלים כרמים· i. e. *Studioſi illi modicè docti, qui nondum incrementa doctrinæ debita ceperunt, quum quærunt ſe ipſos extollere coram rudi plebeculâ, & inter cives ſuos, ut proſiliant in locum primum, ſeſſuri ad judicandum & docendum inter Iſraëlitas; illi ipſi multiplicant controverſias, & iidem*

dem hunc mundum devaſtant, lumen doctrinæ extinguunt, & deſtruunt vineam Domini exercituum. De ipſis locutus eſt Salomon pro ſuâ, quâ præditus erat, ſapientia, Cant. 2. 15. inquiens: *capite nobis Vulpes, vulpeculas parvas, deſtruentes vineas.* Haud raro etiam מ Nomina aucta format, è diverſis conjugationibus orta, v. g. è Kal Gen. 18. 25. הַשֹּׁפֵט כָּל הָאָרֶץ לֹא יַעֲשֶׂה מִשְׁפָּט *numquid Judex totius Univerſi non exerceret judicium?* Ezech. 27. 31. מִסְפֵּד מַר *planctus amarus* Pſ. 3. 1. &c. מִזְמוֹר לְדָוִד *Pſalmus Davidis*: cujus formæ eſt מִכְשׁוֹל *offendiculum*; præter quam plurima Scripturæ loca e. c. Jeſ. 8. 15. &c. uſurpatum *Maimonidi*, quando loco jam nunc, & ſuprà ad (*e*) citato, addit: וכן חכם שהגיע להוראה ואינו מורה הרי זה מונע תורה ונותן מכשולות לפני העורים ועליו נאמר ועצומים כל הרוגיה i. e. *Similiter ſi quis Sapiens pervenit ad docendi facultatem, & non docet; en talis impedit doctrinam, & offendicula ponit adverſus cæcos: unde de eo ſcriptum explicant* Prov. 7. 26. *& numeroſi ſunt, qui omnes occiſi ſunt ab ea.* Quæ ex Piel formata huc trahi poſſent, cujuſmodi Lev. 9. 19. Jeſ. 23. 18. מְכַסֶּה *veſtitus* &c. ad Participia pertinent, degenerantia in naturam Nominis, coll. Interpr. §. 76. ex Hiphil ſunt v. g. Deut. 23. 3. לֹא יָבֹא מַמְזֵר בִּקְהַל יְהוָה

non

poſtpoſitum i, nec non Afformativæ

ו

non veniat ſpurius in Eccleſiam Dei : Jeſ. 54. 16. מַשְׁחִית אנכי בראתי *ego creavi vaſtatorem:* Jeſ. 42. 16. אשים מַחְשָׁךְ לפניהם לאור *ponam caliginem ante ipſos in lucem :* ad quam formam Jeſ. 20. 5. מַבָּט *expectatio*, Exod. 26. 36. מָסָךְ *tegumentum*, *velum*, Pſ. 107. 4. מוֹשָׁב *habitatio* &c. ex Hüphal Exod. 39. 24. תולעת שני מָשְׁזָר *coccineum contortum* : cujus formam induit Ez. 41. 7. מוּסָב *ambitus* Prov. 5. 12. מוּסָר *caſtigatio*, *eruditio* &c. Ex Kal & Hiphil mixta videntur, Thren. 1. 12. אם יש מַכְאוֹב כְּמַכְאוֹבִי *num ſit dolor ut dolor meus :* unde Jeſ. 10. 15. מַשּׂוֹר *ſerra :* &c. it. Cant. 5. 5. על כפות הַמַּנְעוּל *ad anſas peſſuli*; quam formam habet Gen. 6. 17. מַבּוּל *diluvium* &c.

i Pſ. 101. 2. אֶתְהַלֵּךְ בתום לבבי *incedam in ſimplicitate cordis mei : Maim.* Hilc. Schab. cap. V. §. 5. שנתבשל בו *in quo coctus eſt*, §. 4. ונתגלו בשבת *& reteguntur in Sabbatho :* 2. Sam. 22. v. 26. תִּתְחַסָּד עם חסיד *cum benigno benignum te exhibes* &c. Abarb. ad Jeſ. f. 19. col. 1. l. 3. תתקיים הגזרה הנזכרה *confirmabitur decretum commemoratum :* Ezech. 38. 23. וְהִתְגַּדִּלְתִּי וְהִתְקַדִּשְׁתִּי *& magnum me oſtendam atque ſanctum*, coll. Inſtitut. §. 26. X. 2. *Maimon.*

ן [k] י [l] ח [m] ת [n] omnes ſeorſim, & conjun-

mon. Hilc. Schab. cap. V. §. 7. בין להתחמם כנגדה בין להשתמש לאורה *ſive ut calefaciat ſe ad illum, ſive ut utatur ejus igne:* l. c. cap. IV. §. 1. מונעין אותו מלהצטנן *impediunt illum, quo minus frigeſcat:* 1. Reg. 20. 22. לך הִתְחַזֵּק ודע וראה את אשר תעשה *i*, *robora te, & adverte, ac vide quid facias:* Deut. 32. 36. ועל עבדיו יִתְנֶחָם *& de ſervis ſuis conſolabitur ſe*, coll. Inſtitut. §. 27. I. §. 26. XII. I. Eccl. 11. 5. וְיִסְתַּבֵּל החגב *& oneri erit locuſta:* Maimon. l. c. cap. V. §. 2. ויצטרך לגלותה *& opus habeat retegere eam:* Ibid. §. 1. הוא מִתְחַמֵּם *ipſe calefacit ſe.*

k Afformativum ו pluralem notat maſculinum, tam Futuri ac Imperativi, quàm Præteriti Conjugationum omnium. Gen. 14. 4. עָבְדוּ *ſervierant*, Exod. 5. 18. עִבְדוּ *ſervite*, Jer. 27. 8. 13. תַּעַבְדוּ *ſervietis:* Gen. 15. 14. יַעֲבֹדוּ *ſervient.* In nominibus, Ebraicè quidem raro admodum occurrit; Chaldaice verò in formâ Apocopatâ frequentius. v. g. Gen. 1. 2. תֹהוּ וָבֹהוּ *vaſtitas ac inanitas.* Dan. 2. 39. מַלְכוּ אָחֳרִי *regnum aliud.* *l* Afformativum י deſignat Fœmininum ſingulare futurorum ac imperativorum omnium, v. g. Hoſ. 3. 3. תֵּשְׁבִי *ſedebis, manebis*, Ruth 3. 18. שְׁבִי בִתִּי *mane*

mane mea filia ! Nonnunquam tamen in Nominibus deſignat *Gentilitia* ac *Patronymica*, item Numeralia *ordinalia*, rarò concreta alia, v. g. Gen. 39. 14. אִישׁ עִבְרִי *vir Ebræus*, Num. 8. 8. וּפַר שֵׁנִי *& juvencus ſecundus*, Jer. 6. 23. אַכְזָרִי הוּא *crudelis eſt*, Job. 19. 15. נָכְרִי הָיִיתִי *alienus fui* : in formâ פְּרִי *fructus* &c. י ultimum haberi poſſet radicale, pro tertia radicali ה alternans. Atque ita idem י frequentiùs deſignat quorumcunque Nominum ſtatum Conſtructum Dualis ac pluralis numeri. Vide infrà §. 19. *m* Afformativum ָה notat tertiam fœm. ſing. Præteritorum omnium, v. g. Avod. ſara fol. 18. a. l. 21. אי אתה יודע שאומה זו מן השמים המליכות שהחריבה את ביתו ושרפה את היכלו והרגה את חסידיו ואיבדה את טוביו *numquid exiſtimas, hujuſmodi Genti divinitus conceſſum fuiſſe Imperium ? quæ domum Dei devaſtavit, & combuſſit templum ipſius, ac interfecit Sanctos ejus, atque perdidit bonos ipſius*. Sed non minus frequenter deprehenditur in Nominibus fœmininis, v. g. Zach. 9. 2. חָכְמָה *ſapiens eſt*, Exod. 31. 6. חָכְמָה *ſapientia*, 2. Sam. 20. 16. אִשָּׁה חֲכָמָה *mulier ſapiens*. *n* ת Afformativum denotat ſecundam, & apud Chaldæos inſuper primam & tertiam fœminini, ſingulares Præteritorum omnium, v. g. Deut. 6. 10. בָּנִיתָ *ædificaſti* M. Ez. 16. 25. בָּנִית *extruxi*.

junctim תי [o], תם [p], תן [q], נה [r] atque נו

ſtruxiſti F. Dan. 4. 5. אֲמַרֵת *dixi*, Eſr. 4. 15. הָחָרְבַת *devaſtata eſt*, Dan. 4. 19. רְבַת וּמְטַת *crevit & tetegit*, Dan. 2. 34. 45. הַדֵּקֶת *comminuit.* Nec minus tamen deprehenditur in nominibus cujuſcunque Status, v. g. Deut. 9. 28. יְכֹלֶת *poteſtas* (Exod. 18. 23. וְיָכָלְתָּ & *poteris*), Pſ. 18. 31. אִמְרַת יהוה *ſermo Domini*, (Gen. 12. 19. למה אָמַרְתָּ *quare dixiſti*:) Pſ. 60. 13. הבה לנו עֶזְרָת *da nobis auxilium*, (Job. 26. 2. מָה עָזַרְתָּ *quid adjuviſti*,) Gen. 47. חַטָּאת *peccatum*, Job. 35. 6. אם חָטָאתָ *ſi peccaſti*). Vid. pluribus, ſuprà §. 5. lit. (z), (a), (b).

o Deut. 25. 8. חָפַצְתִּי *volui.* Sed ſi altera extraeſſentialiter ſerviat, aliis etiam Partibus convenit, v. g Pſ. 17. 6. שמע אִמְרָתִי *audi ſermonem meum*, Abarban. Præfat. in Levit. f. 226. c. 4. l. 2. זולתי העור שלו *prater pellem ipſius.* *p* Jer. 42. 22. חֲפַצְתֶּם *voluiſtis*: ſed Abarb. l. c. col. 2. l. 37. מחיתם והזנתם *victus ipſorum & nutrimentum ipſorum*: Neh. 4. 4. חֶרְפָּתָם *opprobrium ipſorum.* *q* Exod. 2. 18. מִהַרְתֶּן *feſtinaſtis*, v. 20. עֲזַבְתֶּן, *reliquiſtis*, Ezech. 33. 26. עֲשִׂיתֶן *feciſtis.* Sed cum hæc perſona rariſſimi uſus ſit ן ut plurimum ſervit extraeſſentialiter, loco ſuffixi tertiæ perſ. plu-

נו [s], ſæpius ſignificant Verba.

§. 7. *Si quæ harum* literarum, cujusmodi ם [t] ן [v] י [x] ה [y], & conjunctim

נה

pluralis, v. g. Jeſ. 41. 22. ונדעה אַחֲרִיתָן & *intelligemus finem earum:* Ez. IV. 10. 16. 18. לְאַרְבַּעְתָּן *quatuor illis*, ibid. v. 9. 12. 17. בְּלֶכְתָּן *in progredi eas.* Vid. pluribus infrà §. 35.

r Afformativum נָה notat 2. plur. fœm. Imperativi ac futuri omnium Conjugationum, nec non 3. plur. fœm. futurorum, v. g. Jeſ. 32. 9. שְׁמַעְנָה *audite*, Cant. 3. 11. צְאֶינָה וּרְאֶינָה *exite & videte*; Ruth. 1. 11. תֵּלַכְנָה *ibitis*: Job. 27. 4. תְּדַבֵּרְנָה *loquentur*, 1. Sam. 3. 11. תְּצִלֶּינָה *tinnient.* Secus ſi altera Suffixum conſtituat, altera afformativum, ut Num 5. 15. קָרְבָּנָהּ *oblatio ejus.*

s Afformativum נוּ notat 1. plur. Præteritorum, ut 1. Reg. 8. v. 47. חָטָאנוּ וְהֶעֱוִינוּ רָשָׁעְנוּ *peccavimus*. & *inique egimus*, *ac impii fuimus.* Secus ſi altera Suffixum conſtituat, ut 1. Reg. 10. 5. שֻׁלְחָנוֹ *menſa ejus*, cum Joſ. 6. 17. eædem literæ ſignificent שָׁלָחְנוּ *miſimus.*

t Gen. 6. 7. עֲשִׂיתִים *feci eos*, Jer. 33. 7. בְּנִתִים *ædificavi eos*, Ezech. 16. 58. נְשָׂאתִים *portaſti (F) ea*, Jer. 2. 34. מְצָאתִים *inveniſti eos*; &c. Vid. ſupra §. 5. ad (y) & (b) p. 8.

Ita

vel ; *apta ſunt ad conſignifican-*
dum

Ita à principio vocis, Lev. 3. v. 3. 9. מִזֶּבַח השלמים *de ſacrificio ſalutarium*, quum 1. Reg. 3. 3. eædem literæ legantur הוא מְזַבֵּחַ *ipſe erat ſacrificans*: Gen. 27. 1. ותכהינה עיניו מֵרְאֹת *& caligabant oculi ejus à videre*, quum eædem literæ Ezech. 1. 1. ſignificent מַרְאוֹת אלהים *viſiones Dei ſummi.* Nec dubitandum, quin contextus exiſtere poſſit, in quo pleraque exempla p. 14. & 15. poſita, legeres מֵאֹמֶץ *ob robur* מֵרֻבָּה *præ multitudine ejus*, מִשְׁכַּב *à cubare*, מִתַּנְחֻם *ob conſolationem*, מֵחֲבָלִים *præ doloribus* מִשְׁפָּט *à judice*, vel מִשְּׁפֹט *quò minùs judicet*, מִסְפֵּד *à plangere*, מִזְמוֹר *à plangere*, מִזְמוֹר *à putare* &c. *u* Gen. 24. 2. עַבְדּוֹ *ſervus ejus*, &c. Vid. ad §. 6. (*k*) *x* תֹּשָׁבִי *inquilinus meus*, 2. Chron. 18. 26. עַד שׁוּבִי בשלום *ad reverti me*, vel *donec revertar in pace*, Deut. 4. 21. לבלתי עָבְרִי את הירדן *ut ne tranſeam ego Jordanem*, &c. Vid. ſupra l. c. (*l*) *y* Jer. 21. 10. וּשְׂרָפָהּ באש *& exuret eam igne*, &c. Vid. l. c. (m). Ita à principio, Gen. 27. 17. הַלֶּחֶם *panis ille*, 2. Sam. 16. 2. וְהַלֶּחֶם *& panis hic*, juxta Maſorethas &c. Vid. ſupr. p. 12. (f)

z Job. 5. 27. שְׁמָעֶנָּה *audi illud*, &c. Vid. ad §. 6. (r) *a* Jer. 14. 20. ידענו יהוה רִשְׁעֵנוּ *ne-*

dum; primùm videndum, an *ipſarum uſus contextui conveniat*, & adjectis literis.

I. *Si convenit contextui*, literæ illæ *ſignificationem* reliquarum *augeant*.

2. Sin minus, habeantur pro eſſentialibus; quæ reliquarum ſignificationem tantùm variant.

§. 8. Scilicet *Verbo in* ו *exeunte*, contextum conſulas.

1. Si ſubjectum Verbi plurale præceſſerit, ו afformativum eſt [b].

2, Sin ſingulare præcedit ſubjectum, ו denotat ſuffixum [c].

§. 9. Similiter *Præterito in* ה *exeunte*.

1. *ſubjectum* Verbi *maſculinum* in-

 di-

novimus Domine impietatem noſtram, &c. Vid. l. c. (s).

b Abarb. in Jeſa. f. 18. col. 4. l. 56. פרשו בו המפרשים *Interpretantur illud Interpretes.* *c* Megill. f. 3. a. l. 7. תרגום של נביאים יונתן בן עוזיאל אמרו מפי חגי זכריה ומלאכי *Verſionem Chaldaicam Prophetarum Jonathan f. Uſiel effatus eſt, ex ore Haggai, Sachariæ, & Malachiæ.*

dicat, ה illud fore pronominis fœminini [d]: ſed

2. *ſubjectum* verbi *fœmininum* innuit, terminationem illam eſſe ejuſdem generis afformativam [e]. At

3. ה tempori alii junctum, vel Pronominale [f] eſt, vel Paragogicum [g].

§. 10.

d Ralbag in Gen. f. 18. a. l. 1. 2. כבר זכר שנשאה נח *dudum commemorat, quod uxorem eam duxerit Noah*, Naëmam ſcil. Lamechi filiam, Vid. Bereſch. rabba Sect. 23. f. 22. c. 4. l. 18. Rambam ad Gen. fol. 4. a. l. 36. נעשית היבשה שקראה ארץ *facta eſt ariditas, quam vocavit terram.* *e* R. Lev. b. Gerſon. ad Gen. 4. v. 25. f. 17. col. 4. l. 30. הוליד אדם עוד מאשתו בן וקראה שמו שת *genuit Adam ulterius de uxore ſua filium, quæ vocavit nomen ejus Subſtitutum.* Vid. Interpr. §. 193. III. 1. β Si enim Adamum idem ſubjectum hujus verbi diceres, quod præcedentis; obſtaret ה״ ad objectum fœmin. unicè referendum, cum hîc præcedat *filius*: nec admitteret biblicum וַתִּקְרָא, impoſitionem nominis hîc fœminæ attribuens, non mari: Ramban ad Gen. f. 3. b. l. 8. fin. הארץ לבשה צורה *terra induit formam.* *f* R. Moſ. bar Nachman l. c. l. 7. fin. בלבשה הצורה *in induere eam.*

i. e.

§. 10. Atque ita *Verbo in Serviles* נה *exeunte*, hæ ſemper pronomen denotant[h], niſi ſubjectum fœmininum plurale præceſſerit .

§. 11. Cæteroquin *Verbo cognito*, ante omnia *de conjugatione diſpiciendum*. Ad hanc cognoſcendam, in profanis oppidò conducunt literæ י & ו, vocalium indices[k].

i. e. Coll. Interpr. §. 127. 201. II. 2. *dum induit ea illam formam*: præpoſitio enim præpoſita non admittit Præteritum, ſupr. §. 4. ibid. l. 6. fin. והארץ בהבר אה היתה תהו *& hæc terra dum creabatur illa, erat vaſtitas.* *g* Gen. 11. 7. הָבָה נֵרְדָה וְנָבְלָה *agedum, deſcendemus & confundemus.*

b Gen. 3. 17. בְּעִצָּבוֹן תֹּאכְלֶנָּה *in dolore comedes eam*, Pſ. 65. v. 11. cit. Taanith f. 6. a. l. 7. תמוגגנה *liquefacis eam.* *i* Berachoth f. 17. a. l. 36. נשים שאננות קומנה שמענה קולי בנות בוטחות האזנה אמרתי *mulieres tranquillæ! ſurgite, audite vocem meam, filiæ confidentes! auribus percipite ſermonem meum*, ex Jeſ. 32. v. 9. *k* Unde unà cum א dicuntur Ebræis אמות הקריאה *matres lectionis*; quod *hanc* defini-

§. 12. ' primae radicali praepoſitum, denotat Niphal [l]; ſecundae, Piel [m].

II.

finitam & certam *pariant*, ut matres fœtum. Quælibet enim talem deſignat nocalem, quæ ſibi pronunciatæ eſt cognita, Vid. §. 14. In ſcriptura ſacra poſtquam figuræ vocalium adjici cœperunt, hæ iſtarum indices plerumque exularunt: raró ſignum ſervatum eſt cum ſignato, v.g. Hoſ. 10. 14. וְקָאם *& ſurget*, 2. Sam. 11. 1. הַמְּלָאכִים *reges* pro quo 1. Chr. 20. 1. הַמְּלָכִים: alias nil obſtaret, quò minus ex מְלָאכָה derives q. d. *quo tempore prodeunt & manifeſtari ſolent operationes*, coll. Inſtit. §. 33. I. Obſ. 2. Dan. 7. 6. 7. בָּאתַר poſt.

l Exod. 25. 31. תֵּיעָשֶׂה *efficietur*, Cod. Berach. f. 4. a. l. 35. ליעשות *ut fieret*, fol. 10. b. l. 26. ליהנות *jucunditate*, ſ. *utilitate frui*. *m* 2. Chron. 32. 30. ſive juxta puncta expreſſa legeris וַיַּיְשְּׁרֵם pro וַיְיַשְּׁרֵם coll. Inſtit. §. 25. II. Obſ. 3. §. 56. l. 6. (*n*); ſive potius וַיְיַשְּׁרֵם *& direxit eas* (aquas): Avod. ſara f. 18. a. l. 14. צידקו *juſtum pronunciarunt*, ibid. l. 27. חילקתים לעניים *diſtribui ea inter pauperes*, Gittin f. 40. b. l. 10. 13. שמא זיכה לו על ידי אחר *forte contulit ipſi per alium*, Schab. f. 33. b. l. 23. צִילֹה:

II. ʼ *tertiæ* radicali *præpoſitum*,

1. Voce per Præformativum auctâ, *deſignat Hiphil* [n]; ſed

2. Voce præformativo deſtitutâ, indicat participium Peil [o], vel Concreta ex Piel, [p] rarò è Kal [q] deſcendentia.

§. 13.

עִלָּה *laudavit*, l. 24. גִּינָּה *vituperavit*, *dehoneſtavit*, Avoda ſara f. 18. a. l. 11. דיקדק כפסיעותיו *ſcrupuloſè nimis attendit ad greſſus ſuos.*

n Cod. Peſachim. cap. 1. θ. 1. כל מקום שאין מכניסין בו חמץ *quocunque locorum non ſolent inferre fermentum.* Et ita in Scriptura ſacra Jeſ. 59. 4. וְהוֹלִיד *& genuit*, Pſ. 21. 2. יָגִיל *exultabit*, Jer. 25. 3. אַשְׁכֵּים *matutinando*: quomodo etiam juxta autorem literarum legendum Dan. 8. 11. הֵרִים *ſuſtulit*; quod Maſorethæ ex Hophal efferunt הֻרַם *ſublatus eſt*. *o* Chagiga f. 12. a. ſæpiſſime כְּתִיב *ſcriptum eſt*. Et hanc formam innuunt literæ 2. Chr. 8. 10. הַנְּצִיבִים *ſtationarii milites*: unde etiam 1. Reg. 4. 19. וּנְצִיב אחד *& præfectus unus.* *p* Tamid cap. IV. f. 32. a l. 16. אידין מתקרי חכים *quinam vocatur ſapiens?* unde Dan. 2. 27. חַכִּימִין *ſapientes.* Vid. Inſtit. §. 29. form. XXVII. *q* Tamid. l. c. l. 18. אידין מיתקרי

עשיר

§. 13. ו *Voce per Præformativum auctâ*,

I. *ante primam* radicalem, denotat Hophal [r].

II. *ante ſecundam*, notat Pual [s]: ac

2. in

עשיר אמרו ליה איזהו עשיר השמח בחלקו *quinam vocatur dives? reſponderunt ipſi, quinam foret ves, niſi qui in portione ſuâ lætus eſt.* Vid. Inſtit. §. 29. form. III. quam formam requirunt literæ 1. Chr. 25. 1. הַנִּבִּאִים *prophetæ*, vaticinantes ad citharam, Jud. 16. 21. הָאֲסִירִים *vincti.*

r Berach. f. 2. b. l. 21. מוקדם *anticipatus:* ita f. 4. a. l. 30. b. l. 30. מובטח *promiſſione erectus, confirmatus, certior factus:* Exech. 23. 42. מוּבָאִים *adducti:* Roſch haſſchana f. 18. b. l. 10. הוכפלו *duplicata ſunt*, l. 14. הוּבקעה *rupta fuit.* Et ita autor literarum Jer. 5. 8. סוסים מוּזָנִים *equi benè paſti*: cujus קרי valdè inconcinnum eſt. *s* Berachoth f. 2. b. l. 32. מטוהרים *purificati*, Horajoth cap. 3. 6. כל המקודם מחברו *quicquid conſecratum eſt ante ſocium ſuum*, ibid. 3.8. עבד משוחרר *ſervus manumiſſus*, ibid. 3. 4. המרובה בבגדים *conſecratus veſtibus*, ibid. מצווין על הבתולה *juſſi ſunt virginem ducere*, Berach. f. 16. a. l. 25. אין

דעתו

2. in Quieſcentibus [t] & Geminantibus [v] Ain, paucisque aliis [x], etiam Piel. &

3. Si prima radicalis deſit, indicat Niphal [y], Hiphil [z], aut Hophal [a] verborum Pe Jod ac Pe nun.

III. *ante tertiam* verò radicalem, notat Kal [b], aut Nomina exinde formata.

דעתו מיושבת עליו *mens ejus non eſt ſedata* vel *diſpoſita apud ipſum.*

t 2. Sam. 22. 49. תְּרוֹמְמֵנִי *exaltabis me.* *v* Jonathan Deut. 32. 11. מְחוֹפֵף *incubans*, vel *obtegens.* *x* Eſr. 6. 3. מְסוֹבְלִין *bajulantes:* & ita Pſal. 101. 5. מלושני, quod juxta autorem literarum legi convenit מְלוֹשְׁנִי *detrahens mihi:* Vid. Inſtit. §. 41. III. Obſ. 5. (α) *y* Ruth. 3. 3. אַל תִּוָּדְעִי *ne innoteſcas*, Ex. 6. 3. נוֹדַעְתִּי *cognitus ſum.* *z* Gen. 48. 6. הוֹלַדְתָּ *genuiſti.* *a* Gen. 38. 25. מוּצֵאת *producta*: Abarb. ad Jeſ. 53. f. 80. col. 1. l. 42. מוכה *percuſſus*: paſſim in titulis librorum מוגה *correctus*, ex נגה: Berachoth. f. 8. b. l. 14. מונחות *depoſitæ*, ex ינח, Vid. Inſtit. §. 44 Obſ. 3. (β) Megilla f. 3. b. l. 30. 31. הוקף *mœnibus cingitur*. f. 4. a l. 1. 6. מוקפות חומה *mœnibus cinctæ.* *b* Joma f. 9. a. l. 11. ושנות רשעים תקצורנה *& anni impiorum abbreviabuntur*, ex Pro. 10. 27.

mata [c].

§. 14. ו *Vocis Præformativo deſtitutæ*, denotat.

I. *Ante ſecundam* radicalem,

1. Participium [d] aut infinitivum [e] Kal: vel

2. Præteritum Püal, [f] ac in quieſcentibus [g] & geminantibus [h] Ain, pauciſ-

c Taanith fol. 6. a. l. 10. ſeqq. מַלְקוֹשׁ *pluvia ſerotina*, ex Deut. 11. 14. Vide ſuprà ad §. 6. lit. h. p. 15. *d* Avoth. cap. 2. θ. 15. ר׳ טרפון אומר היום קצר והמלאכה מרובה והפועלים עצלים והשכר הרבה ובעל הבית דחק i. e. *R. Tarpon dicit, dies brevis eſt, & opus multum, Operarii pigri, ac merces ampla, atque Paterfamilias urget:* Taanith fol. 6. a. l. 26. שואלין, vel merè Chaldaicè שאלין *petunt*, Berachot cap. 1. θ. 1. קורין chaldaicè קָרַיִן *legunt* &c. Vid. Inſtit. §. 6. ad p. 46. 47. conf. inf. ad §. 15. 2. *e* Berach. f. 18. a. l. 10. 12. Avoda ſara f. 18. a. l. 28. &c. לקוברו *ad ſepeliendum eum:* & ita Pſ. 30. 4. מִיָּוְרְדִי *à deſcendere me.* Vid. tamen Inſtit. §. 8. l. 2. Obſ. p. 8. 86. *f* Ezech. 23. 2. מֹעֲכוּ שדיהן *compreſſæ ſunt mammæ ipſarum*, Jud. 18. 29. יוּלַּד *natus eſt.* *g* Pſal. 90. 17. כּוֹנְנָה *dirige.* *h* Thr. 1. 22. עוֹלַלְתָּ *feciſti.*

ciſque aliis [i], etiam Piel, itemque

3. Formam Nominum cholem ſægolatorum [k], &c. [l].

II. *Ante tertiam* verò radicalem,

1. Participium Paul, [m] vel

2. Nomina ex Piel formata, actionem denotantia [n]. interdum

3. Imperativum [o], vel infinitivum [p] Kal; aut Nomina, quæ ex Kal formata, rem [q] denotant, aut Concretum [r]. Nam

§. 15.

i Vid. Inſtit. §. 41. III. Obſ. 5. (*a*) *k* Taanith f. 6. a. l. 2. עוֹשֶר *divitiæ*. *l* Megill. 4. b. l. 41. שוֹפר *buccina*, l. 42. לוּלב *ramus*, *frons palmæ* &c. Sed ad Nomina hîc non attendimus, de Verborum Conjugationibus ſecernendis occupati: alioquin plures eorum fuiſſent formæ. *m* Megilla f. 3. a l. 2: פתוּחוֹן *aperti*, l. 3. סתוּמין *clauſi*. *n* Michlal Jophi ad Pſ. 1. 2. יהגה ענין דבור ונפנוף הפה *verbum* הגה *ſignificat loquelam & muſſitationem oris*. *o* Eccl. 12. 13. שְׁמוֹר *cuſtodi*: atque ita juxta literas Pſ. 26. 2. צְרוֹפָה *examina*; quod autor punctorum legit צָרְפָה. *p* Megilla f. 3. a l. 38. באין לשמוע מקרא מגילה *veniunt ad audiendum prælectionem libri Eſther*: *q* Megilla f. 3. a. l. 21. הפסוקין *verſus*. *r* Pſal. 145.

8.

§. 15. In quacunque parte Orationis *Literæ* א, item ו *atque* י *ſolitariæ*, vocalibus notandis inſerviunt.

1\. א ſignificat præmittendum (˙) [s] vel (¯) [t].

2\. ו indicat וֹ [v], & וּ [x] in ſyllabâ ſimpli-

8\. וגדול --חסד *& magnus benignitate*. At Nomina non quadrant huc, niſi quatenus ipſorum forma confundi poterat cum Verbis.

s Moed Katon f. 15. a. l. 11. b. l. 23. 30. dicitur מנודה לשמים שני *excommunicatus Cælis diverſimodè ſe habet*; cujus vocem שני a. l. 15. & Gloſſa etiam ad l. 11. ſcribit שָׁאנֵי : ibid. a. l 14. 20. מאי לאו אכולהו *quod non ad omnes illos*. Vid. ſuprà ad §. 11. lit. k. *t* Moed Katon f. 16. b. l. 6. מעיקרא מאי סבר ולבסוף מאי סבר *primùm quid ſentiebat, & quæ tandem ejus erat opinio*. Sanhedr. f. 29. a. l. 38. & 39. וַדָּאי קטל *reverâ interfecit*: ibid. l. 40. & 41. קַמַּאי דידי *coram me*, per Sync. pro קֳדָמַי quod eſt Dan. 3. 32. Berach f. 17. b. l. 15. טַפְשָׁאי גובאי *Gobæi incraſſati* &c. *v* Megilla f. 3. a. l. 39. משפחות כהונה מבטלין עבודתן ובאין לשמוע מקרא מגילה *familiæ ſacerdotales vacare faciunt miniſterium ſuum, & veniunt ad audiendam prælectionem libri Eſther*: ibid. l. 41.

plici, aut compoſitâ acutâ; alias (ֽ) y, (ָ) chatuph z, vel (ֳ) a.

(β) Raro deſignat (ָ) longum b.

3.

---

41. וַעֲבוֹדָה חֲמוּרָה מִתַּלְמוּד תּוֹרָה ſiccine cultus gravior eſt ſtudio legis? x Megilla fol. 3. a. l. 3. fin. אָסוּר לאדם שיתן שלום לַחֲבֵירוֹ בלילה חיישינן שמא שד הוא prohibitum eſt homini, ſalutare proximum ſuum nocte; ſuſpicamur, forte dæmon eſt. y Aben Eſra ad Pſ. 1. v. 3. הפרי הַמְּבוּשָׁל fructus maturatus: & ita Job. 22. 6. עֲרוּמִּים nudi &c. z Kimchi ad Mich. 1. 5. וְהוֹצְרַכְנוּ לפרש כן & opus habemus ita interpretari: Kiddußchin f. 68. a. l. 28. עַל כָּרְחָךְ te invito: alibi מְוֻנְמֶּרֶת בגעיא ſiſtitur per metegh. Ita 2. Chr. 36. 14. לִמְעָול־מַעַל prævaricando prævaricationem, Pſ. 145. 8. וּגְדוֹל־חסד & magnus benignitate: & hujus generis ſunt quàm plurima. a Schabb. f. 11. a. l. 12. כל חָולִי ולא חָולִי מעים omnis morbus (tolerari poteſt), modò non morbus inteſtinorum: & ita 2. Chr. 8. 18. אֳנִיּוֹת naves. b Schemoth rabba Sect. 30. דיוטגמאת διατάγματα: Scheviith cap. 1. θ. 7. דְּלוּעִים cucurbitæ, quia eſt ex ſing. דְּלַעַת l. c. c. 1. θ. 2. Roſch haſſchana f. 17. b. l. 31. עָלְבּוֹנִי injuria mihi facta. Et ita 2. Chr. 31. 12. c.

3. י *notat vocales I* [c], *& E* [d], *longas in ſyllaba ſimplici*, vel compoſita acutâ; *breves*, *in* aliâ *compoſita* quacunque.

(β) Tal-

35. 9. כְּוּנֶּיהוּ, Eſth. 9. 19. הַפְּרָזִים. Vid. Inſtitut. de genuino ſono vocalis (ּ) §. 6. p. 46. [c] De chirec longo Vid. ſupr. §. 10. ll. Etiam de brevi exempla paſſim ſunt obvia, v. g. Megilla f. 3. b. l. 33. אִיצְטְרִיךְ לֵיהּ *opus habet eo* &c. Atque ita in Scriptura ſecundum literas, Prov. 30. 17. לִיקְּהַת אֵם *imperium matris*: Prov. 31. 27. הִילְכוֹת *decreta, ſententiæ deciſivæ*: Cant. 3. 6. כְּתִימְרוֹת עָשָׁן *ut palmæ*, i. e. *columnæ rectà aſcendentes fumi* &c. [d] Pirke Avoth c. 3. θ. 10. שֵׁינָה של שחרית *ſomnus matutinus* &c. Et ita in Scriptura 1. Reg. 20. 35. הַכֵּינִי *percute me*, Jeſ. 44. 24. מֵיאִתִּי *à me ipſo*, Job. 24. 23. עֵינֵיהוּ *oculus ejus*, Nah. 2. 4. גִּבּוֹרֵיהוּ *fortis ejus*: atque ita juxta autorem punctorum, Eccl. 10. 17. אַשְׁרֵיךְ אֶרֶץ; quamvis ſecundum literas, ſi cum plerisque dixeris ſubjectum Suffixi eſſe pluralis numeri tantùm, legeres אַשְׁרֵיךְ *beatitudines tibi ô terra*, vel *benè ſit tibi ô terra!* Et certè juxta autorem literarum 1. Reg. 2. 24. וַיּוֹשִׁיבֵינִי *& ſedere fecit me*: quia pronomina futuris ſuffigenda

(β) Talmudicis ' denotat etiam ſcheva [e].

§. 16.

da regulariter præmittunt (--) Inſtit. §. 39. IV. quamvis autor punctorum, irregularem punctationem ſecutus, legerit וַיּוֹשִׁיבֻנִי, ſenſu eodem. *Eodem modo* י *denotat* (∵), v. g. Avoda ſara f. 16. b. l. 41. הֶיתֵּר *ſolutio*, Peſachim f. 37. a. l. 23. הללו מעשה אֵילְפָּס הן *iſtæ ſunt opus ſartaginis*; ad formam אֶיפְשָׁר *poſſibilitas*, ubivis obvii. Atque ita in Sacris Ezech. 11. 6. וּמִלֵּאתֶים *& repleviſtis*, Pſal. 21. 2. יָגֵיל *exultabit*. [e] Beza f. 2. b. l. 16. עָסֵיקִינַן *occupamur*, *loquimur*: Bartenura ad Miſchn. l. c. eadem verba adducens, י omittit. Berach. f. 12. b. l. 32. גָּמְירִי *docent*: Tamid f. 32. a. l. 22. ſeqq. יאי לְמֵידַר gloſſ. טוב לגור *bonum eſt habitare*, l. 24. בְּעַתֵּיהוֹן *mens ipſorum*: Cethub. f. 18. b. l. 22. טַעֲמֵיהוֹ *ratio eorum*. Berach. f. 12. a. l. 40. מֵיזָן זייני *cibando* ſive *nutriendo nutriunt*; ad formam לְמֵיהָךְ Eſr. 7. 13. *ad proficiſcendum*: Berach f. 17. b. l. 13. כל העולם כולו נִיזּוֹנִין בשביל חנינא i. e. *totus in univerſum mundus cibantur propter Chaninam*; ibid. l. 8. 9. 10. ſcribitur absque ' נזונין, formæ נְכוֹנִים Exod. 19. 11. 15. *parati*: & ita Menach. cap. 11. §. 1. גִּילוֹשָׁה *depſatur*, ibid. נִילוֹשׁוֹת *depſantur*; quamvis non ignorem, aliis magis

gis

dageſch

gis placere formam ex Niphal & Hitphaël mixtam, ת præformativo per dageſch compenſato, נִידוֹן *judicatur*, נִידוֹנִין *judicantur*. Scripturarum formæ præferendæ ſunt conjecturis. Unde, quia Particulis adjiciuntur Suffixa Singularium, Inſtit §. 39. III. lego *Bava bathra* f. 58. a. l. 24. מִנַּיְהוּ *ex illis*, l. 25. מִנַּיְכוּ *ex vobis* &c. quamvis non ignorem, ſæpius ſcribi מנייהו, *Berachoth* f. 17. b. l. 16. &c. Vid. infr. §. 37. Schabb. f. 33. b. l. 30. חזו אִינָשֵׁי *viderunt homines.* ſ Berach. f. 8. b. l. 12. 13. וְורִידִין *venæ ſanguinis roſei*; fol. 9. a. l. 12. כְּוָותָךְ *ſecundum te*, *ſicut tu*; l. 13. כְּוָותִי *ut ego*: Avoth cap. 3. θ. 13. סְיָיג לחכמה שתיקה *ſepimentum ſapientiæ eſt ſilentium*: Berach. f. 4. b. l. 4. חכמים עשו סְיָיג לדבריהם *ſapientes fecerunt ſepimentum verbis ſuis*, fol. 24. a. l. 8. זיל אַיְיתִי לי תפילין *abi*, *affer mihi phylacteria.* Unde eſt, ut, ſi tale י per chireck moveatur, triplicetur, v. g. in formulâ repudii à Maim. Hilc. Geruſchin deſcriptâ, תְּהֵוְיִין *eris*, & mox תִּצְבְּיִין *voles*; ne confundatur cum plurali F. תְּהֵוְיָן *eritis*, & תִּצְבְּיָן *volueritis*. Conf. omninò Gittin f. 85. b. l. 29. ſeqq.

Hora-

dageſch forte geminandum [g].

§. 17. *Quoties* vel ipſæ literæ ו [h] & י [i] formam repræſentant ambiguam, vel, illis abſentibus, reliquæ *literæ pluribus formis, diverſisque Conjugationibus* [k] *competunt; certam* formam, certamque *Conjugationem determinat Uſus, & Contextus.*

1. *Uſus* quidem, *ut perſpectum habeas, in quâ* formâ, quâque *diverſarum*

[g] Horajoth c. 3. θ. 4. מצווין *juſſi*: ſed ad Peſachim cap. 1. θ. 1. de Bartenura כל העם מצויין בבתיהם *omnis populus deprehenduntur in ſuis ædibus*, illud ex Püal. rad. צוה, hoc ex Kal. rad. מצא: Berach. f. 6. b. l. antep. לצוות *ad copulandum*: Horajoth c. 1. θ. 3. הורו לבטל מקצת ולקיים מקצת הרי אלו חייבין *docuerint, abrogare aliquid, & confirmare aliquid, en illi rei ſunt*: Berachoth f. 7. a. l. 20. נשתייר *relictus fuit*: Peſachim f. 37. a. l. 15. ſeqq. סריקין המצויירין *panes vel placentæ figuratæ.* [h] Vid. §. 12. [i] Vid. §. 10. ll. 2. [k] Scil. *Kal*, *Niphal*, *Piel*, &, quoties pro י. alternat (-- §, etiam *Hiphil*, in verbis Perfectis easdem prorſus habent literas radicales, &, in quibusdam

rum Conjugationum, quas repræſentant, *literæ illæ ſint uſitatæ* [l]. Quod ſi in pluribus, tunc

2. *Contextus determinabit*, quam eli-

temporibus, etiam ſerviles. [l] Poſt formas nominum nudorum, recenſitas §. 29. Inſtit. coll. ſupr. §. 4. ad (s) p. 5. & 6., ſuppetias ferent non ſatis exercitato Concordantiæ, atque Lexica. Beza cap. 2. θ. 1. יום טוב שֶׁחָל לִהְיוֹת עֶרֶב שַׁבָּת לֹא יְבַשֵּׁל בַּתְּחִלָּה מִיּוֹם טוֹב לַשַּׁבָּת *ſi dies feriatus ita cadat, ut ſit veſpera Sabbathi, ne coquat quis principaliter à die feriato pro Sabbatho:* hanc punctationem exigit contextus; extra quem, pleræque voces aliter punctatæ, alias etiam ferrent ſignificationes, ſed omnes huic loco ineptas. שַׁחַל *immanem* denotat *leonem* Pſ. 91. 13. שָׁחַל vel ex Pael שַׁחֵל *extraxit*, Jonath. Exod. 2. 10. Berachoth f. 8. a. l. 26. שַׁחֲלָא ex שָׁחַל *corbem*, in Halacoth gedoloth ſub finem Schabbath: ita עָרַב nunc *fidejuſſit*, Gen. 44. 32. nunc *ſuavis fuit*, Jer. 31. 26. nunc *pertexere* Jeſ. 38. 14. עֵרֶב *trama* Lev. 13. 52. 56. *turba mixta* Exod. 12. 38. עֹרֵב *corvus* Deut. 14. 14. עָרֹב *colluvies* Exod. 8. 21. ſeqq. עֲרָב *Arabia*, 2. Chr. 9. 14.

עֶרֶב

eligas; *ſi adjunctum, cuilibet* formæ [m] & *Con-*

עֲרֹב *oblecta* Pſ. 119. v. 122. עָרֵב *fidejuſſor*, Sota f. 37. b. l. 21. Similiter שַׁבְתָּ ſignificat *reverſus es* Deut. 4. 30. שֶׁבֶת *habitare*, *ſedere* Deut. 1. 6. לָשֶׁבֶת *ad habitandum* Gen. 19. 30. שָׁבַת *ceſſavit* Gen. 2. 3. &c. יבשל ex Kal formari poſſet, Niphal, & Piel: ſed in Niphal inuſitatum eſt, in Kal v. ſignificat intranſitivè vel paſſivè. [m] Beza f. 15. b. l. 24. ſeqq. *R. Elieſer inquit*, אין לו לאדם ביום טוב אלא או אוכֵל וְשׁוֹתֶה או יוֹשֵׁב וְשׁוֹנֶה *nihil ſuſcipiendum eſt homini in die feriato, niſi aut edat & bibat, aut ſedeat & diſcat*. Extra contextum & uſum, ו ante ſecundam radicalem indicaret Püal אֻכַּל שֻׁתָּה יֻשַּׁב שֻׁנָּה; & quamvis ad nudum uſum attenderis, legi poſſet אֻכַּל *conſumtus*, ut Exod. 3. 2. vel אֹכֶל *cibus* Gen. 41. 35. 48. שׁוּתָה *rete* Baka kamma f. 117. a. l. 25. cit. Kimch. ad Jeſ. 19. 10. it. יוֹשִׁב *collocabit* 2. Reg. 17. 6. 24. vel יוּשַׁב *habitabitur* Jer. 6. 8. ex Niphal; vel ex Hophal יוּשַׁב vid. Jeſ. 5. 8. cap. 44. 26. &c. Horajoth cap. 2. θ. 2. קָרוֹב לְפָטוּר מִן הַחוֹבָה *proximè accedit ad eum, qui liber eſt à reatu vel obligatione*: extra contextum legeres קָרוֹב *appropinquare*; vel *accede* Pſ. 32. 9. Pſ. 69. 19. קֵרוּב *appropinquatio* Schabb. f. 13. b. l.

b. l. 6. item לְפַטּוֹר *dimittere* 2. Chr. 23. 8. vel לְפַטּוֹר *ad dimiſſionem* &c. Orla cap. 1. θ. 5. אילן שנעקר וכו בְּרֵיכָה והוא חיה ממנה חוזרה הַזְּקֵנָה להיות כִּבְּרֵיכָה הַבְּרֵיכָה שנה אחר שנה וכו׳ *arbor è terrâ evulſa, quæ propaginem habet, de quâ ipſa vivit, redit quaſi illa ſenior & naturam induit propaginis; ſi* quis *propagari talem quotannis* &c. extra contextum legi liceret הַבְּרֵיכָה, בְּרֵיכָה *piſcina*, item חִזְקִיָּה &c. Biccurim cap. 1. θ. 7. הִפְרִישׁ בִּכּוּרָיו *ſeparavit primitias ſuas:* extra contextum (præterquam quod legi liceat הַפְרֵשׁ *ſepara*, vel *ſeparando*, הַפָּרִישׁ *an expandere*, vel *an excidendo*, Pſal. 68. 15. Jeſ. 1. 5.) diceres הַפָּרִישׁ *phariſæus*, vel *malum cydonium*. Succa f. 31. a. l. penult. aut *aſparagus*, Kilaim cap. 1. θ. 4. atque ita legeres בְּכוֹרָיו *primogenitos ejus*, quod eſt hominum ac beſtiarum; בְּכוּרָיו *in fornacibus ejus*, Jeſ. 48. 10. vel בְּכוֹרָיו *in menſuris ejus* &c.

" Beza c. 1. θ. 1. occurrunt literæ תאכל, quas extra contextum leges, תֵּאָכֵל, תְּאַכֵּל, תְּאֻכַּל, תֹּאכַל, תַּאֲכִיל, תָּאֳכַל in omnibus, exceptâ ultimâ, conjugationibus: Uſitatum quoque ver-

§. 18. Vox utrinque per ה eſſentialiter ſervile aucta, formam prodit infinitivi Aphel; qui nomen exprimit, actionem denotans °.

§. 19. *Si nomen* aliunde jam cognitum, *in* י *exeat*, conſulas contextum. Quum enim

I. aliud ſequitur ſubſtantivum à præcedente rei diverſæ rectum, aſſumas

verbum eſt in omnibus, quarum forma eſt expreſſa, Conjugationibus, Vid. Exod. 7. 20. 27. Lev. 6. v. 9. 16. 23. Job. 20. 26. Jeſ. 1. 20. Ezech. 3. 2. 3. ſolum tamen Niphal eligitur per contextum, qui talis: ביצה שנולדה ביום טוב בית שמאי אומרים תֵּאָכֵל ובית הלל אומרים לא תֵּאָכֵל *ſi quod ovum excludatur die feriato, ex ſententia Sammæanorum licitè comeditur; ſed Secta Hilleliana ſtatuit, non comedatur.* ° R. Levi b. Gerſon ad Gen. f. 17. col. 4. l. 41. הַהַשְׁגָּחָה האלהית *providentia divina*, l. 42. הַפְּרָדָה מהרע *ſeparatio à malo:* Bereſchith rab. Sect. 22. f. 21. c. 4. l. 17. דור הַפְּלָגָה *generatio diviſionis*, qua de Gen. 11. Maimon. Hilc. chamez umazza cap. 7. 7. הַגָּדָה של פסח ſignificatio, narratio, *hiſtoria*

formam pluralem [p] vel dualem Regiminis [q].

2 Sin aliud Nomen non ſequatur à priori rectum, י utplurimum [r] eſt ſuffixum primæ perſonæ; cujus numerum exprimat numerus Verbi, vel adjectivi, aut ſubſtantivi per appoſitionem

Paſchatis: Berach. f. 43. a. l. 5. 6. 7. 8. 9. ſeqq. הֲסִבָּה *accubitus*: Cethub. cap. 5. θ. 5. הוֹצָאוֹת *expenſæ*: Beza f. 2. b. l. 17. הֲכָנָה *præparatio*. [p] Berach. f. 22. a. l. 18. דִּבְרֵי תוֹרָה *verba legis*, & ibid. דְּבָרַי כאש *verba mea* ſunt *inſtar ignis*. [q] Roſch haſſchana f. 16. a. l. 39. הביאו לְפָנַי שְׁתֵי הלחם בעצרת כדי שיתברכו לכם פירות האילן וּמִפְּנֵי מה אמרה תורה *adducite ante me duos iſtos panes in feſto Pentecoſtali, adeò ut benedicantur vobis fructus arborum: at propter quid dicit lex* &c.

[r] Peſachim f. 37. a. l. 19. 20. אמרתי אבא לא כך אמרו חכמים וכו' אמר לי בְּנִי לא של כל אדם אמרו *dixi, chariſſime pater! nonne ita dixerunt ſapientes? reſpondit mihi, mi fili! non cujuslibet hominis dixerunt*: Beza f. 15. b. 20. נתן עיניו בתלמידיו התחילו פניהם משתנין אמר להם

nem conjuncti: ſæpè etiam forma, ac uſus ipſius ſubjecti [ſ].

§. 20. Si cui voci Præfixa deprehenduntur adjecta, de horum punctatione tùm demum cogitandum, quando literæ radicales [t], ac Præformativæ, ſi adfuerint [u], priùs ſint punctatæ.

§. 21.

לכם בני לא לכם אני אומר *obvertit oculos ad diſcipulos ſuos, inceperunt facies ipſorum mutari:* quo viſo, *dixit illis, filii mei! non vobis ego dico.* ſ Raro enim denotat nomina in י finita, de quibus §. 6. lit. (l.)

t Roſch haſſchana f. 17. a. l. 2. ex Zach. 13. 9. וּצְרַפְתִּים *& purgabo eos:* ſi à præfixo inciperes, non advertens, (ָ) primæ radicalis ob ſuperveniens ſuffixum in (:) corripi, efferres illud per (:). Ibid. l. 3. וַעֲלֵיהֶם niſi antea conſtaret, ע per (ֲ) eſſe efferendum, ו enunciares cum (:). u Hæ enim à radicalibus ſeparari non poſſunt, Inſtit. §. 5. Obſ. 2. unde earum pronunciatio unà cum illarum ſimul procuranda. Roſch haſſchana f. 17. a. l. 8. ונידונין ſi נ cum (:) efferas, ad formam biblicam ſupr. §. 15. 3. (β,) leges וְנִידּוֹנִין; Sin v. Chaldæorum Paſſivum conci-

§. 21. Pluribus Præfixis præpoſitis, nunquam incipiamus à primo vocis; ſed ab eo, quod radicalibus [x], aut eſſentialiter ſervilibus [y] eſt propius: ordine deinceps retrogrado ad ſingula præcedentia tendendo.

§. 22. Si, præpoſitis literis כלב, dubium ſit, utrum poſt has articulus excluſus ſit, nec ne: memineris,

I. Articulum regulariter non præfigi nominibus propriis hominum, Conſtructis, ſuffixa gerentibus, & Verbum

ſub-

cipias, leges ונידונין vel ונידונין *& judicantur*, l. c. 2. β. Conf. §. 38. &. Inſtit. §. 47. l. 1. (δ) 3. Obſ. (β.) *x* Roſch haſſchana. f. 17. b. l. 3. 5. 7. ולבסוף *& tandem*: ſi, quaſi articulo extruſo, ב cum (-) efferres, legendum foret ולבסוף: priora ſemper ſequuntur naturam ultimi. Ibid. f. 18. à l. penult. Vid. b. l. 36. 37. וכשהיה *& quum fuit*; ſed ibid. Gloſſa ad l. 37. וכבני *& ut filii*: Roſch haſſch. f. 16. b. l. 23. מכלל דבחודש ושבת איבעי ליה למיזל *unde ſequitur, quod in novilunio & Sabbatho incumbat ipſi abire*; ſed Gloſſ. ad f. 18. b. l. 30. אע"ג דבזמן *quamvis in tempore*. *y* R. Dav. Kimchi ad Pſ. 2. v.

7.

ſubſtantivum includentibus [z].

I. Extra quos Caſus Articulus adjici poteſt ordinarie [a]; niſi adjectivum, vel pronomen adjectum deſtituatur eodem [b].

y. וּלְמִנְהָג *& in conſuetudinem*: Gloſſ. l. c. l. 2. וּכְשֶׁהַמִּקְדָּשׁ קיים *& quum Sanctuarium conſiſtit*: Cethubh. cap. 7. θ. 8. שֶׁמִּשֶּׁנִּתְאָרְסָה *quod ex quo jam deſponſata fuerat* &c. [z] Vid. Interpr. §. 57.

[a] Pſ. 102. 10. אפר כַּלֶּחֶם אכלתי *cinerem tanquam panem comedi*, Num. 15. 5. לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד *ad agnum unum*, Lev. 14. 51. וּבַמַּיִם החיים *& in aquas viventes*. [b] Arabicè quidem Adjectivum cum ſubſtantivo ſuo coincidit etiam quoad hanc reſtrictionem, ut eâ ſubſtantivo additâ, etiam Adjectivum illam poſtulet, & contrà; ſed, cum Ebræi procedant juxta Interpr. §. 56. non ſatis tutò in hâc obſervatione acquieſcimus: atque adeò convenientiam rei ipſius, & uſum abſque hujusmodi præfixis, præferamus. Ben Melech. ad Pſ. 1. 1. בעולם הזה, quia ſeorſim dicimus עולם הבא *mundus futurus*, עולם הזה *mundus hic*; mallem legere כְּעוֹלָם quàm בָּעוֹלָם: utut ne ſic quidem à recto tramite aberrem.

CAP.

CAPUT II.

De Nomine.

§. 23.

Terminatio Maſculinorum conſtructa, Talmudicis frequens eſt admodum, etiam in ſtatu abſoluto a.

§. 24. אוֹרִין b פָּרָשִׁיִּן c & כְּנֵסֶת d ante ter-

[a] Berach. f. 2. b. l. 3. אמרי אינשי *dicunt homines*, f. 8. a. l. 15. מקדמי ומחשכי לבי כנישתא *tempus præoccupant, & ad caliginem usque commorantur in Synagogis.* [b] Abarb. ad Jeſ. VII. f. 19. c. 1. circa fin. מפני זה נקראו אותיות הכתב אותיות *propter hoc vocantur literæ ſcripturæ alicujus nomine ſignorum:* Avoda ſara f. 18. a. l. 1. 4. היה הוגה את השם בְּאוֹתִיוֹתָיו *meditatus fuerat nomen illud* (יהוה) *per literas ſuas:* Berach. f. 15. a. l. 18. לא דקדק בְּאוֹתִיּוֹתֶיהָ *non attenderit ad literas ejus.* Vid. Kidduſchin f. 30. a. l. 34. [c] Berach. f. 9. b. l. 44. י"ח פָּרְשִׁיּוֹת 18. *Sectiones*, l. 45. ק"נ פרשיות אמר דוד

terminationem pluralem י inſerunt, dageſſchatum præmiſſo (.). In מִשְׁנָה verò ה in י mutatur, vocali præcedente manente [e].

§. 25. תַּכְלִית (*finis*) nominibus qualitatem denotantibus præmiſſum, ſæpe addit ipſis ſignificationem ſuperlativam [f].

דוד 103. *Pſalmos dixit David*, fol. 8. a. l. ult. it. b. l. 1. פרשיותיו *ſectiones ſuas*, l. 11. פרשיותייכו *ſectiones veſtras* &c. Toſaph. ad Berach. f. 7. b. l. 2. ſeqq. הפרשיות לא נאמרו כסדר ואין מוקדם ומאוחר בתורה *Sectiones non dictæ ſunt ſuo ordine, & ὕςερον πρώτερον non attenditur in ſcriptura.* In forma chaldaicâ v. g. Berach. f. 8. b. l. 3. פרשייתא [d] Berach. f. 3. a. l. 40. נכנסין לבתי כְּנֵסִיּוֹת *ingrediuntur in domos Synagogarum.* [e] In fronte Talmudis cuilibet titulo præfigitur עם פירוש הַמִּשְׁנָיוֹת מהרמ"בם ז"ל *cum Commentario theſium Miſchnicarum R. Moſ. f. Maimonidis p. m.* [f] Berach. f. 17. a. l. 32. תכלית חכמה תשובה ומעשים טובים *ſumma ſapientia eſt pœnitentia ac opera bona.* Abarb. ad Deut. 33. f. 401. c. 2. l. 27. תמצא עצמך מרוחק מהש"י תכלית הרחוק *invenies*

te

te remotum à Deo exaltando remotione extrema; Idem Præf. in lib. Samuel. f. 74. c. 4. l. 20. ואין זה לתכלית הספור המוחלט *neque hoc ad perfectam prorſus hiſtoriam*, vel *in omnimoda & omnibus numeris abſolutâ* &c. Ibid. l. 22. כי אם לתכלית הלמוד *ſed ad perfectam informationem.* in Jeſ. f. 20. c. 2. l. 57. היה חכם בתכלית השלמות *fuit ſapiens in ſumma perfectione:* f. 18. c. 4. l. 21. תשים תכלית השתדלותך בשמירה *pones ſummum ſtudium tuum in cuſtodia* (urbis.) Akedath Iſaak in Exod. f. 126. c. 1. l. 43. זמן היות המזל בתכלית חוזקו *tempus, quo ſydus eſt in pleniſſimo robore ſuo:* ibid. l. 55. בתכלית ההתיחסות *appropriatione ſpecialiſſimâ:* R. Lev. b. Gerzon in Lev. f. 159. col. 1. l. 2. היה בתכלית מהגנות *fuit in extrema turpitudine, in ſummo gradu turpitudinis:* Abendana ad vocem השמים Gen. 1. 1. הוא הגלגל הסובב בתכלית העגול *& eſt ſphara, qua circumit circulo undiquaque perfectiſſimo:* Idem ad גן עדן Gen. 2. inquit: הוא מקום נכרא בתכלית העונג *eſt locus cum ſumma voluptate conditus* &c.

CAP.

Caput III.

De Pronomine.

§. 26.

אות ex את formatum, Rabbinis ſubit conſtructionem Nominum per omnes Caſus; ſi notæ horum præfigantur propriæ [a].

§. 27.

[a] Avoda ſara f. 16. b. l. 43. אמר לו אותו הגמון *dicebat ipſi certus quidam Epiſcopus*: Bereſch. rabba Sect. 22. f. 14 c. 4. l. 4. fin. edit. Ven. חטאו של אותו איש *peccatum iſtius viri*, Berach. f. 18. f. 18. b. l. 28. נפלה קטטה בין אשתו של אותו חסיד ובין אימה של אותה ריבה *incidit altercatio inter uxorem iſtius pii, & matrem iſtius puellæ*: Bereſch. rabba Sect. 22. circa fin. לאותו רשע היה מזריח לו הקב"ה גלגל חמה *iſti impio oriri fecit Deus benedictus ſphæram ſolis*, Gittin f. 39. a. l. 4. fin. אותו העבד אין לו תקנה *iſti ſervo non eſt reſtauratio*, Conf. Interp. §. 19. II. Gloſſa ad Tamid. f. 32. a. l. 34.

§. 27. Pronominis Reciproci ſeu Demonſtrativi vicem ſupplent Nomina עצם [b], גוף [c], ac modo memoratum את

l. 34. בְּאוֹתוֹ הדרך *in iſtâ via*, Abarb. in Jeſ. fol. 18. c. 4. l. 41. בְּאוֹתוֹ חבור *in eadem ſocietate*, Jevammoth c. 15. θ. 2. וּבְאוֹתָהּ מדינה *& in eadem provincia* vel *civitate.* [b] Berach. f. 10. b. l. penult. שכבתי בעצמי *periculum creavi mihi ipſi*, ibid. l. ult. בעצמך *in te ipſo*, f. 17. a. l. 27. קדש עצמך *ſanctifica teipſum*, Horajoth c. 2. θ. 2. הורה בפני עצמו ועשה בפני עצמו מתכפר לו בפני עצמו *docuerit* (Sacerdos unctus) *in facie ſui ipſius, aut fecerit* (aliquid quod fieri non debebat Lev. IV. 2. ſeqq.) *in facie ſui ipſius*, i. e. penes ſe privatim, ſeorſim; *expietur etiam in facie ſui ipſius*, h. e. privatim, cœtu remoto. Berach. f. 9. b. l. 2. 3. ולואי שנצא בעצמנו *atque utinam egrederemur in nobis ipſis*, a. v. in ſubſtantia noſtra, i. e. *nos ſoli*: Abarb. in Jeſ. fol. 18. c. 4. l. 43. נעשה עצמנו נעשים בתוכה *faciamus nos ipſos Dominos intra eam*: Berach. f. 20. b. l. 32. מדקדקים עצמם *accurate obſervant ſe ipſos*, it. f. 17. b. l. 10. והם אפילו בזכות עצמן אין וזנין *& illi etiam per propria ſua merita non ſuſten-*

tan-

אֹתָךְ d; cujuslibet perſonæ deſideratæ ſuffixo in fine ſæpius annexo.

§. 28.

tantur, f. 19. b. l. 3. מחמת עצמן חייבין *propter ſeipſos* (reſpectu ipſorum) *obligantur.* [c] Berach. f. 8. b l. 35. 40. הא גופא קשיא *hoc eſt corpus objectionis*, i. e. *hæc eſt ipſa illa objectio* quam tetigi, illud ipſum eſt quod repugnat, implicat, *ſibi ipſi eſt contrarium*; Berach. f. 24. a. l. 16. אשתו כגופו *uxor ejus eſt*, *ut ille ipſe*; Bava bathra f. 132. b. l. 16. בגיפא דארעא *in terra ipſa*; Halichoth Olam part II. cap. 1. p. m. 29. l. penult. ומתניתין גופא לא קשה *& theſes miſchnicas ipſas non impugnat*, Vid. ibid. p. 48. Horajoth cap. 1. θ. 3. הורו בית דין לעקור רעקור את כל הגוף *docuerint Senatores evellere omnem rei ſubſtantiam*: & circa fin. דבר ולא כל הגוף *aliquid* (in ſcriptura commemoratur Lev. 4. 13.) *& non tota res eſſentia.* [d] Berach. cap. 3. θ. 3. נושאי המטה וחלופיהן את שלפני המטה ואת שלאחר המטה את שלמטה צורך בהן פטורין ואת שאין למטה צורך בהם חייבין i. e. *portantes feretrum & ipſorum vicarii*, *tàm illi qui præcedunt feretrum*, *quàm qui id ſequuntur*; *illi*, *quibus ad feretrum indigent*, *immunes ſunt*; *iſti*

 vero,

verò, quibus haud indigent ad feretrum, tenentur: Jevammoth cap. 16. θ. 2. את שיש לה עדים אסורה ואת שאין לה עדים מותרת *illa, cui teſtes ſunt, vincta eſt*, ſeu ligata, quò minus nubat viro alieno; *iſta verò quæ teſtes non habet, ſoluta eſt* cuilibet, i. e. pro arbitrio nubat cuicunque velit. Et mox: את שיש לה בנים מותרת ואת שאין לה בנים אסורה *illa, quæ filios habet, ſoluta* i. e. conceſſa *eſt* cuilibet; *ſed iſta cui nulli ſunt filii, eſt ligata*, ſeu prohibita, quo minus nubat, propter levirum. Pea cap. 6. θ. 4. את שלפניהם שכחה ואת שלאחריהם אינה שכחה *id quod ante ipſos eſt, habetur pro prætermiſſo; ſed id quod à tergo ipſorum relictum eſt, non habetur pro prætermiſſo.* Demai cap. 2. θ. 5. את שדרכו להמדד בגסה ומדדו בדקה טפלה דקה לגסה את שדרכו להמדד בדקה ומדד בגסה טפלה גסה לדקה *id quod ſolet menſurari menſura magna, ſi menſuravit illud parva, parva adjungatur magnæ; ſed illud quod menſurari conſuevit menſura parva, ſi menſuravit magna, magna fit acceſſorium parvæ.* Maaſer ſcheni cap. 4. θ. 2. את שדמיו ידועין יפדה על פי עד אחד ואת שאין דמיו ידועין יפדה על פי שלשה *id cujus pretium notum eſt, redimi poteſt ad præſentiam teſtis unius; illud vero cujus pretium certum non eſt,*

§. 28. *Perſonale tertiæ perſonæ* Talmudicis ſæpe eſt אִיהוּ *ille ipſe* [e], in plurali אִנְהוּ [f] נִנְהוּ [g] ac נִיהוּ [h] *illi ipſi.*

§. 29.

---

eſt, redimatur juxta tres. Similis ferme uſus eſt in ſtylo biblico Hoſ. 10. v. 6. conf. etiam Interp. §. 163. [e] Berach. f. 17. b. l. 29. ואיהו כמי קא קרי *& ille ipſe ſimiliter legit*, ibid. l. 31. ואיהו לא קא עביד *& ille non facit.* Raro אִינָא, ut Pro. 28. 16. אינא דשני *is qui odit.* [f] Berach. f. 2. b. l. 23. אינהו דמחשכי ומקדמי *illi in nocte n protrahunt, ac rurſus diem præoccupant.* Sanhedr. f. 94. a. l. 1. 2. אינהו עדיפי מיניה ואיהו עדיף מינייהו אינהו עדיפי מיניה דאינהו נביאי ואיהו לאו נביא ואיהו עדיף מינייהו דאיהו חזה ואינהו לא חזו *illi* (Haggai, Sacharias, & Malachias) *preſtantiores fuerunt ipſo* (Daniele c. 10. 7.), *& ipſe præſtantior erat illis; præſtantiores erant ipſo, quia illi prophetæ fuerunt, ipſe autem non erat propheta: & ipſe præſtantior fuit illis, eo quod ipſe vidit, & illi non viderunt.* [g] Berach. f. 17. b. l. 17. בני מתא מחסיא אבירי לב נינהו *cives urbis Machaſiæ duri animo ſunt*, Berach. f. 8. a. l. penult. ואינהו בדידהו *& illi in ipſorum.* [h] Tamid cap. 1. f. 2. b. l. 12. רוכדון

§. 29. *Demonſtrativi vicem* raro *ſupplet*

1. *in ſingulari* הלה *ille ipſe, illa ipſa* [i].

2. *in*

מאי ניהו *pavimenta quid ſunt?* [i] Maaſer ſcheni cap. 3. θ. 3. כיצד זה אוכל פירותיו בטהרה והלה עושה צרכו במעותיו *hoc modo hic comedit fructus ſuos in puritate, & iſte pecunia ſua peragat ſibi neceſſaria.* Jom Tob ad l. c. annotat, *videri ſibi vocem ex* הללו *formatam, cujus* ל, *quod ex Geminatis deſcenderit, ſit dageſſchandum.* in Jevammoth cap. 3. θ. 5. אשתו עמו והלה תצא *uxor ſua*, ipſi per ſermonem deſponſata, *maneat cum ipſo, & iſta* (fratris jam defuncti vidua) *exeat.* quo loco non modo alii Codices, ſed & Gemara f. 51. b. l. 16. pro הלה ſubſtituunt הלזו quod occurrit Ezech. 36. 35. à maſc. הַלָּזֶה Gen. 24. 65. quam vocem pro iſta ſubſtituit Bartenura ad Cethub. c. 13. §. 8. mox citand. Ubi cap. 1. θ. 6. היא אומרת משארסתי נאנסתי והלה אומר לא *ſi illa dixerit, poſteaquam deſponſata jam fueram, violenter ſum oppreſſa; ipſe vero dicat, non ita eſt* &c. Sed Ibid. cap. 13. θ. 8. dicitur המוציא שטר חוב על חברו והלה הוציא שמכר לו את

2. *in plurali* הלין [k] (הַנֵּי [l] vel הנך):
pro

את השטר *ſi quis produxerit chirographum debiti contra proximum ſuum, & alter iſte producat literas contractus, quod ſibi vendiderit ille agrum aliquem:* in Toſaphoth cod. Cethub. f. 16. a. circa fin. ad lin. 42. bis occurrit. Notat ſc. *Demonſtrativum remotum*; unde etiam ſub terminatione plur. fœm. הַלָּן pro neutro latinorum uſurpata (Interpr. §. 2.), non niſi ad remota ſignificanda adhibetur, v. g. Berach. f. 16. a. l. 27. וּלְהַלָּן הוּא אומר הסכת ושמע ישראל מה לְהַלָּן בהסכת. אף כאן בהסכת *& in illis* (h. e. alibi, illic Deut. 27. 9.) *ipſe dicit attende & audi Iſrael: quomodo IN ILLIS*, vel *IBI* (audi Iſraël peragi debet)? *cum attentione*; ergo *etiam hic cum attentione.* Forte non aberraverit, qui contulerit cum Biblico הַלְאָה: quaſi hoc penacutum, eſſet ex הָלְא cum ה locali, q. d. *in ulteriorem, remotiorem locum* vel *tempus.* Vid. Gen. 19. 9. 1. Sam. 20. 22. Jeſ. 18. 2. Lev. 22. 17. Num. 15. 23. 1. Sam. 18. 9. Ezech. 39. 22. c. 43. 27. unde & Præpoſitionem recipit Gen. 35. 21. Jer. 22. 19. Am. 5. 27. Quo caſu foret maſculinum הַלֵּה vel הָלֵה *iſte.* fœm. הָלָה *iſta*, plur. הָלִין *iſti*, הַלָּן *iſta.* Conf. שָׁם Interpr. §. 158. 1. & 2. [k] Maſora

pro quo tamen Rabbini ſæpius *dicunt* אֵלּו [m], & Talmudici quandoque הַלָּלו [n].

§. 30. *Poſſeſſivum cujuslibet perſonæ ſæpe efficit Relativum* דִּי, *quoties Suffixum* perſonæ deſideratæ, inſerto ד epenthetico [o], *eidem affigitur* [p]. Et

2. in-

ſora הלין חסרין *iſta ſunt defectiva.* [l] Succa f. 28. b. l. 30. הני מלי *illa verba*, Berach. f. 21. a. l. 34. הני בני רב *illi filii Rab.* [m] Horajoth cap. 3. θ. 3. הרן אלו כהדיוט *en iſti ſunt perinde ac plebejus:* Berach. f. 5. a. l. 12. לוחות אלו עשרת הדברות *tabulæ, iſtæ ſunt Decalogus:* l. 13. אלו נביאים וכתובים *iſti ſunt prophetæ ac hagiographa:* l. 30. 31. אלו ואלו יסורין של אהבה הן *tam hæ quam illæ ſunt caſtigationes amoris ſigna:* f. 18. a. l. 5. נתחייב באלו *obligatus eſt ad iſta.* [n] Sanhedr. f. 92. b. l. 18. והללו תפילין שהניח לי אבי אבא מהם *& hæc ſunt phylacteria, quæ reliquit mihi avus meus ex iſtis* (ab Ezechiele reſuſcitatis.) Berach. f. 10. a. l. 32. & 33. חמשה דברים הללו *quinque res iſtæ.* [o] Vel vicario Chaldæorum ל, aut nota Genitivi. [p] Tamid f. 32. a. l. 21. inter ea quæ Alexander M. cum Senioribus Judæorum diſſeruiſſe dicitur, refertur דידי טבא מדיכו *meum melius eſt veſtro:*

2. interdum notam accipit Caſus alterius q.

§. 31.

veſtro : Berach. f. 11. a. l. 12. מאי בשבתך ובלכתך בשבת דידך ובלכת דידך הוא דמחייבת הא דמצוה פטירת *quid ſibi vult* (pronomen ſecundæ perſonæ Deut. 6. 7.) *in ſedere te , & in ire te?* h. e. *in ſedere tuo & in ire tuo* , quod ſc. tui cauſa & in proprium commodum ſuſcipis, *obligatus es: ergo quum ex præcepto* divino ſedes aut ambulas, *immunis es :* R. Sal. Iſaacides ad Jevammoth f. 46. a. l. 8. לא הוי ממש דידיה *non erat re vera ſuum.* Kidduſch. f. 67. b. l. 18. אבתרה דידה *poſt illam ipſam.* Plur. Kidduſchin f. 22. b. l. 19. 21. תנא דידן *Doctor noſter*, opponitur l. 22. לתנא ברא *Doctori extraneo :* Berach. f. 8. a. l. penult. אנן בדידן ואינהו בדידהו *nos* ſumus *in noſtro , & illi in ſuo :* de *veſter* vid. ſupr. Tamid. l. c. y Videtur enim relativum Genitivo Perſonalium præpoſitum, ut Syriacè Dativo, conf. Port. Syr. §. 54. מ & ב Ablativi notæ occurrunt primo & ultimo ll. cc. Berach. f. 13. b. l. 35. לדידי *mea* ſcil. ſententiæ, vel *juxta meam* ſententiam : ibid. l. 36. לדידך *tuæ*, vel *juxta tuam* ſententiam &c. Berach. f. 18. b. l. 15. בנערא דידהו ידעי בנערא דאחרינא לא ידעי

§. 31. *Interrogativum* 1. *Rei* מָה Subſtantivo poſtpoſitum, ſumitur indefinite [r]. Sed

2. *tam Perſonæ* (מִי quis [s]), *quam Rei*

in anguſtia ſua vel propria *advertunt*, *in anguſtia alterius non cognoſcunt*: Gloſſ. בצער גופם ממש *anguſtia proprii ipſorum corporis*, vel *illorum ipſorum*, Vid. §. 27. (e). Cum nota Caſus alterius videtur quandoque ſignificationem Perſonalem retinere, v. g. Sanhedr. f. 93. a. l. 35. לדידהו לא אמר להו לדידן אמר לן *illis quidem non dixit, nobis vero dixit*: f. 99. b. l. 40. מאי אהנו לן רבנן לדידהו קרו לדידהו תנו *quid utilitatis conferunt nobis Doctores noſtri? ſibi ipſis legunt, & ſibi ipſis theſin miſchnicam ponunt*: Vid. tamen Gittin f. 56. a. l. 9. 10. Sanhedr. f. 67. b. l. 29. 30. אנא שתיא מדידכו אתון נמי שתו מדידי *ego bibo de veſtro, vos etiam bibite de meo.* [r] Abarb. in Gen. f. 19. c. 2. l. 4. fin. דבר מה *res quædam* fol. 20. c. 2. l. 4. הבדל מה *differentia quædam*: Idem ad Jeſ. VII. f. 19. c. 2. poſt med. להיותם סימן מה בדבר *quia ſunt ſignum quoddam de re.* [s] Berach. f. 2. b. l. 40. הי מינייהו מאחר *quisnam ex illis poſterior?* Ibid. f. 61. a. l. 31. פרצוף הי מינייהו סני

Rei (מָה quid [t]) Talmudicis ſæpe *ſuſtinet* הִי *quis, quid?*

§. 32. Gemina Pronomina haud raro conflantur in vocem unam, eliſis quibusdam literis. Hujusmodi uſitatiora ſunt זְהוּ *hic* vel *hoc eſt* [u], הַיְינוּ *illud*

סגי ברישא *facie cujusnam (maris an fœminæ) ex illis incedebat primum?* Bava bathra f. 58. a. l. 24. לא ידעי להי מינייהו *non norunt, cuinam ex illis* (opes legatæ ſint): ibid. l. 25. מגלי לכו להי מניכו שבקא *revelet vobis, cuinam ex vobis reliquerit:* Bartenura ad Jevam. cap. 13. θ. 8. לא ידעינן בהי מניהו ניחא ליה *non novimus, in quanam ex illis* (ſurda an minorenni) *acquieſcat.*

[t] Berach. fol. 31. a. l. 7. הי תורה והי מצוה דמגנו עלן *quanam eſt iſta lex, & quodnam præceptum illud, quæ protegant nos?* fol. 10. a. l. 14. הי מעשה הוה ברישא *quodnam opus fuit primum?* Roſch haſſchana f. 16. a. l. 5. הי תבואה *qualis proventus?* &c. Conf. infrà. §. 54. [u] pro זה הוא Pirke Abhoth ſ. in Symbolis Patrum. cap. 4. θ. 1. בן זומא אומר איזהו חכם הלומד מכל אדם׳ איזהו גיבור הכובש את יצרו׳ איזהו עשיר השמח בחלקו / איזהו מכובד המכבד את

illud eſt [x], מָהוּ *quid eſt* [y] &c.

§. 33.

את הבריות *Filius Sumæ ſymboli loco dicere ſolebat: quisnam eſt ſapiens? qui diſcit à quocunque homine, quisnam eſt fortis? qui ſubjugat affectum ſuum, quisnam dives eſt? qui lætatur in portione ſuâ, quisnam eſt honoratus? qui honorat alios*, a. v. creaturas. Berach. f. 9. b. l. 40. איזהו בן הע"ה זהו הסומך גאולה לתפלה של ערבית של ערבית *quisnam hæres eſt mundi futuri? ille eſt, qui conjungit redemtionem veſpertinam cum precibus veſpertinis.* Ita fœm. זוהי pro היא זו v. g. Jevam. f. 108. a. l. 35 זוהי עכבה שהיא מן האיש *hæc eſt retardatio illa, quæ à viro*; pro quo eadem linea, præcedenti, & paſſim, in ipſa etiam Miſchna dixerat: היא זו Abhoth c. 2. θ. 1. איזוהי דרך ישרה *quænam eſt illa via recta?* ita ibid. θ. 9. ubi amplius: איזוהי דרך רעה שיתרחק ממנה האדם *quænam eſt via illa mala, a qua longiſſime ſe abſtrahat homo?* [x] Berach. f. 5. a. l. 33. והיינו דרבי שמעון *at illud R. Simeonis*, fol. 7. a. l. 18. 20. היינו דאמר *hoc eſt quod dicit* &c. [y] Debarim Rabba, Sect. ואתחנן f. 237. col. 3. מהו באדם דמו ישפך *quodnam eſt illud* (Gen. 9. v. 6.) *per hominem ſanguis ejus effundetur?*

§. 33. *Suffixa* ſæpe 1. *pluralem ſubjecti*, more Syrorum, *indicant per* ײ ֵ [z].

2. in ſecunda ac tertia plurali, ן *per apocopen tollunt* [a].

§. 34. Suffixa *uſitatiora cedunt* quandoque *minus uſitatis*, ſcil.

1. pro ֵי— Talmudicis ponitur interdum ֵא— [b].

2. pro

detur? Paucis interjectis, מהו בכסף *quodnam eſt illud* Eccl. 5. 9. *argento?* &c. ex. מה הוא

[z] Sanhedr. f. 95. b. l. penult. לבנייהו *filios ipſorum*, f. 97. a. l. 29. לא הוו משני בדיבורייהו *nihil mutarunt in verbis ſuis*: f. 94. a. l. 30. עדיפא מארעייכו *præſtantior terris veſtris*, Vid. infra §. 37. Berach. f. 28. a. l. 31. לגבייהו *ad illos*. [a] Kidduſchin f. 67. b. l. 27. כולהו *omnes illi*, pro כולהון, quod extat Gloſſa ad Sota f. 4. a. l. 3. ibid. l. 31. להו *illis*: Tamid f. 32. a. l. 5. תרוייהו *duo illorum*. [b] Berach. f. 10. a. l. 41. בית אבי אבא *domus avi mei*: Avoda ſara f. 18. a. l. 31. אבא אראך בכך *mi pater! ſiccine ego te videam in hoc ſtatu!* Berach. f. 18. b. l. 32. 33. אימא לה לאימא *dic matri meæ*.

Exod.

2. Pro הּ— venit הִי [c], & pro hoc, apocopato י, ſolum ה [d].

3. Pro pluralium יוֹ occurrit quandoque ſyncopatum וּ [e], rarius ſingulari-

[c] Exod. 4. 3. וַיַּשְׁלִכֵהִי *& projecit eum:* coll. Inſtit. §. 39. l. 3. Eſr. 5. 11. Exech. 3. 18. אַזְהַרְתּוֹהִי *monuiſti eum.* [d] Berach. f. 18. b. l. 33. אבוה דשמואל *pater ejus.* ſcil. *Samuelis:* Cethubh. f. 26. a. l. 14. & penult. באבוה דהאי לכהן *de patre iſtius, qui Sacerdos* [Et ita quoad literas cum ſuff. fœm. coincidit, ut Sanhedr. f. 93. a. l. 33. אזלה ואמרה ליה לאבוה *abiit* (filia Nebucadnezaris) *& dixit ad patrem ſuum.*] Berach. f. 23. a. l. 22. שיילוה לרבא *interrogarunt eum* ſcil. *Rabbam.* Sanhedr. f. 96. a. l. 15. שמעו בנוהי וקטלוה *audiverunt filii ejus, & interfecerunt eum:* Ibid. f. 109. a. l. 6. אפקוה *eduxerunt eum*, ibid. l. 12. עיילוה *adduxerunt eum.* [e] Geneſ. 3. 15. ביומוי דמלכא משיחא *in diebus ejus* ſcil. *Regis Meſiæ.* Hieruſ. Bava. bathra f. 17. c. 1. l. 5. בעה אחוי מיפלג עימיה *voluit frater ejus dividere cum eo:* Vid. l. c. l. 6. 8. 9. ibid. l. 24. אמרו ליה קריבוי *dixerunt ipſi agnati iſtius:* ibid. l. 41. גינסוי

larium in ה f.

§. 35. *Suffixum* ו— præter tertiam plural. fœm., *inſervit* etiam

1. Objecto *maſculo* perſonæ *tertiæ* g; quin

2. Ipſi *primæ* pluralis h.

§. 36.

ניכסוי *opes ejus.* f Berach. f. 8. b. l. 10. כד אמר להו ר' יהושע בן לוי לבניה *quemadmodum dicit (illis) R. Joſua f. Levi filiis ſuis, abſolvite ſectiones veſtras &c.* ibid. l. 15. אמר להו רבא לבניה כשאתם וכו' *dixit (illis) Rabba filiis ſuis, quum vos* &c. f. 9. a. l. 17. הכי קאמר להו ר"ג לבניה *ita dixit (illis) Rabban Gamaliel filiis ſuis.* g Avoth c. 2. θ. 10. הוי מתחמם כנגד אורן של חכמים' והוי זהיר בגחלתן שלא תכוה שנשיכתן נשיכת שועל ועקיצתן עקיצת עקרב ולחישתן שרף וכל דבריהם כגחלי אש *eſto teipſum calefaciens ex oppoſito ignis* (ipſorum) *Sapientum, & cave tibi a pruna ipſorum, ne aduraris: nam morſus ipſorum eſt morſus vulpis, & punctura ipſorum eſt punctura ſcorpionis, & inſuſurratio ipſorum eſt inſuſurratio preſteris, & omnia ipſorum verba* ſunt *ut pruna ignis.*

h Berach. f. 4. b. l. 15. קא משמע לן *docet nos:*

§. 36. *Ante ſuffixa* ſæpius *inſerit* 1: תְּרֵין (*duo*) literam ו [i].
2. כְּמוֹ (*quemadmodum*) literam ת [k].

§. 37. *Particulis quibusdam*, penes cognatas linguas, pronomina ſingularium poſtulantibus, *adjiciuntur* quandoque *Suffixa*, more Syrorum [l], *plurali-*

nos: f. 6. a. l. 6. 7. מיננ *præ, ex nobis*: fol. 31. a. l. 6. ווי לן דמיתנא ווי לן דמיתנא *væ nobis! nam mortui ſumus, væ nobis! nam mortui ſumus*: f. 8. a. l. penult. אנן כדידן *nos in noſtro* &c. [i] Berach. f. 5. b. l. 30. f. 6. b. l. 22. 24. f. 10. a. l. penult. Tamid f. 32. a. l. 5. תרוייהו *uterque illorum*: Sed Hieruſ. Peſachim fol. 32. col. 3. l. 52. dicitur רבי בא ורבי סימון תריהון אמרין *R. Ba & R. Simon duo illi dicunt*: ita etiam Hier. Pea f. 15. col. 2. l. 9. *Challa f.* 57. *c.* 2. *l.* 3. *fin. col.* 3. *l.* 10. *fin.* &c.
[k] Taanijoth f. 6 a. l. 1. 3. כְּמוֹתָךְ *ſicut tu*: Roſch haſſchana, f. 18. b. l. 13. כְּמוֹתוֹ *quemadmodum ille*, Kidduſchin cap. 3. θ. 12. הוולד כְּמוֹתָהּ *proles eſt ſicut illa.* Secus in ſacris. v. g. Gen. 41. 39. כָּמוֹךָ *ſicut tu*, Job. 40. 9. כָּמוֹהוּ *ſicut ille*, &c.
[l] Vid. ſupr. §. 31. lit. (s) מִינַּיְיהוּ *ex illis*:

Berach.

ralium m.

Berach. f. 10. a. l. 39. 40. נפקי מנאי *egredien-tur a me*, Erubin f. 50. a. l. 3. 4. מאי בינייהו *quæ differentia ipſorum*, quomodo inter ſe diſcrepant? ibid. f. 53. a. l. 23. ביניהן *inter ipſos*: Sanhedr. f. 93. a. l. 37. בחרו לכו מאן דבעיתי בהדייכו *eligite vobis iſtum, quem vultis una cum nobis*: ſed ibid. l. 40. בהדיה *cum ipſo*. (m) Quod indicat י geminatum, Vid. ſupr. §. 16. Si enim more Ebræorum Chaldæorumque quieſceret in (..), appareret ſimplex, Vid. ſupr. §. 15. 3. coll. §. 33. 1.

E   CAP.

Caput IV.

De Verbo.

§. 38.

Forma ex Niphal & Hithpael mixta, quibuslibet Rabbinis frequens eſt: quæ tamen ſimplicem utplurimum paſſionem denotat [n], actionem rariſſimè [o].

§. 39.

[n] Horajoth cap. 3. θ. 3. חטאו עד שלא נתמנו ואחר כך נתמנו הרי אלו כהדיוט *peccarint* (Princeps & Pontifex) *antequam præficerentur, & deinceps demum præficiantur; en illi* (in victima piaculari offerenda) *ſunt ut privatus:* Berach. f. 18. a. l. 5. מתוך שנתחייב באלו נתחייב בכולן *quandoquidem obligatus eſt ad iſta, obligatur ad omnia:* f. 31. a. l. 35. 36. נתישבה *inhabitata fuit:* Ibid. f. 28. a. l. 32. נתפייסת *reconciliatus es?* Vid. infr. §. 42. Et ita vulgares Rabbini, qui ſtylo alioquin utuntur Biblico, v. g. Rabb. Dav. Kimchi ad 2. Reg. 20. 19. נתאמת אצלך דברי *verificatur apud te verbum meum:* ibid. ad c. 19. 25. ונשתנו תנועות הלמד והאל

§. 39. *Paſſivorum* ח *præformativum* Talmudici frequentiſſime *abjiciunt*; *ac*, ſicubi fieri poteſt [p], *per Dageſch compenſant* in ſequenti litera, etiam neutiquam cognata [q].

§. 40.

והכא & *mutatæ ſunt vocales literæ* ל *atque* ה: ibid. ad cap. 18. 16. כשנצטרך לזהב *quum indigeret auro.* [o] Michal Jophi ad Pſ. 8. 2. משתמשים בו במקום עבר *adhibent*, vel *uſurpant eum* (Infinitivum) *loco præteriti* &c. Conf. Interp. §. 79. 1. [p] Berach. f. 17. b. l. 16. לא אִגַּיַּיר גיורא מינייהו *non proſelytus factus eſt unus ex illis*: Ibid. f. 18. b. l. 34. מִפַּקְדֵי *depoſiti fuerant*: Kiddufchin f. 14. b. l. 1. אמה העבריה הואיל ומִיקַּדְּשָׁה בכסף מִיקַּנְיָא בכסף *ancilla Ebræa quandoquidem deſponſatur pecunia*, etiam (tanquam ſerva) *acquiritur pecunia*: Berach. f. 17. b. l. 18. לא קמִגַּיַּיר גיורא *non proſelytus factus eſt unus*: Ibid. f. 5. a. l. 2. חכם מִיבָּעֵי ליה *ſapiens opus habet*: & ita f. 7. b. l. 8. למענך מבעי ליה *propter te dici debebat*: l. 25. קינת לדויד מיבעי ליה *lamentatio Davidis dici debebat.*

[q] Negligitur vero compenſatio v. g. Horajoth f. 9. a. l. 19. כל דמחייב בעשירית האיפה

 מחייב

§. 40. *Infinitivi* Conjugationum, Talmudicis aſſumunt quandoque ' paragogicum, præmiſſo ante ultimam radicalem ' [r].

§. 41.

מחייב בכולן דאי ס"ד מתחייב באחת א"עה שאין מתחייב בכולן נכתביה וכו' *quisquis obligatur ad decimam partem Ephæ, obligatur ad reliqua omnia: nam ſi opineris, obligatur ad unum, quamvis non ſit obligatus ad reliqua omnia; ſcribere debebat illud &c.* Berach. f. 2. b. l. 3. איערב שמשא *occubuit ſol:* f. 31. a. l. 2. 4. אִיעֲצִיבוּ *dolore affecti ſunt.* [r] Ad imitationem Syrorum, v. g. Gittin f. 56. a. l. 16. בעי לַחֲרוּבֵי ביתיה ובעי לְכַפּוּרֵי ידיה *vult deſtruere domum ſuam, & vult abſtergere manum ſuam:* Berach. f. 11. b. l. 20. לְתַנּוּיֵי *ad legendum, explicandam.* Ex Ithpeel, Berach. f. 4. a. l. 9. לְאִתְּעוּרֵי *ut ſuſcitetur.* Ex Paël, Bartenura ad Jevammoth c. 12. θ. 1. לְפַרְסוּמֵי מילתא *ad divulgandam rem:* Sota f. 46. a. l. 11. לְמַעוּטֵי קדשים *ad eximendum conſecrata,* coll. Berach. f. 9. a. l. 28. Roſch haſſchana f. 17. a. l. 39. לְשַׁיּוּלֵי ביה *ad interrogandum eum,* ex שאל coll. §. 45. Tamid f. 2. b. l. penult. לאו אורח ארעא לְצַיּוּלֵי מטות לבית המקדש *non*

§. 41. Præformativum נ *Futurorum*, Talmudicis ſæpe *uſurpatur* ut Syris, *in*

non eſt moris, deducere lectum in Sanctuarium, ex עלל, coll. §. 47. Berach. f. 17. b. l. 33. אנן סהדי דלא מצי לכווני דעתיה *nos teſtes ſumus, quod non potuerit intendere animum ſuum*: Bava kamma f. 82. a. l. ult. לעיוני *ad conſiderandum*: Berach. f. 7. b. l. 40. מאי טעמא לא אתי מר לבי כניסתא לצלויי *qua ratio*, quod *Dominus non venit in Synagogam ad orandum?* ibid. f. 28. a. l. 33. אתי לקנאויי *veniet ad æmulandum*. Ex Ithpaal, v. g. Berach. f. 24. a. l. 32. לאיסתכולי בה *ad inſpiciendum eam*: Gittin f. 57. b. l. antep. בעי לאיגיורי *voluit proſelytus fieri*, coll. §. præced. Ex Aphel, v. g. Berach. f. 12. a. l. 35. pro להזכיר quod in textu, Gloſſa aliquoties ſubſtituit לאדכורי *ad commemorandum*: ita Jevam. f. 45. b. l. 28. לאכשורי *juſtificare*: Berach. f. 13. l. 36. לאהדורי *repetere*: & cum ſuffixo, Berach. f. 8. b. l. 3. לאשלומינהו *perficere eos*: ibid. l. 8. לאקדומינהו *anticipare illos*. Sic f. 4. b. l. 14. לאפוקי *ad eximendum*, ex נפק *egreſſus eſt*: Avoda ſara f. 26. a. l. 35. אולודי *obſtetricari, in*

in tertia utriusque numeri [s].

§. 42. *Participia* 1. cum pronominibus primæ [t], ac ſecundæ [u] perſonæ coaleſcunt, eliſis non tantum prioribus pro-

partu juvare, ex ילד &c. [s] Horajoth f. 9. a. l. 20. נִכְתְּבֵיה *ſcriberet illud:* Berach. f. 28. a. l. 33. נדרוש מר חדא שבתא *doceat Dominus una hebdomade:* ibid. l. 27. מאן ניזיל *quis ibit?* Ibid. f. 27. b. l. 28. עד כמה נצעריה וניזיל *in quantum vexabit eum* (& ibit, i.e.) *continuo?* conf. Interp. §. 109. Pro. 11. 3. נטלטלין *traducent*, Prov. 3. 10. נשפען *redundabunt:* Joma f. 13. a. l. 11. ורבנן נימרו *& doctores noſtri dicent.* [t] Berach. f. 5. b. l. 13. רָהֵיטְנָא *curro*, ibid. l. 36. ומי חשידנא בעיניכו *numquid ſuſpectus ſum in oculis veſtris?* ibid. l. 39. קבילנא עלי דיהיבנא ליה *recipio in me, quod daturus ſim ipſi:* Ibid. f. 7. b. l. antep. יכילנא *poſſum.* f. 11. b. l. 20. f. 14. b. l. 42. f. 15. b. l. 22. קאימנא *ſto:* Bava bathra f. 58. a. l. 12. בעינא *volo*, Berach. f. 2. b. l. ult. אמינא *dico*, Vid. infr. §. 46. ll. 2. Berach. f. 10. a. l. 41. מקובלני *inſtructus ſum.* [u] Berach. f. 2. b. l. 25. 37. 41. אי אמרת *ſi dicis*, ibid. l. penult. מי סברת *numquid*

pronominum literis, ſed & ן pluralis * participiorum. Et tunc

2. Præmittunt quandoque verbum ſubſtantivum tertiæ perſonæ maſc. ſingularis, diverſo numero ac perſonæ pronominis conjuncti accommodandum.

quid exiſtimas? Ibid. f. 5. b. l. 25. בכית *fles:* cujus formæ eſt tritiſſimum illud l.c. l 12. 13. &c. אי בעית אימא *numquid* vel *ſi vis dicam?* Berach. f 13. b. l. 30. צריכת *opus habes*, ibid. f. 16. a. l. ult. בלכת דידך הוא דמחייבת הא דמצוה פטירת *in itinere tuo eſt, quod obligatus ſis, ſed ſi ob præceptum divinum iter ſuſcipis, immunis es:* f. 10. a. l. 39. מִפַּקְּדַת *juſſus es*, Vid. §. 39. * Berach. f. 6. b. l 9. f. 8. b. l. 14 &c. אָמְרִינַן *dicimus*, Berach. f. 3. b. l. 5. חיישינן *curamus:* Ibid. f. 12. a. l. 26. אזלינן *ſequimur*, f. 18. b. l. 37. מעילינן *intromittimus:* f. 7. a. l. 34. רמינן קראי אהדדי ומשנינן *opponimus Scripturæ loca invicem, & docemus* &c. Atque ita cum pronom. ſecundæ perſonæ, v. g. Berach. f. 10 a. l. 14. דְּרַשִׁיתוּן *inquiritis:* & cum Apocope literæ ן (Vid. ſupr. §. 33. 2. & conf. Inſtit. §. 57. II.) Gittin f. 56. a. l. 36. עבדיתו הכי וקטליתו

dum y.

§. 43. Loco מ præformativi Participiorum retinetur quandoque præformati-

וקטליתו *facitis ita*, & *interficitis* &c. y Id *quod Participio*, alioquin præſenti, *ſignificationem conciliat alicujus Præteritorum*, v. g. Berach. f. 8. a. l. 34 35. 36. מריש הוה גריסנא בגו ביתא ומצלינא בבי כנישתא כיון דשמענא להא דא״ר חייא וכו׳ לא הוה מצלינא אלא היכא דגריסנא *inde à principio legebam intra privatos parietes, & orabam in Synagoga: ex quo audivi id quod dixit R. Chija* &c. *non oravi* amplius *niſi ibi, ubi legeram*: Ibid. f. 11. b. l. 20. f. 14. b. l. 42. זימנין סגיאין הוה קאימנא קמיה דרב *multoties ſteti coram Rab*: Ibid. f. 24. a. l. 7. זימנא חדא הוה קאימנא קמיה דרבא *aliquando ſtabam coram Rabba*: ibid. l. 9. 10. והוה ידענא & *ſciebam*: f. 15. b. l. 22. הוה אמינא *dicerem*: Sanhedr. f. 97. a. l. 25. מריש הוה אמינא *olim dicebam*. Ita in plurali, Berach. f. 23. a. l. 39. b. l. 1. כי הוה אזלינן בתריה דרבי יוחנן *quum ſequeremur R. Johannem*, vel *Rab Nahman*: Sanhedr. f. 108. b. l. antep. הוה שדינן עפרא *projiciebamus pulverem* &c. Vim conſtru-ctionis

mativum Præteriti [z].

§. 44. *Afformativum* 1. ת primæ [a]

&

ctionis non aſſecuti B. atque C. [z] Berach. f. 14. b. l. 17. אתחלינן *incipimus*; pro quo ad l. præced. Raſchi מתחלינן poſuit: Ibid. f. 15. b. l. 22. 23. אשמעינן *docemus*: ibid. f. 20. b. l. 17. נחייבינהו *obligatæ ſunt illis*: ibid. b. l. 16. אִגַּלְיָא מילתא *manifeſtata fuit res*: ita Roſch haſſchana f. 16. b. l. 21. דְּאַהֲנְיָא ליה *quæ prodeſt ipſi*. Et huc procul dubio ſpectant tritiſſima illa, v. g. Schabb. f. 33. b. l. 4. אִיבְּעְיָא *requiritur, neceſſarium eſt*; quia dicitur ſæpius v. g. Berach. f. 5. a. l. 2. f. 13. a. l. 39. מיבעי, ordinaria participii nota expreſſa, it. אִיתְּנְיָא Berach. f. 16. a. l. 33. b. l. 1. Biccuroth f. 47. a. l. 19. 31. 40. &c. *docetur*: Bartenura ad Jevam. c. 11. θ. 4. אִשְׁתְּרְיָא *ſoluta, conceſſa*, ex שרה. [a] Schabb. f. 11. a. l. 7. אנא עבדי למתא מחסיא דלא תחרוב *ego feci urbi Mechaſia, ne vaſtaretur*: Moed katon f. 16. b. l. 9. והא שלחי לך דלא תיתי *atqui miſi ad te, ut ne venires*: Berach. f. 9. b. l. 33. 34. אנא סמכי ואיתזקי *ego conjunxi, &* (nihilominus) *damnum paſſus ſum*: ibid. f. 10. a. l. 38. משום דחזאי *eo quod vidi*: Avoda ſara f. 28. a. l. 23. אנא עבדי כולהו ולא איתסאי

& tertiæ [b] ſingularis, ſæpe amittunt Talmudicis, voce ſæpius utrinque in י exeunte.

2. ו inſervit etiam plurali participiorum [c]

3. נ videtur quandoque formare primam

mam

ego feci omnia illa, & non ſanatus ſum: & mox l. 25. עבדי הכי ואתסאי *feci ita, & ſanatus ſum.* [b] Raſchi & Jom tob ad Cethub. c. 1. θ. 7. אִיתְּנִיסָא (ex maſc. אתאנס) *compreſſa fuit*; niſi hoc quidem ad Particip. referendum, coll. §. 43. Apocopata autem hæc forma fœminina inprimis uſitata eſt in verbis quieſcentibus tertia, unde eſt Sanhedr. f. 67. b. l. 30. אשקייה הואי חמרא *potavit* (Jannai hoſpitam ſuam) *eam, facta fuit aſina:* f. 107. b. l. 22. אמרה ליה ההיא רביתא דאישתבאי מארעא ישראל *reſpondit ei puella iſta, quæ captiva abducta fuerat è terra Iſrael.* [c] Berach. f. 8. a. l. 36. רבי אמי ור׳ אסי לא מצלו אלא וכו׳ *R. Immi & R. Aſſe non orabant, niſi* &c. ibid. f. 10. a. l. 39. 40. נפקי מנאי בנין דלא מעלו *prodibunt ex me filii, qui non laude digni erunt, non virtuoſe* ſeu *laudabiliter agent:* ibid. f. 18. b. l. 40. מגנבו מדידן *furantur de noſtro:* ibid.

a. l.

mam plur. [d] , & , in primis [e] in quieſcentibus ultima, tertiam. plur. fœm. [f] præteritorum. ac

(β) in *Participiis* pluralibus haud rarò inſervit etiam generi maſculino, quie-

a. l. 24. מניחו בזוית זו ומתפללין שניהן בזוית אחרת *relinquant* (cadaver) *in angulo uno*, & *preces fundant uterque in angulo altero*: Sanhedr. f. 107. a. l. 5. 6. אינהו מְנַסּוּ לי *illi probati ſunt mihi*: Avoda ſara f. 26. b. l. 18. אם היה סולם מסלקן *ſi adfuerit ſcala, auferunt*: Schabb. f. 33. b. l. 28. בעידן צלויי לבשי מיכסו ומצלו *tempore precum induebant ſeſe, tegebantur, & orabant*: Cetubh. f. 17. a. l. 8. הכי משרו קמי כַלְתָה *ita canunt ante ſponſam in Palæſtina*: Jom tob ad Cethubh. cap. 2. θ. 7. מְתַנוּ *docent* &c. [d] Berach. f. 10. a. l. 34. 35. f. 35. a. l. 26. 28. Kidduſchin f. 67. b. l. 24. f. 68. a. l. ult. b. l. 14. אשכחן *deprehendimus, invenimus*; pro hoc ipſo enim uſitatiſſimo, Kidduſch. f. 68. b. l. 3. eſt אשכחנא forma integra. [e] Ruth 1. 14. וּבְכִיאָן & *plorarunt*, Gen. 19. 36. וַעֲדִיאָן & *conceperunt*, verſ. 35. וְאַשְׁקִיאָן & *potarunt*. [f] Ita etiam in perfecte formato, v. g. Pſ. 79. 63. אִשְׁתַּבְּחָן *laudantur*.

quieſcentium inprimis tertia [g].

§. 45. Mediam א alioquin mobilem, Talmudici ſæpe formant more Quieſcentium ajin [h].

§. 46. *Verba* פ״א (præter chaldaicè dicta,)

I. in Imperativo Peal [i], in toto Ithpael,

tur. [g] Exod. 20. 18. Onkelos וכל עמא חָזַן *omnes populi videbant*: Berach. f. 21. a. l. 34. בען מיניה הני בני רב דטעו *poſtularunt ab eo illi filii Rab, qui errarunt.* Et huc referri poſſet tritiſſimum illud Talmudiſtarum, v. g. Berach. f. 12. a. l. 22. f. 13. b. l. 43. f. 15. a. l. 23. 26. 40. 43. f. 16. a. l. 26. f. 17. b. l. 21. &c. תנן *docent*: Quod tamen plerumque legunt תָּנֵן *docemus*, Vid. ſupr. ad (d). Ruth. 1. 22. מא דין אתון קָרַן לי *ad quid hoc vos eſtis vocantes me?* Jonath. ad Jeſ. 7. 13. אתון מהלן *vos defatigatis* &c. [h] Chüllim cap. 1. θ. 3. וְשַׁיֵּיר בה מלא החוט *reliquit in ea plenitudinem fili*: Berach. f. 7. a. l. 20. נשתייר *relictus fuit*: Berach. f. 11. b. l. 37. שיילוהו pro quo f. 23. a. l. 22. שיילוה *interrogarunt eum*: Roſch haſſchana f. 17. a. l. 39. לשיולי ביה *ad conſulendum ipſum.* [i] Berach. f. 26. l. 23. & paſſim תא שמע *veni, audi*: Erubin.

paël[k], quin & in futuro ac participio[l] Paël, totoque Ithpaal[m], *primam cum ſchva mobili, aut vera vocali efferendam*, penes Talmudicos ſæpe *extrudunt*; præformativo ת paſſivorum, poſt punctum vocale retractum, dageſchato[n].

II. *In* אמר[o] *atque* אכל[p] 1. etiam

ל *in*

bin. f. 53. b. l. 12. תאי, quod Gloſſa vertit בואי *veni* fœm. Gittin f. 56. a. l. 27. זיל *abi*, Conf. Adit. Syr. §. 36. ll. [k] Berach. f. 24. a. l. 30. quater איתמר, pro quo alibi v. g. l. c. f. 5. b. l. 41. &c. איתימא *dicitur*, Bartenura ad Jevam. c. 4. θ. 4. cap. 16. θ. 2. מִתַּסְרָא *prohibetur*, ex אסר. [k] Jeſ. 30. 10. תַּלְפוּן *docebitis*. [l] Job. 13. 4. מַסֵּי *ſanans*, Jer. 6. 17. מַלְפִין *docentes* &c. atque ita Infinitivus, quoties aſſumit præformativum Syriacum, Exod. 23. 2. לְמַלָּפָא *ad docendum*: Conf. Inſtit. §. 25. ll. Obſ. 3. §. 56. l. 3. (β). Syr. §. 44. l. 1. [m] Berach. f. 6. a. l. 19. אִתַּסִּי *ſanatus eſt*: Cant. 2. 5. אתסא *ſanabor*, Jer. 15. 18. לאתסאה *curari*. [n] Vid. ad (l) & (m). [o] Berach. f. 9. a. l. 25. 26. מה תלמוד לומר *quænam eſt doctrina dicendo*, i. e. quodnam intendit, vel vult dicere? Avoda

ſara

ל *in Infinitivo Kal* accedente, *prima*, ad formam futuri Ebræorum, ibi penes Rabbinos quoſcunque, hîc penes Hieroſolymitanos, *quieſcit in* י, א *utrinque per ſyncopen eliſo*.

2. Alias אמר (α) *Talmudicis* ſæpe *mutat tertiam* ר *in* א, analogia, quoad primam Chaldæorum, & quoad tertiam Ebræorum, obſervata [q].

(β) in Talmud Hieroſol. ſæpe etiam

ſara f. 16. b. l. penult. תרשיני לומר דבר אחד *permitte mihi dicere verbum unum.* [p] Gittin cap. 4. θ. 4. f. 45. col. 4. l. 30. 32. אינו מעכבו מלוכל בפסח *non impedit eum, quo minus comedat de Paſchate.*

[q] Berach. f. 2. a. l. 16. אימא *dicam*, ibid. b. l. 22. תימא *dices*, ibid. f. 4. b. l. 31. נימא *diceremus*; niſi ſit 3. fut. cum præform. Syr. ſupr. §. 41. Et hinc derivant Eſr. 4. 8. 5. v. 4. 9. 11. cap. 6. 13. כְּנֵמָא *ut dicemus*, h. e. hoc modo, in hanc ſententiam. Berach. f. 3. a. l. 5. 7. לימא *diceret*, *dicere debebat*: ibid. f. 10. a. l. 29. אנא הכי קא אמינא לך *ego ita dico tibi*: זיל אימא ליה *abi*, *dic ei*: ibid. f. 5. a. l. 22. 23. Schabb. f. 33. b. l. 2. 15. & paſſim איתימא *dicitur*.

etiam primam, in quacunque forma, abjicit [r].

§. 47. *Geminantia ſecundam*, in plurimis formam exhibent Quieſcentium ſecunda [s].

§. 48.

tur. [r] Gittin ad c. 2. θ. 8. f. 44. c. 3. l. 11. כיי דמר ר' אבין *ſecundum id quod dixit R. Abin:* ibid ad c. 3. θ. 2. l. c. col. 4. poſt med: כיי דמר שמעון *juxta id quod dixit Simeon* &c. In Jevammoth cap. ult. θ. 7. dicitur ונומיתי, & explicatur אמרתי *dixi*: videtur Biblicum נְאֻם tranſpoſitis literis מ & א, ſub forma verborum ל"ה, & (.) pro declaranda origine ſervatum, נְמֵיתִי vel נומיתי. Conf. Iom tob ad l. c. [s] Bartenura ad Sebachim cap. 2. θ. 1. דבר חוצץ בינו לבין רצפה *res diſcriminans inter ipſum ac pavimentum:* & mox דודאי חייצי *nam certiſſimè diſcriminant:* Berach. f. 18. a. l. 25. חוששין לעכברים *ſoliciti ſunt de muribus*; & in eadem linea bis לא חיישינן *non æſtimamus:* inter X conſtitutiones Eſdræ, Bava kamma f. 82. a. l. 11. refertur etiam שתהא אשה חופפת וטובלת *ut mulier pectat ſe lavans*, ibid. b. l. 1. אתא איהו תקין הפיפה *venit iſte, conſtituit pectinationem* &c. ſed Sanhedr. f. 107. a. l. 15. dicitur

§. 48. *Quieſcentia Ain*, in Aphel Talmudicis induunt interdum formam quieſcentium prima [t].

§. 49. *Quieſcentia ultima*, ſæpe ה Ebræorum in א mutant, ac deinceps hujus analogiam exprimunt Ebræam [u].

2. בא

citur בתשבע הות קא חייפא רישיה תותי חלתא *Bathſeba pectinabat caput ſuum ſub alveario*: Berach. f. a. l. 40. הא דכייף ליה הא דלא כייף ליה *hoc cum ſubmittit ſe eidem, illud cum non ſubmittit ſe ei*; quæ explicaturus Raſchi, dicit אם כפוף הוא לרבו לקבל תוכחתו *ſi incurvatus eſt præceptori ſuo, recipiendo ejus correctionem*: 1. Sam. 18. v. 16. הוא נפק ועליל *ipſe egreditur & ingreditur* ſ. venit; at Tamid f. 2. b. l. 16. 17. לעיולי *ad adducendum, venire faciendum* &c.

t Gittin f. 56. a. l. 3. ואוקמיה *& conſtituit eum*: Berach. f. 5. b. l. 18. 21. 32. אוקמיה *erexit eum*: ibid. l. 21. לוקים ר' יוחנן לנפשיה *erigeret R. Jochanan ſeipſum*: Gen. 18. 16. Jonathan אודיקו *proſpectabant*, Pſ. 37. 21. מוזיף *mutuo accipit*, Prov. 17. 19. מורים *exaltat* &c.

u Gittin f. 56. b. l. 27. עֲשָׂאָה *fecit eam*: Berach.

2. בא autem tertiam fœm. ſing. inflectit quaſi ex באה [x].

rach. f. 6. a. l. 30. חשב מצוה ונאנס ולא עָשָׂאָהּ מעלה עליו הכתוב כאילו עשאה *ſi quis reputat præceptum, & vi quadam repreſſus non exſequatur illud, imputat id ipſi ſcriptura, ac ſi feciſſet illud* &c. Vid. Inſtit. §. 49. Obſ. 1. [x] Jevammoth cap. 15. θ. 1. ובאתה ואמרה מת בעלי *ſi venerit illa, & dixerit, maritus meus mortuus eſt* &c.

Caput V.

De Particulis.

§. 50.

Particulæ ſeparatæ 1. pleræque, *voci ſequenti præfigunt Ebraicè* ש [y], vel Chald. ד [z].

2. Pau-

[y] Berach. cap. 1. θ. 1. (Vid. Peah cap. 1. θ. 6.) עד שיעלה *donec aſcenderit:* Berach. 2. θ. 2. Pea c. 4. θ. 4. 5. כדי שיקבל *adeo ut recipiat:* Peah cap. 1. θ. 2. c. 2. θ. 2. 5. אף על פי שאמרו *quamvis dicant:* l. c. θ. 3. ובלבד שיתן *modo det:* ibid. cap. 5 θ. 3. (c. 6. θ. 4.) מפני שאפשר *eò quod* ſ. *quia fieri poteſt* : ibid. θ. 6. על מנת שילקט בנו *ea conditione*, *ut colligat filius ſuus:* Kimchi enim ad Pſ. 1. 2. סור מרע על מנת לעשות טוב *recede à malo*, *hoc fine*, *ut facias bonum:* Ibid. כיון שבא לידי עבירה *poſteaquam venerat ad transgreſſionem* : Ibid. ad verſ. 3. כמו שהוא במקצת העצים *quemadmodum res ſeſe habet in quibusd. arboribus:* Idem ad Pſ. 2. v. 1. לפי שנצחו את ישראל *quia vicerunt Iſraelitas*, &c. [z] Jevam. f. 45. b. l. 24 כיון דאמו מישראל

2. Pauciſſimæ *ſequenti* voci *præmittunt* ל [a] *vel* ו [b], quoad ſignificationem utrinque ſæpius *otioſa*.

§. 51. Particula אִי vel אֵי modo ſeorſim occurrit [c], modo connectitur cum aliis [d]; ſumiturque

1. In-

מישראל *quandoquidem mater ejus ex Iſraelitis eſt*: Succa f. 29. a. l. 1. 8. מקמיה דרב חסדא *ante Rab Hiſda*, *Joſeph*: l. c. Gloſſa ad l. 24. משום דאיירי הכא *eò quod docet hic*: Ibid. f. 30. a. l. 1. משום דהוה ליה מצוה *eò quod fuit ipſi præceptum*, l. 2. גזול דומיא דפסח *raptum ita ſeſe habet ut agnus paſchalis*, Ibid. Gloſſa l. 4. ואע״ג דלענין מקנו אמרינן *& quamvis reſpectu acquiſitionis ejus dicamus*: Taanith f. 3. b. l. 1. מאחר דלא מיעכר אליהו *quandoquidem nec Elias cohibetur*. [a] Berach. f. 12. a. l. 35. כדי להזכיר *ad commemorandum*. [b] Schevuoth c. 1. θ. 4. הואיל ואין כפרתם שוה *quandoquidem expiatio ipſorum non eſt æqualis*. Vid. Kidduſchin f. 14. b. l. 11. 14. Roſch haſſchana f. 18. b. l. 9. 10. &c.

[c] Berach. f. 4. b. l. 13. 14. l. 19. ter. l. 21. &c. אי בעית אימא *ſi* vel *numquid vis*, *dicam*. Sed [d] Ibid. f. 5. b. l. 12. 13. &c. איבעית אימא conjun-

1. Interrogativè, (pro Ebræorum אַי) *an, num, numquid*[e]?

2. conditionaliter, pro Ebr. אִם apocopato, *ſi*[f]:

3. negative, (pro אין) *non, nequaquam*[g]:

4. Com-

junctim in voce una. [e] Berach. f. 4. b. l. 31. איליימא *numquid dicendum?* ibid. f. 5. b. l. 25. אמאי קא בכית אי משום תורה *quare fles? numquid propter legem?* l. 27. אי משום מזוני *an propter alimenta?* l. 28. אי משום בני *an propter filios?* Berach f. 61. b. l. 26. אי אתה מתירא מפני מלכות הרשעה *numquid tu times tibi à regno impio.* Conf. Interpr. §. 161. [f] Berachoth f. 4. a. l. penult. אי כרבי אליעזר סבירא להו לומרו כרבי אליעזר ואי כרבן גמליאל סבירא להו לימרו כרבן גמליאל *Si ad inſtar R. Elieſaris ipſis eſt ſententia, loquerentur ad inſtar R. Elieſaris; ſin v. ut Rabban Gamaliel ſentiunt, etiam ut Rabban Gamaliel loqui debebant.* Vide Interpr. §. 181. [g] Taanith f. 3. b. l. 8. 9. כשם שאי אפשר לעולם בלא רוחות כך א"א לעולם בלא ישראל *quemadmodum non eſt poſſibile mundo,* ut ſubſiſtat *absque ventis; ita per impoſſibile mundus ſubſiſtere poteſt ſine Iſraelitis*:

4. Comminative, (pro אוי) *væ* [h].

§. 52. אין Talmudicis ſæpius 1. eſt affirmantis, *ſic*, *ita*, *profecto*, *certe* [i].

2. Cum præfixo מ, fit *interrogativum* de loco [k]; & ſi Præfixum ו retineat, א Interrogativi expellitur [l].

3. Cum

litis: Iſraëlitæ mundo tam neceſſarii ſunt, atque venti. Berach. f. 55. a. l. penult. כשם שאי אפשר לבר בלא תבן כך אי אפשר לחלום בלא דברים בטלים *quemadmodum impoſſibile eſt frumento, ut ſit absque ſtramine, ita etiam per impoſſibile ſomnium exiſtit absque rebus futilibus.* [h] Jevam. cap. 13. θ. 7. אי לו על אשתו ואי לו על אשת אחיו מוציא את אשתו בגט ואשת אחיו בחליצה *væ tali propter uxorem ſuam, & væ ipſi propter uxorem fratris ſui!* quia *propriam uxorem expellat tradito libello repudii, & uxorem fratris per extractionem calcei*: in hunc ſenſum citat Jom tob Edüjoth cap. 4. θ. 9. alioquin uſus ejus rarior.

[i] Schabb. f. 130. a. l. 15. 16. בסכנה אין שלא בסכנה לא *in periculo, omnino; absque periculo, nequaquam.* [k] Vid. Interpr. §. 138. [l] Sanhedr. f. 7. b. l. 27. מניין לדיין שלא יפסע על רָאשי

3. Cum ſuffixo ־ִי fit *admirantis*, *ſiccine*, *itane*? qui ſententiam dictam vocat in dubium; ſibique poſtponit וְהָא *ſed ecce* [m], vel וַהֲ *atqui*, *ſed nonne* [n]? &c.

§. 53.

ראשי עם קודש וכו' *undenam* conſtat *judici*, *quod non debeat greſſum facere ſuper capita populi ſancti*? quia dicitur &c. Et hinc porro derivatur tritiſſimum illud, v. g. Taanith fol. 3. b. l. 4. מְנָלַן *unde nam nobis* conſtat? [m] Vid. Halichoth Olam part. 2. cap. 1. p. m. 34. [n] Berach. f. 9. b. l. 33. כל הסומך גאולה לתפלה אינו ניזוק כל היום כולו איני והאמר ר' זירא אנא סמכי ואיתזקי *quisquis conjungit redemtionem cum precibus*, *nullo afficitur damno*, *toto in univerſum die. itane? atque dixit R. Sira*, *ego conjunxi*, *& damno ſum affectus.* Succa f. 28. b. l. antepen. איני והאמר רבא *ſiccine eſt? atqui dixit Rabba* &c. Vid. Taanith f. 6. b. l. 25. Ibid. l. 26. ſqq. dicitur: *quum pluviæ deſcendunt ſuper partem provinciæ*, *altera ejusdem provinciæ parte intacta*, *illud non fit ob* comminationem divinam Deut. 11. 17. *& cohibebit* &c. איני והכתיב וגם אנכי מנעתי מכם את הגשם והמטרתי

§. 53. א (ex אֵל) præfigitur per (-), ſequente Dageſch forti [o].

§. 54. Loco מ frequenter occurrit הֵי, per (.) præfixum, ſequente Dageſch forti [p].

§. 55.

והמטרתי על עיר אחת ועל עיר אחת לא אמטיר *ſiccine eſt? atqui ſcriptum extat*, Amos 4. 7. *& etiam ego cohibui à vobis imbrem, & pluere faciam ſuper civitatem unam, & ſuper urbem alteram non pluere faciam* &c. [o] Berach. f. 2. a. l. 14. קאי אקרא *textui biblico inſiſtit:* ibid. f. 3. a. l. 1. 3. אליבא דר' מאיר *ad mentem R. Meir:* ib. f. 12. a. l. 21. אדעתא דשכרא *ad mentem* ſ. *naturam ſiceræ*, i.e. quemadmodum ad ſiceram: & ita l. c. l. 25. אדעתא דחמרא *ad modum vini:* Ibid. f. 15. a. l. 12. לייט אמאן דמהדר אמיא *maledixit adverſus eum* (ſchalt auff den) / *qui currebat ad aquam:* Schabb. f. 33. b. l. 29. קם אפיתחא *ſtetit ad fores.* Vid. inſtit. §. 50. III. Obſ. 4. [p] Berach. f. 16. a. l. 22. הימני *à me:* Avoth cap. 3. θ. 10. כל שרוח הבריות נוחה הימנו רוח המקום נוחה הימנו וכל שאין רוח הבריות נוחה הימנו אין רוח המקום נוחה הימנו *propter quemcunque animus creaturarum placidus eſt*,

§. 55. ל etiam *tertiæ* perſonæ *Futurorum præfigitur*; inprimis cum imperativi, vel ſubjunctivi uſum ſuſtinet q. & tunc

2. *Pro-*

eſt, *etiam animus Immenſi Dei placidus eſt ob illum*; *& contra*: pro לימנו dicitur in phraſi ſimillima Scheviith cap. 10. θ. 9 רוח חכמים נוחה ממנו *animus ſapientum acquieſcit in illo*, conf. Bava mezia fol. 48. a. l. 6. ſqq. Kidduſchin f. 17. b. l. penult. Ita ſi dirigit objectum præcedens, vi Interpr. §. 19. II. §. 39. Jevammoth c. 13. θ. 5. כל שיצאת הימנו *à quocunque egreſſa fuerat*: Vid. l. c. cap. 5. θ. 1. Berach. f. 5. a. l. 16. f. 14. a. l. 3. &c.

q Berach. cap. 2. θ. ult. הרוצה ליטול *qui vult tollere*, Bava kamma c. 9. θ. 1. פרה העומדת לילד *vacca parata*, *ut pariat*, vel *ad pariendum*; Tamid f. 2. b. l. 16. ליעיילו מטות *adducerent lectos*, Gloſſa l. c. legit ניעיילו quo de Vid. ſupr. §. 41. Schabb. f. 33. b. l. 28. כי היכי דלא ליבלו *hoc fine*, *ut ne veteraſcerent*: Berach. f. 4. a. l. ult. f. 9. b. l. ult. לימרו *dicerent*: ibid. f. 45. b. l. penult. כי היכי דלשמעו פועלים וליקומו *adeo ut audiant operarii*, *& ſurgant*: f. 52. a. l. 34.

2. *Proprium* quandoque *Futuri præformativum ejicit* [r].

§. 56.

[r] l. 34. וליטמו pro וליטמאו *& polluerent*, f. 60. a. l. 16. ליפלגו *diſsentirent* &c. [r] Berach. f. 7. b. l. 41. ליתי ולודעי למר *veniret, & ſignificaret Domino*, ibid. f. 2. a. l. 13. 19. 24. לתני *dicere debebat*, fol. 28. a. l. 30. ולכערו *& affligant*, f. 45. b. l. penult. כי היכי דלשמעו *adeo ut audiant*, f. 52. a. l. 20. (Vid. l. c. f. 55. b. l. 18.) כי היכי דלא להוי עלן כמשוי *hoc fine, ut ne ſit ſuper nos inſtar oneris*, Ibid. f. 55. b. l. 17. 18. לגזרו עלך מן שמיא דלהוי טבא *decernerent de te cœlitus, ut ſit bonum :* Ibid. ולמרו *dicerent :* l. 27. לנקוט *ſumeret*, l. 31. האי דחליש יומא קמא לא לגלי כי היכי דלא לתרע מזליה מכאן ואילך לגלי *qui male ſe habet, die primo ne præbeat ſe conſpiciendum, ut ne contriſtetur ſydus ejus ; ab illo die & deinceps conſpiciatur :* l. 32. לבעי *petat*, לחדי *gaudeat*: Cethubh. f. 18. b. l. 1. 3. דלודי *ut confiteatur*, &c. Durum eſt, hæc atque alia omnia ſub eadem comprehendere cenſura. Equidem terminatio pluralis ſæpius obvia, impedit, quo minus ad infinitivum

referas. Neque tamen Futurum ubivis admittit contextus, & vocis forma: cum R. Dav. Kimchi ad Jeſ. 14. 31. ſcribit לכם יש ליראה *eſt vobis timendum*; ſi futurum conciperes, dici debebat לתיראו tam in ſecunda perſona, quam numero plurali, quorum neutrum ad ליראה accommodari poteſt. Ita Bava kamma c. 9. θ. 1. רחל העומדת ליגזז *ovis ſtans ut tondeatur*; ſi futurum concipis, requirebatur præform. ת fœmininum. Avoth cap. 2. θ. ult. לא אתה בן חורין ליבטל ממנה *non es ingenuus, ut ceſſes ab opere*, i. e. non eſt in arbitrio tuo poſitum, ut otioſus ſis: ſi futurum foret, dicendum erat לתבטל, in Berach. f. 4. a. l. 35. in ליעשות *fieri*, vel *ut fieret*, item Præfat. Jom tob ad Miſchnajoth §. מסכת in ליהנות *ut utilitas percipiatur*: Tamid f. 3. a. l. 29. & penult. בגדי כהונה ניתנו ליהנות בהן *veſtes ſacerdotales data ſunt, ut de illis percipiatur utilitas* &c. Quo minus futurum concipias, obſtat terminatio, Infinitivis in hac uerborum ſpecie propria. Accedit, quod præfixo ל ſignificationem *ut* dubiam faciant particulæ aliæ, ſub hac notatione jam præmiſſæ, cujusmodi ſunt כי היכי ad (q), & (r) cit. item ד, v. g. Berach. f. 27. b. l. penult. דליהוי *ut ſit*, ibid. f. 10. a. l. 6. כי היכי דלימותו

hac

§. 56. Frequens eſt Talmudicis קא [s], vel connexum ק [t], in ſenſu abundans.

§. 57. Litera ſecuudum ſtylum Scripturæ ſerviens, ſæpe penes Rabbinos fit radicalis [u].

CAP.

hoc ſine, ut morerentur, l. 9. דלהדרו בתשובה *ut redeant per pœnitentiam* &c. [s] Berach. f. 3. a. l 15. 16. 17. 20. קא סביר *exiſtimat*, Sanhedr. f. 107. a. l. 9. אנא קא מודענא לך *ego ſignifico tibi* &c.

[t] Kidduſch. f. 14. b. l. 26. קמפלגי *diſſentiunt* &c. [u] Ex תְּחִלָּה *initium*, *principium*, radicis חלל, quæ in Hiph. הֵחֵל *incœpit*, Vid. Interpr. §. 79. 2. Rabbini dicunt הִתְחִיל Berach. f. 14. b. l. 10. לא יתחיל ואם התחיל גומר *non incipiat*; *ſi vero inceperit*, *abſolvat*: conf. f. 9. a. l. antepen. Peah cap. 6. θ. 4. cap. 7. θ. 2. &c. Ex תרומה radicis רום *exaltari*, *auferri*, *ſeparari*, fit תרם, v. g. Truma cap. 1. θ. 1. לא יתרומו ואם תרמו אין תרומתן תרומה *non ſeparabunt primitias*; *ſed ſi fecerint*, *primitiæ ipſorum non habentur pro primitiis*. Ex אֱמֶת *veritas*, pro אֱמֶנֶת radicis אמן, eſt אִמֵּת *verificare*, *it.* אֲמִתָּה & אמתות, unde Kimchi in Mich-

Michlol f. 15. col. 3. poſt. med. ויש כף לאמתת הדבר & *eſt* כ *pro confirmatione rei.* Ita חמרת *excandeſcere*, ex חֲמַת abſoluti חֵמָה, radicis יחם; item מַשְׁכֵּן *oppignorare*, ex מַשְׁכּוֹן pignus, quod שָׁכֵן *commoratur* in manu creditoris: מַסְכֵּן *ad paupertatem redegit*, ex סכן *opitulari*, vel *ope indigere* &c.

CAPUT VI.

De Figuris.

§. 58.

Per Craſin contrahuntur non modo 1. *Pronomina* tam inter ſe invicem [x], quam cum participiis [y]: ſed &

2. No-

[x] Præter ſupra §. 32. tradita huc pertinet v. g. מַנִּי pro מַן הִיא *quæ nam*, vel *cujus nam eſt illa?* Cethubh. f. 75. b. l. 5. לא מייתי האב ראיה הבעל מהימן מני ר׳ יהושע היא דאמר *non adduxerit pater rationem, maritus* tanquam *fide dignus audiatur; cujus nam eſt hæc* theſis? reſpondetur *R. Joſua, qui dixit*: Joma f. 16.

2. Nomina [z] inprimis *numeralia monadica cum denariis* [a].

3. Quam-

16. a. l. penult. הא מני רבי יהודה היא *hæc cujusnam eſt? R. Judæ eſt*, Vid. l. c. f. 17. b. l. 15. *&c.* item מִשֶּׁהוּ ex מה שהוא *quantulumcunque*, v. g. Schevüth c. 7. θ. 7. pro textu כל שהוא Bartenura in Comment. ponit משהו *quantulumcunque fuerit*: idem ad Trumoth cap. 4. θ. 7. משהו יותר מתשעים ותשעה זה המשהו אין לו שעור *quantilumcunque ultra nonaginta novem, quod ipſum quantulumcunque non habet menſuram*: Vid. etiam Maimon, ad jam c. l. Moſes Kotzenſis Præcept. negat. LXXVII. frequentiſſime, idem f. 29. col. 4. l. 14. מדלא יהב רבא שיעורא למילתיה שמע במשהו *quoniam Rabba non addit rei menſuram, cognoſce exinde, quod valeat de quantulocunque.* [y] Vid. ſupr. §. 42. [z] Berach. f. 6. a. l. 1. f. 8. a. l. 17. & paſſim ברבי pro בר רבי *filius Rabbi* &c. [a] Berach. f. 8. a. l. 36. הוו להו תליסר בי כנישתא בטבריא *fuerunt illis tredecim ſynagogæ in Tiberiade*: Gittin f. 45. a. l. 30. תליסר אלפי *tredecim millia*: Schabb. f. 33. b. l. 32. תריסר ירחי *duodecim menſes*, ibid. l. 28. תריסר שני *duodecim anni*: Berach. f. 4. a. l. 13. אורתא דתליסר נגהי ארבסר *veſpera decimi tertii*, eſt *dies*

3. Quamplurimæ *particulæ*, v. g: אִלְמָלֵא b, אִלּוּ c, אֲפִילּוּ d, דּוּ e, כַּדוּ f, כַּיי g, כֵּינֵי h,

dies decimus quartus, Berach. f. 55. b. l. 55: ſcribitur תלתסרי *tredecim*, Taanith f. 18. b. l. 6.7. ארביסר *quatuordecim*: Berach. f. 55. b. l. 5. שבסרי *ſeptendecim*.

[b] Ex אִלּוּ *ſi*, & לא *non*, litera מ per epentheſin inſerta. Vid. Inſtit. §. 36. l. 2. Elias Levita compoſitum cenſet ex אם & לא. Sanhedr. f. 49. a. l. 26. אילמלי דוד לא עשה יואב מלחמה ואילמלי יואב לא עסק דוד בתורה *ſi David non vacaſſet legi, non feciſſet Joab bellum*; & *ſi non fuiſſet Joab, non operam navaſſet David legi.* [c] *Si* ex אין *omnino, ſic, ita*, & לוּ *ſi.* [d] *Etiamſi*, ex אף *etiam &* אִלּוּ *ſi*, Sanhedr. f. 90. a. l. 3. 6. 12. 18. &c. אפילו מקצת הדרך *etiamſi pars viæ*: ibid. f. 89. b. l. 37. כך עונשו של בדאי שאפילו אמר אמת אין שומעין לו *hæc pœna eſt mendacis, ut etiamſi verum dixerit, non audiant eum.* [e] Pro דְּהוּא, Hieruſ. Pea f. 15. col. 2. l. 3. 5. 17. 18. 19. col. 3. l. 12. כבין דו *eo quod ipſe*: Vid. Challa f. 57. c. 1. l. 10. [f] Pro כד הוא *cum quando*, Hieruſ. Pea f. 15. col. 3. l. 37. כדו נפק *quando egreditur.* [g] I. e, juxta illud, pro כמאי, Talmud Hie-

כֵּינִי h, כְּאֵיד i, לֵית k, לֵיכָּא l, לַיְידָא m, מִנָּן n, מִנַּיִין o,

Hieruſ. Peſachim f. 32. col. 3. l. 12. כיי דאמר *ſecundum id quod dixit* : vid. ſupr. ad §. 46. I. 2. β. ad (r).

[h] i. e. *verum eſt* , *ita eſt*, ex כֵּן הִיא Hieroſ. Cethubh. ad cap. 8. θ. 1. fol. 32. c. 1. l. 14. כיני מתניתא עד שלא נתארסה *vera eſt theſis miſchnica*, *antequam deſponſetur*, cit. Jom tob ad l. c. cap. 1. θ. 6. fin. [i] Ex בְּאֵיזֶה צַד *juxta quodnam latus*, *ad quem modum*, *quomodo ?* paſſim obvium. [k] I. e. *non eſt*, ex לא & אית, unde tritum לית לן ביה *non eſt nobis in eo*, es iſt uns nichts daran gelegen. Chüllim f. 58. b. l. 2. לית בקי בר יומא ולית דידבא בת שתא *non eſt culex unius diei*, *& non eſt muſca unius anni.* [l] H. e. *non eſt*, *non ſunt*, ex לא *non*, אית *eſt*, & כא *hic* : Joma f. 18. a. l. 8. ל״ק הא דאיכא משמר המתעכב הא דליכא משמר המתעכב אי איכא משמר המתעכב משמנה בעי למפלג ושקיל ארבע אי ליכא משמר המתעכב מעשר בעי למפלג ושקיל חמש *nulla eſt difficultas : hoc cum claſſis Sacerdotum commoratur*, *illud cum claſſis non eſt commorata. Si claſſis commorans eſt*, *de octo debet dividere*, *ac ſumere quatuor* ; *ſed ſi non eſt commorata*

מִנַּיִין [o], מִנְּלָן [p] &c. *eliſis* ſæpe utriusque vocis *literis contiguis.*

4. *Literæ diverſarum vocum* (in abbre-

morata claſſis, de decem debet dividere, & ſumere quinque. Vid. Chülin f. 58. b. l. 8. [m] i. e. *propter quid?* pro לְאֵידָא, ex ל, אֵי interrog. & דָא *hac iſta, hoc iſtud*: Hieruſ. Peſachim f. 32. col. 3. l. 18. והיידינו *& quodnam eſt illud?* [n] *unde?* ex מִן & אַן *ubi, quo?* coll. Interpr. §. 159. II. Jud. 19. 17. וּמִנַּיִן את אתי *& unde tu venis?* [o] *undenam*, pro biblico מֵאַיִן, quo de Interpr. §. 138. Berach. f. 6. a. l. 36. מניין שה"קבה מניח תפילין *undenam conſtat, quod ipſe Deus benedictus apponit ſibi phylacteria?* [p] i. e. *undenam nobis* conſtat, vel ex jam dicto מִנַּיִן, vel ex לָן מְנָא: Berach. f. 7. a. l. antep. כל דבור ודבור שיצא מפי הקדוש ברוך הוא לטובה אפילו על תנאי לא חזר בו מנא לן *quodcunque verbum egreditur ex ore Dei benedicti ad bonum, quamvis conditionaliter dictum ſit, non invertitur; unde nam hoc nobis* conſtat? conf. Berach. f. 32. a. l. antepen. f. 55. a. l. ult. Schevuoth fol. 7. a. l. 9. & f. 9. a. l. 17. Taanith f. 3. b. l. 4. רוחות מנלן דלא מיעכרי *venti undenam nobis conſtat,*

abbreviaturis) per *a* [q], aut vocalem quieſcentium [t], *in unam contractæ.*

§. 59. Per *Proſtheſin* literis radicalibus interdum adjiciunt ſervilem, ut locum primæ radicalis ſuſtineat [s].

§. 60. *Epentheſis* præter matres lectionis [t], aliaque Ebraicè & Chaldaicè

ſtat, quod non cohibendi ſint? Vid. Berach. f. 55. b. l. 2.

[q] Unde רמ"בם *Rambam*, i. e. R. Moſes f. Maimon: רל"בג *Ralbag*, *i. e. R. Levi f. Gerſon*, רמ"בן *Ramban*, i. e. R. Moſes f. Nachman, רז"ל *Raſal*, i. e. *Doctores noſtri piæ memoriæ* &c. [r] Unde רי"קם *Rekam* i. e. R. Joſeph Kimchi, pater Davidis; conf. Præfat. R. Sal. b. Melech, in Michl. Jophi: ר"שי *Raſchi:* i. e. R. Sal. Iſaacides &c. Vid. infr. §. 65. 1. [s] Unde eſt שְׁבְהַר *illuxit*, Exod. 34. v. 29. 30. 35. אִשְׁתַּבְהַר זיו איקונין דאכפוי *glorioſus fuit ſplendor effigiei vultus ipſius:* שַׁכְלֵל *perfecit*, Jeſ. 42. 5. שַׁכְלֵל ארעא *perfecit terram:* שַׁלְהֵב *accendit*, שַׁלְהֵי *defatigavit*, שַׁעְבֵּר *ſervituti ſubjecit* &c. Conf. ſupr. §. 57.

[t] De quibus ſupr. §. 11. ſqq.

cè tradita [u], inſerit quandoque מ [x], ת [y] &c. prorſus otioſa.

§. 61. *Paragogicum* I. י præter Infinitivos [z], *afficit* quandoque *non creſcentes* in fine *perſonas Futuri* [a]:

2. Præfixum כ *ſicut* [b].

3. ן etiam Præteritis in י creſcentibus adjicitur [c].

§. 62.

[u] Vid. Inſtit. §. 53. [x] Vid. אלמלא ſupr. ad §. 58. 3. & conſ. Inſtit. §. 36. l. 2. [y] Vid. ſupr. §. 36. 2. [z] Vid. ſupr. §. 40. [a] Berach. f. 7. b. l. 40. לכנפי *Congregandi forent*, l. 41. לודעי *ſignificaret*: fol. 24. b. l. 23. איזיל ואשמעי *eam & audiam* &c. [b] Joma f. 13. a. l. 23. כי האי גונא *juxta hunc modum*, & ita l. c. f. 14. a. l. 8. Chagiga f. 15. b. l. 5. ac alibi, quod Bartenura ad Jevam. c. 11. θ. 7. ad Cethubh. c. 2. θ. 2. ſcribit כהאי גונא. Conf. interpr. §. 183. III. 5. [c] Hieruſ. Pea ad cap. 1. θ. 1. col. 1. l. 2. הוון יתיבין *ſedebant*, fol. 15. col. 4. l. 28. הלואי הוון כל שמועתא ברירין לי כהדא *ô utinam forent omnes lectiones æque manifeſtæ mihi, ac illa, quod cogant filium, ut patrem nutriat*, ibid. col. 3. l. 20. אזלון *abierunt*, col. 2. l.

15.

§. 62. *Aphæreſis* frequenter *aufert literam* א vocum אֶחָד [d], אֱנָשׁ [e], אֲנָא [f], אֲנַן [g], אֲמַר [h], אֲבַל [i], &c.

§. 63. *Syncope concidit* 1. ה ſuffixi הוֹן [k], & וֹהִי [l], penes Hieroſolymitanos. 2. ipſas

15. איתפלגון *diſſentiunt.* [d] Joma f. 18. a. l. 3. 5. כציר חדא *minimum aliquod.* [e] Unde בַּר נָשׁ vel בַּר נָשָׁא *filius hominis*, ſ. *homo* Pſal. 8. 5. Pſ. 9. 20: Hieroſ. Bava kamma ad cap. 9. θ. 4. f. 17. col. 1. l. 4. כהדא חד בר נש *ut iſte quidam homo*: Ibid. l. 6. חד בר נש נפק *homo quidam egreſſus eſt*: Vid. l. 23. 25. &c. [f] Unde וְנָא & *ego*, דְּנָא *quod ego.* [g] Unde מה נן קיימין *quid nos ponimus?* דְּנַן *quod nos.* [h] Vid. ſupr. §. 46. ll. 2. β. [i] Hieroſ. Bav. bathr. f. 17. col. 1. l. 23. 24. אמרו ליה קריבוי לא תטעום תמן כלום אזל ולא שמע לון וכל *dixerunt ipſi agnati ſui, ne guſtes ibi quicquam; abiit, & non obtemperavit illis, ſed comedit.* Ita pro R. אליעזר ordinariè dicitur in Talm. Hieruſ. ליעזר vel לעזר, vid. l. c. l. ult. f. 16. col. 4. 48. [k] loc. ad (i) cit. לא שמע לון *non obtemperavit illis*: ibid. fol. 16. col. 4. l. 41. 42. אמר לון *dixit illis.* [l] Vid. ſupr. §. 34. 3.

 [m] Be-

2. ipſas ſæpe *literas radicales*, cujusmodi ד in קְדָם[m], ה in תְּהִלִּים[n], ו in אוי[o], ח in תְּחוֹת[p], ע in שָׁעָה[q], &c.

§. 64. *Apocope* ſæpe *reſecat* literam

1. ן Pronominum ſecundæ & tertiæ perſonæ pluralis[r], tam ſeparatorum, quam connexorum: itemque in derivatis exinde Præteritorum afformativis[s].

2. ח

[m] Berach. f. 3. b. l. 32. מי איכא ספיקא קמי שמיא *numquid eſt dubium penes cœlos?* [n] Avoda ſara f. 19. a. l. 18. לייתו תילים ואייתו תילים *afferant librum Pſalmorum, & attulerunt Pſalmos;* Gloſſ. in h. l. ספר תהילים *intelligitur liber Pſalmorum.* [o] Vid. ſupr. §. 51. 4. [p] Sanhedr. f. 107. a. l. 15. תּוּתֵי חלתא *ſub alveario:* Berach. fol. 18. b. l. 4. תתאי *inferior.* [q] i. e. *hora*, unde eſt Sanhedr. f. 88. b. l. 35. 37. &c. הַשְׁתָּא *nunc*, pro שַׁעְתָּא הא *hac hora.*

[r] Vid. §. 33. 2. [s] Sanhedr. f. 108. b. l. 39. אתון היכי עבידתון *vos quomodo feciſtis?* quod editio Amſtel: recte י ante ד expreſſerit, male ab aliis inter ד & ת pro forma Participii collocatum, probant, quæ præcedunt & ſequun-

2. ת afformativum primæ [t], & tertiæ [u] perſonæ, ſingularis Præteritorum omnium.

3. ם radicis קום, præcipuè in Aphel [x], ac Participio Peal [y].

4. ultimam radicalem vocum אם [z], אין [a], בין [b], בית [c], כין [d], שַׁבָּת [e], שבע [f], תיב

quuntur, Præterita rem dudum geſtam enarrantia, *cum venirent contra vos, quomodo faciebatis? adducebat Deus* &c. [t] Vid. ſupr. §. 44. 1. ad lit. a. [u] Vid. l. c. ad (b). [x] Quod in textu *Jevammoth*. f. 111. b. l. 39. dicitur מוקים איניש אנפשיה *conſtituit quis apud ſeipſum*, id Raſchi & Bartenura efferunt מוקי. conf. inſuper ſupr. §. 48. [y] Berach. f. 2. a. l. 12. 14. 20. &c. קָאֵי *ſtat.*

[z] Vid. ſupr. §. 51. 2. & conf. Megilla fol. 5. a. l. 22. 24. [a] Vid. l. c. 3. [b] Schab. f. 32. a. l. 8. אבבא חוטרא מילי ובגו דרי חושבנא *ad fores caulæ verba, in medio ſepti ratiocinatio.* Et ita legi poteſt tritum illud כִּבְיכול *quemadmodum inter omnes*, Megilla fol. 21. a. l. 31. ſeqq. l. 8. fin. Menach. f. 53. b. l. 30. Jom tob ad Sanhedr. c. 6. ℈. 5. Bereſchith rabba Sect. 12. f. 11. c. 1. l. 17. ſeqq. Medraſch Coheleth

 ad

ad Eccleſ. 2. 12. f. 315. col. 4. l. 18. ſeqq. Caphtor Vapherach f. 6. b. l. 24. idem quod Rom. 3. v. 5. κατ᾽ ἄνθρωπον λέγω. [c] Berach. fol. 6. b. l. 17. בי כנישתא *domus congregationis, ſynagoga*: Schabb. f. 33. b. l. 20. בי מדרשא *domus diſcurſus, collegium, auditorium*: Berach. f. 6. b. l. 14. בי טמיא *domus cadaverum*, i. e. ſepulcrum: Baal Aruch intelligit domum luctus; ſed ibi non eſt ſilentium: ibid. l. 15. בי הלולי *domus nuptiarum.* [d] Cethubh. cap. 1. ϑ. 6. לא כי אלא עד שלא ארסתיך *non eſt ita*, ſed antequam te deſponderam mihi: ibid. ϑ. 7. היא אומרת מוכת עץ אני והוא אומר לא כי אלא דרוסת איש את *illa dixerit, ligno percuſſa* virginitatem læſi; *ſed ille dicit, non eſt ita, ſed conculcata à viro es*: ibid. cap. 2. ϑ. 1. היא אומרת בתולה נשאתני והוא אומר לא כי אלא אלמנה נשאתיך *Si illa dixerit, virginem duxiſti me; ipſe vero dicat, non eſt ita, ſed viduam te duxi* &c. Non modo diſtinctio hic inter בי & אלא poſita, aſſertum hoc approbat; ſed etiam Jom tob ad c. 1. ϑ. 6. cit. in fine totius orationis ponit, & אלא cum ſequentibus prorſus omittit, atque dubitative explicandam cenſet ſententiam שמא לא כי *fortaſſis non ita eſt.* [e] Jeſ. 66. 23. וּבִזְמַן שַׁבָּא בְּשַׁבָּא *& in tempore Sabbathi poſt Sabbathum.* [f] Berach. fol.

55.

תיב [g], &c.

§. 65. Frequentius *utuntur* Rabbini *Abbreviaturis*, tam perfectis, quam imperfectis.

1. *In perfectis abbreviaturis, ſingulæ literæ ponuntur pro ſingulis vocibus* [h], vel

55. b. l. 5. מן שבסרי עד תלתין כמה הוי תלתסרי ושב דשבעא ותרתי דכפנא הא כ״ב *à ſeptendecim annis ad triginta quot intercedunt? tredecim: porro ſeptem anni ſaturitatis, & duo famis, en viginti duo.* Erubin f. 43. a. l. 29. הני שב שמעתא דאיתאמרן *iſtæ ſeptem lectiones, quæ dictæ ſunt* &c.

[g] Schabb. f. 32. a. l. 11. בשעה שעוברין על דגשר גשר והוי לא *qua hora tranſeunt ſuper pontem, pons eſt, & deinceps non*: Berach. f. 2. a. l. 13. ותו מ״ט *& præterea, quid docet* ſeu *ſibi vult?* [h] Berach. f. 13. b. l. 12. 20. &c. ה״ק quæ ibid. l. 24. leguntur הכי קאמר *ita docet*: Ibid. l. 14. 19. &c. מ״ש quod l. 11 12. &c. exprimitur מאי שנא *quid differt*, alibi *quid docet?* Berach. f. 17. a. l. 14. יר״מה quod ibid. l. 5. exprimitur יהי רצון מלפניך יהוה *ſit voluntas tua, o Domine!* Cethub. f. 8. a. l. 7. ב׳ אתה יי׳ אמ״ה quod ibid. f. 7. b. l. ult. legitur ברוך אתה יי״ אלהינו

vel præfixis [i]; ſignificanturque duabus virgulis, voci mediæ appoſitis.

2. In *imperfectis* vero *defectum vocis finalem* indicat virgula unica, literæ ultimum expreſſæ oblique impoſita [k].

§. 66.

אלהינו מלך העולם *benedictus ſis Tu o Domine Deus noſter, Rex hujus mundi*: Berach. f. 5. a. l. 33. ר"ל quod eadem linea exprimitur ריש לקיש *Reſch Lakiſch*, ſive integre *R. Simeon filius Lakiſch*, conf. Gittin f. 3. a. l. 12. 13. &c. Berach. f. 5. a. l. 32. עא"כ f. 61. b. l. 33. quod ibid. l. 32. exprimitur על אחת כמה וכמה *quanto magis*; qua formula utuntur in argumentatione à minori ad majus, quam indicant Berach. f. 5. cit. literis ק"ו pronunciandis קל וחומר *leve & grave*. [i] Berach. f. 12. b. l. 8. שמר"ה ועד י"ה pro שמראש השנה ועד יום הכפורים *qui à principio anni ad diem uſque expiationis.* De his, atque plerisque aliis Vid. Celeb. Buxtorffii tractat. de *Abbreviaturis Hebraicis*. [k] Berach. f. 25. a. l. 10. רב חשד' quod l. 11. ſcribitur רב חסדא l. 7. האד' quod l. 6. ſcribitur האדם ibid. l. 17. מרחי' quod l. 13. 16. &c. ſcribitur מרחיק *recedat, abſtrahat ſeſe.*

Berach.

§. 66. Literas materialiter ſuppoſitas [l], aut ſervientes pro numeris [m], itemque vocum peregrinarum [n], ſæpe notant virgulis vel punctis duobus.

§. 67.

[l] Berach. f. 13. b. l. 28. ובד״לית *etiam in* ד, mox בח״ית *in litera* ח: Peſach. f. 50. a. l. 28. העולם הזה נכתב (שמו) ב״יוד ה״א ונקרא בא״לף ד״לת אבל לעולם הבא כולו אחד נקרא בי״וד ה״י ונכתב ביו״ד ה״י *hoc ſeculo ſcribitur* (nomen ejus) *cum jod he* יה (יהוה), *& legitur per Aleph daleth* אד (אדני); *ſed in ſeculo venturo totum unum erit, pronunciabitur per Jod he, & ſcribetur per jod he.* [m] Bava kamma cap. 7. θ. 2. f. 70. a. l. 18. משלם תשלומי ד׳ וה׳ quod ibid. l. 21. exprimitur תשלומי ארבעה וחמשה *reddat compenſationes quadrupli & quindupli*: Berach. f. 25. a. l. 17. ד׳ אמות quod lin. 13. ſcribitur ארבע אמו׳ *quatuor cubiti.* [n] Schülchan Aruch Part. 2. Jore dea cap. 294. §. 6. פרוטה שהוא א׳ מ״לב במעה כסף שהוא אס״פירו אוטמ״אני ששקל י״ו געיני שעורה *Pruta eſt unum de triginta duobus, in nummo argenteo*, ſive trigeſima ſecunda pars nummi iſtius, *qui eſt Aſper Ottomannicus, & ponderat ſedecim grana hordei*: Schabb. f. 32. a. l. 30.

commendatur R. Salomon Iſaacides in Gloſſa textual. ad ארכה textus, כך היו קורין מגדלות שלהם פר"ימי ובלשוננו מה'טיר : R. Moſes bar Nachman ad Gen. 1. 2. vocem תהו annotat, הוא החומר הראשון נקרא ליונים הי"ולי *eſt materia illa prima, vocata græcis* ὕλη : Cethubh. f. 10. b. l. 35. vocem Pſ. 65. v. 11. תמוגגנה explicat Gloſſa per דישט"נפי'ר : Abendana ad Gen. 2. 13. notat: וגיחון כתב הר' יקס שהוא נ"ילוס' וחדקל אמרו שהוא טיג"ריס שם היה מהירת המרוצה מאד כי כן מימיו רצים במרוצה עצומה' וכן אמרו רבותינו ז"ל שמימיו חדים וקלים וסובב את כל ארץ ארמי"נייא וחש"יריאה *de Gihon ſcribit R. Joſeph Kimchi, quod ſit Nilus: de Hiddekel autem dicunt, quod ſit Tigris, quod nomen eſt beſtiæ curſus nimium velocis, quia ſimilem in modum aquæ* fluvii *iſtius curſu admodum vehementi decurrunt: proinde dixerunt Doctores noſtri p. m., aquas ejus acutas eſſe, atque veloces. Circuit autem totam terram Armeniæ atque Syriæ.* Kimchi in rad. שחה ait: השחיה היא השיטה על פני המים נדא'ר כ"לעז *natatio eſt deambulatio ſuper ſuperficiem aquarum, quam natare vocant barbare.* Raſchi ad Pſ. 36. 7. vocem משפטיך annotat, יוסטי"צא כ"לעז *vernacule dici juſtice:* ad v. 12. לשון חלק אהלא"פ רטיאה *vocem* חלק *ſignificare in vernacula*

a la

§. 67. In Nominibus Dei יהוה o, & אלהים p, ſuperſtitioſe ſæpius ה mutant in ד vel ק. aut

2. Iſtud

a la partie: idem ad Pſal. 37. 23. ad מצעדי גבר notat ליש״פאש דופ״ורט בלעז *ſignificare les pas du fort.* Conf. l. c. & ad v. 24. item v. 1. 2. 12. 14. o R. Moſes Botril comment. ad יצירה f. 29. a. l. 12. edit. Mant. annotat: הרי ג׳ פעמים מצ״פץ מצ״פץ מצ״פץ שהם יד״וד יד״וד יד״וד והם אות באות היה הוה ויהיה i. e. *en tribus vicibus* מצפץ *in alphabetho*, (quo ultima reſpondet primæ, penultima ſecundæ &c.) *permutatur cum* יהוה *tribus vicibus repetito; quod nomen de litera ad literam ſonat* ὁ ὢν, καὶ ὁ ἦν, καὶ ὁ ἐσόμενος coll. Apoc. 1. 4. 8. c. 4. 8. c. 11. v. 17. c. 16. 5. quod enim ד pro ה poſitum ſit, ipſa indicat Alphabethi commemorati combinatio, ac Autor cit. in præcedentibus, quibus ה reponendum aſſerit pro צ. p Sanhedr. f. 38. b. l. 19. למן היום אשר ברא אלקים אדם על הארץ *inde ab eo die, quo creavit ſummus Deus hominem ſuper hanc terram.* Cethub. f. 7. b. l. ult. ב׳א׳ אלקינו מלך העולם *benedictus ſis tu Domine Deus noſter Rex mundi!*

2. Iſtud abbreviate ſcribunt per 'ה q, vel per geminatum (ut olim triplicatum r) jod s.

3. Haud

di! Sanhedr. f. 39. a. l. 3. ſeqq. אלקיכם גנב הוא דכתיב ויפל ה' אלקים תרדמה על האדם *Deus veſter fur eſt, quia ſcriptum invenitur* Gen. 2, 21. *& cadere fecit Dominus Deus ſoporem altum ſuper hominem.* Abarb. præfat. in Levit. fol. 226. col. 3. l. 24. בין הבעלים המקריבים אותו ובין אלהים כמו שאמר ומי גוי גדול אשר לו אלהים קרובים אליו *inter poſſeſſores illos, qui obtulerunt illud, & inter Deum ſummum, prout dixit* Deut. 4. 7. *& quænam gens magna eſt, in cujus gratiam Dii accedunt ad eam.* q Schevuoth f. 9. a. l. 11. pro ליהוה Num. 28. v. 15. ſcribitur לה', it. l. 13. 14. 15. & l. c. l. 12. חטא שאין מכיר בו אלא ה' יהא שעיר זה מכפר *peccatum quod nemo novit, niſi Dominus, hic hircus expiabit*: l. 14. לימא קרא על ה' *diceret textus, contra Dominum*: & mox נימא קרא חטאת ה' *dicet ſcriptura piaculare Domini* &c. r Ita in Targumim & Interpretibus Scripturæ; ibi puncta adjiciunt in h. m. ⁖, alibi ſcribunt cum virgula 'יי. s Locabant י triplica-

3. Haud raro literas ordine recenſent, vel omnes [t], vel priores [u]; idque non

plicatum vel in eadem ſerie '', vel, duobus in baſi locatis, ſuperne imponebant tertium, h. m. ,', , ac ductu quodam oblique formato inter ſe connectebant. Exempla hujus in MStis paucorum etiam ſeculorum, quin & impreſſis ſuperiori ſeculo codicibus, ubivis obvia ſunt. Quumque ſcriptionis hujus rationem in *Maarechet haëlabuth* ex benedictione ſacerdotali Num. 6. v. 24. 25. 26. accerſant; probabile eſt, tamdiu eadem uſos fuiſſe illos, donec à Chriſtianis pro probanda Trinitate adhiberetur. [t] Maim. in More Nebochim Part. 1. cap. 61. init. f. 43. b. l. 1. שם אחד והוא יו׳ד ה׳א וא״ו ה״א הוא שם מיוחד לו יתעלה ולזה נקרא שם המפורש *nomen unum, quod eſt* Jod He Vav He, *Deo altiſſimo proprium eſt, unde etiam vocatur nomen ſeparatum:* ibid. l. 16. השם שאותיותיו יו״ד ה״א וא״ו ה׳א לא יודע לו גזרה ידועה *nomen illud, cujus literæ jod he vau he, non habet etymologiam notam:* f. 44. a. l. 16. 17. אין אצלנו שם בלתי נגזר אלא זה והוא יו״ד ה״א וא״ו ה״א *nullum penes nos nomen eſt, quod non ſit derivatum, præter hoc unicum Jod He*

non modo in יהוה, ſed & in אדני [x].

§. 68. *Diſtinctionum notæ* vel *nullæ* ſunt; vel virgula declivis [y], aut punctum tam unicum [z], quam geminatum.

He Vau He. Jom tob Comment. ad h. l. f. 43. b. l. 38. ſeqq. ב׳ שמות בלבד בלשוננו הקדוש הם מיוחדים לו י״ת והמגדף נסקל על שניהם והם שם י״וד ה״א וא״ו ה״א ושם א״לף ד״לת נ״ון י״וד *duo tantum nomina in lingua noſtra ſancta appropriata ſunt Deo altiſſimo, & propter utraque blaſphemans obruitur lapidibus; quæ ſunt nomen Jod He Vau He, & nomen Aleph Daleth Nun Jod.* [u] Kidduſchin fol. 71. a. l. 31. אמר ה״קבה לא כשאני נכתב אני נקרא נכתב אני בי״וד ה״י ונקרא בא״לף ד״לת *dixit ſanctus ille benedictus, non quemadmodum ſcribor, ego vocor* (ſeu *legor*); *ſcribor ego per Jod He, & vocor per Aleph Daleth* Vid. Schabb. f. 63. b. l. 33. & conf. ſupr. ad §. 66. [x] Vid. Jom tob ad præc. (o). [y] Aben Eſr. in Bibliis Buxtorffianis, v. g. ad Gen. 1. 1. vocem אלהים׳ ברא׳ &c. ſed commentatione ad quemcunque textum abſoluta, adjecit duo puncta perpendiculariter deſcendentia. [z] In Miſchnajoth Edit. Amſtel. 1685. impreſſis, quodcunque the-

tum [a].

§. 69. Vocalis ob accentum Dominum in profanis non mutatur, niſi integra abſoluta periodo [b].

theſeos comma unico notatur puncto; ſed finis totius, punctis duobus. v. g. Demai c. 5. §. 9. מעשרין משל ישראל על של עכ"וס משל עכ"וס על של ישראל משל ישראל על של כותים משל כותים על של כותים. ר' אליעזר אוסר משל כותים על של כותים: *decimas ſeparant de eo quod ad Iſraelitas pertinet propter rem gentilium; de re gentilium propter rem Iſraelitarum: de re Iſraelitarum propter rem Samaritanorum: de eo quod ad hos Samaritanos pertinet, propter rem aliorum Samaritanorum: R. Elieſer prohibuit de re horum* tollere, *propter rem aliorum Samaritanorum.*

[a] Qualia in ſcriptura ſacra vocantur סוף פסוק *finis verſus.* [b] Hoc enim factum, comprobant quandoque matres lectionis. Vid. Inſtitut. §. 27.

S. D. G.

I N-

INDEX

LITERARUM

AC VOCUM

EBRAICARUM,

א.

א *prima* radicalis tollitur, ubi? §. 46. l. ſpeciatim in אמר & אכל l. c. II. β.

quieſcit in ו in Infinit. Kal. §. 46. II. p. 78.

Secunda radicalis alioquin mobilis, ad naturam quieſcentium §. 45.

eliditur per Syncopen, § 46. II. 1. p. 78.

aufertur per aphæreſin §. 62. Vid. p. 104. l. 5. ſeq.

Præfixum ad, juxta &c. §. 53. it. p. 32. fin. p. *ead.* p. 74. p. 88. p. 91. p. 92. p. 93. l. 1. ſeqq. p. 106. l. 11. p. 107. l. 3.

Suffixum primæ perſonæ pro ־ִי §. 34. 1. Vid. p. 61.

præformativum eſt primæ ſing. Futurorum, §. 6. p. 9. Nominis aucti p 9.

mater lectionis vocalis *A* §. 15. 1. Vid. p. 32. p. 16 p. 32. p. 33.

אבא *mi pater!* p. 42. p. 62. bis.

אִגַּלְיָא pro מתגליא p. 73.

אֲבַעְתָּא p. 91.

ארוניא

אהניא pro מתהניא p. 73.
אהל אפ״רט׳אה p. 105.
אידיקו p. 86.
אולודי obſtetricari, Inf. Aph. p. 69.
אוקמיה p. 86.
אות *litera*, in plur. אותיות §. 24. p. 46.
Ex את formatum, eſt omnium caſuum, §. 26. p. 49.
אזלון p. 98.
אי vel ſeorſim occurrit, vel connectitur aliis §. 51. ſumitur *interrogative* §. 51. 1. *conditionaliter* pro אם §. 51. 2. *negative* pro אין §. 51. 3. *comminative*, pro אוי §. 51. 4.
איבעי p. 44.
איבעיא pro מתבעיא p. 73.
איבעית p. 83.
איהו ille ipſe §. 28. p. 53.
איזיל p. 98.
אייתו p. 100.
איכא p. 100.
אילימא p. 84.
אימא p. 61.
אין affirmantis §. 52. 1.
אִינָא §. 28. p. 53.
אִינְהוּ §. 28 p. 53, 57, 75.
אִינִי §. 52. 3. p. 86.
איקונין εἰκὼν p. 97.
איריא pro מתיריא p. 73.

איתוקי pro אתנזקת ex Ittaphal, p. 73.
איתניפא pro אתאנפת vel מתאניסא p. 74.
איתסאי p. 73. ex אנס coll. §. 46. I. p. 76.
איתמר p. 77.
איתימא p. 77.
אכל in Inf. Kal. penes Hieroſolymitanos quieſcit in י §. 46. II. 1. p. 77.
אלדים pro אלהים p. 107.
אלי illi §. 29. 2. p. 56.
אלי §. 58. 3.
אליבא p. 87.
אלמלא §. 58. 3.
א׳לף ד״לת p. 110.
אלקים pro אלהים §. 67. p. 107.
אמאי p. 84.
אמאן p. 87.
א״מה p. 103.
אמיא *ad aquas* p. 87.
אמינא *dico* p. 74. l. 3. p. 72, 78.
אמר in Infinitivo Kal *prima* quieſcit in י §. 46. II. 1. p. 77. *primam* tollit Hieroſolymitanis §. 46. II. 2. β. *tertiam* mutat in א §. 46. II. 2.
אמרינן *dicimus* p. 71.
אמת p. 91.
א״עג ד p. 83.
אף על פי״ש p. 82.

אפילו

אפילו §. 58. 3.
אפתחא *adfores*, p. 87.
אקרא *ad textum biblicum*, p. 87.
ארבסר p. 93.
ארביסר p. 94.
אשכחן p. 75.
אשמעינן *docemus*, p. 73.
אשתריא pro משתריא p. 73.
אֵת pronomen demonſtrativum §. 27. p. 50. ſeqq.
אתחלינן *incipimus*, p. 73.
אֱתַּסֵּא p. 77.
אִתַּסָּאָה p. 77.
אִתַּסִּי p. 77.

ב.

ב״אי p. 108.
באתה p. 81.
בדאי p. 98.
בהד cum una cum, p. 65.
בי pro בית p. 47.
בי הלילי p. 102.
בי טמיא p. 102.
בלבד ש p. 82.
בן חרין p 90.
בעי *vult* p. 68, 69.
בעינא *volo*, p. 70.
בעית *vis*, p. 71.

בעיתו *vultis*, p. 65.
בעָן *poſtularunt*, p. 76.
ברבי p. 93.

ג.

גוף *corpus*, pronomen reciprocum, §. 27. p. 50.
גיחון *quid?* p. 106.

ד.

ד pro ה in nomine יהוה §. 67.
ד poſtpoſitum quibusdam particulis ſeparatis §. 50.
דבר extra contextum, quot modis legi poſſit? p. 6.
דו pro דהוא §. 58. 3.
דופ׳ורט p. 107.
דידי *mei*, §. 30. p 58.
דידך *tuum*, p. 57.
דידיכו *veſtrum*, p. 58.
דידיה *ſuum*, p. 57.
דידן *noſtrum*, p. 74.
דידה *ejus*, p. 58.
דידהו *ſuum*, p. 58.
aſſumunt notam caſus alterius §. 30. 2. p. 57.
דישטנפיר p. 106.
דלהדרו p. 91.
דליהוי p. 90.

דלימותו

דלימותו p. 90.
דמים *pretium*, p. 52.

ה.

ה *Præformativum* Verborum §. 6. p 9. ſeqq. Nominum, Scripturæ, quidem rariſſime p. 12. niſi ſimul à fine creverint, §. 18. Rabbinis tamen frequens, p 13.
Afformativum fœm. gen. tam Verborum §. 6. p. 19. quam Nominum p. 19.
Suffixum p. 21. §. 7. p. 22. l. 8. quomodo exploretur, utrum ſuffixum ſit, an vero Afformativum? §. 7. 1. §. 9.
Præfixum, p. 22. l. 9. ſeqq.
הּ radicalibus utrinque additum §. 18. in omnibus verborum ſpeciebus p. 42. fin. p. 43.
ה *Suffixum* pro הי §. 34. 2, 3. p. 62. pro יו p. 62.
mutatur in ד, in יהוה & אלהים §. 67.
mutatur in ק, in אלהים §. 67.
ה, per Syncopen extruſum p. 99.
ה pro יהוה §. 67. 2. p. 108.
הגה quid ſignificet? p. 27.
הואיל regit poſt ſe ו otioſum p. 67.
הוה participio junctum, infert ſignificationem alicujus Præteritorum p. 72. conſtruitur cum Pronominibus participio connexis, diverſi numeri ac perſonæ §. 42. 2.

הוון *fuerunt*, p. 98.
הי *quisnam?* §. 31. p. 59.
præfixum loco מ §. 54. p. 87.
ſuffixum pro ה §. 34. 2.
הי"ולי p. 106.
היכי præmiſſo כי, *adeo ut* p. 90. Vid. in כי.
הימנו p. 88.
הימני p. 87.
היינו *illud*, §. 32. p. 59.
הלה Demonſtrativum remoti, §. 29. p. 54. ſeqq.
format Jom tob ex הללו p. 56.
rectius ex Biblico הַלָּזֶה p. 55.
ſubſtituitur pro eo הַלָּזוּ p. 54.
הלין §. 29. 2.
הללו §. 29. 2. p. 56.
הלן fæm. pl. p. 55.
הני §. 29. 2.
המלאכים quomodo legi poſſit? p. 26.
הק" p. 183.
ה'קבה p. 96. 110.
השתא p. 100.
התהיל p. 91.

ו.

Afformativum plur. maſc. Verborum §. 6. p. 18. ſeqq. inſ. 1. interdum Nominum, p. 19. ſeqq. inprimis chaldæorum apo-

copa-

copatorum p. 19.

Suffixum §. 7. p. 21. Quomodo exploretur, utrum Afformativum ſit, an vero ſuffixum? §. 8.

Solitarium indicat vocales *O* & *V* §. 15. 2. etiam (ֹ) p. 33. fin. ac (ָ:) p. 43. quandoque (ָ) longum §. 15. 2. β. p. 43. determinat certas Conjugationes, §. 11. ſcil.

ante *primam* radicalem §. 13. I. ante ſecundam §. 13. II. §. 14. I. ante tertiam §. 13. III. §. 14. II.

Talmudicis etiam plur. maſc. Participiorum §. 44. 2. p. 75.

ו ante כמו, & poſt particulas quasdam, latine abundat, §. 50. 2.

וה vel והא *atqui*, §. 52. 3. p. 86.

וו *duplicatum* ſignificat, id moveri §. 16. p. 36. interdum dageſch eid. imprimi §. 16. p. 37.

וי *Suffixum* ſyncopatum pro והי §. 34. 3. p. 62.

ויישרם quomodo legi poſſit. p. 26.

ויכלו quot radicibus competat? p. 4.

וישב ex quot radicibus formari poſſit? p. 5.

ות Afformativum Nomin. §. 5. p. 8. p. 9. l 8. ſeqq. Verborum Infinitivi, p. 9. l. 11. ſeqq.

ז.

זהו pro זה היא §. 32. p. 59.

זוהי pro הִיא זו p. 60.
ז׳ל *abi*, ex אזל p. 77.
ז״ל *piæ memoriæ* p. 97.

ח.

חד p. 99.
חרקל quid? p. 106.
חזאי pro חזית *vidi*, p. 73.
חזן p. 76.
חיפא pro חפפא p. 80.
חיצי pro חוצי p. 79.
חישינן pro חוששין אנן p. 79. Vid. p. 71.
חמת *excanduit*, p. 92.

ט.

טינ״רים quid? p. 106.
טפלה *acceſſorium* quodnam? p. 52.

י.

י *Afformativum* fœm. ſing. futurorum & imperativorum p. 18.
Nominum gentilitiorum, patronym. ac Ordinalium p. 19.
Præformativum tert. maſc. futurorum p. 13.
Nominum, inprimis propriorum p. 14.
Suffixum primæ ſing. tam ſingularium, quam pluralium nominum §. 19. 2. p. 42.
Verborum, p 19.
Suffixo præmiſſum quid? §. 5. it. p. 7. & 8.

Index vocalium E & J. §. 15. 3. p. 34. chirec parvum notat p. 34. l. 1. ſeqq.
(∵) notat p. 35. l. pen.
(:) notat §. 15. 3. β. p. 35.
In Verbis *diſcriminat Conjugationes*: ante *primam* quid? §. 12. I. p. 26. ante *ſecundam* quid? §. 12. I. ante *tertiam* quid? §. 12. II. p. 27.
In Nominibus ante Genitivum, indicat formam Regiminis §. 19. 1.
Paragogicum Infinitivorum §. 40. §. 61. futurorum. ibid. Præfixi כ §. 61. 2.
י .. in ſtatu abſoluto Talmudicis §. 23.
יי duplicatum, inter literas alias, movetur §. 16. p. 36. iſtorum prius loco Dageſch fortis, §. 16. p. 36.
יי Duplicatum, ſeorſim, idem ac יהוה §. 67. 2. p. 103. Vid. p. 108.
ייי triplicatum, ſeorſim, idem ac יהוה §. 67. 2. p. 108. inter alias literas, ſignificat י per chirek longum mobile, p. 36.
ידוד pro יהוה §. 67. p. 107.
י״ה p. 110. l. 8.
יהוה quomodo legatur? p. 110. quomodo ſcribatur? §. 67. Olim ſcribebatur per י triplicatum, §. 67. 2. p. 108. quid ſignificet? p. 108. ſoli Deo proprium p. 110. non habet etymologiam notam, p. 110. ſeqq. non eſt derivatum (ex operatio-

ne) p. 110. ſeqq. aliter ſcribitur, & aliter legitur p. 110.
י״וד ה״א, p. 110.
יוש״טיצא p. 106.
ים finale quid notet? §. 5. p. 8. l. 3. ſeqq. Interdum ם ſuffixum eſt. p. 8. l. 11. 22.
יר״מה p. 103.
ית afformativum Nominum §. 5. p. 8. Verborum p. 8.

כ.

כ expreſſivum veri p. 96. l. 16.
כביכול p. 107.
כדו pro כד הוא §. 58. 3.
כדי ל p. 83.
כדי ש p. 82.
כותים qui? p. 111.
כי idem ac præfixum כ *ſicut*, *juxta*, p. 98. ſeqq. apocopatum pro ן §. 64. 4. p. 101. pen. p. 102.
כי היכי ד *adeo ut* p. 88, 89.
כיון ד p. 82.
כיון ש p. 82.
כיי pro כהאי §. 38. 3. Vid. p. 79.
כיי״ף pro כופף p. 80.
כינ׳ pro כן היא §. 58. 3. p. 95.
כיצד pro כאיזה צד §. 58. 3. p. 95.
כל pro אכל p. 98.
כלב præpoſitæ, ubi articulum præſumuntur exclu-

excluſiſſe? §. 22.
כמו ש p. 82.
כנימא p. 78.
כנסת plur. כְּנֵסִיּוֹת §. 24. p. 46.
כמו ante ſuffixa inſerit ת §. 36. 2.

ל.

ל futuro præfixum §. 55. proprium futuri præformativum expellit, §. 55. 2.
לבעי p. 89.
לגזרו p. 89.
לגלי p. 89.
להוי p. 89.
לואי *utinam*, p. 50.
לודי p. 89.
לודעי p. 89.
לוכל p. 78.
לומר §. 46. II. p. 77.
לומרו p. 84.
לוקים pro ליוקים p. 80.
לחדי p. 89.
ליבלו p. 88.
ליגזו p. 90.
ליחנות p. 90.
ליטמו p. 89.
לידא pro לאידא §. 58. 3. p. 95.
לייתי p. 100.
לייבא §. 58. 3. p. 95.

לילד

לילד p. 88.
לימא p. 78.
לימרו p. 88.
ליעזר pro אליעזר p. 99.
ליעילו p. 88.
ליעשות p. 90.
ליפלגו p. 89.
לי"פאש p. 107.
ליקומו p. 88.
לירא p. 90.
לית §. 58. 3. p. 95.
ליתי p. 89.
למרו p. 89.
לן *nobis* p. 58.
לעזר pro אליעזר p. 99.
לעולי p. 80.
לפי ש p. 82.
ל"ק i. e. לא קשיא p. 95.
לשמעו p. 88.
לתני p. 89.

מ.

מ *Præformativum* participiorum §. 6. p. 9.
Nominum, p. 14.
Præfixum §. 7. p. 21. l. 10. ſeqq.
Suffixum p. 21. l. 7. ſeqq.
per *Epentheſin* inſeritur p. 99. l. 1. 2. §. 60.

per

per *Apocopen* tollitur in (v.g.) קום §. 64. 3. p. 106. ult.
מאחר ד p. 83.
מאין §. 52. 2.
מִבָּאֵי *requiritur* p. 67.
מרידן *de noſtro* p. 74.
מה ſubſtantivo poſtpoſitum, §. 31. 1. p. 58.
מהו pro מה הוא §. 32. p. 60.
מהלן p. 76.
מוקי pro מוקים p. 106. l. 11. ſeqq.
מירים p. 80.
מחייבת pro מִתְחַיְּבַת *obligatus es*, p. 57. p. 68.
מ״י ה״תנא Præformativæ ſigillatim conſideratæ, §. 6.
מיתי p. 89.
מַלְּפָא p. 77.
מַלְּפִין p. 77.
מִנֵּי pro מן היא p. 93.
מניין §. 52. 2. p. 85. §. 58. 3. p. 96.
מנלן p. 90. l. 9. §. 58. 3. p. 96.
מנן ex מן & אן §. 58. 3. p. 95.
מנסו pro מתנסין p. 74.
מִפֵּי p. 77.
מסכן p. 92.
מעט *exemit*, p. 68.
מעלינן *intromittimus*, p. 71. aphel ex עלל.
מקמיה ד p. 83.

מש״ p.103.

משהו p. 92. p. 93.

משכן *oppignorare* p. 92.

משום p. 84.

משום ד p. 83.

משנה quomodo in plur.? §. 24. p. 47.

מתניתא p. 95.

מִתַּבְּרָא p. 77.

נ.

נ *Præformativum* Verborum, præteriti ac participii *Niphal* §. 6. p. 10.

primæ plur. fut. omnium, p. 11.

Nominum rariſſime p. 10. more Syrorum notat *tert.* fut. p. 69. §. 41.

Afformativum primæ plur. §. 44. 3. item tert. plur. fœm. præter. ibid. p. 75. Participiorum plur. maſc. §. 44. 3. β. p. 75.

Suffixum tert. plur. maſc. pro ם § 35. 1. primæ plur. §. 35. 2. p. 63. it. p. 58. p. 70. p. 89.

Paragogicum etiam in præteritis, §. 61. 3. p. 98.

Apocopatum §. 64. I. p. 100.

נן pro אנן §. 62. p. 99.

נא pro אנא §. 62. p. 99.

נ״דאר p. 106.

נה utraque eſſentialiter ſervilis, notat plurale fœm. p. 20. utraque extraeſſentialiter ſer-

ſervilis, notat pronom. 3. fœm. ſing. §. 10. idque in Verbis ſemper, niſi ſubjectum plur. fœm. præceſſerit, ibid. Solum ה extraeſſentialiter ſervit, p. 20.

נו prim. pl. præteritorum, p. 21. Suffixum eſt vel primæ plur. vel tertiæ maſc. ſing. §. 7. p. 22. nonnunquam ſolum ו ſervit extraeſſentialiter, p. 21.

נומיתי ex נְאֻם p. 79.

נחייבינהו pro מתחייבין להון p. 73. coll. §. 39.

נידונין quomodo legatur? p. 36. p. 44.

ניהו §. 28. p. 53.

ניזל *ibit*, ex אזל p. 70.

נימא p. 78.

נימרו p. 70.

נינהו §. 28. p. 53.

נש p. 93.

נשתייר p. 76.

ס.

סגי *incedit*, p. 59.

ע.

עא"כו p. 110. l. 2.

עדיף pl. עדיפי p. 53. p. 61.

עד ש p. 82.

עייל rad. עלל p. 68.

על מנת p. 82.

עצם §. 27. p. 50. בפני עצמו *ſeorſim*, p. 50.

ערב

ערב diverſimode punctatum, p. 39.

עשאה p. 81.

פ.

פרשה plur. פרשיות §. 24. p. 46, 47. chald. פַּרְשִׁיָּתָא p. 47.

ק.

ק expletivum § 56. pro ה in אלהים §. 67.

קא expletivum p. 53. p. 80. p. 84. §. 56.

קאי pro קאים p. 91. l. 19. p. 101.

קאימנא *ſto*, ex קום partic. p. 72.

קו' p. 110. l. 6.

קוזים p 80.

קמי §. 63. p. 100.

קרן p. 76.

ר.

רז"ל p. 97.

רי"קם p. 97. p. 106.

ר"ל p. 103.

רל"בג p. 97.

רמ"בם p. 97.

רמ"בן p. 97.

ר"שי p. 97.

ש.

ש bis uni voci *præfixum* p. 44. *poſtpoſitum* pleriſque particulis ſeparatis § 50. 1.

שב pro שבת p. 101. pro שבע §. 64. 4. p. 102.

שבהר

שבחר p. 97.
שבסרי p. 94. l. ult. p. 101.
שבת diverſimode punctatum p. 39. idem ac *ſeptimana*, p. 70.
שחל quot modis punctari poſſit? p. 38.
שולי p. 76.
שׂיל pro שאל p. 68.
שׂילוהו p. 76.
שׂיר p. 76.
שכחה quodnam? p. 52.
שכלל p. 120. l. 11.
שלהב p. 97.
שלהי p. 97.
ש״מרה p. 110. l. 7.
שעבר p. 97.

ת.

ת *Præformativum* 2. perſ. fut. p. 10. tertiæ fœm. p. 11. l. 3. 4. 6. 10. 11. 15. &c. Nominum p. 11. l. 20. p. 12. l. 4. ſeqq. literis מי התנא poſtpoſitum, §. 6. p. 17. l. 1. ſeqq.

Afformativum ſecundæ ſing. præteritorum p. 19. l. 12. ſeqq. apud Chald. primæ & tertiæ fœm. ſing. p. 19. l. 16. ſeqq. Nominum ibid. l. 19. ſeqq.

Apocopatur, §. 44. p. 73. inprimis Quieſcentium tertia, p. 75.

Epentheticum §. 60. Paſſivorum Talmudicis abſorbetur §. 39. p. 67.

תא p. 77.

תאי p. 77.

תאכל diverſa omnium Conjugationum puncta recipit, p. 41.

תו pro תוב §. 64. 4. p. 103.

תותי *ſub*, p. 80.

תי ſi utraque eſſentialiter ſervilis, notat præteritum, §. 6. Secus, ſi י extraeſſentialiter ſerviat, p. 20. l. 1. ſeqq.

תילים pro תהלים p. 100.

תימא *dices* p. 78.

תיתי *venies* p. 73. ex אתה.

תכלית *finis*, cum aliis ſubſtantivis conſtructum, quid? §. 25. p. 47.

תליסר p. 94. p. 103.

תַּלְפוֹן p. 77.

תלמוד לומר p. 77.

תם afformativa utraque §. 6. p. 20. l. 6. ſeqq. ſed ſi ם ſuffixum, tunc ת afformativum notat gen. fœm. tam Verborum in 3. perſ. ſing. quam Nominum, p. 20. l. 7. item ſecundam ſing. præteritorum, ac infi-

infinitivi Kal verborum, quoad primam imperfectorum.

תן raro notat 2. plùr. fœm. præteritorum §. 6. p. 20. l. 10. ſeqq. ן ſæpius ſervit extraeſſentialiter, p. 20. l. 11. ſeqq.

תנן p. 76.

תרין *duo*, ante Suffixa inſerit י p. 61. §. 36. p. 64.

תריסר. p. 93.

תרם p. 91.

תתאי p. 100.

INDEX RERUM.

A.

Abbreviatura perfecta §. 65. 1. Imperfecta §. 65. 2.
Accentus Dominus, an mutet vocales? §. 69.
Acquieſcit Deus in eo, qui creaturis gratus. p. 91.
Aegrotus primo die ne ſe præbeat conſpiciendum p. 89.
Alexandri M. cum Judæis diſcurſus p. 56.
Ancilla deſponſatur pecunia p. 67. ſervitutem ſubit accepta pecunia, ibid.
Aphæreſis literæ א §. 62.
Apocope literæ ן §. 64. 1. vocum אין, בין & כין §. 64. 4. ת primæ, & tertiæ fœm. ſing. præteritorum §. 64. 2. vocis בית, שבת §. 64. 4. literæ ם radicis קים §. 64. 3. item vocis אם §. 64. 4.
Arbor quomodo naturam propaginis induat? p. 40.
Articulus quomodo dignoſcatur, literis כלב præpoſitis? §. 22. quibus non præfigitur? §. 22. 1. Subſtantivorum minus certe cognoſcitur ex adjectivi vel pronominis, p. 45.
Aſina fit è muliere pota p. 74.
Aſper Ottomannicus p. 105.
Auditorium, p. 102.

Cælum

C.

Cælum pro Deo p. 100.
Capita (ſuper) populi ſancti ne incedat Judex p. 86.
Caſtigatio amoris ſignum p. 56.
Chaninam (propter) totus nutritur orbis p. 35.
Comminativa particula §. 51. 4.
Compotatio eſſentiale celebrationis Sabbathi, p. 39.
Conditionalis particula, §. 51. 2.
Conjugationes certas determinant י & ו vocalium indices §. 11. his abſentibus, uſus & contextus reſtringit eas §. 17. Niphal & Hithpaël invicem mixtæ §. 38. Conjugationis cujuslibet Adjunctum eſt ſcitu neceſſarium lecturo ſine punctis §. 1. determinare poteſt certam §. 17. 2.
Conſilii uſus ſalutaris p. 14.
Conſtructi forma Talmudicis uſitata in abſoluto §. 23.
Contextus radici inveſtigandæ neceſſarius p. 4, 5. formæ Nominum determinandæ p. 6. Conjugationi reſtringendæ §. 17. 2. p. 38.
Controverſiæ & hæreſes unde oriantur? p. 15.
Craſis contrahit duo pronomina §. 58. 1. pronomen cum participio, ibid. nomina numeralia monadica cum denariis §. 58. 2. par-

particulas plurimas §. 58. 3. literas diverſarum vocum in abbreviaturis §. 58. 4.
Culex non eſt diei unius p. 95.

D.

Damno qui non afficiatur? p. 90.
David legi ſtuduit, bella gerente Joabo p. 94.
Daniel præſtantior Sacharia, Malachia, & Haggai p. 53. vidit, aliis nil obſervantibus p. 53.
Decimas Iſraelitarum an ſeparent de proventu Gentilium, & vice verſa? p. 111.
Deſpondebantur nudis verbis quandoque p. 54. ancillæ per pecuniam p. 67.
Deus apponit ſibi phylacteria p. 96. præſtat etiam conditionaliter promiſſa p. 96. acquieſcit in eo, qui gratus eſt aliis p. 87. dicitur Cœlum p. 100. in gratiam Judæorum appropinquavit ipſis p. 108. furti accuſatur p. 108. duo habet nomina propria p. 110. propter quæ blaſphemans obruitur lapidibus, ibid.
Diſtinctionum notæ §. 68.
Dives qui? p. 27. p. 60.
Docentes inhabiles qui? p. 11. circa. fin. Similes ſunt vulpeculis corrumpentibus vineam p. 15. quod damnum cauſent? p. 15. habiles doceant, p 16.
Doctrina ſalutaris p. 14.

Epen-

E.

Epentheſis inſerit matres lectionis §.60. literas מ, ת, ibid.
Eſdræ Conſtitutiones decem p.79.
Eſtheri liber publice prælegitur p.32,33.
Ezechielis reſuſcitati, plures poſt ſe reliquerunt poſteros p.57.

F.

Feretrum geſtantes immunes ſunt à precibus, p.52.
Feſtum ſabbatho vicinum p. 38. feſto excluſum ovum an comedi poſſit? p.41.
Filius cogi debet ad alendum patrem, p.98.
Formæ in Scriptura probatæ præferuntur conjecturis doctis p. 36. ambiguæ literas determinat Uſus & contextus §.17.
Fortis qui? p.60.
Frumentum nunquam ſine ſtramine, p.85.
Funus portantes immunes ſunt à precibus, p.52.

G.

Geminantia ſecundam, ut Quieſcentia ſecunda §.47.
Gihon dicitur eſſe Nilus p.106.

H.

Hæreſes unde oriantur ? p. 15.
Hircus expiat peccatum ſoli Deo cognitum p. 109.
Honoratus qui? p. 62.

I.

Immunes à precibus, funus curantes p. 52. Dei cauſa proficiſcentes p. 57. p. 71.
Imperfectorum radix quomodo deprehenditur, §. 3. & §. 5.
Imperii Romani divina fundatio in dubium vocatur p. 19.
Incipiens abſolvat p. 91.
Infinitivus imitatur Nomina p. 6. Talmudiſtarum deſinit in יֵי §. 40.
Inteſtinorum morbus graviſſimus p. 33.
Interrogativa §. 51. 1.
Ioab bella geſſit, ut David poſſet vacare legi p. 94.
Iſraëlitæ mundo tam neceſſarii ſunt, ac venti, p. 84.
Iter Dei cauſa ſuſceptum, excuſat p. 71.
Judæi יהוה olim ſcribebant per יי p. 108.

K.

Κατ' ἄνθρωπον p. 102.

L.

Lectis non utebantur in templo p. 69.
Legis multiplicatio, Vita, p. 14.
Literæ, Radicales lecturo ſine punctis ante omnia obſervandæ §. 2. eædem pro varietate contextus, diverſiſſimas conſtituunt Radices p. 4. materialiter ſuppoſitæ, ſervientes pro numeris, vocum peregrinarum § 66. diverſarum vocum enunciantur ut vox una §. 58. 4. Debiti, ſ. obligatio, p. 54. Contractus, ibid.

M.

Machaſiæ cives obdurati p. 53.
Manum abluebant, innocentiam ſignificaturi p. 68.
Maſorethæ notati p. 27. bis. p. 28. aliquoties. p. 28. p. 29. p. 31. p. 33. p. 34. aliquoties, p. 35.
Matres lectionis quæ? p. 25. in ſcriptura ſacra utplurimum abſunt ibid. quandoque adſunt p. 25. fin. p. 26, 27. ad ſecernendas Verborum Conjugationes inprimis utiles p. 31, 32.

Mendaci non credunt etiam vera dicenti, p. 94.
Menſura magna & parva p. 53.
Mixta forma ex Niphal & Hithpaël §. 38. in quieſcentibus Ain p. 35, 36.
Mulier ſoluta & ligata, quæ? p. 50. Mulieres multæ pernitioſæ p. 14.
Multiplicatio Opum cauſat mœrorem p. 14.
Mundi futuri hæres quinam? p. 60.
Muſca non eſt integri anni p. 95.

N.

Naëmi Lamechi filia nupſit Noacho p. 24.
Natare eſt deambulare ſuper aquas p. 106.
Negativa particula §. 51. 3.
Niphal & Hithpaël conjunguntur §. 38. l. 3. raro active ſignificant § 38. p. 66.
Noah uxorem habuit Naëmam Lamechi filiam p. 24.
Noctu nemo ſalutet alterum p. 33.
Nomen quomodo ſignificetur? §. 4. §. 5. Nominum inprimis nudorum, formæ noſci debent lecturo ſine punctis §. 1.
Numeralia monadica cum denariis coaleſcunt invicem, §. 58. 2.

Obli-

O.

Oblivione perdita res, quænam? p. 52.
Oratio in Synagoga, &c. in muſæo p. 72. in angulo peragitur curanti cadaver p. 75. peragi à nudo non poteſt. ib.
Orationis pars obſervatu neceſſaria lecturo ſine punctis §. 2.
Ordo rerum geſtarum in ſcriptura non obſervatur, p. 47.
Ovum die feſto excluſum, an comedi debeat? p. 41.

P.

Panes duo offerri debebant in feſto Pentecoſtali p. 42.
Paragogicum י Infinitivi §. 61. 1. futuri, ibid. præfixi כ §. 61. 2. ן Præteritorum §. 61. 3.
Participium, plur. maſc. in ן §. 44. 2. p. 74. Vid. p. 59. coaleſcit cum pronominibus §. 42. p. 70. §. 58. 1. loco Præformativi מ retinet quandoque Præformativum Præteriti §. 43.
Particulæ quædam, aſſumunt ſuffixa pluralium §. 37. ſeparatæ regunt poſt ſe ש vel ד §. 50. 1. aliæ ל vel ן §. 50. 2.
Paſſivorum ה ſæpe eliditur §. 39.

Patrem

Patrem ut nutriat, cogunt filium p. 98.
Peccatum ſoli Deo notum expiat hircus p. 108.
Pentecoſtali feſto offeruntur duo panes p. 42.
Phylacteria apponit ipſe Deus p. 96.
Pluvia ſubtracta an indicium iræ divinæ? p. 89.
Præfixa punctantur poſt literas eſſentiales §. 20. Præfixorum plurium primo punctetur ultimum §. 21.
Præpoſitio innuit, Nomen ſubſequi vel pronomen, aut Verborum Infinitivum §. 4. it. p. 24.
Precibus (à) immunes? p. 51. p. 57 p. 71.
Primitiæ minus validæ p. 91.
Promiſſiones etiam conditionales ſervantur à Deo p. 96.
Pronomina, duo coaleſcunt in vocem unam §. 32. coaleſcunt cum participiis p. 64. p. 69. §. 42. p. 70.
Proſtheſis §. 59.
Pruta quid valeat? p. 111. l. 16. ſeqq.
Pſalmorum liber p. 100.
Punctis (ſine) lectio Scripturæ quando ſuſcipienda? §. 1. ſine punctis lecturus *primo* obſervet literas radicales §. 2. *ſecundo* partem orationis, ibid. *tertio* Verborum Conjugationes §. 11.

Q.

Quieſcentia Ain, ut quieſcentia prima §. 48.

Rab-

R.

Rabbini nil proſunt aliis, p. 58.
Radicales literæ lecturo ſine punctis primo omnium obſervandæ §. 2. quomodo inveniantur ex mere ſervilibus §. 3. num. 2. Radicali vocis uni quomodo adjiciantur reliquæ? §. 3. 1.
Radix quomodo deprehenditur §. 3. ſi tres literæ non adfuerint §. 3. num. 4. & 5. in radice inveſtiganda, fulcra, & ת ſubinde debent negligi, §. 3. 3.
Ralbag qui? p. 97.
Rambam qui? p. 97.
Ramban qui? p. 97.
Raſal qui? p. 97.
Raſchi qui? p. 97.
Ratio non ſtatim eſt exigenda, p. 102.
Rekam qui? p. 97.
Rigor non eſt exigendus, niſi à pleniſſime ſubactis, p. 102.

S.

Sabbathum, feſto contiguum p. 39. recte celebratur compotationibus, aut ſtudiis p. 39.
Sacerdotales veſtes uſui eſſe debent p. 90.
Sacerdotum claſſis moram faciens p. 95.
Salutare noctu eſt illicitum p. 33.

Sama-

Samaritanorum res aptæ, unde ſumantur Decimæ p. 111.
Sapiens qui? p. 60. Sapientibus utantur ut igne p. 63. ne te præbeas illis nimis familiarem ibid. eorum morſus nocivus, ibid.
Scriptura S. res non recenſet eo ordine, quo geſtæ ſunt, p. 47.
Servilis litera, in ſede ad ſerviendum ſibi minus commoda, eſt radicalis §. 3. 2. examinanda prius, utrum ſignificationem augere poſſit; dein, an variet §. 7. Scripturæ ſacræ, fit radicalis Rabbinorum §. 57.
Somnium nunquam ſine vanitate p. 85.
Studioſus nondum maturus ad docendum p. 11. circa fin.
Suffixa pluralium præmittunt ſibi י, §. 33. adduntur particulis alioquin ſingul. §. 37. Suffixum ה maſc. ſing. quoad literam quidem coincidit cum fœminino, p. 62. Suffixorum ן ſecundæ & tertiæ plur. apocopatur §. 33. 2.
Synagogæ quot fuerint in Tiberiade? p. 93.
Syncope coincidit ה ſuffixorum §. 63.
Superſtitio Judæorum mutat ה nominum יהוה & אלהים in ד vel ק. §. 67.

T.

Tigris quare dicatur חדקל? p. 106. ſeqq. cir-

circuit Armeniam & Syriam p. 106.
Trinitatem probant ex יהוה tribus jodim (ייי) ſcripto, p. 108.

V.

Venti non ſunt cohibendi p. 96. fin. absque Ventis mundus non poteſt ſubſiſtere p. 84.
Verbo cognito, mox noſcatur conjugatio, §. 11. Verborum indices qui? §. 6. Verbo in ו exeunte. §. 8. Verbo in ה exeunte §. 9.
Veſtes ſacerdotales uſui eſſe debent p. 90.
Virginitatem lædit ligno percuſſa, it. viro proculcata, p. 102.
Vitæ humanæ brevitas, p. 14. p. 30.
Vocales quando mutet accentus? §. 69.
Voluntas pro facto p. 82.
Vulpes notant imperitos Docentes, p. 15.
Uxor expellitur libello repudii p. 85.

Y.

Ὕλη materia prima p. 106.

FINIS.

FORMULÆ TALMUDICÆ.

א.

אכל בהא מודה לפ׳ ואי אתמר בהא בהך כו׳ צריכא. *Verum hoc concedit* τῷ *N. &* *ſi* (duntaxat) *dictum fuiſſet*, *hac in ſententia* (eos convenire,) *in illa* (eos quoque convenire diceres,) *ideo neceſſe eſt &c.*

Modum hunc loquendi priſci Hebræorum Magiſtri uſurparunt, ſeorſum diſſerentes de rebus analogiam & affinitatem aliquam inter ſe habentibus: etenim ad interrogationem, cur de duobus diſputent ritibus, cum ſufficeret, ſi de alterutro controverſiam moviſſent, reſpondebant: *Verum hoc concedit* τῷ *N. &c.*

Ita in Gemara נזיר *fol.* XIV. *col.* 2. R. Jochanan & Riſch Lakiſch quærunt, quid de

de Naziræo & Leproſo ipſo purgationis tempore de integro pollutis ſit ſententiæ? Inde quidam occaſionem captarunt quærendi, quamobrem de Leproſo & Naziræo ſeorſum diſputent, cum uterque immundus redditus ſit; ſatis fuiſſet ſi de alterutro tantum quæſiviſſent, reſponſionemque utrique applicaſſent: & reſpondetur, quamvis R. Jochanan & Riſch Lakiſch, quid de Leproſo ſtatuendum ſit, ambo conveniſſent; tamen de Naziræi impuritate adhuc diſſerendum fuiſſe, addita hac formula: *Verum R. Jochanan hoc τῷ Riſch Lakiſch concedit*, leproſum purgationis tempore pollutum ſecludi debuiſſe, *& ſi* duntaxat in Talmude *memoratum fuiſſet*, eos *in hac ſententia* convenire, *in illa* eos quoque convenire diceres, idem de Naziræo dicendum eſſe; cum tamen inter hos magnum diſcrimen appareat *neceſſe eſt*, ut de utroque diſputent. Vide בבא מציעא fol. XXXVII. col. 2.

אבעיא להו מהו. *Quæſitum fuit a Doctoribus ſcholaſticis, ſi ita eſt*, (quid tum dicendum?)

Infra ſcripta auctoritas uſum hujus loquendi formæ demonſtrabit.

In Gem. נזיר fol. XI. col 2. traditur: quod ſi quis dixiſſet Nazaræus ero, hac con-

conditione, ut mihi integrum ſit capillum radere; id alio audiente & dicente: ego quoque votum nuncupo, me eadem conditione fore Naziræum, utriſque his idem votum obſervandum fuiſſe. *Hinc quæſitum fuit a Doctoribus ſcholaſticis* ſi poſterior duntaxat dixiſſet: ego quoque, an Naziræus בסתם *ſimpliciter* eſſe debuerit, id eſt omnes naziræatus leges obſervare: an vero tonſura tantum illi prohibita fuerit?

Præterea Doctores Gemarici formulam hanc augere, alias illi adjungentes phraſes adſolent: exempla ſunto:

אבעיא להו או דלמא. *Quæſitum fuit ex illis an res ſe ita habeat? nec ne, aut forte* excipi poſſit. Vid. תמיד LX. I. תענית XIV. 2. יבמות LXVII. I.

אבעיא להו היכי קאמר קרא וכו׳ או דלמא וכו׳. *Quæritur ex illo* quinam hujus dicti (vel traditionis) *ſenſus ſit &c. an hoc aut forte illo modo ſcriptura dicat?* Vid. יומא LII. I.

אדמיפלגי לפלגי. *Cum diſſentiant de eo* (potius) *diſputent.*

Vis & uſus hujus formulæ patet ex infra ſcripto exemplo.

In Gem. זבחים fol. XII. I. R. Joſua filium Beteræ, inquit, paſchalem agnum

 legi-

legitimum pronuntiare, ſi die quarto decimo menſis Niſan לשמו *ſuo nomine* jugulatus fuerit, quod alii in dubium vocant. Diſſenſus hic anſam præbuit quærendi: cum in miſchna de agno paſchali non proprio nomine (ex. gr. holocauſti aut alius ſacrificii nomine) mactato diſputent, cur memorati Doctores de agno paſchali ſuo nomine jugulato digladientur? & additur: *cum diſſentiant de hoc potius diſputent:* an agnus paſchalis, non ſuo nomine mactatus, illegitimus ſit? Vid. בבא מציעא fol. XLIV. I. XLV. I. & 2.

Cum hoc loquendi modo congruunt ſequentes formulæ.

אדמשני לישני. *Cum doceat* (ad argumentum propoſitum reſpondeat) *hoc modo doceat* (objectionem tollat.)

אדתני סיפא לפלוג ברידה. *Cum in fine miſchnæ hoc tradatur, diſputare de illis debebat, quæ ad eum pertinent.* Vid. בבא קמא XXXI. I.

אהייא. *Ubi* (qua de re hic ſermo eſt?)

Frequenter Doctores Gemarici hoc loquendi modo utuntur, rogantes, quid Doctor miſchnicus ſibi velit, hoc illudve explanando: & ſemper fere ſequitur: אי למי הכי. *An dicendum hoc vel illud?* quandoque כלפי לאייא *quonam?* quænam

nam ejus eſt ſententia, contrarium ubique videtur.

Ita in Gem. מנחות *fol.* xxx. *col.* 2. Ula nomine R. Chaninæ perhibet הלכה *conſtitutionem* ibi allatam R. Simeonis Schefuriensis redolere ſententiam, neque duntaxat hoc in loco verum præterea ubivis ubi R. Simeon conſtitutionem aliquam adfert, eam memoratum Magiſtrum habere auctorem. Additur denique *ubi?* quid ſibi vult ubique hoc fieri? Vid. חולין 111. 2.

או אינו תלמוד לומר. *An non?* (fortaſſis locus ille hunc fundit ſenſum) reſpondetur, minime, *non hic ſcripturæ ſenſus eſt.*

Formula hæc uſurpatur cum Doctores Gemarici ſententiam Scripturæ loco probant; & ſimul alii objiciendi anſam præcidentes, ipſi dubium proponunt, quærentes: *an non?* fortaſſis ille locus hunc fundit ſenſum &c.

Ita quidam Magiſtri verba Exod. xII. 15. אך ביום הראשון תשביתו שאור. *Veruntamen ipſo die primo amovebitis vetus fermentum*, indicare putant, ædes veſpera 14. menſis Niſan ante Paſcha fermento purgari debuiſſe. Porro ſibi objectionem formant: *an non* verba forte primum diem

 Pa-

Paſchatis indicent, ideoque 15. menſis Niſan fermentum ejiciendum fuiſſe, non vero die 14. feſtum antecedente? Verum reſpondetur *minime: nam hunc loci* Exod. XII. 15. *ſenſum eſſe*, fermentum 14. menſis Niſan removeri debuiſſe: hocque liquere ex Exod. XXXIV. 25. לא תשחט על חמץ דם זבחי *ne fundito ſuper fermentum, mactando ſanguinem ſacrificii mei.* Eo Scripturam indicare autumant, agnum paſchalem nonniſi fermento remoto jugulari debuiſſe; ideoque ædes ante 15. diem quovis fermentato purgandas fuiſſe. Vid. פסחים v. 1.

או חלוף הדברים. *Aut verborum immutatio* hic locum habet.

Locutio, cum ex eodem fonte duplici & quidem plane contrario, aut etiam diverſo aliquid deduci poteſt modo.

Ita in זבחים II. 2. R. Joſua probare ſatagit, quod ſi alia ſacrificia, ſub agni paſchalis nomine die 14. menſis Niſan jugulata legitima ſint, ipſe etiam paſchalis agnus memorato tempore mactatus legitimus eſſe debeat. R. Eliezer vero dixiſſe fertur: *Aut verba hæc inverti poſſunt*, nimirum, cum agnus paſchalis non ſolito tempore (14. Niſan) mactatus, illegitimus ſit: legitimus vero (ſi hoſtiarum ſaluta-

rium

rium nomine) oblatus fuerit, nonne igitur legitimus cenſendus, ſi etiam ſuo tempore 14. menſis Niſan, ſub aliorum ſacrificiorum nomine jugularetur?

או דלמא ד׳. *Aut forte ita eſt:*

Uſum hujus formulæ ex adducto loco diſcimus.

In Codice זבחים fol. VII. col. 2. docetur: quod ſi quis ſacrificium oblaturus diem ſuum obiiſſet, hoſtiam illam ejus nomine etiam poſt obitum offerri debuiſſe. Porro rogatur, an hoc ſimpliciter ſit intelligendum? *aut fortaſſis ita ſe habeat*, quod hæredes defuncti, expiationem ſacrificio illo conſequantur. Vid. מגלה XXII. I. XXVII. 2. בבא מציעא LVII. I.

אטו. *Idcirco, propterea.* Idem etiam eſt quod recentiores paſſim exprimunt per יכול. *Fieri poteſt.* Vid. בבא בתרא XCVIII. 2. חולין CIV. I. סנהדרין II. 2.

אי אמרת בשלמא היינו אלא אי אמרת. *Si ita dicis in pace eſt* (tua ſententia) *ſin vero aliter*, merito dubito an tibi accedam.

Magiſtri hoc loquendi modo ſignificant Doctoris cujusdam Talmudici placita ambiguum habere ſenſum, ideoque ſe absque limitatione, ejus ſententiæ accedere non poſſe.

Ita in Gem. זבחים fol. v. 2. R. Jochanan perhibet: quod ſi quidam defunctus hæredibus holocauſtum offerendum reliquiſſet, id ſine ulla commutatione (id eſt hoc ſacrificium non vero aliud) ſacrificandum fuiſſe. Id quod alii Doctores hac intelligunt reſtrictione: *ſi R. Eliezer dixerit* demortui ſacrificium, ut cæteras ejus facultates relictas, ad hæredes pertinere, *in pace* ejus eſſe ſententiam, & illam hoſtiam absque omni commutatione immolandam fuiſſe; *ſin vero aliter dixerit*, aliud ſacrificium ejus loco offerri potuiſſe. Vid. נזיר XVI. 2 XXI. 2. בבא מציעא XLIV. I. בבא קמא L. 2. מגלה III. 2.

Quandoque & alia huic junguntur formulæ: Unde in Gemara ita paſſim occurrit:

אי אמרת בשלמא היינו רישא צריכא סיפא לא צריכא תני סיפא משום רישא אלא אי אמרת רישא לא צריכא סיפא לא צריכא תני. *Quod ſi ita dicis in pace eſt* (in tuam eo ſententiam) *nempe Miſchnæ initium* ad hanc ceremoniam ſtabiliendam *neceſſario adducendum fuiſſe, ejus vero finem non abſolute neceßarium eſſe, niſi quod* alio in loco *tradatur, Miſchnæ finem initii ejus gratia* adduci: *ſin autem dicas ea*

qua

quæ a Doctore Miſchnico in Miſchnæ initio docentur, æque atque in fine ejus tradita ſupervacanea eſſe, quomodo tum inde diſcerem, hoc vel illud ita ſe habere?

אי בעית אימא אי בעית אימא. *Si cupis dico* (hanc ſententiam hinc) *aut ſi mavis inde* probari poſſe *dico.*

Obſervandum eſt formulam hanc adhiberi, cum duplici & quidem diverſo modo, ad dubium aliquod reſponderi poteſt. Quandoque alia ſignificatione a Gemaricis uſurpata eſt, tumque denotat duplicem ejuſdem opinionis probationem, quamvis ſententia a nemine in dubium ſit vocata. Utriusque ſignificationis exempla dabo.

In priori ſignificatione modus hic loquendi occurrit in Gem. בבא בתרא fol. 111. 1. ubi quæritur, quo pacto Bava Butaides Regi Herodi conſilium dederit, ut templum vetus ante novum exſtructum deſtruendum curaret, cum R. Chiſta cujus decreto reliqui Magiſtri accedunt, hanc tulerit ſententiam: *Synagogam veterem ante novam erectam deſtruere, grande nefas & religio eſto.* Et reſpondetur: *Si cupis dico* Butaidem templum fere jam collapſum vidiſſe; aut *ſi mavis dico* Regi Herodi, non parendum fuiſſe ſententiæ Chiſtæ. Vid. יבמות LXXII. 1.

חגיגה

חגיגה IX. 2. X. 1. מגלה XXII. 2.

Poſterioris ſignificationis exemplum in Gem. זבחים *fol.* 11. c. 1. reperi, ubi Rabba oſtendit ſanguinem holocauſti non ſuo nomine jugulati, ſuo nomine altari exteriori adſpergendum eſſe: quam ſententiam, duplici munit argumento סברא *ratione probabili Doctorum Talmudicorum*, uno ore fatentium, e jugulatione non ſuo facta nomine, non concludi, reliquos ſacrificandi actus, deductionem nempe ſanguinis ad altare & adſperſionem, etiam non ſuo fieri nomine. Porro hæc ſententia probatur קרא *Scripturæ loco Deut.* XXIII. 23. מוצא שפתיך תשמור *quod e labiis tuis prodiit obſervato:* ſi quis igitur holocauſtum Deo offerendum voviſſet; ſanguis ejus nomine holocauſti excipiendus, ad altare deducendus eique adſpergendus erat; quamvis jugulatio alterius ſacrificii nomine facta fuerit. Præterea notandum formulam hoc exemplo illuſtratam ita in Talmude reperiri:

אי בעית אימא סברא אי בעית אימא קרא. *Si cupis dico*, hoc *ratione probabili* niti: *aut ſi mavis ſcripturæ loco* probari poſſe *affirmo*. Vide Gem. זבחים fol. VII. 2.

אי בעית אימא היקישא הוא. *Si vis dico*

to hoc per æquiparationem fieri.

Modus hic loquendi a Doctoribus Gemaricis uſurpatur, cum argumentum a ſimilitudine aliqua petitum proponunt: quoties enim ſive ſacrificia ſive alia ſacra, aliqua ſaltem proprietate ſibi ſimilia erant, in plurimis cæremoniis hanc ob cauſam comparabantur, ut ex infra ſcripta auctoritate patet.

In *Gem.* זבחים xiv. 1. quæſtio proponitur, unde conſtet ſacrificium oblationi illegitimum eſſe, ſi ſacerdos dum illud jugulat profanam intentionem circa ſacrificium concipit, & ſibi proponit ſanguinem ejus non ſuo loco ſpargere? Ac reſpondetur: *ſi cupis dico hoc per æquiparationem fieri*, vel per argumentum a ſimili caſu deſumtum: ſcilicet a victima cum propoſito a ſacerdote jugulata ſanguinis non definito tempore ſpargendi, quæ oblatio tunc illegitima cenſebatur. Hi igitur ſacrificandi actus inter ſe comparantur, quia hanc inter ſe habent ſimilitudinem, quod perverſa intentione ſacerdotis illegitimi reddi queant. Vid. חולין xxvii. 1.

אי הכי. *Si ita eſt.*

Opponentis eſt hic modus loquendi quo aliquid ad datam in Gemara reſponſionem excipitur. Quandoque hæc dicendi forma

ma magnum argumento præcedenti momentum addit, variaque probationis forma profertur. Exempla quæ ex variis Codicibus conquiſivi ſunto.

אי הכי התם נמי לימא. *Si ita eſt, ibi quoque dicendum.*

Vis & uſus hujus loquendi formæ e Tract. זבחים III. 2. patet, ubi diſputatur: an vaſa ſacra a contaminatis vaſis profanari queant? R. Juda affirmativam ſententiam tuetur, quam argumento מקל וחומר *a minori ad majus* corroborat. Hinc alii anſam arripuerunt objiciendi. *Si ita eſt*: quod hic argumentum a minori ad majus procedat, *ibi* cum de rebus ſacris agatur, *quoque dicendum*: contaminata, quævis alia ſacrificia oblationi inidonea reddere poſſe. Vid. קדושין IV. 2.

אי הכי למה לי. *Si ita eſt quare* additur.

Hæc loquendi forma quoque occurrit, cum ritus aliquis ſive a Deo ipſo ſive a Synedrio juſſus, duplici peragi poteſt modo, alterutro incommodum aliquod alente. Ita in Talmude obſervatum: maritum uxorem a voto retrahere poſſe, ſive ipſe præſens formulam, quam Gemarici præſcribunt, huic rei inſervientem, recitaſſet, ſive hoc alius quiſpiam, Curator e. g. mariti nomine feciſſet. Id quod aliis anſam

præ-

præbuit quærendi: *Si ita eſt* quod a marito fieri poſſit, *quare additur* etiam aliis hoc conceſſum eſſe? & reſpondetur: quia marito plura in hac ceremonia obſervanda ſunt, quibus non rite obſervatis, uxoris votum irritum redditurus non eſſet, ipſeque ideo exiſtimat inde ſibi incommodum naſciturum: hinc per Curatorem in quo tanta ἀκρίβεια non requirebatur, facilius fieri, vid. נזיר XII. 2.

אי הכי נמי. *Si ita eſt res eodem modo ſe habet* vid. חולין VIII. 2. ערכין XXII. 1. סוכה V. 1. כתובות LXXXIII. 1.

אי הכי אפילו נמי. *Quod ſi ita eſt, quamvis res ita ſe haberet, nihilo ſecius dicendum.* Vid. בבא מציעא XLIX. 1. נזיר XXIX. 1.

אי הכי רישא דקתני. *Si ita eſt, quinam initii Miſchnæ ſenſus, cum in Miſchna ita traditur.* Vid. בבא מציע LVIII. 1.

אי הכי אימא סיפא *Quod ſi ea ratione eſt, quale igitur de traditionis fine judicium ferendum?* conf. בבא מציעא XLV. 2.

אי הכי מאי איריא. *Quod ſi eo modo eſt, ecquid docet:* vid. עבודה זרה XXII. 1.

אי אתמר הכי אתמר. *Si dictum, hoc modo dictum.*

Frequenter Amoræi ſive Doctores Gemarici

marici hac uſi ſunt formula reſponſionis loco, cum ad objectionem ab alio ex ignorantia conſtitutionis alicujus adductam reſpondent, verum illius ſenſum daturi: tum enim dicere ſolent: *ſi dictum, hoc modo dictum*; vel hic verus & genuinus hujus loci eſt ſenſus. Id quod eo quod ſubjeci exemplo clarius demonſtratur.

Traditur in Codice זבחים IX. 2. Si quis victimam obtuliſſet ſub nomine Principis Nachſchon (cujus Num. VII. 12. fit mentio) eum per victimam hanc expiationem conſequi, quia שנוי בעלים *Dominorum offerentium commutatio* appellari nequeat, defuncti enim qualis Princeps Nachſchon nulla expiatione indigerent. Hinc alii ſententiam hanc minus recte intelligentes putarunt in ſacrificio ſub nomine Naziræi & Leproſi, qui hoſtiam piacularem offerre tenerentur ablato, שנוי בעלים *offerentium permutationem* non eſſe factam, quo argumento everſo, reſpondetur: *ſi a* Rabh *dictum, hoc modo dictum eſt:* ſi victima piacularis ejus nomine mactata fuerit qui ſacrificium piaculare obtulit, ſub nomine Principis Nachſchon, non vero ſub nomine Naziræi, aut leproſi, legitimam eſſe. חולין CXXXIX. 2. בבא מציעא XLV. 1. LV. 2.

אי אליבא דפלוני כיון ד׳ אלא אליבא דלפוני

דפלוני הא אמרן. *An hac ſententia eſt ſecundum N.? ſed hoc eſſe nequit, quia dicit &c. Igitur ex N. eſt ſententia, ſed neque hoc aſſerendum, nam inquiunt &c.*

Modus loquendi egregius, cum opponens adverſus conſtitutionem ſententiam quandam proponit, ſimul contendens hanc, neque hunc neque alium habere Auctorem.

Ita traditio quædam habetur in Codice נזיר XIV. 2. Rabh. Chiſtam dixiſſe: etiamſi ſanguis ſacrificiorum a Naziræo finitis naziræatus ſui diebus oblatorum cornibus altaris jam fuiſſet adſperſus; quod ſi tamen Naziræus ante comam tonſam pollutus fuiſſet, dubium eſſe, utrum voto ſolutus ſit, an vero de integro votum ſit ſuſcipiendum. Porro quæritur: ſecundum *cujus ſententiam* hæc deciſio *ſit?* an juxta R. Eliezer? *Sed hoc eſſe non poſſe, propterea quod auctor ſit:* Naziræum non victimis oblatis ſed coma raſa voto eſſe ſolutum. *An igitur ex aliorum Magiſtrorum ſententia? Sed neque hoc aſſerendum, nam* Naziræum, *inquiunt* victimis immolatis voto ſolutum eſſe, quamvis capillos nondum raſerit.

אי תניא תניא. *Si ita eſt traditum, traditum manet.*

Cum Amoræus (Gemaricus) ſententiam in Baraita (exotica traditione) ratam, irritam reddere contendit, ſive eam vitioſe proponit, & illi regeritur: Doctorem Miſchnicum hanc propoſuiſſe opinionem: Amoræus ſi illa, inquit, traditio Miſchnica eſt, traditio manet eique conſentio.

Ita in Codice זבחים xv. 2. Abaje Doctor Gemaricus fertur ſe oppoſuiſſe R. Eliezeris Doctoris Miſchnici ſententiæ, qua ſtatuerat, juxta Rabbæ interpretationem, ſanguinem victimarum ad locum, quo deferre nefas, delatum, ſacerdotum perverſa intentione non illegitimum fieri, delatum vero ad locum ſpargendo ex lege idoneum, ſacerdotum intentione illegitimum omnino reddi poſſe. Rabba aſſumens hanc ſententiam clarius eam explanare voluit, videlicet: quod ſi ſacerdos ſanguinem prius quidem in ſanctum ad altare interius deduxiſſet, mox tamen cum illo ſanguine in atrium perrexiſſet, hanc ſanguinis adductionem minime legitimam fuiſſe, ideoque perverſa Sacerdotum cogitatione non illegitimam reddi potuiſſe. Hi tamen Magiſtri acquieverunt, poſtquam conſtitutio R. Eliezeris Doctoris Miſchnici eſſet allata, qua expreſſe edictum: Quam-

Quamcunque ſanguinis adductionem, dummodo ad altare fiat, legitimam eſſe, hac formula utentes: *Si ita* a Doctore Miſchnico *eſt traditum, traditum manet.* חגיגה xix. 2. מועד קטן iv. 2.

אידי ואידי. *Hoc æque atque alterum.*

Dictio hæc tam in objectione quam reſponſione adhibetur, hac obſervata differentia, quod in objectione fere ſemper בתמיה *cum admiratione* proferatur. Prioris ſignificationis exemplum eſto quod ſubjeci:

In Gem. מעילה x. 2. Hebræorum Magiſtri referunt inter Sabbatum & diem expiationis hoc quoque intereſſe diſcriminis, quod qui Sabbatum violavit, hominum judicio, qui diem expiationis autem violaverit ipſius Dei judicio obnoxius, pœnaque כרת ſive exciſione dignus ſit. Porro additur quod ſi Chananiæ Gamalielidis ſententia vera eſt, hominem qui exciſionis reus flagellatione hoc reatu liberari poſſe; nonne *hoc æque atque alterum*, diei expiationis æque ac Sabbati violatio, judicio hominum vindicatur? flagellatio ſiquidem ab hominibus infligitur; ideoque illud diſcriminis inter Sabbatum & diem expiationis tollitur, vid. בבא קמא viii. 1.

איּדי ואידי ב׳ ולא קשיא. *Utraque traditio de eadem re intelligenda, nec ſibi invicem adverſantur.*

Modus hicce loquendi Gemaricis valde uſitatus eſt, quando argumentum aliquod adverſus duas traditiones exoticas objicitur, quæ ſibi primo intuitu adverſari videntur, tum enim reſpondetur: *utraque traditio de eadem re intelligenda &c.* nam hac vel illa ratione conciliari poſſunt.

Ita v. g. traditio eſt: dum tabernaculum in itinere circumferebatur, omnia ſacrificia fuiſſe illegitima. In alia autem traditur: Sacerdotibus Sacris veſci licuiſſe, æque tabernaculo quiescente atque proficiſcente: quod fieri non potuiſſet ſi ſacrificia offerre non licuiſſet. Porro R. Jeremia exiſtimavit, priorem traditionem de ſanctiſſimis, poſteriorem vero de hoſtiis minus ſanctis eſſe intelligendam; ideoque nullam eſſe contradictionem. Verum Rabbina difficultatem omnium optime ſublaturus, regeſſit: *utramque traditionem non tantum de eadem re eſſe intelligendam*, videlicet de minus Sanctis, ſed & utramque peculiari auctori acceptam eſſe ferendam, ac inde omnem citius adhuc evaneſcere diffi-

difficultatem, *nec haſce traditiones ſibi invicem adverſari*: Priorem enim quod ſæpe in Talmude fieri ſoleret, oppoſitionis gratia eſſe adductam, deinde vero rejectam: vid. זבחים LX. 2. בבא קמא LXXXIX. 2. חגיגה XII. 1. XVIII. 2. XXII. 2.

איכא למימר הכי ואיכא למימר הכי. *Et hoc & illo modo dicendum.*

Vim atque emphaſin hujus loquendi modi, vide infra ſub litera ה.

איכא למיפרך. *Hoc infringi poteſt.*

Modus hic loquendi ex adducto loco interpretandus eſt.

In Codice זבחים IV. 1. quidam repeiuntur Doctores, qui שנוי קודש *ſacrificiorum permutationem* cum שנוי בעלים *Dominorum offerentium* permutatione comparare volunt, quia utriusque commutationis lex & ritus è voce זביחה eruatur: Verum reſpondetur: *hoc infringi poſſe argumentum*, quia inter haſce cæremonias magna obſervetur differentia, conf. בכורות XXXII. 1.

איכא דאמרי. *Sunt, qui dicunt.*

Utuntur Doctores Talmudici hoc loquendi modo reſponſionis loco, quum de objectionis validæ & ſpecioſæ ſolutione haud conſtat: *Sunt*, inquientes, *qui di-*

cunt: opponentem hoc alii vero alio modo ſibi habuiſſe reſponſum, vid. בבא בתרא III. 2. בבא קמא IX. I. זבחים LXIII. I.

Præterea formula hac occurrente indicatur, ſententiam omnium fere ferre calculum, quosdam tamen eſſe ad aliam deflectentes opinionem: quandoque phraſi hac præcedenti argumento nihil probationis accedit vid. מועד קטן VII. I. ביצה XIII. I. גיטין XLV. I. Nonnunquam hæc loquendi forma geminatur.

איכא דאמרי איכא דאמרי. Vid. זבחים LXIII. I. חולין XCVII. 2. CII. I. תענית II. 2. XIII. 2.

אימא סיפא אלא סיפא רישא כאומר. *Quæro* quare *in fine* Miſchnæ (hoc vel illud doceatur?) ſed reſpondetur (Doctorem Miſchnicum) *In Miſchnæ fine hoc vel illud tradere, eandem ob cauſam Miſchnæ initium hunc fundere ſenſum.*

Genus loquendi vere Talmudicum, quo Doctores Gemarici utebantur, e Miſchnæ fine ad objectionem ex ejusdem Miſchnæ initio petitam ſive illi adverſantem, reſpondentes.

Exemplum eſto, quod obvium eſt in *Gem.* נזיר V. 2. ubi Padaidi objicitur quo modo

modo affirmare auſit, eum qui votum Naziræatus nuncupaverit, 29. tantum dies Deo eſſe ſanctum; cum Doctor Miſchnicus in traditionis initio doceat Naziræo primo & trigeſimo Naziræatus die, cæſariem eſſe tondendam; quo argumento reliqui Rabbini ſtatuant Naziræatum 30. dierum eſſe. Verum huic objectioni Padaides occurſurus *quærit*, quo pacto ideoque *in fine Miſchnæ* doceatur Naziræum, quod ſi trigeſimo die caput raſerit voto eſſe ſolutum; hoc utique Magiſtrorum ſententiæ adverſari docentium, triginta diebus in Naziræatu exactis demum comam Naziræi tondendam eſſe? Denique Padaides ſibi ipſi reſpondet: *quoniam in fine Miſchnæ docetur* Naziræum 29. dies duntaxat Deo ſacrum eſſe: *eandem ob cauſam Miſchnæ initium hunc fundere ſenſum*: trigeſimum diem non ad Naziræi votum, ſed comæ tonſionem pertinere.

איצטריך ליה ס"ד. *Neceſſe eſt* (in hoc diſputare caſu) *ſecus enim putares.*

Gemarici hoc loquendi modo utuntur, reſponſuri ad objectionem, cur ritus aliquis iterum diſertis præcipiatur verbis, utpote qui ob decretum, jam alio in loco

 ſan-

ſancitum , ſatis evidens ſit ? *Neceſſe eſſe* (tum inquiunt in hoc diſputare caſu) *ſecus enim putares.*

Ita in סנהדרין XVIII. 1. habetur, ſummum Sacerdotem, ſi aliquem aperta vi, & ex proæreſi interfeciſſet mortis ſupplicium ſubiiſſe: ſin vero inſcius cædem commiſiſſet, aditum ei ad civitates refugii patuiſſe. Hinc objicitur, nugas agi, quoniam omnes homicidæ capite plectendi, cunctisque qui invite cædem patraverant conceſſum erat ut ad aſyla confugerent Verum reſpondetur : non nugas agi, *ſed neceſſe eſſe* in hoc caſu diſputare, *ſecus enim putares*, ad Pontificem M. certas ob rationes, legem hanc non ſpectare, vid. בבא קמא III. I. LII. I. בבא מציעא LXIV. 2. חגיגה IV. I. IX. 2. מגלה XX. I. בכורות LI. I. סנהדרין XVIII. I. 2.

Congruunt cum hac loquendi forma.

אימא לא צריכא. *Dicerem, non* (hoc ita ſe habere) ideo *neceſſe eſt*, confer: זבחים IX. 2. חולין V. 2. סנהדרין XXV. 2. XXXVI. 2. בבא מציעא LI. I.

אימא לא קא משמע לן. *Haud ita eſſe contenderem, hanc ob cauſam docet*, vide ſis מגלה XVIII. I. סנהדרין XVIII. 2. בבא מציעא

מציעא LXIV. 2. בבא קמא LII. I.

איני דין ש'. *Non ne æquum eſt ut &c.*

Eſt hæc argumentatio tam a majori ad minus, quam a minori ad majus, uti ſequens exemplum demonſtrat.

In Codice זבחים XI. 2. quæritur e R. Joſuæ ſententia, cum agnus paſchalis, ſuo nomine non vero ſuo tempore jugulatus, idoneus pronuntietur, alia autem ſacrificia eodem tempore, paſchalis agni nomine jugulata, legitima cenſeantur: *Nonne æquum eſſet ut*, eædem hoſtiæ die 14. menſis Niſan, tempore agno paſchali proprio, paſchatis nomine mactatæ idoneæ eſſent? quia agnus paſchalis ſuo nomine hoc die jugulatus legitimus habetur vid. זבחים LV. I. בבא קמא LXXXVIII. I. סנהדרין XXXV. 2. XXXVI. I.

איכו. Occultiori loquendi modo apud antiquos Hebræorum Magiſtros voce hac ſignificabatur, quod apud recentiores dictione אם כן. *Si ita eſt.* Vid. חולין XCV. 2. חגיגה V. 2. תענית III. 2.

איני idem quod אין & plerumque ſequitur והא ubi objectionis ſignificationem habet; vid. חגיגה V. 2. תענית X. 2. מועד קטן IV. 2.

איסור כולל. *Interdictum generale:*

Magiſtri ita vocant præceptum rem alicui interdicens, ubi quidem res non gravius atque jam eſt prohibetur, ſed quivis ut certo tempore illa abſtineat monetur: quod e ſequenti clarius patet exemplo.

In crimen ob *interdictum generale* is veniebat qui expiationis die, adipe veſcebatur; adipem enim comedere ſemper religio erat; expiationis autem die plane nefas habebatur. Igitur altera interdicti pars rem jam vetitam quidem concernebat, altera autem maxime perſonam ne re vetita expiationis die uteretur, vid. כריתות LXXXVI. I.

איסור מוסיף. *Prohibitio ſuperaddens.*

Is Talmudicis dicitur caſus cum res jam vetita nova prohibitione vetatur, quod in ea licitum erat: utroque prohibitionis gradu a re prohibita proficiſcente.

V. G. lege cautum erat, ne quis ſacrificiorum reſiduo veſceretur; adipem vero quemcunque comedere, ſtatuto perpetuo jam interdictum erat. Si quis igitur adipem hunc liquidum, a ſacrificiis reſiduum comediſſet, illi bina offerenda erant ſacrificia; alterum propter adipem, alterum, quia reſiduum fuerat ex ſacrificii reliquiis, vid. חולין LXXXVI. I.

אכולי משמע או דלמא אפלגי משמע. *An*

hoc

hoc de tota (re) an forte de parte ejus intelligendum.

Ut formula hæc eo clarius intelligatur, in memoriam revocandum exemplum ſuperius ſub אבעיא להו allatum, ubi docetur ſi quis aliquem audiviſſet dicentem: Naziræus ero hac conditione ut comam radere mihi ſit integrum; hocve audiens dixerit: Ego quoque: Unde quæritur, *an verba hæc de tota* (priori oratione) *an forte de ejus parte ſint intelligenda*: videlicet an poſterior teneatur ad utrumque obſervandum; an ad alteram effati duntaxat partem, ſcilicet Naziræatus votum, non autem capilli tonſionem vid. נזיר XI. 2.

אלא. *Verum.*

Multiplex ſenſus eſt hujus dictionis, ſignificans: Doctorem Gemaricum, ſententia ſua relicta, meliorem arripere poſtquam ab alio dubium contra illam prolatum eſſet. Quoties vero deciſionis Auctor argumentum objicit, אלא ſequitur quamvis, nulla præceſſerit objectio. Varia junguntur cum hac voce, quorum exempla hæc ſunto.

אלא טעמא דפלוני. *Verum ratio* ℥ *N. eſt.*

Doctores Gemarici uſurpant hanc formulam, quum Doctor Miſchnicus ritum aliquem definivit; & ratio ambigua quæ in Gemara profertur, ſententiam contrariam

riam ſtabilire videtur. Hinc objicienti, hanc opinionem nullam probabilitatis ſpeciem præ ſe ferre, reſpondetur: Ritum hunc ab omnibus probari. *Verum rationem* aliam *eſſe* & N.: Cum vero prima ratio rejicitur aliaque adfertur dicitur.

אלא היינו טעמא דפלוני. Vid. יומא LXIV. 1.

Ita in Codice זבחים III. 2. R. Juda, nomine Rabh aſſerere contendit, ſacrificia piacularia ſub nomine holocauſtorum mactata illegitima, ſub nomine profanorum animalium autem jugulata, legitima eſſe; quod ratione probatur, quæ Canone Talmudicis alias uſitato nititur: כל דמינה מחריב בה דלא׳ מינה לא מחריב כרה. *Res ejuſdem ſpeciei, ſe invicem ſanctitate privare poſſunt* (v. g. ſi ſacrificium piaculare vice hoſtiæ pro delicto, quæ ejusdem ſunt ſpeciei, fuerit oblatum, *res autem diverſæ ſpeciei vel gradus, nequaquam.* Id quod contrariam corroborare videtur ſententiàm, videlicet res diverſi ſanctitatis gradus, ſe non invicem ſanctitate poſſe privare, adeoque ſacrificium piaculare ſub nomine holocauſti mactandum eſſe, quoniam in ſacrificio piaculari & holocauſto, varii ſunt ſanctitatis gradus. Idcirco additur.

Aliam

Aliam R. Judæ eſſe rationem e Lev. XXII. 16. petitam vid. פסחים I. I.

אלא לעולם תני הכי ותני הכי. *Igitur ſemper* (obſervandum Doctorem Miſchnicum) *Miſchnam modo hac, modo illa methodo interpretari.*

Obſervandum formulam hanc occurrere, quoties Doctor Miſchnicus, non certum aliquem obſervat ordinem; ſed traditionem quam in Miſchna priori poſuit loco, ultimo exponit; aut quam poſteriori loco attulit, prius interpretatur; Additur enim: *Igitur ſemper obſervandum &c.* verum unumquodque peculiarem habere rationem.

Ita in Cod. נזיר obſervatum Doctorem Miſchnicum in tract. שבת Cap. II. m. I. id quod poſteriori loco collocaverat, primo explicare; interrogavit nempe quare Sabbatho lucernam accendant, & quare non accendant? explicans, quanam re non accendatur, quam quæſtionem poſteriori tamen adduxerat loco. In בבא בתרא contra Doctor Miſchnicus inverſo procedit ordine, id enim quod primo in Miſchna propoſuerat, nempe quod quidam ſint, qui ipſi hæredes ſunt & hæredes ſibi conſtituunt; primo etiam loco interpretatur, hæcque adjicitur formula: *Igitur ſemper obſervan-*

ſervandum, *&c.* Vid. נזיר II. I.

אלא מסיפא. *Verum e* (Miſchnæ) *fine* (probatur).

Modus hic loquendi uſitatus, cum quædam cæremonia, certa ratione in Miſchna affirmatur, & negatur: Porro cum caſus aliquis medius proponitur cui Miſchnæ initium adverſatur, finis vero patrocinari videtur, caſus hic ex ejusdem Miſchnæ fine probatur.

Exemplum ſit quod docetur in Cod. זבחים II. 2. in initio, hoſtiam ſub ſuo & ſimul alio nomine jugulatam (v. c. agnus paſchalis ſub agni paſchalis & ſalutaris hoſtiæ nomine) illegitimam eſſe; In fine vero ejusdem Miſchnæ traditur, ſacrificium סתם *abſolute* (i. e. ſub nullo plane nomine), & ſimul ſub nomine ſacrificio illi competente, jugulatum, legitimum eſſe. Porro medius quispiam ponitur caſus: ſi nempe סתם abſolute tantum mactatum fuerit, quid tum ſit ſententiæ? & reſpondetur quamvis traditionis initium videatur refragari, tamen in ejus fine implicite omnino doceri, ſacrificium abſolute mactatum illegitimum eſſe, adhibita hac formula: *Verum e* (Miſchnæ) *fine* (probatur). Vid. זבחים III. I.

אלא האי קא משמע לן. Vis & uſus hujus

jus formulæ videatur ſub litera ד.

אלא בדין הוא ד׳ ומשום דקתני סיפא קתני רישא. *Sed præſtaret ut* (Doctor Miſchnicus in Miſchnæ initio hujus rei non injiceret mentionem,) *quia vero in* (Miſchnæ) *fine ejusmodi phraſi utitur, in initio ejus mentionem etiam facere debuit.*

Infra poſita auctoritas vim & emphaſin hujus loquendi modi demonſtrabit.

In Tract. נזיר xv. 1. docetur quod ſi quis naziræatu 100 dierum ſuſcepto, aliud inſuper naziræatus votum, 30. dierum nuncupaſſet; quod ſi filius ſibi naſceretur, & filius optatus ante ſeptuageſimum diem naziræatus naſceretur, Patrem non niſi 30. dies ut naziræum tranſegiſſe, votumque pro filio 30 dierum in 100. illis diebus comprehendi. Id quod quibusdam anſam præbuit objiciendi: ſatius fuiſſe ſi Doctor Miſchnicus ultima verba prioris caſus omiſiſſet (videlicet ſi ante ſeptuageſimum diem naziræatus ei filius natus fuiſſet, quod duntaxat 30. dies in naziræatu fuerint tranſigendi. Ad quod reſpondetur: *verum præſtaret ut Doctor Miſchnicus hujus caſus non injiceret mentionem, quia vero in Miſchnæ fine ſimilis caſus adfertur* (ſcilicet ſi poſt ſeptuageſimum naziræatus ejus diem filius ei natus fuiſſet, quid tum ſit dicendum?) *idcirco in*

in initio Miſchnæ ejuſmodi caſus (nempe ſi ante ſeptuageſimum diem naziræatus, filius ei natus fuiſſet) *mentionem etiam facere debuit.*

אלא פלוני דאמר כפלוני דתניא. *Verum N. eſt qui dicit ſecundum N. nam traditio eſt.*

Formula hæc uſurpatur, cum Doctor Gemaricus proponit ſententiam cum alio communem, hinc ad interrogationem, quænam ſit hujus ſententiæ ratio? reſpondetur: *Verum N. eſt qui dicit &c.*

Ita in Codice נזיר quæritur; quam ob cauſam Rabh 70. dies naziræatus, de quibus in antecedenti exemplo; כאן לכאן tam ad præteritum, quam futurum votum ſcilicet 30. dierum referat? & reſpondetur: *Verum Rabh eſt qui dicit ſecundum ſententiam R. Joſæ, nam traditio ejuſmodi eſt.* Vid. נזיר XV. 2.

אלא מאי אית לך למימר. *Sed quid tum tibi dicendum.*

Uſus hujus loquendi modi ex adducto loco interpretandus eſt.

In Codice תמיד LXIII. 2. legitur: Ligna in altari comburenda, e ficu, nuce & pinu deſumenda fuiſſe, quibus R. Eliezer addit buxum, dabulam & Sycomorum &c. Vitiginea & oleaginea autem altari

altari admovere nefas fuiſſe: qua de re Rabh Papa hanc reddit rationem, quia ligna hujus generis nimium fumum excitaſſent. Rabh Acha Achaides vero mavult ideo vetita fuiſſe, ne terra Canaan vitibus & oleis conſita, his arboribus ſpoliata vaſtaretur. Hæc ratio evertitur, objiciendo: nonne exciſis dabulis futurum fuiſſet, ut terra quoque vaſtaretur? in quam ſententiam & alius quispiam ivit rogans: quale de ficu judicium ſit ferendum? hac adhibita formula: *Sed quid tum dicendum? &c* Conf. בבא מציעא LVI. 1. גיטין XLIII. 2. ראש השנה XIII. 1.

אלא מהא מהכא דתנן. *Verum* (hoc) *inde* (probatur) *quia docemus.* Vid. זבחים II. 2. III. 1. בבא מציעא XXXIV. 1. חולין V. 1.

אלא כי הא דאמר פלוני. *Verum ita eſt, quemadmodum N. dicit:* vid. נזיר IV. 1. ערכין XXII. 2.

אלא כיון ד׳. *Quoniam vero ſe hoc ita habet.* Vid. זבחים IV. 2. חולין IV. 1.

אלא אמר רב אמר קרא. *Sed Rabh dicit, Scripturam innuere.* Vid. תמיד LXII 2. נזיר X. 1.

אלא הכי קתני. *Verum ita docet.* Conf. בריתות XC. 2.

אלא אימא. *Sed dicam*. Vid. בבא מציעא LVIII. 2. LXII. 1. זבחים LXIV. 2.

Sequitur alia dictionis אלא ſignificatio: quoties enim Doctores Gemarici, in dubio aliquo formando, ea utuntur, objectionem denotat; quam neque opponens, neque Miſchnæ Auctor ſolvit. Exempla quæ ex variis codicibus coacervavi dicta demonſtrant.

אלא מעתה נבי. *Verum* (nonne) *nunc quoque* (dicere poſſum?)

Utuntur hac loquendi forma Doctores Gemarici, e Scripturæ ſive Miſchnæ phraſi, aut alia ratione ritum quempiam definientes, unde ſimili dicendi forma, alio in loco occurrente, quærunt: an non illic ſimilis ritus definiendus? hac utentes formula: *Verum nonne nunc quoque dicere poſſum*.

Ita phraſis *Lev*. XXVII. 10. המר ימיר Hebræorum Magiſtris probare videtur non binas ſed unam licuiſſe hoſtiam permutare: hinc idem Lev. XXVII. 31. innui arbitrantur, quærentes: an verbis גאל יגאל idem indicetur? nempe haud duos, ſed unum hominem duntaxat ſacrificia redimere poſſe, hac addita formula: *Verum nonne &c*. vid. פסחים VI. 1. LVI. 1. פסחים I. 1. מכות VIII. 1. חולין XXII. 2. סנהדרין

III.

III. I. בבא קמא IX. 2. חגיגה X. 2. סוכות II Col I.

אלא מה תלמוד לומר. *Sed quem locus ille fundit ſenſum?*

Quando ex aliquo Scripturæ dicto ritus probari quidem poteſt, ſed cui alius locus aut etiam phraſis quædam refragatur, formula hæc quæſtionis vicem gerit: quinam ideoque ſit prioris loci ſenſus?

Ita e Lev. I. 4. verbis וסמך ידו על ראש העלה ונרצה לו לכפר עליו. *Et imponat manum ſuam capiti holocauſti, ut ſit acceptum pro ipſo ad expiandum ipſum,* Magiſtri colligunt manuum impoſitionem expiationem impetrare. Cum autem *Lev.* XVII. c. II. diſertis dicatur verbis, non niſi ſanguine effuſo expiari poſſe peccata, quæritur: *quinam igitur ſit loci prioris ſenſus?* Vid. זבחים VI. I.

אלא מאי קא משמע לן. *Verum quid nos eo docet?* Vid. זבחים XII. I.

אלא הא דאמר פלוני. *Verum quid ſibi vult quod N. dixit?* Vid. בבא קמא C. I.

אלא הא דתניא. *Verum quid ſibi vult hoc quod docetur?* Vid. שבת CXVII. 2.

אלא מאי אי הכי. *Sed quomodo tum ſe res habet?* reſp. (hoc vel illo pacto) *ſi ita eſt*

(hoc objicere poſſum) conſ. בבא מציעא LXV. 2.

אלא מעתה הא דאמר פ'. *Verum nunc* (cum hoc ita ſe habeat) *ecquid iuxta N. dicendum?* Vid. חגיגה XX. 2. נזיר XXVI.

אלא מעתה דכתיב. *Verum nunc* (quid ſecundum id dicendum) *quod ſcriptum.* Vid. סוכה fol. V. 2.

אלא לאו שמע מינה. *Verum an non ita inde diſcis?* Vid. סוכה III. 1.

אלמא. Frequenter Doctores Talmudici, hac voce orationem exaggerant æque in objectionibus, ac reſponſionibus ea utentes: Idemque fere in objectionibus ſignificat quod למה & tunc legitur אַלְמָא, alias vero אַלְמָא. Vid. סוכה VII.2. שבת XXIII.2.

אלמא תנו תניא. *Cur igitur docetur?* Vid. בבא מציעא XXXIV. 1. חולין LXXX. 1. מנחות CV. 1.

אלמא אתא קרא אפקיה מק'ו. *Igitur Scriptura locus hoc, argumento a minori ad majus eximit.*

Talmudici ſemper pene hac utuntur loquendi forma, cum cæremonia quædam argumento a minori ad majus demonſtrari quidem poteſt, ſed argumentandi vis Scripturæ loco enervatur.

Hoc modo in Codice זבחים probatur ſacra profanis ad immolandum poſſe illegitima

gitima reddi: quia res ſacræ ſe invicem ſanctitate orbare poſſunt; quanto magis profana poterunt illegitima facere ſacra. Hoc vero argumentum tollitur loco Scripturæ e Lev. XXII. c. 15. petito, ac additur. *Igitur Scripturæ locus hoc, argumento a minori ad majus eximit.* Vid. זבחים III. 2.

אלמא מבעי ליה. *Igitur hoc eodem ſe habet modo.*

Uſus hujus formulæ ex infra ſcripto patet exemplo.

In בבא בתרא II. 2. III. 1. traditur: quod ſi paries in vicini aream ruiſſet, areæ Dominum illum reficere debuiſſe: verum non 4. ulnis altiorem extruere fas fuiſſe, ne vicini proſpectui officeret. Porro ibidem docetur, quod ſi porta ad tres vel quatuor vicinos pertinens, collapſa fuerit, neminem eorum ad eam ſtatim reparandam fuiſſe obligatum. *Ergo* ſi ratio illa de proſpectu procederet, *ſequeretur, hoc eodem ſe habere modo* videlicet, portam ne ejus ruina officeret viſui vicini, confeſtim reparandam fuiſſe: vid. בכורות XXXII. 2. תמיד XLII. 1. חולין IV. 2.

Quandoque אלמא abſolute ponitur, vid. בבא בתרא III. 1. LXXX. 1. ערובין VI. 1.

אליבא דפ׳ לא קא אמינא כי קא אמינא.

Secundum (ſententiam) *N. nihil dicendum verum inquam &c.*

Forma hæc loquendi congruit cum אי אליבא דפלוני niſi quod præpoſita particula אי, objectionis, heic vero reſponſionis ferat ſignificationem: quodve memoratus auctor non indicet propriam ſuam ſententiam, ſed duntaxat ex alius mente ſententiam proponat. Vid. בבא מציעא XLVII. 2.

אליבא דפ׳ לא תיבעי לך דלא פליגי כי פליגי *Secundum* ꝫ *N. ſententiam an ex Te quæritur? nam non de eo diſputant, verum in alia re diſſentiunt* &c. Conf. מעילה XXXVI. 2.

אליבא דפ׳ לא תיבעי לך כי תיבעי וכו׳. *Juxta ſententiam* ꝫ *N. non ex Te quæritur verum quod quæritur aliud eſt &c.* Vid. שבועות XXXIII. I.

אלו לא נאמר קרא הייתי אומר נ״ש. *Niſi Scripturæ locus eſſet propoſitus, per comparationem argumentum deducerem.*

Formula hac cum אתא קרא אפקי׳ concordante, multis de ea diſputare ſuperſedeo, vid. בבא מציעא LXI. I.

אמאי נימא. *Quamobrem dicere potuiſſet?*

Genus loquendi vere Gemaricum, quo utun-

utuntur cum ſententia conſtitutione quadam nitens proponitur, & ab opponente alia conſtitutio adducitur, ex qua patet prioris conſtitutionis fundamentum nihili eſſe.

Ita in בבא מציעא xxxvi. i. traditio habetur qua quæritur: quod ſi depoſitarius alterius fidei commiſiſſet depoſitum ſibi concreditum, apud quem deterius factum eſſet, quid tum fuerit ſententiæ? Rabh neutrum damni illati reum pronunciat, Rabh Jochanan vero ſtatuit, priorem damnum reſarcire teneri; & hanc quidem ob cauſam, quod primus depoſitor dicere potuiſſet; rem meam aliorum curæ committere nolo. Adverſum hoc Rabba filius Chama objicit: aliam quoque reperiri traditionem; ſi quid aliquis quod ſuæ fidei commiſſum, ſuis dediſſet liberis ſervandum, hos ſi majorennes fuerint, remque depoſitam deteriorem fecerint, damnum hoc reſarcire non teneri. Si igitur prior ſententia firma eſſet hic exciperetur caſus, *quare hicce depoſitor dicere potuiſſet?* rem meam depoſitam aliorum curæ committere diſplicet. Vid. בבא מציעא xxxvi. i. בבא קמא ii. i.

אמאי ליהוי. *Quamobrem? potius ita ſit.* Vid. יבמות lxvi. i.

אמאן. Convenit hæc dictio cum אה״יא: hac obſer-

obſervata differentia, quod hac quæſtione ſemper pene auctor aliquis reſpiciatur, videlicet *juxta cujus ſententiam* hæc vel illa conſtitutio ſit.

אמאי והא קאמר. *Cur* (hoc ita foret?) *utique ita dixit.*

Formula hac ferme ſemper uſi ſunt Hebræorum Magiſtri, cum conſtitutio aliqua aliis rebus aperte refragari videtur, hinc hac formula quærunt: *cur* (hoc ita foret?) *utique ita dixit.*

Hujusmodi conſtitutio occurrit in Tractatu נזיר. Etiamſi quis dixerit: Naziræus ero uſque ad vitæ finem, hunc non niſi 30. dies in Nazireatu tranſigere. Hoc cum alicui mirum viſum, quo pacto hæc conſtitutio locum habere poſſit, cum diſertis ille dixiſſet verbis: ab hinc uſque ad extremum vitæ ſpiritum Naziræus ero; igitur mirabundus quærit: *cur* (hoc ita foret,) vel quî hoc ita fieri poſſet, cum *utique revera dixerit:* Naziræus ero uſque ad vitæ finem. Vid. נזיר VII. 1.

אמאי הא. Forma hæc loquendi idem cum antecedenti ſignificat, conf. מגלה XXVI. 1. חולין XXXV. 1.

אמאי אמר רחמנא. *Cur hoc ita eſſet? cum in ſcriptura dicatur.* Vid. זבחים XCVI. 1.

אמאי ולטעמיך. *Quamobrem ita foret? cum te ipſo*

ipſo confitente &c. Vid. זבחים LVII. I.

אמאי ליחוש מא. *Quare* (hoc ita eſſet?) *utique divinandum.* Vid. חולין IV. I. כריתות XC. I.

Nonnunquam dicitur וליחוש דלמא, vid. כתובות LXXXIX. 2.

Aliquando legitur וניחוש דלמא. *Hoc ponderandum forte* (regeri poſſet). Vid. בבא בתרא fol. CLX. col. 2.

אמר פלוני ב׳ כולי עלמא לא פליגי כי פליגי ד׳ פ׳ סבר ופ׳ סבר. *Regerit N. uno ore comprobare omnes, duobus illis Doctoribus, non hanc ſed aliam deciſionem eſſe controverſam; nam alterum hoc, alterum vero illud perhibere.*

Cum duo Doctores Gemarici de ambiguo cujusdam deciſionis ſenſu diſceptant; & ab opponente controverſiam non percipiente argumentum objicitur, hæc loquendi forma adhibetur; opponentem deciſionem non intelligere, etenim *uno ore comprobare omnes &c.*

Ita in Codice נזיר VII. I. traditio habetur, R. Jochanan & Riſch Lakiſch disputare, utrum is qui Naziræatum in impuro loco in ſe ſuſcipit, vapulet? Tum alius id non intelligens, ratus memoratos Doctores in eo diſputare, an is qui Naziræatum in religioſo loco aut in ſepulchro

ſuſcepiſſet, Naziræus nominari queat; dubium contra hoc aliquod movit, cui reſponſum, *Uno ore comprobare omnes non hanc ſed aliam deciſionem Doctoribus illis controverſam eſſe.* חגיגה VII. I.

אמר לך פלוני כולי עלמא סברי והכא בהא פליגי. *Reſpondet tibi N. omnes aſſerere rem hoc vel illo pacto ſe habere, verum de hoc illos diſputare.*

Quoties quæſtio præceſſit: an eadem diſſenſus Doctorum de quadam materia diſputantium ſit origo, quæ aliis de alia materia diſſerentibus diſceptandi anſam præbuit? reſpondetur minime! Etenim omnes, id eſt ambo in eo conveniunt aliam eſſe horum diſſenſus originem, tumque per כולי עלמא ſive *omnes*, duo alii tantum intelliguntur Doctores. Aliquando formula hæc ita concipitur ואיבעית אימא דכולי עלמא סברי והכא בהא קא מיפלגי. Vid. סוכה VI 2.

Ita R. Joſi & Rabbi diſputant, an Naziræo comam alere integrum ſit? hinc quidam exiſtimavit eandem eſſe horum diſſenſus originem quæ eſt Rabh Matnæ, & Padaidis, nempe an Naziræus 29. dies voto obſtrictus ſit? & reſpondetur minime! nam omnes i. e. R. Joſi & Rabbi eandem amplectuntur ſententiam, videlicet

cet Naziræum 30. dies Deo eſſe ſacrum, verum eorum diſſenſus oritur a voce עד an phraſis, *Num.* VI. 5. עד מלאת הימים. *Uſque dum compleantur dies illi*, Naziræatus finem includat? &c. Conf. נזיר VI. 2.

אמר פלוני חלוק היה פלוני אף ברישא.

Regerit N. N. in priori caſu in Miſchnæ initio allato quoque diſputare.

Cum duo caſus ejusdem cæremoniæ proponuntur, & Doctor Gemaricus controverſiam de poſteriori duntaxat movet; cum prior cujus in antecedentibus Miſchnæ verbis mentio facta tamen æque ambiguus ſit, & ideo objectio formatur, hæc adhibetur reſponſio. *Regerit N. N. in priori caſu &c.*

Reperiuntur hujusmodi caſus in Codice נזיר XI. I. ubi traditur ſi quidam Naziræatum ſuſcipit, hac conditione ut vinum bibere & ad mortuum accedere ſibi integrum ſit, eum Naziræum eſſe & ei illicitum eſſe vinum bibere, & ad mortuum accedere. Poſterior vero caſus eſt, quod ſi quis dixerit: bene novi, cum quis votum nuncupaverit ſe fore Naziræum, illi quibusdam rebus eſſe abſtinendum: verum neſcio, an illi vinum aut alium potum inebriantem bibere licitum ſit. De hujusmodi R. Simeon quæſivit an Naziræus

ræus appellari poſſit? Hinc ad quæſtionem cur R. Simeon de priore non quærat R. Joſua filius Levi reſpondisſe fertur, *R. Simeonem iiſdem verbis quoque de priori caſu in Miſchnæ initio allato diſputare* נזיר XI. I.

אמר לך ההוא לדרשא. *Reſpondet tibi N. ſe loco hoc ad aliam traditionem probandam uti.*

Magiſtri præcipue adhibent hanc loquendi formam, cum duo Doctores de conſtitutione quadam diſputantes, ſuam uterque ſententiam ſuo modo probat, alterque interrogatur quid ſibi de probatione adverſarii ſui videatur? cumque reſpondendum illum loco longe aliud demonſtrante uſum esſe, hæc formula occurrit.

Exemplum dicta illuſtrabit, quod in Codice נזיר reperi: ubi quæſtio proponitur, quod ſi quis abſolute absque temporis definitione votum Naziræi ſuſcepisſet, quantum temporis in Naziræatu tranſigere debuerit? Rabh Matna arbitratur 30. dies, hoc nixus argumento, quia Num. VI. legitur, קדש יהיה; יהיה vero numerum trigeſimum complectitur; verum Padaides 29. tantum dies Deo esſe ſanctum Naziræum inde asſeruit, quod vicies novies Naziræi in Sacris Literis mentio occurrat; Unde Rabh Matnam rogarunt; numne

ſatis

ſatis firmum ſibi hujus videretur argumentum? Minime Rabh Matna, inquit, quoniam non ideo vicies novies Naziræi in Scriptura fit mentio, ut inde hi 29. Naziræatus dies concludantur, *ſed hoc aliud quid probare &c.* Vid. נזיר v. 1.

אמר לך פלוני איידי ד׳ משום הכי נמ׳.

Reſpondit tibi N. Miſchnæ phraſin per accidens duntaxat adferri.

Eſt hic loquendi modus in Gemara frequens, cum de conſtitutione quadam à duobus Doctoribus allata diſceptatur; alterque Miſchnæ loco ſuam ſententiam evidenter ſatis demonſtrat. Alter ideoque rogatus, qua igitur ratione hunc locum, tum ſuæ ſententiæ contrarium declinare poſſit? reſpondere ſæpius ſolet hac formula: *Miſchnæ phraſin* non eo fine quo adverſarius vult, ſed *per accidens duntaxat* & aliud quid probantem, *adductam eſſe.*

In *Gem.* נזיר docetur Naziræum 30. dies voto eſſe obſtrictum; porro dicitur hanc conſtitutionem ſecundum Rabh Matnæ ſententiam eſſe, ſed quænam eſt ſecundum Padaidem hujus Miſchnæ explicatio? ac reſpondetur: *Padaidem* Naziræatum 29. dierum ſtatuentem *ita eam exponere:* In Miſchna equidem mentionem fieri 30. dierum, verum non eo fine, ut inde Naziræatus

ræatus evincatur, *ſed hunc numerum trigeſimum per accidens duntaxat adduci*, Naziræum ſcilicet trigeſima die voti ſuſcepti, comam radere potuiſſe. Vid. נזיר v. 2.

Aliquando formula hæc ita occurrit:

אידי דתנא רישא תנא נמי סיפא. *Cum Doctor Miſchnicus* (Miſchnæ) *initium per accidens adducat, ejus finem eodem modo proponere debuiſſet.* Vid. חולין LV. 1.

אמר פ׳ במחלוקת שנוי׳ ופלוני היא. *Reſpondit N. diſputando hæc eſſe tradita, verum deciſionem eſſe ſecundum N.*

Propriam vim hujus formulæ ex infra poſita auctoritate diſcimus. In Cod. נזיר IX. 2. docetur, quod ſi quis votum nuncupaverit, vovendo ſe munus hordeaceum oblaturum eſſe, votum tritico ſolvere licuiſſe, addita hac ratione quia hordeum offerre nefas: quum vero hordeum ſit frumenti ſpecies, quemadmodum triticum, tritico etiam exſolvi potuiſſe quia itidem frumenti ſpecies. Poſtremo quæritur ecquem hæc deciſio habeat auctorem? ad quod *Chiskia reſpondiſſe fertur, hoc diſputando eſſe traditum, & Schammæanorum redolere ſententiam.*

אמר פלוני. *Dicit N.*

Formula hac abſolute occurrente, prior diſputatio non infringitur ſed potius ſtabili-

bilitur, aut aliquid explicationis cauſa additur. Cum vero invertuntur verba פלוני אומר *N. dicit*: tum deciſio non approbatur verum aliquid excipitur. Cum variis jungitur formulis, videlicet:

אמר ר׳ פלוני אמר ר׳ פלוני. *Rabbi N. dixit Rabbi N. hoc reſpondiſſe.*

Occurrit hic loquendi modus, cum Doctor aliquis traditionem nomine & verbis ſui Præceptoris refert, a quo eam accepit.

Ita Rabh Jehuda dixit nomine Rabh ſe a Magiſtro ſuo nempe Rabh accepiſſe decem res prima creationis die a Deo eſſe factas, Cœlum ſcilicet, Terram, rudem illam indigeſtamque molem, Lucem, Tenebras, Ventum, Aquam, ſpatiumque diei & noctis, conf. חגיגה XI. I. מועד קטון XXIX. I. חולין IX. I. תמיד LXIII. I.

אמר ר פלוני בשם ר פלוני. *Dicit R. N. nomine Rabbi N.*

Modus loquendi Gemaricis uſitatus quum quispiam traditionem refert, quam ipſe quidem non audivit ſed ab alio, qui hoc a Præceptore ſuo accepit, didicit; ubi vero ponitur אמר ר׳ פלוני אמר ר׳ פלוני id a Præceptore ſuo didicit.

Ita in Codice תמיד LXV. 2. quæritur, quam-

quamobrem menſæ, in quibus victimarum inteſtina in templo purgabantur, e marmore duntaxat, non vero auro aut argento fuerint fabricatæ, ad quod *Rabb. Chanina nomine Rabbi Aſſe & R. Aſſe R. Samuelis* vice reſponſum dediſſe fertur, quia auro aut argento inteſtina efferbuiſſent, vid. יבמות LXVI. 2.

אמר פלוני ואיתימא פלוני. *Dicit N. & ſi diceres N. hoc perhibuiſſe.* Vid. יבמות LXXI. 2.

Quandoque formula hæc ita occurrit.

אמר ר' פלוני משום ר' פ'. Vid. בבא מציעא LVIII. 2. סוכה fol. VIII. col. I. יבמות LXXI. 2.

אמר פלוני הי׳א. *Reſpondit N. N. hujus deciſionis eſſe auctorem.*

Cum in Miſchna deciſio quædam traditur hac quidem formula תנו רבנן *tradunt Rabbini*, nullius vero Doctoris nomen appoſitum, tum quando quæritur a quonam hæc deciſio proficiſcatur? hac loquendi forma deſignant in ſpecie illius auctorem: *Reſpondit N. N. hujus deciſionis eſſe Auctorem.*

Ita traditio quædam habetur, quod ſi fœmina quædam Deo devota ſe polluerit, tum a marito naziræatus voto ſolutam, ut illud de novo ſuſcipiendum non eſſet hoſtiam

ſtiam piacularem non vero holocauſtum offerre debuiſſe; cumque hæc traditio nullius Auctoris nomen præ ſe ferret, interrogatur, quisnam ſit hujus traditionis ſeu Miſchnæ auctor? Cui quæſtioni formula hac obviam itum: *Rabh Chiſda reſpondit R. Iſmaëli hanc traditionem debere originem:* conf. חגיגה xix. 1. חולין xxxi. 1. שבועות iv. 1.

Nonnunquam formula hæc ita in Gemara occurrit.

אמר מר הוי אומר ואימא. *Perhibet N. Dominum* κατ᾽ ἐξοχὴν ita vocatum *hæc dixiſſe, verum ſi dicerem? &c.*

Cum deciſio cujusdam ritus reperitur, & ex aliquo Doctore quæritur, an ea non alio modo exponi poſſit? hic adhibetur loquendi modus.

Ita in *Gem.* נזיר docetur, verba עד מלאת הימים *uſque dum compleantur dies illi* Num. vi. 5. finem Naziræatus ſignificare, eumque trigeſimum eſſe voti diem. Porro deciſio hæc repetitur: *utique* מר *Dominus dixit* verba *Numer.* c. l. עד מלארת heic trigeſimum denotare naziræatus diem, *verum ſi dicerem* ea hebdomadis cujusvis, naziræatus, aut etiam anni ſignificare finem? conf. נזיר vi. 1.

Aliquando abſolute dicitur אמר מר *dixit*

 xit

xit Dominus, vid. סוכה fol. III. col. 2. בבא מציעא XLIII. I. כריתות XCI. I, XCIII. I. 2.

אמר רחמנא. *Scriptura dicit.*

Frequenter Doctores Gemarici hoc loquendi modo utuntur, docentes ſe conſtitutionem aliquam e Scriptura probare.

Ita in *Gem.* זבחים fol. IV. I. e Rabh ſententia ſacrificium piaculare (ex. gr. puerperæ) legitimum pronuntiatur, quamvis alterius ſacrificii piacularis nomine immolatum fuerit: quod Rabh inde probat quia *Scriptura dicit Levit.* XII. 6. ובמלאת ימי טהרה תביא בן יונה או תר לחטאת. *Exactis diebus purgationis* (puerperæ) *afferet pullum columbæ aut turturem in ſacrificium piaculare.* Si igitur modo nomine hujus ſacrificii offerretur, non temeratum cenſebatur. Congruunt cum hac formula.

אמר קרא. *Dicit Scriptura.* Vid. בבא מציעא XLVII. I. & מעילה XLV. I.

אמר תורה. conf. מעילה XLV. I.

אמרת ומה שאין (הך) לא כל שכן אינו דין שיהא תלמוד לומר. *Dicis hujusmodi rem non hanc habere ſignificationem, quanto magis igitur æquum foret, ut res quæ ita ſe non habet etiam non hanc ferret ſignificationem,*

ideo

ideo traditio eſt. Vid. נזיר XVII. 2. & XVIII. 1. סנהדרין XXXV. 2. XXXVI. 1.

אמר לך פלוני קא כוותיך דאמר. *Reſpondit tibi N. ſe eandem tecum tueri ſententiam, dicit enim &c.* Vid. נזיר XVI. 1.

אמר פלוני אפילו תימא פ׳ היא. *N. inquit, quamvis perhibeatur N. hoc dicere*, vid. תענית IV. 2. כריתות XCI. 1.

אמר פלוני הא מני פלוני היא. *Quærit N., qualis ille ſit Auctor? & reſpondetur N. eſt.* Conf. כריתות XCI. 1. בבא מציעא XLVIII. 2. & LV. 2.

אמורא. *Amoræus, Gemaricus eſt.*

Uſi ſunt hoc verbo Magiſtri, docentes Gemaricum Gemarico opponere non poſſe, niſi deciſione utatur, in Miſchna tradita. Præterea bene notandum, Amoræum ſive Gemaricum nunquam adverſus traditionem, quæ in Miſchna ponitur, propria auctoritate diſputare poſſe: verum Rabh & Rabbi Chiam quamvis Gemarici ſint, pro Doctoribus Miſchnicis haberi; quamobrem Doctori Miſchnico etiam opponere poſſunt. Ideo ſæpiſſime in Gemara hæc reſponſio reperitur: רב תנא הוא ופליג *Rabh Doctor Miſchnicus eſt, hinc* Doctoribus Miſchnicis *opponere poteſt.*

Ita in חולין XXXIV. 2 traditur: R. Aſ-

ſen auctorem eſſe res profanas, aliquando eodem impuritatis gradu inquinari poſſe, quo res ſacræ polluuntur: Porro Rabh Zera R. Aſſi dixiſſe fertur: Quosdam aliam conſtitutionem huic deciſioni contrariam in medium protuliſſe; ſed reſpondetur: Auctorem hujus deciſionis *Amoraum* ſive *Gemaricum eſſe*, cui nefas Miſchnæ quicquam opponere.

אם אינו ענין תניהו ענין. *Si hoc non probat, aliud quid illuſtrare certum eſt.*

Præprimis obſervandum hanc formulam apud Talmudicos inveniri; quando aliquod Scripturæ dictum affertur, cæremoniam de qua ſermo eſt non accurate probans; quippe quæ ex alio jam demonſtrata ſit loco; quum igitur quæritur, quamobrem locus ille ſit citatus? reſpondetur: *Si hunc non probat ritum, ergo alium &c.*

Modus hic loquendi occurrit in Codice נזיר xviii. 2. ubi traditio habetur; quod ſi Naziræus Nazirææatus tempore pollutus fuerit, dierum Nazirææatu conſumptarum non haberi rationem, verum ab integro votum ſuſcipiendum, comam radendam, totumque corpus luſtrandum eſſe, ſecundum legem a Deo *Num.* vi. 11. latam. יקדש את ראשו ביום ההוא. *Sic ſanctificabit* (Sacerdos) *caput illius* (Naziræi) eo die.

Inde

Inde alii docent, naziræatus dies ab octavo die fuiſſe numerandos. Verum Rabh Joſe filius R. Judæ perhibet: locum allatum hoc non probare, quia clare alias in ſacris Literis octavus indicatur dies, unde Naziræatus numerandus eſſet. Additur denique: *Cum igitur* verba ביום ההוא *hanc non probent ſententiam, aliud quid eis indicari certum eſſe*, nempe diem quo Naziræus capillos raſerit. Conf. סנהדרין XV. I. LIV. 2. חולין CXVIII. I. בכורות XXXII. I. נזיר LIV. I. בבא מציעא LXI. I. מעילה XLVI. I. חולין LXXIV. I. מכות XV. I. זבחים VIII. I.

אם כן נכתוב נימא קרא. *Si ita eſſet, alia Scriptura uſa fuiſſet phraſi.*

Formula hæc in Talmude occurrit, quum e dicti cujusdam verbis, probationis cauſa allatis aliquid deducitur, quod illis verbis non continetur. Tum enim ad quæſtionem, an hoc non inde elici poſſit, reſpondere ſolebant: *Si ita eſſet, Scriptura alia uſa fuiſſet phraſi*: hac vero dictione occurrente alium verba ſenſum fundere. Cum hic loquendi modus in objectione occurrit, אם כן omittitur, vid. קדושין IV. I.

Hoc modo R. Iſaac Abdimides loco

 Levit.

Levit. VII. 16. ביום הקריבו את זבחו probare ſatagit, ſacrificiorum ſanguinem poſt occaſum ſolis aſperſioni inidoneum eſſe: hoc præprimis fretus argumento quia eodem quo effuſus die ſpargendus eſſet. Deinde quæritur: quo pacto hoc inde demonſtrari poſſit? phraſin enim hujus Scripturæ loci duntaxat probare: carnem hoſtiarum a Sacerdotibus eadem qua mactata die comedendam eſſe. Sed reſpondetur: *Si ita eſſet, alia Scriptor Sacer uſus fuiſſet phraſi*, nimirum ביום זבחו יאכל quia vero vox הקריבו addita, priorem optime ſtabiliri poſſe ſententiam, conf. זבחים LVI. 2. IV. 1. סנהדרין XV. 2. XVI. 1. בבא קמא LXXX. 2. בבא מציעא XLVII. 2. בבא בתרא LXVIII. 2. חולין CXLI. 1. יבמות LXVIII. 2.

Aliquando formula hæc ita ponitur.

אם כן לימא קרא. Vid. סוכה fol. 11. col. 2.

Quandoque formulæ hujus vices gerit.

אם כן לשתוק קרא מיניה. *Si ita eſſet, Scriptor Sacer hoc ſilentio prætеriiſſet.* Vid. יבמות LV. 1.

אם תמצי לומר. *Si dicas.*

Modus hic loquendi occurrit, cum opponens quiſpiam argumentum objicit, cujus

cujus occaſione aliam difficultatem movere ſatagit; tum priori miſſo argumento hæc adhibetur formula: *Si dicas.*

Nonnunquam etiam formula hæc uſurpatur, quoties Doctor Talmudicus quæſtionem aliquam ſive e propria ſive ex alterius ſententia proponit.

Ita in Codice ערכין xx. 1. dubium movetur, quod ſi quis pretium quo ipſe æſtimatus eſt, bis voverit, hiſce quidem verbis דמי עלי *pretium ſit ſuper me:* Utrum bis ſit cenſendus, pretiumque illud bis pendendum, aut ſemel duntaxat? Et reſpondetur: *Si dicas:* quia dum bis hæc verba repetiit, idcirco ei pretium duplex eſſe ſolvendum: hoc aliam parere difficultatem, nam ſi dixiſſet שני דמי עלי *duplex pretium ſit ſuper me:* quid tum eſſet ſententiæ? Conf. חולין xlv. 1. & xlvi. 1. ערכין xix. 2.

אנן הכי קאמרינן. *Nos ita dicimus.*

Hac formula uberius ſententia aliqua explicatur, cum opponens ex ignorantia, ſententiam Doctoris Miſchnici aut Gemarici minus recte percipiens, dubium aliquod movit; tunc reſpondetur: *Nos ita dicimus:* hanc non vero aliam, ut opponens putat eſſe Doctoris opinionem.

Ita in Codice זבחים ix. 1. fertur op-

ponens quiſpiam autumaſſe, hanc deciſionem proferri: cum agnus paſchalis ſine ſimilagine paretur; cur ſi ejus reliquiæ poſtridie paſchatos mactarentur, ſimilago adhibenda? cui conſtitutioni argumentum aliquod objecit. Verum huic a Doctoribus Talmudicis reſponſum fuit: *nos ita dicimus:* cum ſacrificii euchariſtici reliquiæ absque pane offerri queant, quamobrem cæterarum victimarum reliquiis, quæ hoſtiæ euchariſticæ inſtar offeruntur, ſimilaginem addere neceſſe ſit?

אנן איפכא מתנינן לה. *Nos hoc inverſo docemus modo.*

Ex Gemara didici, hanc loquendi formam etiam uſurpari, cum duo Amoræi Doctores Gemarici non in re, ſed verbis duntaxat diſſentiant; Cum alter alterius (quo minus ſententiæ accedat) verba corrigit dicere adſolet. *Nos hoc contrario docemus modo.*

In Tract. בכורות v. 1. R. Jochananis deciſio habetur: primitiva, non ſolum in deſerto fuiſſe conſecrata, ſed etiamſi quis illa a Levitis redemiſſet, ſacra tamen manſiſſe. Riſch Lakiſch vero auctor eſt, ea quidem ante, verum redemptione facta non amplius ſacra fuiſſe. Deinde Rabh Mordachai, Rabh Aſſi oppoſuit vos ita,

Nos

Nos vero inverſo hoc tradimus modo, ſcilicet primitiva in deſerto non ſacra fuiſſe. Cui Rabh Jochanan reſpondit, ſententiam ſuam prius allatam hoc tantum dicere: haud opus fuiſſe in deſerto primitiva Deo conſecrare, atque ita memoratos Doctores in verbis duntaxat differre: Conf. בבא מציעא XLVII. I.

אנא נמי סמכינא. *Ego quoque hoc nitor fundamento.*

Formula hac utitur Doctor Talmudicus, contra alium diſputans, conſtitutionemque afferens, adverſario contrariam; qua dicit, etiam ſe præter alias decíſiones motum, ut hanc quam defendit, arripuerit ſententiam: *ego quoque*, inquiens, *hoc nitor fundamento.* Ita in Codice נזיר VI. I. Rabh Matna & Padaides acerrime diſputant, illo Nazi-ræo 30. dies, hoc vero 29. tribuente. Hic ad deciſionem provocat qua dicitur: ſi quis duplicis Naziræatus feciſſet votum, nona & quinquageſima die potuiſſe radi, voto ſuo ideoque per conſequens ſolvi, quia trigeſima dies tam finem primi quam initium ſecundi voti attingere: id & Padaidis ſententiæ adverſari, & Rabh Matnæ corroborare, Doctor quidam Talmudicus putavit: Sed Padaides: *ego quoque*, inquit *hoc nitor fundamento*, nam ſi trigeſima

 die

die cæſariem totondit, voto jam non amplius obligatur, ideoque Naziræatus communis 29. duntaxat eſt dierum.

אסמכתא. *Fulcimentum, teſtimonium veriſimile:* quod non plene probat.

In Tract. מעילה XLV. 2. traditur: vinum libaminis, ubi illegitimum factum, in loco ſacro igne fuiſſe abſumendum; eodem plane modo quo in loco Sancto fuiſſe effundendum. Id quod Rabbina adſtrui conatur voce קודש, qua Scriptor Sacer uſus, præcipiendo reliquias igne eſſe abſumendas. Sunt vero quidam hanc, inquientes, ſententiam Rabbinorum duntaxat ſapere placitum; unde regeritur: Rabbinam hanc opinionem Scripturæ dicto fulcire; denique excipitur *teſtimonium hoc tantum eſſe veriſimile.* Vid. מעילה XLIX. 2.

אף אנן נמי תנינא. *Hoc quoque ita dicimus.*

Magiſtri Hebræi hoc loquendi genere ſunt uſi: cum ſignificare vellent, deciſionem citatam aliquo in loco non argumentis probari; quia alio in Gemara loco de eo fuſius jam diſputatum fuit; ſed eam illuſtrationis cauſa adduci, quia novam dicendi formam ſententiæ adfert.

In Cod. זבחים XIII. 2. deciſio proponitur:

nitur : intentionem Sacerdotis ſacrificium illegitimum quidem non tamen abominabile reddere poſſe , & additur hac de re alio in loco jam actum eſſe , hac adhibita formula : *Hoc quoque ita didicimus* ; hanc ob cauſam in laudato loco non accurate probari. Conf. חולין IX. I. סנהדרין XLI. 2. בבא מציעא LIV. I. כריתות XCIV. I. ערכין XXVI. 2. יומא LIV. I. יבמות LVII. 2. LXXXIII. 2. שבת LXXVI. 2.

אף אני אביא. *Hoc quoque includam.*

Cum de rebus diverſis , aliqua ſaltem proprietate & ſimilitudine inter ſe convenientibus, in Miſchna ſermo eſt ; & de alterutro aliquid prædicatur , illi alterius etiam , quia ei ſimilis , deciſio includitur.

Ita holocauſtum & ſacrificium pro delicto, quamvis in plurimis differant miniſterii partibus : in eo tamen conveniunt, quod ambo ſint ſancta ſanctorum. Hinc quia holocauſtum , non ſub ſuo nomine mactatum offerri quidem poteſt , quamvis votum tamen non expleat;ita idem de ſacrificio pro delicto judicium ferendum cenſetur, hac formula: *Hoc quoque includam*; quod non ſuo nomine mactatum eodem modo offerre quidem liceat , ſed ad votum complendum

dum ſit inidoneum. Conf. זבחים v. 2. xii. 2.

אמר פלוני אפילו חיכא פלוני היא. Vid. אפילו וכו׳. Conf. ראש השנה x. 1.

אפתח אנא פתחא לנפשי. (Reſponſionis januam ipſe aperiam.) *Ipſe mihi reſpondebò.*

Cum argumentum objicitur, quod a Doctore Gemarico, cui objectum ſolvi nequit, tum opponens ipſe reſponſionem dando; *ipſe*, inquit, *mihi reſpondebo.*

Ita Riſch Lakiſch, dubium movit; ſi ſacrificia non ſub ſuo nomine mactata, expiationem haud impetrent, cur igitur offerantur? Id cum ab alio non ſolveretur, *ipſe ſibi hanc reſponſionem dediſſe fertur:* hujusmodi victimas non expiationis gratia, ſed ſalutarium victimarum inſtar offerri. Vid. זבחים v. 1.

אפשר איתא להא דר׳ פלוני ולא תנינא לה. *Potuit ne R. N. aliquid adſtruere cujus ne veſtigium quidem in Miſchna reperitur?*

Quando Doctor quidam Gemaricus refert, Doctorem alium aliquam adduxiſſe ſententiam, cujus neque vola, neque veſtigium, in Gemara extat: non tamen plane rejicienda videtur, hicce adhibetur

tur loquendi modus.

Ita in Codice זבחים LVIII. x. R. Jochanan perhibet: R. Joſen auctorem eſſe totum holocauſtorum altare, verſus ſeptentrionalem plagam, fuiſſe exſtructum; hinc quæritur: quo jure R. Jochanan hoc aſſerere poſſit? *potuit ne R. Jochanan aliquid adſtruere cujus ne veſtigium quidem in Miſchna reperitur?* Et plerumque ſequitur: deinde majori niſu inveſtigarunt, & invenerunt.

אשכחן (זה), (וזה) מנלן. *Invenimus hoc, ſed reliqua unde probantur?*

Crebro Talmudici hunc loquendi modum uſurpant, diſputantes de variis ritibus, quorum cum unus tantum probatus ſit, de cæteris eadem conſtitutione gaudentibus, quærunt: *hunc invenimus, ſed reliqui unde probantur.*

Ita Hebræorum ſapientes, e Sacris Litteris demonſtrant, quatuor ſacrificandi partes, mactationem nempe, ſanguinis exceptionem, adductionem & aſperſionem, ſub ſuo fieri debere nomine: idcirco Lev. III. I. verbis ואם זבח שלמים probant mactationem ſuo fieri debere nomine. Quo probato addunt: *Conſtat igitur de mactatione, verum reliqua miniſteria ſub ſuo nomine fieri debere, unde*

de probatur? vid. זבחים IV. I. מגלה XIX. I. סנהדרין XXVIII. I יבמות LXVIII. 2. LXIX. I. ערובין II. I. שבת II. 2.

אתא קרא אפקיה מקל וחומר. Concordat hæc formula cum אלמא אתא קרא quam vide ſupra expoſitam, conf. זבחים III. 2.

אתיא זה מזה. Convenit hæc formula, cum דנין זה מזה Vid. יומא fol. LII. col. 2. ראש השנה fol. XI. col. I. & 2.

ב.

בא זה ולמד על זה. *Locus hic adducitur alterius loci illuſtrandi cauſa.*

Formula hæc reſponſionis loco occurrit, quando quæritur cur Scriptor Sacer binis utatur locis, ritum eundem ſancientibus; cum alteruter ſufficeret.

Ita in Codice זבחים LXXXII. 2 indicatur, *Lev.* XXII. c. I. præcipi inquilino apud Sacerdotem degenti, primitias comedere licuiſſe; in aliis vero ejusdem commatis verbis doceri, inquilino maſculo qui apud Sacerdotem eſt, primitiis veſci potuiſſe. Hinc quæritur cur poſterior adducatur locus, cum prior abunde monſtret maſculum inquilinum Sacerdotis domeſticum primitiis veſci poſſe? & reſpondetur:

poſte-

poſterius dictum prius tantum illuſtrare.

באנו למחלוקת פלוני ופלוני. *Pervenimus ad controverſiam N. & N.*

Doctores Talmudici cum materia aliqua finita aliam tractandam exordiuntur: hac plerumque formula utuntur, ſimul indicantes ſe controverſiam hujus & alterius Magiſtri explicaturos eſſe. Vid. שבת VII. 2.

בהי לא לכתוב רחמנא. *Quem caſum* (ritum) *Scriptura S. non notaret?*

Occurrit hæc formula, cum Scriptura S. de cæremoniis agit, affinitatem quandam peculiarem inter ſe habentibus, unicuique deciſionem propriam addens; tum rogant quamobrem cuilibet ritui deciſio ſit appoſita? cum una demonſtrata, per legitimam conſequentiam, quia ſecum conveniunt, cæteræ ceremoniæ inde facile demonſtrari potuiſſent; ac reſpondetur: hoc fieri haud poſſe etenim: *Quem caſum* (ritum) *Scriptura S. non notaret?*

Ita in Sacris literis ſingulatim agitur de ſacrificiis piacularibus Naziræi & Leproſi, ob adipis eſum oblatis, ea ſub ſuo mactanda eſſe nomine. Unde quæritur cur ſingillatim de hiſce diſputetur victimis, etenim ſi de ſacrificio piaculari Naziræi ob adipis

adipis eſum id conſtet, de ſacrificio piaculari leproſi, quia ob ſimilem cauſam oblatum, facile idem ferri poſſe judicium, id quoque ſub ſuo mactandum eſſe nomine. Sed reſpondetur: *Quem igitur caſum (ritum) Scriptura non notaret?* ſi enim de poſteriore expreſſe non dixiſſet, diceres: memorata ſacrificia, quia in quibusdam a ſe differunt, ideo quoque ratione oblationis non ſecum convenire, vid. זבחים VIII. I. בכורות V. 2.

בו ביום. *Hoc illo die contigit.*

Illo nempe die quo R. Gamaliel ſe magiſtratu abdicavit, & R. Eliezer Azarides, Princeps creatus eſt. Vid. ברכות XXVIII. I. שבת XVI. 2.

בטלה דעתו אצל כל אדם. *Sententia ejus omnibus nauſeam creat.*

Utuntur hac formula Gemarici, indicantes ſententiam aliquam omni carere probabilitate, vid כריתות XCIII 2.

בלשון יחיד אני שונה. *Hoc in ſingulari doceo.*

Frequenter DoctorGemaricus hac formula ſignificat, ſe ſententiam quam defendit, non omnium, ſed unius duntaxat Magiſtri auctoritate ſtabilire.

Ita in Cod. חולין CXXII. 2. Riſch Lakiſch dicitur, e R. Jochanan quæſiviſſe: an

an pellis capitis vituli ſubrumi, & quidem mortui polluere poſſit? Negavit R. Jochanan, unde Riſch Lakiſch contrarium probare vult Magiſtrorum decreto, uno ore comprobantium, eandem eſſe cuticulæ hujus rationem atque carnis vituli ſubrumi extincti, quæ omnium ſuffragio inquinare poſſit. Ad hanc quæſtionem reſpondet Jochanan: neque ex omnibus id probo, ſed, *hoc in ſingulari didici*, ſcilicet ſecundum ſententiam Eleazaris filii Judæ hoc ſe ita habere.

במאי קא מיפלגי. *Quare diſcrepant?* ſive *quodnam eſt illorum diſſenſus fundamentum?*

Formula hac in diſſenſus alicujus cauſam inquiritur.

In Tract. תענית XXVII. I. R. Juda Samuelis nomine Sacerdotes, inquit, Levitas & Iſraëlitas, ſacrificium aliquod illegitimum poſſe reddere, quod ſi illis abſentibus ſacrificium juge offeratur. Verum in traditione exotica docetur, R. Simeonem filium Eliezeris auctorem eſſe, victimam inſtrumentis muſicis abſentibus, ſacrificando illegitimam fieri: unde quæritur: *quodnam ſit fundamentum, quod hi in diverſas abeant ſententias?* & reſpondetur: præcipuam cantus ſacri partem ore fieri, hinc ut ut inſtru-

ſtrumenta muſica non præſto adſint, ſed Levitæ duntaxat, ſacrificia rite offerri poſſe; R. Simeonem vero aſſerere: præcipuum concentum inſtrumentis muſicis fieri, conf: בבא קמא LXXXV. 1. בבא מציעא XXXVIII. 2. סנהדרין IV. 1.

במאי עסקינן. Vid. הכא במאי עסקינן.

במה דברים אמורים. *Qua de re hæc verba dicuntur?*

Hac formula ſpecialius in ritum conſtitutione probatum inquiritur, quæ generalis erat propoſita.

Ita in תענית x. 2. dicitur; non cuivis licere eas ſibi ſumere cæremonias, quas Doctores ſibi vindicant. Unde quæritur: *de quibus cæremoniis hic ſermo ſit?* & reſpondetur eas intelligi cæremonias, quæ Doctoribus honori cedunt: v. c. ne veſtibus Doctoribus propriis incedant: verum aliis in ritibus, veluti luctus, jejunii &c. cæteros omnes Doctoribus æquiparari poſſe, vid. זבחים XI. 1. שבת XXXVIII. 1.

במה הכתוב מדבר. *Quo de caſu* (heic) *Scriptura loquitur?*

Ita in מכות x. 2. quæritur: *quo de caſu Scriptura loquatur.* 1 Sam. XXIV. 14. מרשעים יצא רשע. *Ab improbis prodeat improbitas?* & reſpondetur: hoc de duobus intelligendum

dum eſſe hominibus, quorum alter aperta vi ex proæreſi, alter vero invitus alium interfeciſſet; & id quidem nemine præſente, ita ut judices hos ſupplicio afficere non potuerint: verum Providentiam Divinam cædem patratam ultam eſſe; ita, ut prior a poſteriori ſcalam aſcendente & præceps acto oppreſſus, ſit enecatus. Pœnam itaque hunc dediſſe merito dignam; ſed neque poſteriorem, factum impune tuliſſe, cum nimirum ad aſyla ſe recipere cogeretur.

בעינן למצוה. *Diſceptamus de hoc ritu, quia præceptus eſt.*

Cum Doctores Talmudici de aliquo ritu non abſolute neceſſario, in Scriptura S. tamen imperato diſputant, & objicitur ritum illum ſupervacaneum eſſe, quia etiam eo non obſervato, nihil inde verendum ſit incommodi; tum reſpondetur: *Diſceptamus de hoc ritu, quia præceptus*, eoque obſervato, res omnium optime peragitur.

Ita v. c. Lex quædam lata eſt de effundendis ad altaris baſin ſparſi ſanguinis reliquiis; quod etiamſi neglectum fuiſſet, offerens tamen expiationem impetraſſe cenſebatur. *De hoc vero ritu diſputari* additur; *quia præceptus*, atque eo obſervato expiari omnium optime offerens poſſet, vid. זבחים LII. I. & 2. VII. 2. סנהדרין IV. I.

בחירתא. *Liber eximius, ſpecioſus.*

Verbum hoc recte intellecturus, obſervet: Doctores Talmudicos Tractatum Talmudicum עדיות *de teſtimoniis coram judicio perhibendis* agentem, ita vocare, quia omne teſtimonium inde depromptum, indubitatum eſt. Hinc duobus Doctoribus Gemaricis, de aliqua Miſchna diſceptantibus, ille qui ſententiam ſuam teſtimonio, e Codice עדיות petito probare poteſt, altero diſcedit ſuperior.

Ita in Cod. בכורות XXVI. I. Rabh Juda & Rabh Joſe de Miſchna diſputant, in qua quæritur: an lana primitivorum vitio aliquo laborantium, & ex eo vitio tandem mortuorum utendum ſit? Rabh Juda verba hæc, inquit, primitiva ſpectare, vitio aliquo infecta ac jugulata; ſin vero ex eo vitio hæc animantia fuiſſent extincta, omnium calculo lana hac uti nefas haberi. Denique R. Nachman R. Joſi, contrariam ſententiam amplectenti regerit, R. Judæ opinionem omnium eſſe optimam, e deciſione eximia, *Codicis ſpecioſi* עדיות comprobatam.

בשלמא לדידי וכו׳ אלא לדידך אי

בשלמא. *In pace eſt* (admitto) *ad me quod attinet,* illam ſententiam: *verum quomodo ſecundum tuam*

tuam ſententiam in pace eſt? (tibi ipſi contradicis).

Hæc ad objectionem eſt reſponſio, cum opponens aliquid a reſpondente allatum admittit quidem, ſed id illi tamen contrariari asſerit.

Ita in Tract. מועד קטן xx. 2. traditur: quod ſi quis Sabbato nuntium accepisſet, conſanguineum diem ſuum obiisſe, ac illo Sabbato finito, finitum quoque fuisſe tempus lugendi, eum, non niſi unum diem luctui impendere debuisſe. R. Manne etiam autumat veſtimenta non fuisſe diſcindenda; R. Chanina contra affirmat, R Mannæ contradicturus. Cui R. Manne reſpondet: *ad me quod attinet in pace eſt, admitto illam ſententiam, ſed tibi ipſi contradicis:* cum enim te confitente, non ſeptem dies luctui vehementiſſimo impendantur, quomodo igitur lugenti ſeptimo die veſtis eſtſcindenda? vid. כריתות LXXXVIII. 2. שבת XII. I.

בשלמא למאן דאמר אלא למ"ד מאי. *Concedi equidem poteſt ſecundum ſententiam ita dicentis; verum quid ſecundum eum dicendum, qui aliter ſtatuit?* Vid. חגיגה XV. 2. סוכה *fol.* II. & III. *col.* 2. שבועו' XIV. I.

Aliquando formula hæc occurrit:

בשלמא האיך אלא האי. *Ad hoc quod attinet in pace eſt, verum ad illud* quid dicendum? Vid. ראש השנה *fol.* 11. *col.* 2.

בשלמא זה אוה לא קשיא אלא זה אוה קשיא. *Concedi equidem poteſt rem hanc non eſſe controverſam, ad aliam vero quod attinet, de ea quæſtio manet.*

Modus loquendi vere Talmudicus, qui in objectione ponitur, cum binorum rituum conſtitutio profertur, quæ Miſchnæ adverſari videtur: tum enim Amoræi conſtitutionem hanc ex parte admittentes, maxima vero ex parte impugnantes, formula hac uti ſolent.

Ita in חגיגה *fol.* XVIII. *c.* 2. traditur: illotis manibus licere, obſonia profana aut decimas manducare; & objicitur conſtitutionem hanc Miſchnæ adverſari, quia nefas habetur cibis profanis aut decimis illotis manibus veſci. Denique additur: *Concedi equidem poteſt de decimis non eſſe controverſiam*; quoniam alia eſt R. Meieri, alia vero Rabbinorum in antecedentibus memoratorum conſtitutio, qui quoniam ſunt Doctores Miſchnici, idcirco ſibi invicem opponi non poſſunt; *verum ad profana obſonia quod attinet, illorum conſtitutio admodum controverſa eſt.*

ג.

גברא אגברא קא רמית. *Viſne hominem homini opponere?*

Utuntur Doctores Talmudici hoc loquendi modo, indicaturi, auctoritate Miſchnici ſive Gemarici Doctoris contra alium, qui itidem Miſchnicus ſive Gemaricus eſt pugnari non poſſe: Sed contra Gemaricum requiri in ſpecie Miſchnicum Doctorem, ut oppoſitio valeat.

Ita in Codice תענית IV. 2. R. Juda refert, more receptum fuiſſe, ut ultimo die feſti tabernaculorum pluvia a Deo peteretur; R. Gamaliel vero hoc ſeptimo die menſis Marcheſvan (Octobris) factum fuiſſe contendit. Porro Rabh Aſſe R. Jochananis nomine dixit; conſtitutionem R. Judæ ſententiam ſapere. Denique R. Zera R. Aſſi dubium movit: quo pacto R. Jochanan hoc aſſerere poſſit, cum R. Eliezer conſtitutionem hanc R. Gamalielis ſententiam redolere affirmaverit? Hoc vero R. Zera tulit reſponſum: *Viſne hominem homini opponere?* id eſt R. Eliezeris R. Jochananis ſententiæ, qui ambo ſunt Doctores Miſchnici: conf. תענית IV. 2. חולין LII. 2. סנהדרין VI. 1.

נבי דבר זה נמי הכתיב. *Cum hac de re quoque ſcriptum eſt:* cur hæc conſtitutio non ponitur?

Obſervandus eſt & hic loquendi modus, qui in Gemara frequenter objectionis vicem gerit; cum Gemariſtæ conſtitutionem aliquam Scripturæ phraſi fulciunt, & alia ſimilis conſtitutio e ſimili phraſi deducitur, tum rogare ſolent: cur ejusmodi conſtitutio non ponatur? *cum hac de re quoque ſcriptum &c.*

Ita in נזיר IV. col. 2. traditur; ſi quis diceret ecce Naziræus ero ut Simſon, hæc nulla ſponſio erat, quia Simſon nunquam Naziræatus votum nuncupavit, ſed antequam natus, Deo ſacer fuit. Quicunque igitur Naziræatum in ſe ſuſcipit, ejusmodi ſe comparare debet rebus, quæ Deo voveri poſſunt. Si quis autem diceret: הרי עלי כבכור *ego Naziræatum in me ita ſuſcipio, quaſi animans primogenitum voverem*, ille qui ita dicit voto obſtrictus fuit: quamvis enim primogenita jam ante votum Deo ſacra ſint, Naziræi votum tamen illis comparari poteſt, quia Deuter. XV. c. 19. de primogenitis legitur: הזכר תקדיש ליהוה אלהיך *mas ſanctus erit Jehovæ Deo tuo.* Objicitur: *cum quoque Numer.* VI. 2. *de hujusmodi Naziræatu ſcriptum eſt:* quum vir aut mulier nuncupaverit

rit votum, vovendo votum Naziræi להזיר לה׳ *ſe de integro Naziræum fore Jehovæ*, i. e. Naziræum aliud Naziræatus votum ſuſcepturum: quid igitur cauſæ eſt, cur Naziræatus votum illegitimum ſit, etiamſi quis dixerit Naziræus ero Simſonis inſtar? nam hoc pacto Simſon votum ſuſcipere potuit, quamvis ante nativitatem Deo conſecratus fuerit.

גופא. *Subſtantia* (traditionis).

Dictione hac utuntur Doctores Gemarici, quum traditionem aliquam exoticam ברייתא dictam adducunt, quam alio loco *ὡς ἐν παρόδῳ* tractarunt; jam vero plenius explanaturi, גופא dicunt: *Subſtantia traditionis hæc eſt*; tumque pleniorem illam explicationem auſpicantur. Dum vero Doctores Gemarici referunt traditionem, a Doctore Miſchnico profectam, hanc uſurpant formulam: אמר מר *dicit Dominus.*

Hoc modo traditionem exoticam referunt in Tract. סנהדרין XVIII. 2. ubi diſſeritur: nunquam Regem Synedrio interfuiſſe, ideo ut ſuffragia daret. Præterea neque Regi, neque Sacerdoti Principi, ad annum intercalandum aſſeſſoribus Synedrii, quibus ſolis hoc licitum erat, calculum adjicere licuiſſe: Additur denique, fundamentum rei hic tractari, cujus antea

mentio duntaxat injecta erat: vid. סוכה *fol.* VII. *col.* I. שבת VI. 2. & VII. 2. יבמות LXVIII. I.

גורעין ומוסיפין ודורשין. *Demunt* (quid voci, alteri) *adjungunt, & ita exponunt.*

Vis hujus formulæ noſcitur ex בבא בתרא *fol.* CXI. *col.* 2. ubi docetur. *Num.* XXVII. *c.* II. ונתתם את נחלתו לשארו. *Et dabitis poſſeſſionem ejus propinquo*, voci נחלתו vau eſſe demendum, voci לשארו adjungendum, atque legendum נחלת שארו לו *poſſeſſio proximo eſt tradenda*, vid. בכורות XLIV. 2.

גלוי מלתא בעלמא. *Communis hæc eſt illius rei illuſtrandæ ratio.*

Concordat hæc dicendi forma cum זכר לדבר, vid. בבא מציעא XXII. 2. סנהדרין LXXVI. I. יבמות LXVIII. 2.

גמרא גמיר וסמכוה אקרא. *Traditionem perfectam propoſuit, & (Magiſtri) illam Scripturæ dicto fulciverunt.*

Inprimis obſervandum, formulam hanc adhiberi, cum aliquod Scripturæ dictum non probationis ſed illuſtrationis cauſa adducitur.

Ita in תענית traditio habetur, loco *Ezech.* XLIV. *c.* 9. illuſtrari poſſe; Sacerdotem, cujus fratres ob circumciſionis dolores

lores mortui, & qui ideo non circumcidebatur, in templo ad Sacra facienda fuiſſe ineptum; quia memorato in loco hæc habentur verba: *corde aut carne præputiato, ædem intrare mihique miniſtrare nefas eſto.* Et additur: traditionem hanc ante Ezechielis ævum jam exſtitiſſe: ideoque *traditionem perfectam eſſe, & Scripturæ dicto duntaxat fulciri, illuſtrari.* Vid. תענית XVII. 2. זבחים XVI. 2.

גמר זה מזה. *Simile ex ſimili argumentatur.*

Formula hæc reſponſionis loco occurrit, quoties deciſio cujusdam ritus fulcitur argumento deſumpto, a ritu huic ſimili, ſive etiam a phraſibus amice inter ſe conſpirantibus; hinc ad interrogationem: quo fundamento hæc deciſio nitatur? reſpondetur: *alterum ex altero argumentatur.*

Ita in Cod. חולין LXXXIV. I. quæritur: quo argumento R. Meier fretus adſtruat, ſanguinem avis cui inter mactationem vitii aliquid accidit, operiendum fuiſſe? Ad quod R. Simeon filius Lakiſch reſpondiſſe dicitur: R. Meierum argumentum petere a ſacrificiis extra atrium mactatis, in quorum lege quia eadem reperitur phraſis, nempe שפיכת quæ hic occurrit, ubi de ave vitio aliquo laborante ſermo eſt;

eſt; *ſimile ex ſimili dijudicari*, vid. מנחות xxvii. 1.

גמרא. *Traditio eſt.*

Cum Doctores Gemarici ritum aliquem probare conantur, qui aliis orbatus præſidiis, conſiſtere non poteſt, traditionis auctoritate eum fulciunt, hac formula: *Traditio eſt.*

Ita in Tract. עבודה זרה *fol.* xxv. *col.* 1. traditio habetur, ſolem quemadmodum Joſuæ tempore gradum ſtitit, ita etiam Nakdemonis Gorionidis (qui alias Boni audit) ævo, curſum non promoviſſe: quæ ſententia cum Scripturæ ſuffragio careat, *traditione Gemarica* adſtruitur. Vid. חולין xxvii. 1. עבודה זרה xxv. 1. בבא קמא lxxxii. 2.

גמירא גמירא. *Traditione perfecta hoc traditum eſt.*

Formula hæc idem valet quod præcedens, & plerumque objectio ſequitur, aliquando etiam ſimpliciter ponitur גמירא, quod traditionem ſignificat a Moſe acceptam; tumque nulla ſequitur objectio: aliquando dicitur גמרא גמיר, vid. בבא בתרא cxv. 2. סנהדרין liii. 1. סוכה v. 2. ראש השנה iv. *col.* 1.

ד.

דאמרי תרווידהו. *Nam ambo hoc dicunt.*

Formula hæc uſurpatur, cum Doctores qui pene ſemper diſſentiunt, in certa ſententia tamen aliquando conveniunt.

Ita in Cod. תענית xxv. 2. quæritur: cum jejunium quoque præceptum ſit ut eo pluvia impetretur, & pluvia illa expetita tempore meridiano contingat; cur populus ſe domum recipiens, ſtatim prandium capiat, prandioque finito demum hymnum Hallel legat? quamobrem non ante prandium Hallel ob impetratam pluviam recitetur? Ad quod Abaja & Rabba qui alias fere ſemper diſſentiunt, *ambo reſpondent:* quoniam lege ſancitum, Hallel non niſi captum poſt cibum recitandum eſſe.

דאתיא מדרשא חביבא לי׳ ואקדמי׳. *Quoniam quod per conſequentiam deducitur, illi admodum placet, ideo hoc ipſum præmittit.*

Frequenter Doctores Gemarici hac formula utuntur, cum binæ conſtitutiones proferuntur, quarum altera in Scriptura S. exſtat, altera vero per legitimam conſequentiam ex ea deducitur, ſive traditione aliqua nititur: tum enim poſterio-

rem

rem primo loco exponere ſolent.

Ita in בבא בתרא *fol.* CVIII. *col.* I. & 2. quæritur: quamobrem in Miſchna primo loco explicetur: patrem filii hæreditatem adire, dein vero, liberos parentum hæreditatem cernere? ac reſpondetur: *quia hac conſtitutio duntaxat per conſequentiam deducitur*, ſcilicet e *Num.* XXVII. II. e voce שארו quæ e Magiſtrorum ſententia *parentem* denotat, *idcirco hoc illi admodum placet, atque hoc ipſum præmittit.*

Paſſim hujus formulæ vicem gerit איידי דחביבא לה אקדמה. Vid. ראש השנה XII. I.

דברי תורה. *Verba legis.*

Duplicem formula hæc habet ſignificationem, aliquando enim ipſum textum legis, quandoque interpretationem illius, ſive traditiones orales in monte Sinai datas, ejusque interpretationi inſervientes, denotat: quod Jarchi in ſcholiis, formula hac occurrente, paſſim obſervat.

Ita in Cod. חולין XXVIII. I. dicitur nomine R. Eliezeris Cophrenſis, non *verba legis*, ſed Rabbinorum conſtitutiones avium unguefectioni patrocinari. Vid. סוכה *fol.* VI. *col.* 2. יבמות LXXXV. 2. ערובין IV. X. 2.

דברי תורה מדברי קבלה לא ילפינן.

Verba

Verba legis e traditionum verbis non deducimus.

Per verba legis Hebræorum Magiſtri Pentateuchum : per Cabbalam vero prophetarum monumenta intelligunt : hacve loquendi formula indicant : Pentateuchi verba e Prophetarum ſcriptis illuſtrari, non vero probari poſſe.

Ita in בבא קמא *fol.* 11. *c.* 2. obſervatur : quamvis vox נגח 1. *Regum.* XXII. *c.* 11. denotet *cornibus petere*, inde tamen non firmum necti argumentum, vocem hanc in Pentateucho eandem habere ſignificationem : *Nam verba Legis e traditionum verbis non deduci* : verum verbum ideo ſignificare *cornibus petere*, quia *Deuteron.* XXXIII. *c.* 17. hoc ſenſu venit.

דברי הכל. *Hæc ſunt omnium verba.*

Hacce loquendi formula Doctores Talmudici, interdum duntaxat eos reſpiciunt auctores, qui ſecum diſputant, ubi illi omnes conſentiunt ; quandoque eadem omnes indicant Doctores Talmudicos, vid. מנחות XVI. 2. כריתות XCII. 1. סנהדרין II. 2.

דברה תורה כלשון בני אדם. *Scriptura utitur phraſibus filiorum hominum.*

Utuntur Doctores Gemarici hac formula,

mula, quoties a Scripturæ phraſi argumentantur, quæ repetitur, & poſterior vox peculiare quid indicare videtur.

Ita in בבא מציעא xciv. 2. traditio habetur, quod ſi depoſitarius rem apud ſe depoſitam perdidiſſet, pro cujus cuſtodia mercedem conſequitur, proinde eſſe ac ſi id furto abſtuliſſet, quia *Exod.* xxii. *col.* 11. dicitur: אם גנב יגנב Verum Doctor Gemaricus reſpondet: repetita hac phraſi nihil quicquam probari poſſe, ſed *Scripturam uti phraſi filiorum hominum*, ſecundum linguæ indolem. Vid. כריתות lxxxiii. 1. יבמות lxxi. 1. מכות xii. 1.

דהא בעא מיניה. *Nam ex illo quæſivit.*

Utuntur Doctores Gemarici hac formula, rationis loco; reſponſionem in Gemara allatam non ineptam aut abſurdam eſſe, quia ad interrogationem quadrat.

Ita in Cod. זבחים *fol.* xv. *col.* 1. quæritur: unde conſtat Sacerdotis intentionem malam, vel aliam atque habere debet vel perverſam, adductum ſanguinem ſacrificii piacularis avis illegitimum reddere poſſe? ad quod reſpondetur: Sacerdoti forte perverſam fuiſſe intentionem, antequam ſanguinem ad altare adduxerit; & hanc reſponſionem non abſurdam eſſe inde colli-

gunt,

gunt, quia eſt ad R. Jeremiæ interrogationem reſponſio: *nam ex illo quæſivit.*

דומיא ד׳. *Huic ſimile eſt.*

Frequenter hic loquendi modus in Talmude occurrit, cum ob ſimiles phraſes comparatio aliqua inſtituitur. Exempla in מכות *fol.* VIII. *col.* I. & יבמות LIV. I. & LXIX. I. exſtant.

דורשין תחלות. *E primo loco, ſubtili argumento aliud deducunt.*

Forma hæc loquendi uſurpatur, quoties vocabulum aliquod in Scripturæ loco bis vel ter occurrit, & a quibusdam aſſeritur, e voce primo loco poſita, nullum peti poſſe argumentum; ab aliis vero, peculiare quid ea adſtrui poſſe, defenditur.

Ita in Gemara סנהדרין III. 2. quæſtio proponitur: unde conſtet tres judices Senatum minimum conſtituere? ad quod R. Joſua reſpondit: Rabbinos hoc eruere e loco *Exod.* XXII. *c.* 7. 8. ubi ter vocabulum אלדים reperitur, ibi enim præcipitur: pater familias ſe conferet ad Judices אלדים quo primum membrum indicatur; deinde dicitur: עַד האלדים quod ſecundum ejus ſenatus membrum indigitat: additur denique אשר ירשיען אלדים *quem condemnabit Magiſtratus*; R. Jonathan vero,

ro, *ſubtili argumento deducit: e vocabulo* אלדים *quod primo occurrit*, argumentum nullum peti poſſe, verum rationem quod tres Judices minimo etiam judicio intereſſe & præeſſe debuerint, alio niti fundamento. Vid. סוכה *fol.* VI. *col.* 2.

דיו מן הדין להיות כנדון. *Sufficit ut id quod ex* (argumentatione) *provenit*, *ſimile ſit ei unde argumentum ſumitur.*

Cum per argumentationem a minori ad majus, vel contra aliquid deducitur, & alius quis argumentum hoc nimis extendere cupit; tum hæc formula uſurpatur: qua docetur hoc fieri haud poſſe, etenim *ſufficere, ut id quod ex argumento provenit, ſimile ſit ei unde &c.*

Ita in בבא בתרא *fol.* CXI. *col.* I. per argumentum a minori ad majus adſtruitur: filium hæreditatem bonorum a matre relictorum adire poſſe, quia etiam filia hæreditatem matris conſequatur, quæ tamen bonorum paternorum hæres eſſe non poſſit. Hinc, cum quidam eo progreſſi, ut, etiam in matris hæreditate, filium filiæ anteponendum eſſe opinati ſint: hi reſponſum tulerunt: *ſufficit ut id quod ex argumentatione provenit*, videlicet filium hæreditatem matris adire poſſe, *ſimile ſit ei unde argu-*

argumentum ſumitur, nempe filiæ, neque illi in hæreditate bonorum matris, filius anteponatur. Vid. בבא קמא xxxvii. 2. ערובין v. 2.

דיקא נמי דקתני. *Hoc quoque argute probabo, nam docetur.*

Obſervandus eſt hic quoque dicendi modus, qui in Gemara occurrit, quoties conſtitutionis ratio, ſive e Scriptura, ſive alio decreto, nervoſe admodum & argute deducitur.

Ita in עבודה זרה *fol.* v. *col.* 2. quæritur: unde conſtet Naziræo non poculum vino plenum, nec Noachi poſteris membrum a vivo animante abſciſſum, eſſe porrigendum? Reſpondetur, quia *Lev.* xix. *c.* 14. edicitur: ante cæcum offendiculum haud eſſe ponendum. Excipitur, conſtitutionem prius memoratam, hunc fundere ſenſum: porrigentem tum demum in culpa eſſe, ſi Naziræus aut Noachi poſteri, rem vetitam ipſi attingere non poſſint; ſin vero ipſi potuerint, ipſos ſolos culpam ferre debere, neque reum eſſe illum, qui porrexerit; ac ratio additur: *hoc tibi argute probabo, quia in Miſchna dicitur* לא יושיט *non porriget, homo poculum vini Naziræo*, haud vero לא יתן *non dabit*, vid. עבודה זרה vi. 1. חולין lxvii. 2. חגיגה iv. 1.

1. בבא מציעא XXXVI. 2. XLVI. 1. LI. 1. בבא בתרא III. 2. בבא קמא VII. 1.

דכולי עלמא ולא פליגי. *Nam totus mundus (i. e. omnes in eo conveniunt) neque diſputant.*

Convenit hæc formula cum אמר לך פלוני כולי עלמא סברי והכא בהא פליגי. Cujus ſignificationem vide ſub א enodatam. Conf. פסחים IV. 1. סנהדרין IV. 2. גיטין LIII. col. 2.

דכולי עלמא וכו׳ והכא בהא קא מיפלגי מר סבר ומר סבר. *Nam omnes (conſentiunt), verum heic hac de re diſceptant, nam Dominus per excellentiam ita vocatus dicit, & Dominus dicit.*

Formula hæc idem valet ac אמר לך פלוני כ״ע. Vid. יומא LVIII. 2. LIX. 1. יבמות LXVII. 2.

דכולי עלמא אלא היינו טעמא. *Nam omnes in eo conſentiunt: verum hæc eſt ratio.*

Cum Doctor Gemaricus deciſionis rationem adfert, de qua alii Doctores diſputant, & Amoræus contra exiſtimat, non hanc ſed aliam deciſionis rationem hiſce auctoribus controverſam eſſe: formula hæc reſponſionis loco venit; quod ut eo clarius pateat, ut conſuevi exemplum adjeci.

In

In Codice נזיר R. Meier aſſerit: quod ſi quis dixerit: voveo me volucres oblaturum, ſe ad Naziræatum hoc voto obſtrinxiſſe: reliqui vero Magiſtri eum a Naziræatu liberum pronunciant. Hinc Riſch Lakiſch autumavit, hanc hujus diſſenſus eſſe rationem; quod verba hæc obſcura ſint, quoniam ſcilicet verba: voveo me volucres oblaturum, aperte Naziræatum non indicent, ſed ex conſequentia ſint explicanda: & quia hic votum nuncupaverit ſe plures aves oblaturum, quæ non niſi a Naziræis vovebantur, hinc eum Naziræum eſſe. Sed reliqui Doctores hanc rejiciunt rationem, nam Rabbi Jochanane referente, *omnes in eo conveniunt*, hanc deciſionis rationem Doctoribus non eſſe controverſam, *ſed R. Meierum alia ratione niti &c.* Vid. נזיר III. 2.

דכתב רחמנא הוה אמינא וכו׳ ואי כתב וכו׳. *Nam ſi Scriptura ita ſcripſiſſet, ita dixiſſem, verum, &c. & ſi Scriptura aliter ſcripſiſſet, aliter dixiſsem.*

Formula hæc in reſponſione uſurpatur, cum Gemariſtæ rationem reddunt, cur conſtitutio aliqua, binis fulciatur Scripturæ locis.

In Gemara זבחים *fol.* IV. *c.* 2. evincitur *Deut.* XXIII. *c.* 24. verbis מוצא שפתיך

שפתיך תשמור *quod ore tuo prodiit ſervabis.* Et *Lev.* VII. *c.* 37. זאת התורה לעלה *hæc lex eſt de holocauſto, &c.* præcipi neque ſacrificiorum, neque Dominorum ſacrificia offerentium permutationem, eſſe admittendam, id eſt, victimas non alio quam proprio, & Dominorum offerentium nomine eſſe offerendas. Rogatur porro, cur Scriptura binis utatur locis, alteruter enim ſolus ſufficeret? Verum reſpondetur, hoc neceſſe eſſe, nam ſi *Scriptura ſolum ſcripſiſſet* מוצא שפתיך תשמור *id votum quod ore egreditur eſſe ſervandum, neque mutandum,* dixiſſem, non conſtare quibus de Sacrificiis Scriptura loquatur, & an hæc lex holocauſtis applicari poſſit. Si vero Scriptura aliter ſcripſiſſet, videlicet duntaxat: *hæc eſt lex de holocauſto,* omiſſo priori loco, dixisſem, hoſtiam non ſuo nomine jugulatam, immolationi inidoneam esſe. Vid. מנחות XXVII. 2.

דלמא שאני הכא התם דאמר. *Forte (ibi) hic alia eſt ratio, quia dicit.*

Utuntur Doctores Gemarici, hac formula reſponſionis loco, cum opponens aliquis, quem conſtitutionis illius de qua diſputatur ratio latuit, conſtitutionem aliam

liam huic conſtitutioni opponit; ex eaque ſimilem procedendi modum evincere adlaborat, tum enim reſpondere ſolent: has conſtitutiones ſibi opponi non poſſe, addita hac formula: *forte enim ibi alia eſt ratio quia dicit.*

Ita in חולין XXVIII. 1. traditur, in jugulatione duo ſigna eſſe reſecanda, arteriam aſperam ſcilicet, & œſophagum. Huic ſententiæ objicitur: etiamſi unum duntaxat inciſum ſit ſignum, jam jugulationem eſſe legitimam, quod מליקה *ungue ſectionis* exemplo demonſtratur; ſed reſpondetur: argumentum hoc nullius eſt momenti; *ibi enim forte alia eſt ratio*, nam ſpina dorſi & cervix in volucre ungue ſecantur, quod in jugulatione non obtinet, quippe quæ non ungue ſed cultro peragitur, vid. זבחים II. 2.

Congruunt cum præcedenti, binæ hæ formulæ.

דלמא הכי קאמר. *Forte ita dicit.*

Vid חולין XIII. 2. נזיר II. 2. חגיגה X. 1.

דלמא קאמר. *Fortaſſe ait.*

Conf. נזיר II. 2.

דלמא אידי ואידי חד שיעורו. *Forte æque hoc ac illud, eadem gaudent menſura* (in qua conveniunt).

Veteres Hebræi, præcipue hanc adhibuerunt dicendi formam in reſponſione, cum quis impugnare ſententiam ſtudebat argumento, quod tamen illi ſententiæ non adverſari, ſed potius convenire videbatur: quod quo facilius intelligi queat, exemplum quod inveni infra locavi.

In Gemara תענית *fol.* x. *col.* 1. Gnanja diſſerit: in Babylonia preces propter pluviam impetrandam, ſexageſima poſt æquinoctium Septembris die, populo demum eſſe indictas: R. Huna filius Chin, nomine Samuelis, hanc dicit conſtitutionem, Gnanjæ redolere ſententiam. Verum objicitur: Samuelem illam nunquam foviſſe ſententiam, inde probari: quod in Babylonia degentes ferantur R. Samuelem conſuluiſſe, quo tempore roris & pluviæ mentio eſſet injicienda? (ſcilicet in precibus pluviæ ergo fundendis); quodque reſponſum tulerint lege ſancitum eſſe, ut hoc illo tempore fieret, quo ligna in hyemem parantur. Formula hæc denique adhibetur: *Forte hoc & id quod Gnanja determinat eadem gaudent temporis menſura:* ſive idem fuit tempus, Samuelem igitur cum Gnanja fortaſſe conſentire.

דמשמע הכי ומשמע הכי. *Nam hoc æque; atque illud intelligendum.*

Mo-

Modus eſt dicendi, cum è Doctoribus Talmudicis quæritur, cur ritum aliquem ſive præcipiant ſive vetent, qui in lege tamen neque jubetur, neque interdicitur? tum enim reſpondere adſolent: hoc omnino fieri debere, quia Scripturæ dictum utramque cæremoniam omnino complectitur: *Nam & hoc & illud intelligendum.*

Ita in Gemara זבחים *fol.* XIV. *c.* I. quæritur: cur Doctores Gemarici ſententiam pronunciarint de ſacrificiis, in altari holocauſtorum offerendis, quod Sacerdotum cogitatione, cum digitos in ſanguinem ſpargendum intingerent, illegitima reddi nequeant: cum in Scriptura *Lev.* IV. 25. nil quicquam de digitorum intinctione reperiatur? Ad quod reſpondetur: hoc omnino obſervandum fuiſſe: exiſtimaret enim quis, quia in loco citato jubetur: ולקח באצבעו *Deinde accipiens Sacerdos de ſanguine ejus digito ſuo*, perinde eſſe ac ſi eſſet וטבל *immerget Sacerdos digitum ſuum*, cujus mentio injicitur *vſ.* 17. *ejuſdem capitis.* Verum ideo in laudato loco non phraſin uſurpari וטבל, *ut utrumque inde deduci queat:* nempe quod Sacerdotum intentio, quam ad digitorum, vel manus in ſanguinem immiſſionem habuerat, ſacrificium non abominabile reddere queat, quia hæc intinctio quoque

manu fieri potuerit, neceſſe tamen eſſe, ut digiti ſanguini inferantur.

דנפקא לן מהתם. *Quia hoc nobis inde deducitur.*

Modus loquendi Gemaricis valde uſitatus, cum ritu aliquo in Scriptura jam ſatis probato, aliud Scripturæ dictum adducitur ad eundem ritum fulciendum; quod tamen minime illud cujus gratia erat additum, ſed aliud quid probat.

Ita in Cod. זבחים *fol.* IV. *c.* 2. quidam *Lev.* VI. *c.* I. verbis ובשר זבח probare ſtudent: ſacrificia permutare nefas eſſe, hæc vero ſententia cum alio ſcripturæ dicto ſit adſtructa reſpondetur: locum hunc hoc minime demonſtrare, *nam hoc nobis deducitur e Lev.* III. *c.* I. Formula hæc fere ſemper jungitur cum

דנין (זה מזה) ואין דנין זה מזה. *Simile a ſimili non vero a diſſimili dijudicatur.*

Gemariſtæ de aliqua ſententia diſputantes, ubi aliquis illorum exemplo, ad ſtabiliendam ſententiam ſuam utitur, minus ſubſtratæ materiæ convenienti, formulam hanc in reſponſione adhibere ſolent.

Ita in חגיגה VI. I. Schammæani & Hilleliani de חגיגה *ſacrificio comparandi*, & ראיה *feſtivitatis victima* diſceptant; Schammæani arbitrantur חגיגה *comparandi victimam* duobus,

bus, feſtivitatis vero uno comparandam fuiſſe Siclo. Quod victimarum feſto Pentecoſtes oblatarum exemplo illuſtrant, tum enim major holocauſtorum quam ſalutarium numerus parabatur, ideoque חגיגה *ſacrificium comparandi* quod in holocauſtum ſacrificabatur, majoris fuiſſe pretii. Schola Hilleliana vero defendit ראייה *feſtivitatis victimas* carioris fuiſſe pretii: Principes *Num.* VII. 10. enim altare holocauſtorum initiantes, ingentem ſalutarium, exiguum vero holocauſtorum numerum immolaſſent: idcirco feſtivitatis victimam, quæ שלמים *ſalutaris* erat, cariori pretio tum veniſſe. Verum Hilleliani regerunt, exemplum allatum a Schola Schammæana huc non quadrare, *quia ſimile a ſimili non vero a diſſimili deducatur*; Ideoque privatorum ſacrificia privatis ſacrificiis illuſtranda eſſe, non vero publicis, ſacrificium autem Pentecoſtes fuiſſe publicum, vid. יומא *fol.* LV. I. ראש השנה VII. I. VIII. 2. בבא קמא LXXXIII. 2.

דברים ככתבן (רקא). *Verum verba ad literam ſunt intelligenda.*

Obſervanda eſt hæc quoque dicendi forma, qua Hebræorum Sapientes utuntur ſignificaturi, dictum aliquod ſecundum literam tantum eſſe intelligendum.

In

In Gemara זבחים *fol.* LIX. *c.* 2. R. Joſe diſputat *Exod.* XXVII. 1. ubi altare Moſaicum deſcribitur, quinque cubitorum longitudine & quinque cubitorum latitudine fuiſſe, verba ad literam eſſe intelligenda, ideoque hanc menſuram de toto altaris ambitu eſſe intelligendam. R. Juda contra hanc menſuram ad mediam altaris partem reſtringit, quoniam vox רבוע quod *quadratum* fuerit adponitur, quæ quoque *Ezech.* XLVIII. *c.* 6. uſurpatur: ubi altare quod ab Ezechiele delineatur quadratum futurum dicitur: quemadmodum igitur media hujus aræ pars fuit quadrata, altitudine & latitudine quinque cubitorum; ita & altaris Moſaici partem intermediam ejusdem fuiſſe menſuræ arbitratur. Verum R. Joſe rejecta ſententia R. Judæ, totum Altare Moſaicum quinque cubitorum longitudine & latitudine fuiſſe, hac evicit formula: *verba ad literam ſunt intelligenda.*

דקא דבר הכתוב בהווה. *Scriptura loquitur de eo, quod ut plurimum exiſtit.*

Ita e. g. in Cod. מנחות *fol.* III. diſſeritur: *Exod.* XXII. *c.* 30. lege quidem tantum interdictum eſſe, carnem in agro diſcerptam comedere, verum & animantia in urbe diſcerpta non eſſe manducanda, unde conſtat? Reſpondetur, *Scriptura duntaxat*

xat de eo loquitur quod ut plurimum evenit: hinc quia animantia plerumque in agro diſcerpuntur, de illo caſu duntaxat lex ſcripta eſt.

דרך קצרה. *Modo compendioſo* (conciſo).

Cum in Scriptura quædam breviſſime expreſſa deprehenduntur, & in Gemara rogatur; quid cauſæ ſit quod Scriptor Sacer hac, haud vero alia phraſi utatur, ſive quod caſum recenſeat unum, omittat vero alterum? formula hæc in reſponſione uſu venit: Et in Gemara hoc ipſo ſignificari putant, Magiſtri eſſe, diſcipulum via breviſſima erudire.

Ita in חולין LXIII. 2. quæſtio ponitur: cur in ſcriptura *Lev.* XI. ubi de animalibus mundis & immundis agitur, volucres duntaxat impuræ, beſtiæ contra puræ memorentur? ad quod Rabbi reſpondet: Deus quia ſcivit plures beſtias immundas eſſe quam mundas, avium vero purarum majorem numerum atque impurarum eſſe, idcirco minimum earum numerum expreſſit. Id quod ꝫ Rabh ſententiam corroborat, dicentis nomine Meieri, Magiſtrum quemvis diſcipulum *via breviſſima* erudire.

דתנן דתניא. *Nam legimus in* (Miſchna) *nam lectio eſt* (in Beraita).

Modus

Modus hic frequentiſſimus a Gemaricis uſurpatus eſt, ubi traditionem adducunt ad ritum aliquem adſtruendum facientem.

Ita in Tract. חולין *fol.* XIII. *c.* 2. R. Gnubka filius Chama tradit: unumquemque quamvis non ſit Iſraelita ſacrificia poſſe offerre: *nam traditio eſt*, hoc probari e *Lev.* XXII. 18. ubi præcipitur איש איש אשר יקריב quoniam igitur vocabulum איש bis ponitur; decreverunt Magiſtri alias gentes æque ac Iſraelitas ſacrificia ſive votiva ſive ſpontanea offerre poſſe. Vid. חולין XXVII. 1. בבא קמא V. I. XII. 2. LXXXIII. 2. נזיר VII. 2. VIII. I. XVIII. I. חגינה II. I.

ה.

הא דידיה הא דרביה. *Hæc eſt ejus, alia verò Magiſtri ejuſdem ſententia.*

Utuntur Doctores Gemarici hac reſponſione, quum in Doctoris alicujus Miſchnici effatis diverſæ occurrunt ſententiæ, quæ contradictionem involvere videntur: dum enim illi ideo dubium movent, reſpondetur: *alteram eſſe ejus propriam, alteram vero*

vero Magiſtri ſententiam cui ille non aſſentiatur. Quandoque dicitur: תרי תנאי ואליבא דפלוני *duo Doctores ſententiæ N. favent*, vid. תענית *fol.* IV. *c.* 2.

Ita in Cod. בבא בתרא *fol.* CXVI. *c.* 1. R. Jochanan dixiſſe fertur, ſummæ iræ Divinæ ſignum eſſe certiſſimum, ubi quis absque hærede diem obiit ſupremum: alio vero in loco dicit: Summæ iræ divinæ ſignum eſſe certiſſimum, ubi Magiſter nullum relinquit diſcipulum; ac additur *priorem Magiſtri poſteriorem vero ejus eſſe ſententiam.*

הא תנא דבי ר' פלוני (כי האי) *Ecce traditum eſt in Collegio R. N.* (*hoc ita ſe habere*).

Modus loquendi Gemaricis valde uſitatus, cum ſententia proponitur a Doctoribus cujusdam ſcholæ, uno ore comprobata.

Ita in בכורות *fol.* XXXII. 1. traditur: vocabulum גאולה quidem deduci a גאל, verum גאולה a פדייה quamvis idem ſignificet non derivari, quia ſint diverſa vocabula; cui ſententiæ opponitur: *in Collegio R. Iſraelis, omnes uno ore confiteri* verba diverſa a ſe invicem non deduci, modo eandem

dem ſervent ſignificationem. Vid. זבחים VIII. 2.

האלהים. *Ecce Deum* (teſtor).

Formula hac Doctores Talmudici uſi ſunt, cum rem jure jurando affirmarent, ut Græci μὰ Δία & μὰ τὺς Θεὺς.

Ita in חולין LIV. 1. Rabh Jitzchak auctor eſt, quid ſi beſtia mactanda a feris fuerit vulnerata, inquirendum fuiſſe an vulnus fuerit lethale: id quod affirmat hac asſeverandi forma: *Deum teſtor*! Rabh ita quoque facere conſueviſſe.

הא דפלוני לאו בפירוש אתמר אלא מכללא אתמר *Hoc illius pronunciatum expreſſe prolatum non fuit, ſed aliunde concluditur.*

Ita v. c. in בבא מציעא *fol.* XXXVI. I. traditur: Rabh dixiſſe quod ſi cuſtos qui depoſitum ſervandum accepit, illud rurſus alterius curæ commiſiſſet, ſub cujus cuſtodia deterius factum fuiſſet, hunc poſteriorem cuſtodem nulli culpæ eſſe obnoxium, quandoquidem ille prior, ſi idem ſub ejus cuſtodia accidiſſet, omni fuerit culpa exemptus. Porro Rabh Chiſta addit: *hoc non eſſe* ꝫ *Rabh pronunciatum expreſſe prolatum, ſed aliunde concludi*, vid. חולין XCIV I. XCV.

XCV. 2. שבועות XXI. I.

Aliquando formula hæc quæſtionis vicem gerit, tumque ita occurrit: בפירוש שמיע לך או מכללא שמיע לך. *An hoc expreſſe prolatum, an vero aliunde audiviſti?*

הא נמי תנינא. *Hoc quoque didicimus.*

Genus loquendi vere Talmudicum, quod in objectione occurrit, cum diſputatio quædam redundare videtur, alio ſcilicet loco jam pertractata: & reſponſum eſt, diſputationem non esſe ſuperfluam, quoniam non eodem modo ibi pertractata eſt, ſed aliud quid ea ibi ſtabilitum; tum alter eodem modo utique jam esſe diſputatum, idemque ſtabilitum asſerturus, utitur hac formula: *hoc quoque didicimus.*

Ita in Gemara זבחים *fol.* XII. *col.* I. adſtruitur: ſacrificia גבוה *excellentiora* ſub nomine נמוך *ignobiliorum* jugulata, ad offerendum inepta; hoſtias contra ignobiliores ſub nomine excellentiorum mactatas, idoneas eſſe. Unde quæritur, cur hoc de ritu rurſus controvertatur, cum de eo jam in prima Miſchna diſputatum ſit? Reſpondetur: in memorato loco equidem de victimis ſanctioribus & minus ſanctis controvertitur, haud vero de minus ſanctis, quod etiam inter illa, differentia de-

prehendatur. Denique objicitur: *nonne hoc quoque didicimus? Cap. x. Miſchn. 2. hujus Codicis* זבחים.

הא איפליגו בה חדא זימנא. *Ecce hac de re, ſemel alias diſceptarunt.*

Crebro hoc dicendi genus in Gemara ponitur, cum Talmudiſtæ de ritu aliquo diſceptant, de qua in Miſchna jam diſputarunt tum enim objicitur: *Ecce, hac de re ſemel alias diſputatum eſt.*

In Gemara חגיגה fol. XVII. col. 2. Schola Schammæana aſſerit: Pentecoſten, ſi in ערב שבת *diem Sabbatho antecedentem* incidat, immolationem victimarum poſt Sabbathum differri, tempusque hoſtiis feſtivitatis jugulandis idoneum indicari: Hilleliani contra defendunt, ſtatim feſto ingruente, victimas immolare fas fuiſſe. Obj. *ecce hac de re alias diſputatum*, an ipſo feſtivo tempore victimæ ſalutares mactari queant.

הא בהא תליא. *Hoc* (*alterum ab altero*) *dependet.*

Frequenter Doctores Gemarici hac loquendi formula utuntur, cum conſtitutio quædam difficultatem aliquam habere videtur; tum enim ad quæſtionem, quamobrem conſtitutio hoc, non vero alio modo ſan-

ſancita ſit? reſpondere ſolent; *hoc ab alio dependet.*

In Gemara נזיר *fol.* XVIII. *col* 2. Rebbi & R. Joſe Judæ filius digladiantur: prior ait Naziræum impurum redditum, de integro votum exequi, ejusque initium poſt illum diem, quo victima immolanda eſt, capere, videlicet poſt octavum purgationis diem: poſterior vero defendit votum Naziræi ab integro ſuſceptum, a die quo ſe totondit, h. e. ſeptimo, incipere. Rabh Chiſta porro conſtitutionem profert, qua ſancitum, Naziræum etiam ſæpius pollutum non niſi unum offerre ſacrificium, quæ R. Joſæ filii R. Judæ ſententiæ patrocinatur aſſerentis, votum de integro ſuſceptum, ineundum eſſe a ſeptimo purgationis die. Atque ratio additur: quia nullum inter antecedens & proxime ſubſequens Naziræatus votum fuit tempus, ad ſacrificia immolanda idoneum, quo unus Naziræatus ab altero diſtingueretur. Objicitur, Rabh Chiſtæ ſententiam difficultatem aliquam parere videtur, videlicet noctem poſt Naziræi purgationem octavam, tempus oblationi inidoneum eſſe, quod Rebbi aliique inficiantur. Verum objectioni huic occurritur, difficultatem hanc nullius eſſe momenti, quia *alterum ab altero dependet.*

 pen-

pendet, ſcilicet veſpera a die, & dies a veſpera; hinc, ſi veſpera octava tempus oblationi inidoneum eſt, Naziræatus de integro ſuſceptus, nonniſi proximo mane incipit; ſin contra Naziræatus hic, veſpera octava ſuſcipitur, vid. גיטין LXVII. I.

הא אמרה חדא זימנא. *Hoc ſemel dictum.*

Concordat hæc formula cum הא איפלגו בחדא זימנא, vid. נזיר *fol.* VI. *col.* I.

הא' מאי קושיא. *Qualis hæc eſt objectio?*

Eſt hæc objectio, quæ ſententiam aliquam nullo niti fundamento oſtendit. Id quod infra poſita auctoritas liquido demonſtrat.

Ita in עבודה זרה *fol.* XXIV. *c.* 2. traditur, e 1 *Samuel.* VI. 14. conſtare, vaccas in holocauſtum fuiſſe oblatas, & notatur tum temporis hoc tantum fuiſſe licitum, cæteroquin holocauſta ex bobus tantum maſculis offerre fas fuiſſe; id quod aliis anſam præbuit quærendi: *qualis hæc eſt objectio?* ideo enim potius licitum fuit, quia locus ubi illa vacca in holocauſtum parabatur, במת יחיד *excelſum privati cujuſdam fuit*; vid. חגיגה X. 2. XI. I.

אלא הא קא משמע לן, vid. הא קמ"ל.

Conf. שבת VI. 2.

החוא

ההוא מבעי ליה. *Hoc deſiderat* (utitur) *ad id.*

Quum e Doctore cum altero diſputante, quæritur: cur non alterius ſententiæ accedat, ſatis utpote Scripturæ loco probatæ? ac reſpondetur: ſe Scripturam aliter explicare quam ille perhibet, tum additur: *hic loco hoc ad aliud quid probandum utitur.* Et aliquando loco ההוא ponitur האי, vid. יבמות LXVIII. I.

Ita in Tract. חולין XXXVIII. 2. docetur: *Lev* XXII. 27. ubi legimus: שור או כשב vocabulum או ſignificare, e heterogeneis agnum cum fœtu non eſſe mactandum. Alter vero ait: *ſe voce uti* או *diſtinctionis cauſa*, ne nempe legatur שור כשב bos & agnus, ſed bos aut agnus, quum natus fuerit, vid. בבא קמא CII. I. בכורות VIII. 2. נזיר III. 2. מגלה XVII. 2. חגיגה III. X. סוכה fol. IX. col. I. יבמות LXIV. I.

היא גופא גזירה ואנן ניקום ונגזר גזרה לגזרה. *Hoc ipſum eſt interdictum, an igitur interdictum propter aliud interdictum ſanciremus?*

Cum quæritur, quo pacto ſententia quædam legitima pronuncianda ſit, utpote qua alia everti poſſet deciſio? tum reſponſionis loco hæc uſurpatur formula.

Ita in Cod. עבודה זרה *fol* xxi. c. 1: quæritur: cur Judæis Syriæ incolis conceſſum ſit gentibus ædes locare, cum iis interdictum, ædes gentibus venundare? Porro additur: hac deciſione aliam forte everti conſtitutionem, qua prohibitum gentibus in Palæſtina domum neque locitare neque vendere: etenim quia in Syria locantur, in Palæſtina quoque locandas eſſe, quis cenſeret. Verum reſpondetur, *decreto interdictum eſſe in terra Iſraëlitica* aliis gentibus ædes locare, ne gentes ſub hac ſpecie domus mercarentur, *an propter hoc, aliud decretum in Syria faciendum?* vid. חולין civ. 1. סוכה vi. *col.* 2.

היכי מתניתי לה. *Hoc quomodo didiciſti, intellexiſti?*

Modo hoc loquendi frequenter utuntur Gemarici in objectione, ubi quæritur quo de caſu ſententia quædam intelligenda, aut qua de re deciſionem fecerint?

Ita in Cod. זבחים fol. ix. c. 2. Rabba quæſtionem movet, quod ſi חטאת חלב *ſacrificium piaculare adipis eſu oblatum*, ſub nomine חטאת הטומאת מקדש וקדשיו *ſacrificii piacularis, pro eo qui quum pollutus eſſet, inſcius rem ſacram comederat: aut qui pollutus templum intrave-*

traverat, oblatum eſſet, quid tum ſit ſententiæ? Cui Rabh Acha filius Rabbæ reſpondet: hunc æque atque omnes priores caſus de quibus in antecedentibus diſputatum, illegitimos eſſe. Unde Rabh Aſche Rabh Acham filium Rabbæ rogat: *hanc Rabbæ quæſtionem quomodo didiciſtis*, an de שינוי קדש *ſacrificiorum permutatione*, an vero de שנוי בעלים *Dominorum offerentium commutatione?* reſpondetur: de offerentium commutatione quæſtionem hanc intelligendam eſſe.

הֵיכָא דגלי גלי והֵיכָא דלא גלי לא גלי.

Ubi Scriptura quid revelat, manifeſte indicat, ibi revelat, ubi vero non revelat, ibi non manifeſte indicat.

Modus hic loquendi multis in locis reperitur, quando duobus de ritibus qui ſimilitudinem inter ſe habent, quæritur: cur in deciſione differant, cum enim inter ſe conveniant, ut eandem haberent deciſionem, par eſſet: tunc formula hæc in reſponſione occurrit.

Ita in Tract. זבחים *f.* XIV. *c.* 2. quæritur: quamobrem ſanguis ad altare ſtante Tabernaculo etiam per Iſraëlitam deduci poſſit, carnis vero adductio quæ quoque miniſterii pars eſt, quæ omitti poteſt, non niſi per ſacerdotem

 per-

peracta, legitima cenſeatur? nam cum hi actus inter ſe conveniant, ambo igitur ſive per Iſraëlitam ſive per ſacerdotem fieri potuiſſe videntur; verum reſpondetur: *quoniam ubi Scriptura revelat ibi revelat &c.* & quia heic membrorum adductio expreſſe Sacerdoti injungitur, non niſi Sacerdoti hac ſacrificandi parte defungi licuit.

היכא דאתמר אתמר היכא דלא אתמר לא אתמר. *Ubi dictum, dictum; ubi non dictum, ibi omiſſum eſt.*

Congruit hæc formula cum præcedenti, hoc obſervato diſcrimine, quod גלי Scripturæ locum; אתמר vero Miſchnicorum deciſionem ſignificet, vid. חולין LVI. I. 2.

הכל לאתויי מאי. (*Dictio*) הכל *ecquid includit?*

Semper pene vox הכל quædam denotat non ita clare demonſtrata: dum igitur de voce הכל in antecedentibus diſputatum, Doctores Gemarici hanc uſurpant formulam: *dictio* הכל *ecquid complectitur?* quandoque a vocabulo כל argumentum petitur.

Ita in בבא בתרא IV. I. Doctor Miſchnicus, clare recenſuerat omnes mœnium ſpecies, quæ ab iis eriguntur qui ſocietatem iniverunt: dein vero repetit הכל omnes, in-

inquit, ſunt exſtruendæ ad ſimilitudinem murorum, in illa regione uſitatorum? unde quæritur: *dictio* הכל *ecquid includit?* Vid. חגיגה 11. 1.

הכי השתא. *An nunc hoc illo modo ſe habet?*

Modus loquendi Gemaricis valde uſitatus, cum ad objectionem per argumentum ab alio ritu petitum reſpondetur: aliquando etiam formula hæc in objectione uſurpatur, quoties ritus per diſſimile exemplum (argumentum) probatur (demonſtratur).

Ita in בבא בתרא xciv. 2. Miſchna proponitur, in qua lege ſancitum: fructus ſi quis emerit, cum quartarium lolii inquinamenti, pro quolibet ſato accipere teneri: quantum vero illum quartarium exceſſiſſet, venditorem recipere debuiſſe. Conſtitutioni huic alia deciſio objicitur, lege ſancitum eſſe, quod ſi duo depoſitores curæ alterius pecuniam commiſiſſent, alter centum, alter vero ducentos florenos, dein vero quilibet ducentos repeteret florenos; depoſitarium his centenos tantum florenos ſolvere, reliquos vero reſervare, dum certa producatur probatio, utri horum ducenti floreni reddendi ſint. Denique quæritur: *an hoc nunc illo modo ſe habet?* Vid.

בבא בתרא xcv. 1. שבועות xxiii. 2. מנחות xv. 2.

הכא במאי עסקינן. *An quæris qua de re diſceptemus?*

Formula hæc uſurpatur de ſententia à Doctoribus Miſchnicis, non vero Gemaricis allata; illi enim obſcure & ænigmatice loqui amant, nec mentem ſuam claris verbis exprimunt: Hi vero ubi ſententiam ſuam in ſe obſcure propoſuerunt, ipſi eam explanare, omnemque obſcuritatem tollere tenentur; interdum formula hæc occurrit cum הכי קאמר; cum vero objectionis ſignificationem habet, occurrit cum במאי עסקינן, vid. יומא lii. 2. liv. 1.

Ita in בבא קמא vi. 2. traditur *Exod.* xxi. doceri, quod ſi aliquis proximi agrum vel vineam læſiſſet, & jumenta ſua ſiviſſet depaſci aliena: illum de optimo in agro ſuo vel in vinea pro damni æſtimatione illi reſtituere debuiſſe. Porro quæritur de cujusnam agro ſive vinea heic ſermo ſit, an ejus qui damnum intulit aut qui damnum fecit? ac reſpondetur: cur hac de re diſputent, cum pateat orationem hanc damnum inferentis agrum aut vineam ſpectare: *an quæris qua de re diſceptemus?* hunc enim ſi optimum agrum aut vineam proximi depravaverit, jacturam factam reſar-

ſarcire teneri. Vid. חולין XXX. I. נזיר LXII. 2 XVII. I. יומא LIII. I. ראש השנה V. 2. גטין XLIX. I. שבת LXXVIII. I.

הכא נמי ליתי לפקיה. *Heic igitur quoque veniat, ad hoc excipiendum.*

Obſerva hunc loquendi modum objectionis loco à Doctoribus Gemaricis uſurpari, quoties in antecedentibus dictum, in hoc vel illo caſu, argumentationem à minori ad majus vel contra, Scripturæ loco enervari, tum enim paſſim ſequitur: *heic igitur quoque veniat ad hoc excipiendum*, nam etiam eſt Scripturæ locus, argumentationi à minori ad majus repugnans.

Ita in Cod. זבחים *fol* III. *c.* 2. traditur: dictum *Lev.* XXII. *c.* 15. ולא יחללו את קדשי בני ישראל argumentationem à minori ad majus enervare, ſcilicet ſancta ſanctis quidem pollui poſſe, non vero profanis. Unde colligunt, ſi hoc valet, æquum eſt ut heic quoque R. Eliezeris argumentum à minori ad majus enervetur, voce תוכו quæ legitur *Lev.* XI. 33. nempe, quamvis res puræ illis, quæ cadavere pollutæ tangantur, oleo intercedente puræ manere poſſint, vaſa tamen pura impuris immiſſa contaminari, etiamſi vaſa pura à vaſe impuro, re quadam

dam intermedia, ad inſtar parietis ſecernantur.

הכא נמי כיון ד׳. *Heic igitur eodem modo ſe res habet, quandoquidem &c.*

Congruit huic formulæ, אף אני אביא quam ſub א vide illuſtratam זבחים v. 2.

הכי קא קשיא לן. *Ita ſe noſtra habet objectio.*

Locutio, qua de vera ſententia errantem corrigere ſolent.

Ita in בבא קמא *fol.* vi. *col.* 1. Rabh aſſerit: depoſitarium, ſi res curæ ſuæ commiſſas furto ablatas perhiberet, & jurejurando coram judicio confirmaſſet; poſt vero ſe pejuraſſe ſponte confiteretur, duplum non reſtituere, etiamſi teſtes eum pejuraſſe teſtificentur. Objicit Rabh Aſſe, quid eſt cauſæ R: Nunne quod Rabh Magiſtro ſuo objecerit, nihil intereſſe differentiæ, ſi depoſitarius ſe pejuraſſe confiteretur ſive iret inficias? quem Rabh corrigens hoc, inquit, noſtrum eſt dubium, ſive, *ita ſe nonoſtra habet objectio, &c.?* Vid. כריתות LXXXVII. 2.

הלכה כפלוני. *Conſtitutio eſt juxta N.*

Hac loquendi forma exprimitur, conſtitutionem aliquam publice in Schola eſſe propoſitam.

Ita

Ita in Cod. מכות *fol.* XXIII. *col.* 2. Rabh Ada filius Ahabæ, nomine Rabh *conſtitutio*, inquit, *R. Chananiæ juxta* filii Gamalielis ſententiam eſt, qua ſtatuerunt exciſionis reum ſi flagelletur abſolvi. Vid. תענית XVIII. 1. & XXVI. 2. בכורות XXXVIII. 2. יבמות LX. 2.

הלכה נקבל אם לדין יש תשובה. *Si conſtitutio eſt* ἀναμφισβήτητος, *eam concedemus, verum ſi e conſequentia deducitur, excipi poteſt.*

Ita in Cod. כריתות LXXXVII. 2. R. Joſua ſe audiviſſe dicit, quod ſi quis ſacrificium una cum quintuplici cibi genere comediſſet, hocque tum quidem ignotum poſt demum innotuiſſet, hunc prævaricationis ſacrificia offerre debere. R. Joſua porro ſibi videri aſſerit, legem hanc argumentatione à minori ad majus probari poſſe, cui R. Akiva regerit: *ſi ejusmodi eſt conſtitutio: eam admitto, ſin vero per argumentationem à minori ad majus, excipi poteſt.*

הלכה למשה מסיני. *Moſis eſt conſtitutio è monte Sinai.*

Cum Doctores Gemarici objectionem tollunt contra deciſionem ſuam prolatam, eam neque Scripturæ neque rationis ſuffragio fulciri; reſpondent: eam probari traditione orali à Moſe propagata.

Ita

Ita in Cod. רגינה *fol.* 111. *c.* 2. controverſia movetur: an de proventu tractus Amminadab & Moabi etiam decimæ pauperibus quovis anno Sabbathico ſint datæ? R. Eliezer reſpondet: ſe ex ſuo audiviſſe Magiſtro *traditionem oralem ex monte Sinai eſſe*, decimas de hoc tractu pauperibus quovis anno Sabbathico, omnino fuiſſe ſolvendas. Vid. סוכה *fol.* v. *col.* 2.

הלכתא למשיחא. *Conſtitutio tempore Meſſiæ obſervanda.*

Modus loquendi, cum Doctor quidam Gemaricus, de rebus quæ tum non in uſu erant, ſed Meſſiæ demum tempore obſervandæ decerneret; tum בתמיה *admirabundus* quærebat, an liceat deciſionem facere de rebus tempore Meſſiæ demum eventuris?

In Gemara זבחים *fol.* XLV. 1. R. Eliezer nomine Joſe Galilæi ediſſerit: ſacrificium abominabile fore, ſi Sacerdos miniſterio in atrio defungens, perverſa intentione fuerit, circa immolandi partes in atrio peragendas; ſin vero miniſterio in atrio defungens, prave cogitaverit de ſacrificandi partibus in ſancto abſolvendis, victimam non abominabilem eſſe; v. c. ſi Sacerdos hoſtiam in atrio jugulans, cogitaſſet de ſanguine poſtero die demum ſpargendo, hoſtiam haud abo-

abominandam cenſeri, prava hac intentione qua in atrio fuerit, de aſperſione in Sancto peragenda. Rabh Nachman nomine Rabbæ filii Gibbuæ, & Rabh aſſerit: deciſionem hanc R. Eliezerem habere auctorem. Quærit denique Rabba, cum de ſacrificio adhuc tempore Meſſiæ peragendo, conſtitutio agere videatur: *an convenit decernere de cæremoniis Meſſiæ ævo demum eventuris?*

הניחא לר׳ פלוני. *Ecce hoc placet Rabbi N.*

Frequenter in Gemara forma hæc occurrit, cum nullum dubium in traditione exotica adverſus Miſchnam motum eſt: ſed quoties dubium aliquod, ſive à Doctore Miſchnico, ſive Gemarico proponitur, hæc uſurpatur formula. אלא לפלוני מאי איכא וכו׳ de qua vid. ſub א. Conf. מגלה 11. 1. תעתני׳ 11. 2.

Ita in Cod. סנהדרין xv. 2. traditur: *Exod.* xxi. *c.* 29. ubi bos qui cornu hominem petiit, ex lege lapidandus, & ejus Dominus capite plectendus pronunciatur: ואם שור נגח הוא מתמיל שלשום והועד בבעליו ולא ישמרנו והמית איש או אשה השור יסקל וגם בעליו יומת: אם כופר יושת עליו phraſin יושת־יושת עליו *ſi impoſitum illi fuerit* redemptionis pretium, equidem redundare, ſed nihilo ſecius ſignificare

care bovis Dominum, non adeo gravi pœna eſſe afficiendum: & additur: *hoc quidem placere illi qui putat*, graviorem dare pœnam qui ſuffocatur laqueo quam qui capite amputatur. Verum qui dicit pœnas haſce æquiparandas eſſe, quo pacto is locum hunc interpretatur? Vid. סנהדרין III. I. נזיר LXII. I. פסחים XXII. I. חגיגה X. I. 2. שבת XVI. 2. סנהדרין LXIII. I.

Aliquando formula hæc ita ponitur.

הניחא לפלוני דאמר אלא לפלוני מאי איכא למימר *Ecce hoc placet N. aſſerenti, verum juxta N. quid dicendum?*

Vid. מגלה II. 2. חגיגה II. I. IX. I. סוכה *fol.* V. *col.* I. & 2. יומא LX. I. יבמות LV. 2.

הנך לא צריכי קרא. *Hæc nullo Scripturæ loco indigent, quo probentur.*

Cum duo Doctores Miſchnici uno eodemque Scripturæ loco diverſa adſtruere ſatagunt, & ex alterutro quæritur, quod ſi hoc loco ſuam fulciat ſententiam, unde alterius ſententia probari poſſit? reſpondetur: *Hic Scripturæ loco indiget nullo.*

Ita in Cod. זבחים III. 2. Rabbini voce תוכו *Lev.* XI. *c.* 33. probant, cibos in impura fornace etiamſi aſſeribus quibusdam intercedentibus ſeparentur, impuros reddi; R. Eliezer vero voce תוכו aſſerit cibos

bos argillæ involutos impuræ fornacis aëre pollui haud poſſe; idcirco e R. Eliezer quæritur, ſi voce תוכו hoc probetur, quo loco Rabbinorum ſententia ſtabiliri poſſit? ad quod reſpondetur: *nullo Scripturæ loco opus eſſe.*

הני הלכה ומורין. *Hæc conſtitutio eſt, quam ita quoque docemus* (pronunciamus).

Reconditus ſenſus eſt in hac dicendi forma, & in Gemara ponitur, cum conſtitutio ad aliquem caſum transfertur, & de eo pronunciatur.

Ita in Gemara בכורות *fol.* XXXVIII. *col.* 2. diſſeritur: quamvis nemini liceat in vitium proprii animantis primogeniti inquirere, fas tamen eſſe, ut conſtitutionem de vitiis indagandis Sapientum diſcipuli edoceantur, ut ſi de aliquo caſu conſulantur, dicere poſſint: *conſtitutio eſt, quam ita pronunciamus.*

הני מילי היכי דליכא דדמי ליה אבל היכא דאיכא דדמי ליה מדדמי ליה ילפינן. *Hæc verba ſecum comparantur, quia non alia illis ſimilia reperiuntur, quum vero verba, plane ſimilia inveniuntur, a verbis ſimilibus argumentum deducitur.*

Nota, formulam hanc reſponſionis ſen-

ſum habere, quando quæritur: cur verba e quibus argumentum petitur, in forma & conſtructione convenire debeant: cum bene multa exempla ſint, ubi argumentum ex verbis, in conſtructione & forma non convenientibus, formetur?

Ita in Cod. נזיר *fol.* v. *c.* I. quæſtio proponitur: cur ſignificatio vocis ימים II *Sam.* XIII. 23. non a ימימה *Judic.* XI. *c.* 40. petatur, cum vocis שב explicatio *Lev* XIV. *c.* 39. & 44. e voce בא deducatur? & reſpondetur: *hæc verba ſecum comparantur &c.* Vid. נזיר v. I. בכורות XXXII. I.

הרי מחלוקתך בצדו *Ecce diſceptatio tua, ad latus ejus* (Miſchnæ, in ſubſequentibus) *reperitur.*

Formula hæc reſponſionis vicem gerit, qua opponentis objectio rejicitur, quoties ritus aliquis in dubium vocatur: de quo in Miſchna quidem controvertitur, ſatis tamen clare à Doctore Miſchnico probatus eſt.

Ita in Cod. זבחים *fol.* v. *c.* I. quæritur: unde Doctor Miſchnicus probet, ſacrificium pro delicto non ſub ſuo nomine jugulatum offerri poſſe, quia nunquam poſt offerentium obitum offeratur? & objicitur, hanc ſententiam vacillare, quia in Miſch-na

na non niſi agnus Paſchalis & Sacrificium piaculare excipiuntur, unde ſequeretur, hoſtiam pro delicto offerri poſſe, quamvis non ſub ſuo nomine mactata ſit. Verum objectionem hanc vacillare, formula hac oſtenditur: *Ecce diſceptatio tua ad latus ejus*, ſcilicet in Miſchna, ubi R. Eliezer dicit: אף האשם *ſacrificium pro delicto* quoque excipi, idque offerri non poſſe, niſi ſuo nomine jugulatum fuerit.

השתא דאתיה להכי. *Jam ſi hoc ita concedis.*

Cum Doctores Gemarici, ad objectionem opponentis elevandam reſponſione utuntur, quam opponens niſi propriæ ſententiæ contradicere velit concedere debet, hæc adhibetur formula; *jam ſi hoc ita concedis.*

Ita in בכורות XII. I. bina adducuntur loca, nempe *Deut.* XV. 22. ubi legitur: puro æque atque impuro primogenitis, capreæ vel cervi inſtar, veſci licere: & *Deut.* XII. 15. habetur, holocauſti carnem, immundum & mundum comedere poſſe, tanquam cervi & capreæ. Hinc Rabh Mare poſteriori loco probare ſtuduit: quemadmodum caprea & cervus ideo non redimi poſſunt, quia conſecrari nequeunt, ita quoque res ſacras, ubi profa-

næ illegitimæ factæ ſint, redimi non poſſe rurſus, ut in uſum profanum adhibeantur. Hic vero à Gemaricis hoc tulit reſponſum: *jam ſi hanc amplecteris ſententiam*, dicendum, eandem Rabbi Simeonis eſſe opinionem, ſcilicet de primogenitis idem ferri poſſe judicium, quia ibi nempe *Deut.* XV. *c.* 22. quoque ſcriptum eſt: כצבי וכא״ל *tanquam capreæ & cervæ carnem*, edes illa. Confer ערכין XXIII. I.

Quandoque formula hæc ità occurrit:

השתא דאתית להכי הא והא ולא קשיא. *Jam ſi hoc concedis de hac vel illa re, nulla eſt controverſia.*

Vid. תענית IV. 2.

השתא דאתית להכי אפילו תימא פלוני וכו׳. *Jam ſi eo perveniſti, ut hoc concedas quamvis aſſeras, hanc* ℥ *N. eſſe ſententiam.*

Conf. מגלה XX. I.

השתא דאמרת דאמר פלוני. *Jam ſi dicas N. dixiſſe.*

Vid. יבמות LXIV. 2. ראש השנה XIV. 2.

התם מרכתב. *Ibi* (ratio) *quoniam ſcriptum eſt.*

Formula hæc uſurpatur, cum eædem phra-

phraſes pro diverſo, in quo occurrunt loco, diverſum ſenſum requirunt. Ad quæſtionem enim, cur non eandem ubique habeant ſignificationem, reſpondetur: *Ibi ratio illius ſenſus quoniam ſcriptum eſt*, ſive quoniam in altero loco cum aliis conjuncta ſunt verba: & ſæpiſſime ſequitur: התם משום.

Ita in זבחים XII. 1. Gemarici quærunt; cur phraſis בין הערבים *inter duas veſperas*, non idem denotet tempus, totum nempe diei ſpatium, æque de agno paſchali ac ſacrificio jugi uſurpata? Et reſpondetur: *ibi* ubi de ſacrificio jugi agitur, hanc ejus eſſe rationem, *quia ſcriptum eſt Num.* XXVIII. *vſ.* 4 את הכבש אחד תעשה בבקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים. *Unum illorum agnorum parato mane, alterum vero inter duas veſperas.* Ideoque alterum juge ſacrificium mane, alterum vero veſperi mactandum eſſe, non autem univerſum diem ejus mactationi fuiſſe deſtinatum. Id quod Doctoribus Gemaricis anſam præbuit aſſerendi, phraſin בין הערבים heic ubi de ſacrificio jugi uſurpatur, non univerſum diem, ſed veſperam duntaxat denotare. Vid. בבא בתרא XCIV. 2,

ו.

ואם איתא. *Nam ſi ita eſſet.*

Modus hic loquendi Gemaricis valde uſitatus eſt, cum ſententiam aliquam infringere ſtudent ratione, qua patet hanc nullam probabilitatis ſpeciem præ ſe ferre.

Ita in בכורות *fol.* v *col.* I. traditur: ex *Exod.* XXXVIII. *c.* 25. ubi legitur: argentum tabernaculi æquaſſe centum talenta, mille ac ſeptingentos ac ſeptuaginta quinque ſiclos, firmum peti poſſe argentum, ſiclum ſacrum communi duplo fuiſſe majorem, & talentum ſacrum efficere centum & viginti, commune vero ſexaginta minas: *nam ſi ita eſſet*, quod ſicli ſacri non duplo fuiſſent majores, in citato loco plura recenſerentur talenta. Conf. בכורות x. I. חולין XLII. I. בבא קמא CVI. 2. ראש השנה III. 2. נדרה VIII. I. בבא בתרא XVI. 2.

ואפיק רחמנא. *Ipſa Scriptura hoc producit, indigitat.*

Talmudiſtæ, hoc loquendi modo rationem dant, cur ritum aliquem Scripturæ phraſi fulciant, quæ primo intuitu aliud probare videtur.

Ita

Ita in זבחים *fol.* IV. *col.* I. dictione והקריבו *Lev.* VI. *c.* 13. quæ *adductionem* proprie ſignificat, exceptionem ſanguinis etiam probant. Et addunt phraſi hac ſanguinis exceptionem, *ipſam Scripturam præcipere* ſive indigitare, ut inde colligi poſſit, ſanguinis exceptionem æque; atque adductionem ſuo fieri debere nomine. Vid. סנהדרין XV. I. LIV. 2. חגיגה XI. I.

ואמרי לה. *Et dicunt etiam hoc.*

Aliquando loco hujus formulæ uſurpatur.

ואי תימא. *Si dicas.*

Exempli inſtar eſto, quod in בבא קמא *fol.* CI. *col.* 6. obſervatur, ubi traditur: quod ſi quartam partem ſextarii ſanguinis occiſi hominis, domus fundus imbibiſſet; domum æque ac omnia ejus vaſa impura fuiſſe: & additur: *ſunt tamen, qui etiam dicunt:* domum illam cum ſupellectili puram manſiſſe. Vid. בבא בתרא III. I. XCIV. I. חולין XXVIII. 2.

ואי סלקא דעתיך. *Et ſi in mentem tuam veniret.*

Convenit hæc formula cum דאי סלקא דעתיך quam vide ſub ד. Conf. זבחים III. I. חולין LIII. 2. גיטין XLIII. 2.

Varia præterea huic formulæ junguntur, uti ex infra ſcriptis exemplis patet.

ואי סלקא דעתיך סבר פלוני ואי לא סבר וכו'. *Et ſi putes N. ſtatuere &c. ſi autem non aſſerat, &c.*

Conf. נזיר VI. 2.

ואי סלקא דעתיך מי איכא מידי. *Et ſi ita exiſtimes &c.* (quæro) *an quidquam* (ita) *eſſe poſſit?*

Vid. חגיגה *fol.* VI. *col.* 2.

ואיצטריך ואיצטריך. *Hoc æque; atque aliud neceſſarium eſt.*

Eandem hæc loquendi forma habet ſignificationem cum, איצטריך ליה ס״ד quam vide ſub litera א explicatam. Confer זבחים IV. 2. יומא LXIII. 2.

ואכתי מיבעי ליה. *Et adhuc illi objici poteſt.*

Modus hic loquendi in Gemara valde uſitatus eſt, cum opponens objectionem, quam reſpondens diluere ſtudet, alio argumento tuetur, & ad prolatam reſponſionem excipit, tum in Gemara legitur: *& adhuc illi objici poteſt.*

Ita in Gem. חולין LXVIII. 2. traditur: *Levit.* XXII. 28. verbis ושור או שה אותו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד, vetitum eſſe, bovem aut pecudem parvam cum

cum fœtu ſuo jugulare: hanc præterea legem de heterogeneis intelligendam eſſe, quamvis enim voculâ שה, heterogenea ſæpiſſime excludantur, hic nihilo ſecius particula או ea includi. Objicitur: או heic duntaxat diſtinctionem indicat, nempe: ſi quis bovem cum fœtu, aut pecudem parvam cum fœtu jugulet, eum legem hanc violaſſe. Ad quam objectionem reſpondetur: diſtinctionem hanc e voce בנו peti poſſe. Verum opponens priorem objectionem tuetur, particulam או heic non heterogenea complecti, hac formula: *Et adhuc objici illi poteſt*, vocula hac illud probari, quod in ſequenti Gemara docetur. Vid. יבמות LXVIII. 2.

ואם תמצי לומר לא פליגי. *Et ſi dicere velis*, (eos) *hac de re non diſputare.*

Congruit hic loquendi modus formulæ: אמר לך פלוני כולי עלמא וכו׳: de qua vide ſub א. Conf. בבא בתרא XCVI. I.

ואמאי אמר רחמנא. *Et cur* (hoc ita ſe habet) *cum Scriptura dicat?*

Obſerva hanc loquendi formam objectionis ſignificationem habere, quando a Doctoribus Talmudicis deciſio profertur, quæ ex Scriptura probari nequit.

Ita in Cod. נזיר IX. I. docetur: quod ſi quis dixerit ſe eſſe Naziræum ficuum, id

eſt, ſe ficubus abſtinere velle, hunc Naziræum eſſe, & quæritur: *quomodo hic Naziræus eſſe poſſit, cum Scriptura dicat:* Naziræum non ficubus, ſed vino duntaxat abſtinere debere?

ואימא מהכא. *Et ſi dicam* (hoc) *inde* (liquere) *quod &c.*

Uſurpatur hæc formula, cum aliquid Scripturæ aut Talmudiſtarum ſuffragio comprobatur, & ab opponente quæritur: cur etiam aliud quid ſignificare non poſſit, cum ipſe alio loco hoc probare queat?

Ita in בבא קמא *fol.* IV. *col.* 2. Rabh & Samuel diſputant, de vocis מבעה in Miſchna præcedenti ſignificatione. Rabh dicit: damnum ab homine illatum ſignificare, idque e *Jeſ.* XXI. *c.* 12. conſtare; Samuel vero damnum dentibus animalis illatum denotare contendit, quod *Obad. Cap.* I *c.* 6. illuſtrat: Gemariſta denique quidam objicit: *Et ſi dicam* מבעה damnum ex inundatione profectum ſignificare: *hocque ex Jeſ.* LXIV. *c.* I. *liquere:* vid. בבא בתרא II. *c.* 2. נזיר v. I.

ואודא פלוני לטעמיה. *Et N. ſuam ſequitur hypotheſin.*

Talmudici præcipue adhibent hanc loquendi formam, rationem reddentes, cur Doctor

Doctor Miſchnicus inprimis in Miſchna rationem, de qua diſputatio eſt adferat, cum aliam adferre potuiſſet? tum enim dicebatur: *rationem eſſe, quoniam propriam ſequitur hypotheſin.*

Ita in Cod. פסחים in Miſchna traditur: profecturum, triginta diebus feſtum paſchale proxime antecedentibus, non teneri ante abitum ſuum, fermento domum purgare. Ubi Rabba hanc adfert limitationem: ſi abiens ſe poſt Paſcha domum rediturum credidiſſet, ſin minus, etiamſi ipſo novo anno profectus fuiſſet, eum ædes fermento tamen purgare ante profectionem debere; & notatur: *Rabbam heic ſuam ſequi ſententiam*, quoniam alio in loco ſtatuit: eum qui triginta diebus proxime antecedentibus Paſcha, domum ſuam Gazophylacium conſtituiſſet, illam fermento purgare non obſtrictum fuiſſe. Conf. פסחים VI. I. בבא מציעה CXVIII. 2. מכות IX. I.

ואימא כולי להכי הוא דאתא. *Et dicam totum locum eo tendere.*

Crebro Doctores Gemarici, hac loquendi forma utuntur, quum ex aliquo Scripturæ loco bini ritus eruuntur, & objectio ponitur, forte unam duntaxat cæremoniam inde demonſtrari poſſe.

Ita

Ita in מנחות LV. c. 2. diſſeritur: e *Lev.* VI. c. 10. ubi dicitur: לא תאפה חמץ חלקם *non fermentabitur, quia pars eorum, &c.* liquere, æque manipulum ferti Deo offerendum, atque ejus reliquias, quas Sacerdotes edebant, azymas fuiſſe. Porro quæritur: quomodo hoc inde demonſtrari queat? cum in laudato loco duntaxat edicatur: ſi fertum fermentatum fuerit, legem negativam violari, ſive id factum ſit pinſendo vel miſcendo, vel depſendo vel coquendo. Reſpondetur: poſterius, ſcilicet ferti reliquias, quibus Sacerdotes veſcebantur, azymas eſſe debuiſſe, probari e חלקם quod ibi occurrit. Objicitur: *Verum ſi dixerim totum locum eo tendere*, ut omnes hoſce caſus probet, quibus fertum fermentatum reddi poteſt, ſcilicet pinſendo, miſcendo, vel coquendo: quod ſcilicet ut Sacerdotum pars non fermentata eſſe debeant, unde igitur demonſtraretur, ſolam Sacerdotum portionem azymam fuiſſe?

ואידך פריך הכי. *Et alter* (dicit) *ita objice*, vel, *hoc ita excipi poteſt.*

Cum duo Doctores Gemarici, de aliqua deciſione diſputant, & alter rationem deciſionis reddit; tum quæritur: quomodo

do alter eam intelligat, datoque reſponſo, hac pergit formula: *hoc ita excipi poteſt.*

Ita in Codice זבחים x. 1. R. Illa perhibet; verbis *Lev.* VII. 14. הזורק את דם שלמים. *Sacerdotis qui ſpargit ſanguinem pacificorum erit, &c* expreſſe præcipi, aſperſionem ſanguinis, ſub nomine ſacrificio illi competente peragendam eſſe, non vero per conſequentiam deduci:ne quis autumet, quia mactatio aut exceptio ſanguinis ſub nomine ſacrificio ſuo competente fiant; ergo etiam ideo hoc fieri in ſanguinis aſperſione: nam hos ſacrificandi actus a ſparſione differre, quod nullum ſacrificium tempore, quo reliqui ſacrificandi actus, ſcilicet mactatio & exceptio fiunt, Sacerdotum perverſa intentione illegitimum reddatur; ſparſionis vero tempore utique inidoneum reddi poſſit. R. Jochanan autem mavult, ſacrificium Sacerdotum perverſa intentione, in omnibus quatuor offerendi actibus, illegitimum reddi potuiſſe. Unde quæritur, quo pacto igitur R. Jochanan memoratum Scripturæ locum interpretetur? reſpondetur: *alter, ſcilicet R. Jochanan* dicit, *hoc excipi poſſe*: hos ſacrificandi actus ſecum comparari non poſſe, quod non ad idem altaris holocauſtorum latus peracti fue-

fuerint. Denique R. Jochananis ſententia repudiata, R. Iliæ probatur.

ואידך השתא. מיהא. *Alter* (vero dicit) *nunc nihilominus regeri poteſt.*

Formula hæc fere cum antedenti convenit, hoc obſervato diſcrimine, quod hac loquendi forma, argumentum opponentis plene ſolvatur, cujus rei exemplum legitur in זבחים x. 1. חולין xlii. 1. מכות xi. 1. Quoties vero in objectione occurrit ita ſe habet:

ואידך נמי הא. *Et alter an quoque idem profitetur?*

Vid. ראש השנה viii. 1.

והאי להכי הוא דאתא. *An hoc ad illud probandum adducitur?*

Infra poſita auctoritas, uſum hujus loquendi formæ demonſtrat.

In Gemara זבחים *fol.* iv. *col.* 1. Rabh Pinchas filius Rabh Ammæ putat loco *Lev.* vii. 15. ובשר זבח. indicari, mactationem ſub ſuo fieri debere nomine, & quia nominis permutatio alio loco prohibetur, colligunt hoc loco שינוי בעלים *nominis offerentium permutationem* interdici. Unde quæritur: *an hic locus recte hoc probat?* Conf. נזיר lxi. 1.

והא הכא. *Cum tamen heic* (hoc addi poſſit) *hoc* (valeat), cur non ibi quoque?

Formula hac Doctores Gemarici objectionem corroborare ſolent, exemplo aliquo argumenti vim illuſtrantes.

Ita in Gemara זבחים *fol.* VI. *col.* 2. traditio habetur: ſacrificium pro delicto nullum expiare peccatum, poſt pecudis in ſacrificium pro delicto offerendæ, ſeparationem commiſſum. Cui ſententiæ objicitur alia conſtitutio: nempe, hirci feſto Pentecoſtes oblati, quorum poſterior expiare poterat peccatum inter ſparſionem ſanguinis, prioris hirci patratum, cum tamen poſterior hic hircus jam fuerit ſeparatus; & additur: *Cum heic poſteriori hirco jam ſeparato expientur peccata*, cur non & aliæ victimæ pro delicto ſeparatæ idem præſtare poſſint?

והא תנא דבי ר' פלוני. *Et hoc docetur in ſchola Rabbi N.*

Concordat hæc formula, cum הא תנא דבי ר' quam vide ſub litera ה explicatam. Conf. נזיר *fol.* v. I.

והא פלוני הוא דאמר. *Et tamen ille ipſe N. eſt qui dicit.* Scilicet alio loco.

Cum Doctor Miſchnicus deciſionem fecit propriæ ſententiæ in alia Miſchna allatæ contrariam, tum hac formula interrogatur:

gatur: qui hoc facere potuerit.

Ita in Gemara נזיר *fol.* IX. 2. traditur: ſi quis dixerit oblationem hordeaceam adducam: hunc tritico votum exſolvere debuiſſe: quamvis enim hordeum nunquam, manipulus tamen ex hordeo offerebatur, hinc hordeum frumenti ſpecies eſt offerendo idonea, unde quoque voveri poteſt. Verum R. Jochanan auctor eſt quod ſi quis votum nuncupaſſet, ſe lentes oblatarum, quæ alias nunquam ſacrificabantur, tum triticum offerre, fas fuiſſe. Objicitur denique, *quomodo R. Jochanan hanc deciſionem facere poſſit, cum alio in loco dixerit &c.*

והא אמרוהו אמר פ׳ חדא זימנא. *Et tamen hoc dixerunt: N. alias dixiſſe.*

Formulæ hujus uſum vide ſub הא אמרה חדא זימנא enucleatum. Conf. נזיר x. 1. נדה xI. 2.

והדר ביה פלוני לגבי פלוני. *Et N. hac in re iterum N. aſſentitur.*

Modus hic loquendi in Gemara occurrit, cum duo Doctores Gemarici de aliquo ritu diſputantes, in diverſas eunt ſententias, & alter ſua ſententia relicta, alterius accedit & aſſentitur.

Ita Rabh Nachman & Rabba in Gemara זבחים *fol.* x. *col.* 1. diſputant: quod ſi Sacer-

Sacerdos ſacrificium ſuo nomine jugulans, cogitaſſet ſanguinem non ſuo nomine ſpargere, an ejusmodi ſacrificium, oblationi idoneum ſit? Priore ſententiam negativam, poſteriore vero affirmativam amplectente. Verum Rabba ſuam deſerit opinionem, & R. Nachman ſententiæ accedit. Et tum dictum eſt: *N. hac in re iterum τῷ N. aſſentitur.* Conf. זבחים x. 1.

וחכמים אומרים. *Et Sapientes dicunt.*

Doctores Talmudici, hac forma dicendi non ſemper totam Miſchnam aut traditionem exoticam antecedentem reſpiciunt, verum aliquando duntaxat ejus partem, cum ſententia quædam præceſſit, quam emuncti naſi viri aliter demonſtrarunt.

Ita in חגיגה *fol.* xx. *col.* 2. traditio habetur: omne id, quod oblationem illegitimam reddit manuſve polluit, in ſecundo impuritatis gradu eſſe, & unam manum alteram inquinare poſſe; quæ quidem eſt R. Joſuæ ſententia. Verum *Sapientes* i. e. alii Doctores Gemarici manus, *inquiunt*, ſemper ſecundi gradus impuritate contaminantur, & ideo manus manum impuram reddere nequit, quia nunquam immundities gradus ſecundi, aliam rem ſe-

cundo in gradu poteſt inquinare.

וכי תימא לילף מינה. *Et ſi dicas* (inde) *deducendum eſſe.*

Modus eſt dicendi reſpondentis, cum ipſe objectionem format alteri opponendi anſam præcidens.

V. G. in Gemara זבחים *fol.* IV. *col.* I. quæritur; unde conſtet adductionem ſanguinis ſub ſuo fieri debere nomine? Et additur: objiceret quis eam à reliquis ſacrificandi partibus peti poſſe: verum reſpondetur: hoc à veritate alienum eſſe, *nam ſi dicas &c.* Vid. קדושין III. 2.

וכדפלוני דאמר פלוני. *Et juxta N. nam N. dicit.*

Occurrit hic loquendi modus, cum Doctores Gemarici ritum aliquem corroboraturi, ad auctoritatem aliquam provocant.

Ita in זבחים *fol.* II. *col.* I. deciſio reperitur: quamvis ſacrificium non ſuo nomine jugulatum fuerit, nihilominus reliqua miniſteria ſuo peragi debuiſſe nomine, *& quidem juxta Rabba ſententiam; Rabba enim dicit &c.*

ולא קתני. *Nam me non docet.*

Modus hic dicendi in Gemara reperitur, cum deciſionis ratio è Miſchnæ phraſi demonſtratur.

Ita in Cod. זבחים II. 2. ratio redditur,

tur, cur hoſtiæ סתם *abſolute*, i. e., ſub nullo plane nomine jugulatæ, legitimæ ſint, cum tamen in Miſchna tradatur : quævis ſacrificia mactata שלא לשמן *non ſub ſuo nomine*, non eodem modo legitima eſſe, ſc. ut vota etiam offerentium expleant. Reſpondetur : *Miſchna me hoc non docet* : nam diſtinguendum eſt inter ſacrificia שלא נזבחו & שנזבחו שלא לשמן לשמן, poſterius de ſacrificiis ſub nullo nomine, prius vero de illis quæ non ſub ſuo nomine mactantur, intelligendum.

וליה לא סבירא ליה. *Ille vero ſecus ſentit.*

Erui ex intimis latebris Gemaræ, loquendi modum hunc uſurpari, quoties Doctor Gemaricus ex alterius mente ſententiam aliquam profert, quam ipſe tamen non amplectitur.

Ita in סנהדרין R. Akiva dicitur aſſerere, quemadmodum matrimonium ſub pœna exciſionis prohibitum, iniri nequit; ita neque matrimonium præcepto negante vetitum. Unde quæritur, qua ratione R. Juda, qui cum R. Akiva ſtatuit extractionem calcei, quem vidua fratri mariti ſui defuncti ducere ſe recuſanti detrahebat, etiamſi rationes adſint, quæ matrimonium illegitimum redderent,

nihilo ſecius legitimam eſſe cenſeat, cum ea ſemper matrimonio æquiparetur. Et reſpondetur: R. Judam heic e Doctoris Miſchnici ſententia hoc tantum aſſerere; *Illum vero ſecus ſentire.* Vid. סנהדרין LIII. 2. חולין XXXIII. I.

וליטעמיך. *Et juxta tuas* (proprias) *rationes* excipi poteſt.

Modus hic loquendi objectionis vicem gerit, cum duo Doctores Gemarici in aliqua ſententia diſputant, & alter alteri dubium movet, quod ſibi ipſi opponi poſſet, tum excipitur: ex eadem ratione, qua contra ſe utebatur, contra illum ipſum argumentum deduci poſſe, hac adhibita formula: *& juxta tuas proprias rationes* excipi poteſt.

Ita Abaje dixiſſe fertur: puerum impubem, qui nondum cum patre prehenſa ejus manu, Hieroſolymis montem ſacrum aſcendere poterat; à matre Hieroſolymas geſtandum fuiſſe: quoniam mulieres quoque feſtivitati ſolenni inter eſſe debuerunt. Hinc Rebbi argumentum objicit; quoniam lege cautum eſt, ut infans a patre humeris ad feſtum bajularetur; cur Hanna cum filio biennio domi manſerit. Cui Abaje regeſſit, *juxta hanc tuam rationem*, vel ex eo ipſo fonte opponi poteſt: quare ipſa Hanna per triennium, feſtivitatem ſolem-

ſolemnem neglexerit, cum mulieribus ut quotannis adeſſent, præceptum ſit. Vid. חגיגה VI. I. זבחים X. 2. בבא בתרא III. I. CXVIII. 2. CIX. 2. מכות VII. 2. יומא LI. 2. יבמות LVIII. 2. LXXXII. 2.

וליפריך. *At hoc fuit objiciendum.*

Cum duo Doctores de aliqua deciſione diſſerunt, & alter ſuperatur, tum tertius illi, quod non excepiſſet exprobraturus, hac formula utitur: *at hoc fuit objiciendum.*

Ita in זבחים *fol.* x. *col.* 2. dicitur R. Joſua R. Eliezer conceſſiſſe, ſacrificium piaculare & hoſtiam pro delicto in eo convenire, quod proprio nomine ſint immolanda. Et Abaja dicit R. Eliezer ei hoc inde demonſtraſſe, quia ſacrificium piaculare, ſacrificium pro delicto & holocauſtum ſint ſanctiſſima. Verum Rabba hoc R. Joſuæ exprobrat dicens: *at hoc fuit objiciendum:* hoc argumentum nullius eſſe momenti, quia hæc ſacrificia non fixum habent pretium, quo æſtimantur, ideoque inter ſe comparari non poſſunt.

ולפלוני קשיא סיפא. *At ſecundum N. finis Miſchnæ objici poteſt.*

Cum duo Amoræi in Miſchnæ ſenſu diſputant, & alter ſuam ſententiam è Miſchnæ fine demonſtrat, tum ex adverſario quærit: quomodo Miſchnæ finem

explicet, cum ei Miſchnæ finis adverſetur? adhibita hac formula: *At ſecundum N. finis &c.*

Ita Rabh Matna & filius Paddæ diſputant, an Naziræo 30. an vero 29. dies in Naziræatu ſint tranſigendi. Porro Rabh Matna ſententiam ſuam quod Naziræus 30. dies voto ſit obſtrictus, e Miſchnæ fine probat: ubi traditur, Naziræo trigeſima die ſe tondere licere. Et Paddam interrogat: *At ſecundum te* Miſchnæ finis, objici poteſt, &c. נזיר VI. 1.

ומאן לימא לן. *Ecquis nobis affirmabit?*

Ita in כריתות XC. 2 Abaje e Rabba quærit: *Ecquis nobis affirmabit;* die expiationis peccata ignota duntaxat expiari, fortaſſis tantum ea quorum nobis ſumus conſcii?

ומאי ניהו. *At quid hoc?*

Crebro Talmudici hac formula utuntur, cum deciſionem explicant.

Ita in Gemara זבחים *fol.* VII. 2. phraſis *Deut.* XVI. 2. וזבחת de Paſchalis agni reſiduis explicatur, quod pro iis ovis & juvencus ſit offerendus, & interrogatur: *at quid hoc?* quo nomine offeruntur ovis & juvencus, ad quod reſpondetur: ſub nomine ſalutarium. Vid. בבא קמא III. 1. & 2.

ומאי ראית. *At quid vides?*

Con-

Convénit hæc formula cum מאי חזית. Vid. יבמות LXX. 2.

ומי שאני לי׳ לפלוני והתניא. *An τῷ N. diverſa eſt ſententia, nam traditio eſt.*

Propria ſignificatio hujus formulæ eſt, quod objectionem denotet, cum Doctor Miſchnicus res eſſe diverſas dicit, quas in alia Miſchna inter ſe convenire prædicabat.

Ita in Tract. נזיר Rebbi diſcrimen facit inter dicentem כימות החמה *ſecundum dies ſolis* Naziræus ero, & dicentem: כמנין ימות החמה *ad numerum dierum ſolis* (id eſt trecentos & ſexaginta quinque dies) Naziræatus votum nuncupo. Unde quæritur: quo jure Rebbi heic diſcrimen notare poſſit, cum alio in loco dixerit; perinde eſſe, ſive quis priori ſive poſteriori modo votum in ſe ſuſceperit? ideoque dicit: *an τῷ N. diverſa &c.* Conf. נזיר *fol.* VIII. *col.* 2.

ומי אית ליה לרבי פלוני. *An igitur ſtatuit R. N.?*

Concordat hæc formula cum והא פלוני הוא דאמר, quam vide ſuperius explicatam. Conf. זבחים *fol.* VII. *col.* I.

ומי אמר פלוני וכו׳. *An N. hoc dixit.*

Eandem formula hæc cum præcedenti

 fert

fert ſignificationem, vid. בבא קמא xcix. 2. ראש השנה xiii. 2.

ומי מצית אמרת. *Et quomodo hæc affirmare potes?*

Rogantis hic eſt modus loquendi, quando in Gemara Scripturæ locus, ſive conſtitutio caſui applicatur, qui inde demonſtrari non poteſt.

Ita in Gemara זבחים *fol.* ix. *col.* i. Rabba, locum *Lev.* iii.6.12. ואם מן הצאן agni Paſchalis reliquiis applicat, unde Rabh Hanna interrogat: *at quomodo hoc affirmare potes?* Nam in hoc loco dicitur. אם כשב אם עז, igitur ibi non de reliquiis agni Paſchalis ſermo eſt: Conf. בבא בתרא iii. i. ראש השנה vi. i. xiii. i.

וממאי דלמא שני. *Unde vero hoc eſt? forte aliud quid eſt.*

Modus hic loquendi in Gemara objectionis vicem gerit, quoties reſpondens opponentis argumentum, ratione inconvenienti diluere ſtudet, ſive cum conſtitutio aliqua exemplo incongruo illuſtratur, tum enim objicitur: *Unde vero hoc illuſtrari poteſt?* hinc non illuſtratur, *forte aliud quid eſt.*

Ita in פסחים *fol.* iv. *col.* i. quæſtio ponitur, ſi quis decima & quarta die Niſan domum

domum locat, dubius an illam exploraverit, quid tum ſit ſententiæ? atque reſpondetur eam pro explorata haberi, id quod ſequenti exemplo illuſtratur. Legitur traditionem eſſe, qui locat domum dubius, an a fermento purgata ſit, ſervus, mulier, aut parvulus dicant, ſe eam exploraſſe, fides illis habetur. Tandem objicitur: *unde hoc priorem conſtitutionem illuſtrat, forte alia eſt ratio.*

Paſſim formula hæc ita occurrit: ומאי דלמא ר׳. Vid. סוכה *fol.* v. *col.* 2. ראש השנה *fol.* III. *col.* 2. יבמות LVIII. I.

ונסיב לה התלמוד. *At traditionem hanc ultro admittit, accipit, hoc inde demonſtraturus.*

Eſt hæc reſponſionis repetitio, qua ſententia aliqua ſtabilitur, & clarius explicatur, quam objectio ſequitur.

Ita in מועד קטן *fol.* III. *col.* 2. traditur loco *Exod.* XXXIV. 21. בחריש ובקציר תשבות non tantum vetari, quovis ſeptennio agrum eſſe colendum, verum etiam ſeptimo anno aliquid de anno præcedenti eſſe addendum, ſcilicet agrum non niſi ad Paſcha anni præcedentis fuiſſe arandum, arbores autem ad Pentecoſten uſque plantare fas fuiſſe. Unde quæritur: an is flagellatione dignus, qui additionem hanc

non obſervat, quemadmodum is flagellationem meretur, qui anno Sabbathicò terram arat? & reſpondetur: Doctorem Talmudicum *traditionem admittere*, *ac inde demonſtrare*, hunc non pœnam dare. Vid. זבחים VI.

ועוד הא בעא מיניה. *Et porro hoc ex illo quæſivit* (porro objicit).

Formula hæc frequenter à Doctoribus Gemaricis ponitur, cum ſecundum proferunt argumentum, priusquam ad primum reſponſum eſt: & aliquando occurrit: ועוד מי דמי. Vid. ראש השנה *fol.* III. *col.* 2.

Ita in Gemara זבחים *fol.* VII. *col* 1. R. Jeremia objicit, quo argumento R. Simeon aſſerat, in jugulatione ſacrificii cœtus declarari, ſub quo nomine offeratur, cum Rabh Jehuda nomine R. Simeonis contrarium tradiderit: & aliam proponit objectionem in Gemara, hac formula obſervata: *Et porro hoc ex illo quæſivit*, de hircis feſto Pentecoſtes oblatis &c.

ופלוני מי סבר כפלוני והא תניא. *Et quomodo N. ſtatuit ſecundum N. cum legamus, ſcilicet contrarium hunc ſtatuere?*

In hac formula obſervandum, quod objectionis vices gerat, cum Amoræus Amoræo conſentire dicitur, qui contrariam illi ſententiam amplectitur, tum enim quæritur:

tur: *Et quomodo N. ſtatuit &c. ſecundum N. cum legamus.*

Ita in Gemara נזיר *fol.* VIII. *col.* I. Rabbi Jehuda perhibet: cum quis acervum frumenti videns, Naziræatum ſuſcipit (ſi is, inquiens, acervus centum coros complectatur, Naziræus ero) & acervus furto auferatur, priusquam eum menſi ſint, hic voto ſolutus eſt. Porro dicitur, hoc cum Rebbi ſententia convenire aſſerentis: vota huic ſimilia ſuſcipientem v.c. tot Naziræatus in me ſuſcipio, quot capilli in capite ſunt, perennem eſſe Naziræum: & quæritur: quomodo R. Juda ſtatuit, ſecundum Rebbi, nam legimus &c.

ופלוני לטעמיה דאמר. *At N. juxta propriam ſententiam affirmat.*

Eundem fundit hic loquendi modus ſenſum, atque ואזדא פ׳ לטעמיה quem vide ſuperius enodatum. Conf. נזיר IX. I.

ופלוני אמר מהכא. *At N. dicit hinc probandum eſſe.*

Convenit hæc formula cum ותנא מ״ית׳ מהכא. Vid. ראש השנה *fol.* VII. I.

וצריכא דאי כתב רחמנא הוה אמינא. *At neceſſe eſt, ſi enim Scriptura tantum dixiſſet, dicerem:*

Cum duo aut tres caſus totidem Scripturæ dictis demonſtrantur, & à Doctore Gema-

Gemarico quæritur: cur hi caſus diverſis locis Scripturæ probentur, etenim ſufficeret, ſi unus horum fuiſſet allatus, omnes enim hæ cæremoniæ, ſua ſponte inde potuiſſent demonſtrari? Tum reſpondetur: *neceſſe eſt; nam ſi unus locus tantum fuiſſet adductus, aliquis autumaſſet*; de hiſce cæremoniis certam aliquam ob rationem, aliam ferendam eſſe ſententiam.

Ita in Cod. זבחים *fol.* IX. 2. traditur: Doctores Talmudicos duobus hiſce locis *Lev.* I. 10. & *Lev.* III. 6. 7. probatum dare agni Paſchalis reliquias, loco hoſtiarum ſalutarium jugulandas fuiſſe, addita hac reſtrictione: quemlibet horum locorum peculiarem probare cæremoniam. *Lev.* I. *c.* 10. adſtrui agnum Paſchalem, ante tempus ſolitum ſuo nomine mactatum, hoſtiæ ſalutaris nomen ſibi vendicare. E *Lev.* III. *c.* 6. 7. illuſtrari: quod ſi mactationis tempus & ætas adſint, nihilo ſecius ſalutarium nomine, mactatum ſacrificium ſalutare audire. Quæritur denique: cur duo hæc ad hos probandos caſus adducta ſint loca, ex uno quippe omnes hæ cæremoniæ demonſtrari potuiſſent? reſpondetur: *neceſſe eſt &c. ſi enim Scriptura unum tantum locum haberet, unicum tantum*

tum adduxiſſet ritum, non vero reliquos memoratos. Vid. בבא קמא x. 2. בבא מציעא xxxvii. 2. חגיגה xxi. 1.

Congruit huic formulæ.

וצריכי דאי אתמר בהא התם הוא דאמרי משום אבל הכא לא ואי איתמר הכא אבל התם לא קא משמע לן. *At neceſſe eſt, nam ſi duntaxat hoc de caſu dictum eſſet, dici poſſet: ibi hanc rationem aſſerendi eſſe, verum heic eam non obtinere. Et ſi heic dictum foret, dicerem: verum ibi non obtinet, idcirco docet.*

Vid. נזיר x. 1. Paſſim in formula hac loco אתמר ponitur אשמעינן *audivimus.* Vid. סוכה *fol.* vii. *col.* 2. יבמות lxix. 1. ראש השנה vi. 1.

וצריכי דאי כתב רחמנא ב׳ משום אבל (כו׳) אימא לא ואי כתב מישום ד׳ (זה) אימא לא צריכא אבל. *Et neceſſarium, nam ſi Scriptura heic notaſſet, dicerem: hoc idem eſſe, &c. Verum &c. dicerem, rem ita ſe non habere, & ſi notaſſet Scriptura, dicerem hoc hanc ob cauſam fieri ſed &c. dicerem nam ita eſſe, ideo neceſſe eſt.*

Vid. יומא xlii. 1.

ורמינהי. *At objicio.*

Formula hac objectio exprimitur, quando

do Miſchna, Beraita, aut Scripturæ loca, ſibi opponuntur.

Ita in Gemara חולין *fol.* XXXII. *col.* I. Miſchna proponitur, qua traditur: ſi quis animantis œſophagum inc idiſſet, aut guttur perrupiſſet, vel contra; Rabbi Itsbas animans hoc morticinum, R. Akivam vero illud duntaxat diſcerptum, pronunciare. Dein vero R. Akiva, R. Itsbas conceſſit illud omnino morticinum eſſe, cui in Gemara objicitur: *objicio* ejusmodi animans non eſſe morticinum. Conf. בבא מציעא XXXVII. I. זבחים II. 2. יבמות LXXX. I.

ורמא מלתא אחריתי. *At aliud quid objicio.*

Genus loquendi Talmudicum, quando Doctor aliquis Talmudicus ſententiam alterius Doctoris evertere ſtudet, cui cum reſpondetur, ille ex hujus reſponſione elicit conſectarium huic contrarium.

Ita in Gemara זבחים *fol.* III. *col.* I. Rabbi Juda ſententiam proponit nomine Rabh, ſcilicet quod ſacrificia ejusdem ſpeciei v. c. ſacrificium piaculare nomine holocauſti jugulatum, quæ ejusdem ſunt ſpeciei, videlicet ſancta ſanctorum ſe ſanctitate privare poſſint. Hanc vero ſententiam infringere ſtudet argumento a libello repudii petito, videlicet libel-

lum

lum repudii, nomine mulieris repudiandæ & gentilis ſcriptum, quæ non ejusdem ſunt ſpeciei, nempe mulieres Hebreæ illegitimum eſſe, & reſpondetur hoc argumentum non valere, nam mulierem gentilem ejusdem atque mulierem Hebræam eſſe ſpeciei, videlicet mulieres; ideoque res ejusdem ſpeciei ſe invicem deſtruere. Denique objicitur: *at aliud quid objicio &c.*

ורבנן סברי. *Rabbini vero arbitrantur.*

Convenit hæc formula cum וחכמים אומרים quam vide ſuo loco expoſitam. Conf. נזיר *fol.* 111. *col.* 2.

ותיפוק ליה. *Inde hoc eliciat.*

Obſerva formulam hanc in objectione occurrere, quando ratio haud idonea alicujus deciſionis adfertur, tum enim ibi dicunt: *Inde hoc eliciat*, aliamve adducat rationem, huic materiæ melius convenientem.

Ita in סנהדרין *fol.* XVI. *col.* 2. in Gemara ratio redditur: cur civitates terræ Canaan confines, quemadmodum in ipſa Terra Canaan ſitæ, non ſint deletæ: hoc nempe ideo factum eſſe, ne gentes Terram Iſraëlitarum ut invaderent, ſollicitarentur. Verum quæritur: cur hæc profertur ratio, melior quippe in ſacris literis reperitur, inde hoc eliciat ſcilicet e *Deut.* XXII. 14. 15. quia ibi eſt vox קרבך quæ medium

non

non confinium regionis ſignificat; ideoque civitates Terræ Canaan confines non fuiſſe evertendas: vid. בבא קמא CI. I. חולין XLIV. 2. חגיגה XXVI. 2. נזיר XLI. I. יומא LI. 2. LIII. I.

ותנא מייתי (לה) מהכא. *At Doctor Miſchnicus hoc inde deducit.*

Modus hicce loquendi tum uſurpatur, cum Doctor Gemaricus ſententiam aliquam ſive e Scriptura, ſive e traditione exotica probaturus, rectum quidem locum, ſed non recta illius loci verba affert, ſive cum locus minus aptus adducitur, tum enim reſpondetur &c.

Ita in Gemara בבא בתרא *fol.* CXI. *col.* 2. *Numer.* XXVII. II. & quidem e verbis נחלתו לשארו probatur, maritum uxoris hæreditatem adire poſſe. Verum Doctor Scholæ R. Iſmaëlis idem ex eodem quidem loco, ſed tamen aliis verbis ſcilicet ibidem וירש אותה probat. Vid. חולין XXVII. I. & 2. קדושין IV. 2.

ותנא דידן מאי טעמא לא קתני. *At noſter Doctor quam ob cauſam non ita tradidit?*

Notandus & hic dicendi modus, quo Gemarici utuntur cum duo Amoræi in Miſchnæ ſenſu diſputantes, in diverſas initio

tio quidem eunt ſententias, dein vero conveniunt, tum quæritur: cur Doctor Miſchnicus ambigua uſus fuerit phraſi, cum ſententiam clarius proponere potuiſſet, quod deinde fecit.

Ita in Gemara פסחים *fol.* 11. *col.* 1. Rabh Jehuda & Hunna diſputant de voce אור quæ in Miſchna reperitur, utrum diem an vero veſperam denotet? & tandem conveniunt *veſperam* ſignificare. Hinc quæritur: *cur Doctor Miſchnicus non voce* לילה *uſus fuerit*, tum enim nulla fuiſſet controverſia? בבא קמא IV. 2.

(ותו) דקארי לה אמאי קארי לה. *Qui hoc* (*denuo*) *legit*, (hoc objicit) *quare hoc legit*, (hoc objicit)?

Obſervandus eſt quoque hic loquendi modus, quo in Gemara docetur, opponentem objectionem tum ineptam, tum obſcuram protuliſſe, tum rogatur: *qui hoc objicit* (legit) *quare ita legit* (an non ipſe animadvertit hanc objectionem nullius eſſe momenti)?

Ita in בבא בתרא *fol.* 11. *col.* 2. in Miſchna traditur, vicini ſi parietem in area ſibi communi ducere cupiant, parietem in media area eſſe erigendum. Hinc Gemarici quærunt: hoc cum ita evidens

K ſit,

ſit, cur conſtitutione adhuc ſancitum ſit? ac reſpondetur: hanc conſtitutionem in peculiari caſu uſum habere, videlicet ſi vicinus vicino conceſſerit parietem erigere, non tamen in ſuo fundo, ita ut vicino dicere poſſit, dedi tibi equidem facultatem, parietem in area nobis communi ponendi, quamvis proſpectui meo officiat, haud vero tibi indulſi, me fundo meo privare. Atque hac de cauſa in Miſchna docetur: hoc in caſu parietem in media area eſſe ponendum. Objicitur: traditio habetur, quod ſi paries in area vicinis communi erectus fuiſſet, ejus fuiſſe murum ad 4. cubitorum altitudinem reficere de integro, in cujus areæ partem cecidiſſet. Verum reſpondetur: poſteriorem conſtitutionem priori æquiparari haud poſſe, quia Magiſtri peculiarem de pariete qui ſubito concidit, tulerunt ſententiam. Unde rogatur: *Ecquid opponentem movet, hanc proponere objectionem*; an non ipſe deprehendit diſcrimen inter hunc atque priorem caſum? יבמות LXXII. 2.

ותו מטונך. *Et porro ſecundum tuum onus* (objectionem).

Modus loquendi uſitatus, cum opponens argumentum quo refellere ejus objectionem

nem volebat reſpondens, contra illum invertit. Objectio vero heic oneris nomine venit, niſi enim diluatur, alter objectionis onus bajulare tenetur.

Ita in ראש השנה *fol.* III. *col.* I. & *fol.* IV. *col.* I. Rabbi Iſaac ait: Regem Cores a probitate deflexiſſe: Unde Rabh Cana quærit: quomodo hoc intelligendum, an deterior factus? atque objicit *Ezræ* c. VI. *c.* 9. ubi a Cyro legem ſcriptam videmus: Tradatur viris illis, ne impediantur: Etiam quæ opus ſunt, ut juvenci ſubrumi, & arietes & agni ad holocauſta, pro Deo cœli triticum, ſal, vinum, & oleum, prout dixerunt Sacerdotes, qui ſunt Hieroſolymis, tradendum eſſe ſibi quotidie error ne committitor: omnia igitur conceſſit, quæ Iſraëlitarum ſummis commodis inſervire poterant, quo pacto itaque improbus dici meretur? Reſpondet Rabbi Iſaac: *Secundum tuam objectionem reſpondebo*; eodem quippe capite *c.* 10. dicitur: Rex hæc edixiſſe, ut offerant Deo, & pro vita Regis ejusve filiorum preces fundant, hinc liquet Cyrum non ob gloriam Dei ſed proprium commodum feciſſe, quæcunque fecit.

ותנ' אינהו קשישי טובא. *At hi Doctores*

 multo

multo antiquiores ſunt.

Obſervandus eſt hic quoque loquendi modus, qui in Gemara occurrit, cum conſtitutio certo auctori adſcribitur, qui tamen diu poſt illam conſtitutionem ſancitam vixit, tum enim ſæpiſſime objicitur: *at hi &c.*

In ביצה *fol.* xxvi. i. & xxvii. i. R. Juda Naſi ait, animans primogenitum, quod ſi die feſto in foveam incidiſſet, ꝫ מומחה *inquiſitoris vitiorum* fuiſſe, in foveam deſcendere, & explorare, an animans vitio laboret. Verum Rabbi Simeon filius Manaſſe lege, inquit, cautum eſt, ne quis die feſto in vitium inquireret. Rabh Joſeph nomine Magiſtratus Hieroſolymitani porro ait, R. Simeonem ejusve collegas perhibuiſſe, conſtitutionem hanc eſſe juxta R. Meier, videlicet in more poſitum fuiſſe, ut vitia primogenitorum die feſtum antecedenti explorarentur. Unde objicitur: quo pacto hoc eſſe queat? *cum R. Meir antiquior fuerit.*

ז.

ואת אומרת. *Hoc dicit* (*indicat*).

Cum Doctor Gemaricus ſententiam alius obſcure propoſitam, clarius explanare cupit: innuens ſententiam hanc hunc vel illum fundere ſenſum, tum formula hæc adhibetur: *Hoc dicit.*

Ita in Cod. נזיר *fol.* XLVI. 2. R. Simeon aſſerit: ſi Naziræus, ubi jam comam totondiſſet, aliquod ſuorum ſacrificiorum, ſive holocauſtum ſive ſacrificium piaculare, aut ſalutare obtuliſſet, & quorum alicui aliquid accidiſſet, quo illegitimum redderetur, ſacrificium illud debitum non expleviſſe, ſed alias hoſtias offerendas, comamque de integro tondendam fuiſſe. Verum ubi comam raſiſſet, ſi tribus ejus ſacrificiis ſimul oblatis, unum eorum illegitimum factum fuiſſet, cæteraque non ſub ſuo nomine mactata fuiſſent, tum capilli tonſionem quidem non iterandam, alias tamen victimas offerendas fuiſſe. Id Rabh Ada filius Abbæ explicaturus, *hoc indicat* ſententiam hanc hunc ferre ſenſum: quod ſi Naziræus ſe totondiſſet, ſacrificium ſalutare à ſe oblatum etiamſi non ſub ſuo proprio jugulatum

tum eſſet nomine, Naziræo non officere, quia ſacrificia hæc non ſub ſuo nomine mactata votivorum inſtar offeruntur. Vid. קמא בבא *fol.* XXXIII. 2. יומא LXVI. 2.

קשיא (זו אזו). *Hoc huic objici poteſt.*

Obſervandum formam hanc adhiberi, cum in Gemara traditio affertur, & opponens aliam traditionem objicit, quæ huic adverſari videtur, epiphonematis loco tum dicitur: *Hoc huic objici poteſt.*

Ita in חולין *fol.* XXXVIII. I. Rabbini ſtatuunt, animal tam graviter morbo laborans, ut ſe plane non moveat, non eſſe jugulandum: Rabh vero ait: quod ſi mugiat, hoc eſſe ſignum animal ſe movere ideoque mactari poſſe: Huic deciſioni alia objicitur, ſcilicet R. Meieri dicentis, boatum pecoris dum mactatur, hujus rei ſignum non eſſe, *idque hoc huic objici poſſe.*

Quandoque dicitur: הלכתא אהלכתא קשיא. *Conſtitutio conſtitutioni objici poteſt.* Conf. שבת *fol.* XXIV. *col.* 2.

זכר לדבר. *Hoc ut eo firmius memoriæ inhæreat*, repetitur.

Tal-

Talmudiſtæ hoc loquendi genere utuntur, cum locus Scripturæ in patrocinium vocatur, qui non ſatis clare id, cujus gratia adducitur probat, tum additur: in loco hoc rem probandam ſaltem revocari in memoriam: *Hoc ut memoriæ inhæreat.*

Ita in ברכות *fol.* 11. *col.* 2. quæritur: quando pericopæ שמע veſperi leguntur? reſpondetur: ab eo tempore quo Sacerdotibus qui polluti fuerunt, licet תרומות *primitiis* prima vice veſci, cujus ſignum ſtellarum ortus habetur; id quod e *Nehem.* c. IV. *c.* 15. 16. demonſtratur. Et quamvis heic non demonſtretur ſiderum ortum noctem ingruentem indicare, tamen ejus mentio ideo adducitur ut *memoriæ in hæreat,* ſtellis orientibus noctem incipere: vid. יבמות LXIV. I.

קתני זו ואין צריך לומר זו. *Hoc & ſimul illud, quod non opus erat docet.*

Nota formulam hanc in reſponſione uſuvenire, quando argumentum Gemaræ traditioni exoticæ objicitur, cum clare ſatis ex antecedentibus deduci potuiſſet, tum reſpondetur: *Hoc & ſimul illud &c.*

Et aliquando forma hæc occurrit לא זו אף זו קתני. Vid. בבא מציעא

XXXVIII. I. סנהדרין LXVII. I.

Ita in עירובין LXXVI. I. habetur: feneſtra aliqua inter duas areas conſtituta, ſi altius ſit decem palmis, tum ob ritus Sabbathum ſpectantes, duas עירובי *mixturas* eſſe adhibendas. Porro in Gemara diſſeritur: quod ſi hujus feneſtræ maxima pars fuiſſet decem palmorum, minima vero minus decem palmis, binas quoque עירובי *commixtiones* fuiſſe faciendas. Unde objicitur: ultimum hunc caſum clare ſatis e priori jam deduci potuiſſe, & reſpondetur: *hoc & ſimul illud, quod non opus erat, docet.* Vid. כריתות LXXXIX. 2.

זמנין אמר משמי' וזמנין דאמר מ' וכו'. *Aliquando ſuo, nonnunquam Magiſtri vel alius nomine dixit.*

Eandem formula hæc habet ſignificationem, atque הא דידיה הא דרבי'. Vid. תענית *fol.* III. 2.

ח.

חדא מכלל חבירתא. *Unum e conſequentia alterius elicitur.*

Modus loquendi Gemaricis valde uſitatus, quoties quæritur, cur deciſio ſecunda vice proferatur? tum reſpondetur: *hic unum tantum e conſequentia alterius elicit.*

Ita in בכורות *fol.* XXXVII. *col.* I. Sapientes ſtatuunt, tres viros Synagogæ pios, quamvis idiotas, vitiis primogenitorum explorandis aptos fuiſſe Verum R. Joſi auctor eſt, etiamſi Synedrium minus 23. Virorum fuerit, primogenita tamen non mactata fuiſſe, niſi permiſſu מומחי בית דין ſive illius, cui à Præſide Synedrii hæc vitiorum explorandorum poteſtas conceſſa erat. Porro Rabh Jehuda ait nomine Rabbi Jeremiæ filii Abbæ, qui neſcit, utrum nomine Rabh, an nomine Samuelis prolata ſit hæc ſententia, tribus hiſce viris permiſſum eſſe, in vitia primogenitorum inquirere in locis, ubi ille בית דין מומחין conſtitutus, vitiorum explorator præſens non eſt. Rabh Chanael porro nomine Rabh conſtitutionem, inquit, non ex R. Joſæ ſententia eſt. Opponitur denique ſententiam

R. Jeremiæ, nomine R. Samuelis eſſe traditam: ſi enim eam nomine Rabh accepiſſent objici poſſet, deciſionem hanc bis adferri; ad quod reſpondetur: *unum e conſequentia alterius elicitur*: quia enim Rabh ait deciſionem, non ex Rabh Joſuæ ſententia eſſe, hinc ſequitur tres viros, memoratos vitia primogenitorum examinare potuiſſe.

חדא ועוד קאמר. *Unum dicit, & porro alterum includit.*

Cum Doctori rationem alicujus conſtitutionis reddenti, aliam veriorem eſſe objicitur, hac formula & illam ſe non excludere profitetur.

Ita in Gemara שבת *fol* XXVI. *col.* I. R. Simeon filius Eliezeris auctor eſt, Sabbatho haud licere צרי *reſinam* accendere. Rabbi rationem adfert, quia fragrantiſſimum odorem ſpargit, ideoque verendum ne quædam inde utilitas redundet, quod Sabbatho interdictum eſt. Porro Abaje Rabbæ dixit: hanc potius indices cauſam, quia צרי volatilis, domum forte incenderet, & reſpondetur: *unam rationem adfero alteram vero includo.* Vid. ראש השנה *fol.* III. *col.* I.

חד תלת טעמי נרט. (Verum) *e duobus*

aut

aut tribus unam tantum (tenet) *proponit rationem.*

Modus hic loquendi ex adducto loco interpretandus eſt.

In Cod. זבחים x. 2. traditio habetur, hoſtiam piacularem & ſacrificium pro delicto, ſecum comparari haud poſſe, cum ſanguis eorum diverſo modo fuerit aſpergendus: lege enim ſancitum erat, prioris ſanguinem quater, poſterioris vero bis ſuper cornibus altaris aſpergendum eſſe. Porro excipitur: cur heic ſpeciatim in ſparſionis numero diverſitas ponitur, cum in ipſa ſparſione bene multa ſint, quibus differant, ſolo quippe ſacrificii piacularis ſanguine angulus cornu & quidem Sacerdotis digitis erat aſpergendus, ad quod reſpondetur: *Ex his tribus rationibus unam duntaxat adferri.*

חדוש הוא ומחדוש לא ילפינן. *Res hæc nova extraordinaria eſt, & e re extraordinaria nihil deducimus.*

Locutio qua negatur a re nova ſeu extraordinaria, ad aliam probandam recte concludi.

Ita in חולין *fol.* XCVIII. 2. & XCIX 1. e *Lev.* XVI. *c.* 14. ולקח מדם הפר ומדם השעיר elicitur: ſanguinem juvenci, ſi commixtus eſſet cum ſanguine hirci, altari

tari potuiſſe adſpergi, & pro non miſto haberi, quia Sacerdos duntaxat מדם *nonnihil de illo ſanguine* ſumit. Porro quæritur: utrum ab hac conſtitutione ad conſtitutionem rerum vetitarum concludere liceat, (v. c. ſi caro cum lacte miſceretur,) quarum cum res licita majori copia rei illicitæ immixta eſt major copia minorem diluit? ac reſpondetur: minime gentium, *nam caſus hic de ſanguine juvenci & ſanguine hirci inter ſe miſtis extraordinarius eſt, & a re extraordinaria nil deducitur.* Vid. חולין xcix. *c.* 2.

חסורי מחסרא והכי קתני. *Heic aliquid deeſt, & ita legendum.*

Hac formula ſignificatur, Doctorem Gemaricum Miſchnam explicare, ſenſui ejus aliquid addendo, nunquam vero aliquid addi poſſe, quod ſenſui Miſchnæ adverſetur.

Ita in חגינה II. *c.* 2. quæritur: quo argumento Magiſtri demonſtrent, ſurdum, etiamſi loqui poſſet, aut qui auditu quidem præditus, loquendi tamen facultate deſtituitur, feſtivitati ſolenni intereſſe debuiſſe: cum in Miſchna doceatur: ejusmodi hominibus abeſſe licuiſſe? Ac reſpondetur: ipſum Rabbinam huic Miſchnæ hoc addidiſſe, *heic enim aliquid deeſſe*

ideo-

ideoque ita eſſe legendum. Vid. בכורות XXXVIII. 2. חולין XXXIX. 2. חגיגה II. 2. סוכה III. 1. יבמות XC. 1.

י.

יאמר זה ואל יאמר זה. *Hoc affirmandum, non vero aliud affirmandum.*

Cum de duobus caſibus expresſa conſtitutio invenitur, quorum ſi alteruter definitus esſet, facile de altero, utpote ſimili, vel etiam evidentiori colligi potuisſet, dicunt: *hoc tantum erat affirmandum* (& ſatis erat) *non vero aliud &c.*

Ita in קדושין *fol.* VI. *col.* 2. a Gemaricis obſervatur: *Lev.* XXII. *c.* 10. תושב תושב כהן ושכיר לא יאכל קדש *vernam*, שכיר vero *mercenarium* ſignificare. Unde quæritur, qua de cauſa hæc lex expresſe duorum meminerit, nam Scripturam edicendo *vernæ non licere res ſacras comedere*, ſimul idem etiam mercenario dixisſe, etenim quia alter ſcilicet mercenarius ad certum duntaxat tempus mercede conducitur, verna contra perpetuo ſervitio teneatur, quivis facile colligeret, ſi non vernæ ergo neque mercenario, esſe copiam rebus ſacris veſcendi. *Hoc igitur affirmandum non vero aliud affirmandum.* Vid. זבחים LXXXII. 2. יבמות LXX. 1.

יחידאי (היא). *Privatus hæc aſſerit.*

Cum conſtitutio quædam redundare, aut a veritate aliena non ſine ratione videtur, idque objicitur, reſpondent: hanc non omnium neque clariſſimorum, ſed privati cujusdam Doctoris ſententiam eſſe: ſive hoc verbo diſtinguunt ſententiam à privato aliquo Doctore, ſpecioſis tantum argumentis demonſtratam, a publico Doctore melius probatam.

Ita in בכורות XLI. I. quæſtio proponitur, cur in Miſchna demonſtretur, primogenita vitio aliquo laborantia mactari potuiſſe, cum hoc alio in loco jam ſit adſtructum, ac reſpondetur: *Privatus hæc aſſerit:* cum hæc conſtitutio etiam jam alio in loco adducta ſit, ſed ibi leviter a Doctore privato probata eſt, hic vero à Clariſſimis Rabbinis repetitur.

יחיד ורבים הלכה כרבים. *Uno cum pluribus* (diſputantibus) *conſtitutio juxta plurimos* (ponitur).

Formula hæc tam in objectione, quam reſponſione uſu venit, & denotat ſententiam plurium unius prævalere.

In עבודה זרה *fol.* VII. *col.* I. quæſtio ponitur: utrum infans in via repertus, ut Iſraëlita, an vero ut advena portæ ſit educandus? & reſpondetur: Sapientes qui hac de

re

re cum R. Meiero diſputarunt, conſtitutionem pronunciaſſe, eamque anteponendam eſſe. *Nam uno cum pluribus diſputantibus conſtitutio ſecundum, plurimos* ponitur, vid. בכורות xxxvii. 1.

יכול ודין הוא. *Putares idque merito.*

Hac loquendi forma objectioni cuidam non denegatur veriſimilitudo, ſed eam tamen Scripturæ teſtimonio enervari docetur, ſæpiſſime ſequitur תלמוד לומר. *Traditio eſt.*

Ita in Gemara פסחים *fol.* iii. *col.* 1. diſſeritur: *putares* æquum eſſe, ut ſacrificia ſalutaria tertia poſt jugulationem nocte comederentur, *idque merito*, nam quemadmodum aliis in victimis nox præcedenti diei annumeratur; ita quoque ratione ſacrificiorum ſalutarium, tertia poſt mactationem nox (qua comedebantur) ad ſecundum diem, eſſet referenda. Verum hoc argumentum loco Scripturæ *Lev.* vii. *c.* 16. enervatur. Vid. מנחות civ. 1. חולין cxxxix. 2. מכות vii. 1. viii. 2.

Aliquando יכול ſequitur תלמוד לומר. Vid. מנחות cxxxix. 2.

יליף מ׳. *Inde hoc elicit.*

Notatur locus, unde aliquid deducitur v. g. in Cod. נזיר v. 1. verbum ימים *duo-*

duodecim denotare *menſes inde ille elicit*, ſcilicet e *Lev.* xxv. *c.* 29. ubi vocabulum ימים hanc ſignificationem fert.

יתיב פלוני קמיה דפלוני. *Sedit hic N. coram N.*

Obſerva formulam hanc uſurpari, cum Doctores Talmudici, in aliqua ſententia diſputant, vel colloquentes introducuntur.

Ita in עבודה זרה *fol.* vi. *col.* 2. fertur *R. Joſeph à tergo R. Abbæ & Rabbi Abbâ à facie Rabb Hunnæ ſediſſe* (& diſputaſſe) conſtitutionem R. Joſuæ filii Koræ, quandoque cum R. Judæ ſententia congruere, quod R. Joſe & Rabh Hunna dubium reddunt. Vid. עבודה זרה *fol.* viii. 2.

כ.

כדקאמר טעמא. (Sententia N. admittenda;) *quemadmodum rationem reddidit.*

Hac formula admittunt ſententiam cujusdam Doctoris, quod ſatis evidenter illam demonſtraverit: & ſequitur plerumque alia quæſtio: אלא פלוני מאי טעמא. *Verum alter quam rationem adfert?*

Ita in Gemara זבחים *fol.* xi. *col.* 1. docetur, ſanguinem ſacrificii piacularis in Sanctum Sanctorum deferri nefas fuiſſe, idem

idem R. Eliezer quoque de ſacrificio pro delicto affirmat, quia *Levit.* VII. *vſ.* 7. dicitur: כחטאת כאשם *quemadmodum ſacrificium piaculare; ita & pro delicto.* Quæ argumentatio cum cæteris vera videretur, conſentiunt hac formula: ſententia R. Eliezeris admittenda, *quemadmodum rationem reddidit*, ſeu id luculenter demonſtravit. Exinde vero naſcebatur alia quæſtio: quonam fundamento Rabbini illi nitantur, adſtruentes: hoc duntaxat de ſanguine ſacrificii piacularis intelligendum eſſe?

כרי נסבא. *Fruſtrà* (fortuito) *memoratum eſt.* Ita in ראש השנה *fol.* V. *col.* I. diſſeritur, ſi quis debitum v. c. pro æſtimatione, victima piaculari, ſacrificio pro delicto, holocauſtis, ſacrificiis ſalutaribus, eleemoſynis, decimis, primogenitis, decimis animantium, agno Paſchali &c. tribus feſtis elapſis non ſolviſſet, eum præceptum negativum, quod incipit לא תאחר *Deut.* XXIII. *c.* 22. violare. Objicitur: an igitur agnus Paſchalis quovis feſto ut alia ſacrificia potuit immolari, lege utique ad feſtum Paſchatos reſtrictus eſt? Reſpondetur: *agnus Paſchalis heic fruſtra*, id eſt, per accidens inter alia *enumeratur.* זבחים XCVIII. I.

כח דהתירה עדיף. *Concedendi vis, id eſt, ad concedendum propenſio præcellit, ſive Rabbi-*

ni malunt rem aliquam licitam, quam illicitam pronunciare.

In ביצה *fol.* 11. *col.* 2. obſervatur: Scholam Schammæanam ovum quod gallina in feſto peteret edere legitimum, Hillelianos vero illegitimum pronunciare. Objicitur: forte hoc de gallina intelligendum, quæ propter ova alitur; qua de cauſa igitur de ovo diſceptant, præſtaret enim de gallina controvertere, an Feſto mactari queat? reſpondetur: de ovo ideo diſputant, ut propenſionem ſuam ad rem aliquam legitimam pronunciandam oſtendant, idcirco non de gallina, verum etiam de ovo die feſto poſito digladiantur, utrum eo veſci liceat. Objicitur, ſatius eſſet de gallina diſputare, etenim inde Hillelianorum rem aliquam interdicendi eluceret cupiditas, quæ res מוקצה, id eſt, *certo uſui deſtinata eſt*: reſpondetur: Controverſia hæc in Miſchna proponitur, *ut ad aſſentiendum propenſio appareat.* Vid. חולין LVIII. I.

כיון דאידי ואידי וכו׳ מה לי זה מה לי זה.

Quandoquidem unum alteri ſimile eſt, quid me movet, ut inter illa diſcrimen faciam?

Forma hæc dicendi in objectione ponitur, cum Doctor Talmudicus differentiam non neceſſariam inter res ponit.

In

In Gemara זבחים *f.* XIII. *c.* 2. Doctor Gemaricus differentiam inter exceptionem ſanguinis & manipulum primitiarum in eo ſtatuit, quod ſanguis vaſe ſacro excipiatur, manipulus vero vaſi imponatur. Verum hanc differentiam alii Doctores aſpernantur hanc formula: *quandoquidem alterum alteri ſimile eſt*, æque ſanguis ac manipulus vaſe continetur, *quid eum movet*, ut diſtinctionem inferat? idem enim eſſe videtur, ſive quid in vas influat, ſive Sacerdotum manu ei immittatur: vid. בכורות XXXV. I.

בלום למדנו אלא. *An aliquid didicimus, niſi? &c.*

Obſerva formulam hanc in objectionibus uſu venire, quum de ritu aliquo diſputatur, qui non peculiarem conſtitutionem habet, ſed ex alterius ritus conſtitutione dijudicandus eſt. Tum quæritur: *an quidquam de eo didicimus, niſi?*

Ita in Cod. זבחים *fol.* XIII. *col.* 2. quæritur: *an quidquam de eo didicimus* ſcilicet, an ſacrificium piaculare dum Sacerdos perverſa intentione digitos in ejus ſanguinem ſpargendum intingit, illegitimum fieri poſſit? & reſpondetur: ritus hujus conſtitutionem à ſacrificiis ſalutaribus petendam eſſe, quemadmodum enim in horum ſanguinem digitorum intinctio, per-

verſa intentione, ſacrificia ſalutaria non illegitima reddebat; ita neque ſacrificia piacularia.

כל דכן הוא. *Quanto magis hoc (æquum eſt).*

Formula hæc æque in objectione ac reſponſione uſurpatur.

Hoc modo in בכורות *fol.* XXXII. *col.* 2. docetur: quamvis pecora viva nequeant, mactata tamen redimi poſſe; hinc quæritur: an exinde per inverſionem argumentari liceat, ſi mactata redimi poſſunt כל דכן, *quanto magis* viva redimentur? & plerumque connectitur cum ולאו. Conf. חולין XXIX. I. יומא XLII. I.

כל הקבוע כמחצה על מחצה דמי. *Omne fixum ut alterum, & dimidiatum cenſetur.*

Sive unicum prohibitum contra multas res licitas poſitum, dimidiam licitarum partem ſibi vendicat, atque unicum dimidio rerum licitarum æquipollet.

Vis & ſignificatio hujus formulæ ex appoſita auctoritate cognoſcitur.

Ita in כתובות *fol.* XV. I. traditur: decem ſi ſint macella, ubi caro licita veneat, unum vero carnem illicitam & טרפה *diſcerptam* exponat, ſi quis ex uno horum carnem emiſſet, cum certus eſſe non poſſet, ſe minime ex illo macello, quod diſcerptam expoſuit, emiſſe, abſtinendum illi.

illi ab hac carne fuiſſe: nam quamvis unicum macellum tantum illicitam, contra novem licitam exponant, idem tamen eſſet, ac ſi quinque æque prohibitam, atque licitam carnem exponentia fuiſſent. Vid. קדושין LXXIII. I.

כמאן דאמר. *Secundum affirmantem.*

Convenit hæc formula cum כפלוני *ſecundum N.* Vid. יומא LII. 2.

כמאן סבירא ליה אי כפלוני וכו׳ אי כפלוני וכו׳. *Secundum quem ſtatuit, an ſecundum &c. an vero ſecundum N.?*

Concordat hæc dicendi forma, cum מני מתניתין וכו׳. Vid. יומא LI. 2.

ל.

לא מבעי ליה אלא. *Nonniſi hoc, ex eo quærit.*

Cum Doctor Gemaricus argumentationem proponit, cui, alio argumento vim addere contendit: modus hic loquendi in reſponſione occurrit, argumentum poſterius nihil juvare, quia *non niſi hoc ex eo quærit.*

Ita in בבא מציעא *fol.* XXXVI. *col.* 2. in quæſtione eſt: quod ſi depoſitarius alteri, quod ſuæ fidei commiſſum erat, tradidiſ-

didiſſet, apud quem deterius factum, an damnum reſarcire teneatur? Rabh affirmativam tuetur ſententiam, hoc fretus argumento, quia Rama filius Chamæ auctor eſt, depoſitarium damni illati reum fuiſſe, ſi liberis adultis depoſitum dediſſet. Verum reſpondetur: hoc argumentum nihil probat, *nam non niſi quærit ex eo*, qui aliquid gratis ſervat, quid tum ſit ſententiæ?

Concordat cum hac formula.

לא נחלקו אלא. *Non niſi hac in re diſputant.*

Vid. יבמות LVIII. 2.

לא קשיא כאן כאן. *Nulla eſt objectio, nam heic hoc, ibi vero illud dicendum eſt.*

Formula hæc in reſponſione ponitur, cum bina Scripturæ loca, ſive conſtitutiones, quæ ſibi revera contrariari videntur, ad probandam ſententiam aliquam adducuntur, & additur: hæc ſibi non contrariari; tum enim dicitur: *nulla eſt objectio* vel minime contradicit ille locus, *nam &c.*

In Gemara זבחים *fol.* XIII. *col.* 2. & XIV. 1. duo proferuntur loca, quæ contradictionem involvere videntur; altero enim *Lev.* VII. *vſ.* 16. docetur: intentionem perverſam Sacerdotis, effuſionem reliquiarum

ſan-

ſanguinis ad altaris baſin illegitimam reddere poſſe, id quod altero loco, nempe *Lev.* VII. *vſ.* 18. everti videtur. Hinc objicitur: loca hæc ingentem difficultatem parere, nec definiri poſſe, quid de reliquiarum effuſione ſit ſententiæ? Verum reſpondetur: *Nulla hac eſt objectio*, prior enim locus hunc fundit ſenſum, effuſionem irritam fieri, ſi Sacerdos ſanguinem ad altaris cornua ſpargens animo concepiſſet, reliquias præter tempus ſuum, fundamento altaris affundere: poſterior vero indicat, ſi reliquias ad altaris baſin ea mente effudiſſet, ſe inteſtina ultra præfinitum tempus oblaturum eſſe, quid tum ſit ſententiæ. Conf. בבא קמא VII. I. CII. 2. חולין XXXII. 2. סנהדרין XVIII. I. ראש השנה III. 2. IV. I. VIII. I.

Aliquando formula hæc ita occurrit.

לא קשיא הא והא. *Nulla eſt quæſtio, nam hoc & illud &c*

Vid. נזיר XLIV. 2. חגיגה VII. I. נדה XVII. I. בבא בתרא XLII. 2. סבורת VII. 2.

לאפוקי כמאן מפלוני דאמר. *Ad excludendum quod ille dicit.*

Reſponſionis loco interdum occurrit hæc formula; ad quæſtionem enim cur Do-

ctores de hac vel illa cæremonia controverſiam moverint? reſpondetur: *ad excludendum quod ille dicit.*

In Gemara חגיגה XVI. 2. R. Jochanan aſſerit Hebræorum Magiſtros diſputare, an Sabbatho conceſſum ſit ſacrificio manus imponere, ut eo fortius probetur, Sabbatho omni opere eſſe abſtinendum. Porro quæritur cur hæc ratio adjungatur? ac reſpondetur: *ad excludendum* & *N. ſententiam putantis*, Doctores Gemaricos heic diſputare, an ſacrificiis ſalutaribus, quæ debitum explent, liceat manus imponere. Vid. מנחות V. 2. ראש השנה IX. 1.

Aliquando formula hæc ita occurrit.

(לאפוקי (האי. *Ad hoc excludendum.*

Vid. יבמות LXIX. 1. כתובות XLVIII. 2. בבא בתרא XLVII. 2. שבת LXXVII. 2.

לא ראי זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה. *Hæc probatio non eſt, illi ſimilis, nec illa huic.*

Hac reſponſione diverſitas rerum oſtenditur; hinc alteram ex altera probari poſſe, negatur.

In נזיר *fol.* XL. *col.* 1. quæſtio proponitur: quo argumento Doctorum Gemaricorum decretum probetur, comam leproſi nova-

novacula radendam eſſe ; ſi dicas argumento à Levitis petito , quemadmodum nimirum hi novacula tondebantur; ita leproſi quoque tondendi eſſent; regero: *hanc probationem non eſſe illi ſimilem, nec illam huic*, de rebus enim diverſis agitur. Nam Levitæ coram Deo agitabantur, non item leproſi. Si pergas: quoniam Naziræi tondebantur, ergo & leproſi radendi eſſent, idem reſpondeo: res nimirum diverſæ ſunt, ideoque hanc probationem non procedere, Naziræi enim præter ſacrificia ſimilaginem offerebant, non item leproſi.

לא כל שכן. *Nonne eo magis vel minus (convenit?)*

Hac formula argumentantur a minori ad maius.

In נזיר *fol.* XLIV. *col.* I. dicitur: per argumentationem a minori ad majus colligi poſſe, Naziræum vinum bibentem, votum ſuum reddere irritum, votumque de integro nuncupandum eſſe. Etenim ſi Naziræus ob contactum cadaveris, quod aliquando abſque crimine tangere poterat (v. g. ubi cadaver hominis, ſi nemo alius adeſſet, qui id terræ mandaret, ſepelire debebat) ſacrificium offerre tenebatur; *Nonne eo magis æquum eſt*, ut Naziræus qui vinum bibit, id quod nunquam licebat,

Naziræatum ſuum irritum reddat, illumque de integro ſuſcipere teneatur? Vid. זבחים III. 2.

לא צריכא. *Non neceſſe eſt.*

Conceditur hac formula, conſtitutionem aliquam non quidem abſolute neceſſariam, neque tamen ideo ſupervacaneam eſſe.

Ita in בבא בתרא *f.* CI. *c.* I. rogatur: qua de cauſa in Miſchna tradatur: quamvis lex ſit, uſucapione rei per triennium dominium ejus acquiri; m ritum tamen dotis uxoris ſuæ dominum non fieri, licet per longum tempus illam poſſediſſet. Objicitur: hanc additionem ſupervacaneam eſſe, ſequi id enim ſua ſponte, nam vir quia uſufructu fruitur, liquere, quod uſuræ quidem, non vero ſortis particeps ſit. At reſpondetur: hoc obſervare ſimpliciter *non neceſſe fuit*, niſi hoc in caſu, ſi maritus intervenientibus inſtrumentis dotalibus, ſe uſusfructus jure abdicasſet, ſeque dote illa non fruiturum promiſisſet. Vid. גטין XLVIII.

לאתויי. *Ad includendum.*

Hoc verbo Doctores Gemarici idem exprimunt, quod לרבות (de quo inferius agetur), hoc tamen diſcrimine, quod voce לאתויי cæremoniam aliquam includant.

dant. Vid. סוכה *fol.* VIII. *col.* 2. Conf. חולין *fol.* LIV. *col.* 1. & CXXXIX. *col.* 2. quoties vero occurrit לאפוקי objectionem denotat, vide ſis בבא קמא VI. 1. ערובין III. 2.

לא מן השם הוא זה. *Non propterea fit, ſed quia &c.*

Hac locutione negatur, rationem ab alio allatam veram, locoque Scripturæ convenientem eſſe.

In Gemara מכות *fol.* IV. *col.* 2. traditur: *Exod.* XII. 10. phraſi והנותר ממנו quæ redundare videtur, indicari: præceptum negativum ולא תותירו ממנו עד בוקר laudato loco præcedere præcepto affirmativo, והנותר ממנו עד בקר באש תשרפו eaque ſignificari: etiamſi quis de paſchate aliquid reliquisſet, eum tamen non flagellari, quia præceptum affirmativum ſequitur, cujus violatione nemo flagellationem meretur. Hæc ſententia R. Judam habet auctorem, quam R. Akiva repudiaturus, *hoc non propterea fit*, inquit, *ſed quia lex* negativa *requirit* rei illicitæ omiſſionem.

לא אמרן אלא ב׳. *Non niſi hoc in caſu dicunt, &c.*

Quando diſtinctio in aliqua conſtitutione notatur, eam adhibita limitatione accipien-

piendam eſſe, tum hoc hac formula ſignificatur.

In מנחות *fol.* xxxi. *col.* 2. Rabh Signire nomine R. Gamalielis, hicque nomine Rabh obſervat, ubi in volumine legis duæ tantum lineæ laceratæ ſint, eas rurſus quidem confici poſſe; ſin vero tres lineæ abſciſſæ fuerint, reſarcire haud licuiſſe. Porro Rabh a Rabba Suta accepit R. Jeremiam Diphtenſem nomine Rabbæ docuiſſe, poſteriorem caſum non abſolute, ſed *nonniſi hoc in caſu dici*. Videlicet non eſſe hanc Rabbinorum mentem, quaſi quodvis volumen legis, a quo tres lineæ abſciſſæ ſunt reficere nefas fuerit, ſed hanc conſtitutionem de contrito volumine duntaxat intelligendam eſſe. Vid. נדה xvii. 1.

לא שנו אלא דבאמר אבל באמר סבר· *Nonniſi hoc in caſu tradunt, verum &c. tum ſtatuit.*

Convenit cum præcedenti, vid. נזיר *fol.* vii. *col.* 2. סוכה ix. 2. ראש השנה viii. 1. יבמות lxxxviii. 1.

לא חש לקמחיה. *Non ſollicite curavit farinam commolendam.*

Id eſt, non circumſpecte, ſed temere oppoſuit.

Hac formula indicatur, opponentem impru-

imprudenter argumentum aliquod objeciſſe, quod ipſe facile ſolvere potuiſſet. Metaphora autem de farina exinde deſumpta eſt, quod ſtudium Talmudicum ſæpiſſime farinæ conferatur, ut in פרקי אבות CIII.

In Gemara יבמות *fol.* x. *col.* 2. Rabbi Joſe ait: mulieres non deſpondentur vel nubunt, niſi tres menſes expectaverint, vidua excepta. R. Jochanan, inquit, hæc conſtitutio, ſecundum mentem R. Joſæ eſt. R. Jeremia porro R. Zerikæ dixit; cum conveneris R. Abahu, roga, qua ratione R. Jochanan dixerit conſtitutionem eſſe ex mente R. Joſæ, cum R. Jochanan auctor ſit, conſtitutionem ſæpiſſime eſſe ſententiam, in Miſchna סתם *ſine contradictione* propoſitam; in illa autem Miſchna traditur, nulli fœminæ licere nubere, nec deſponſari, niſi poſt tres menſes a morte mariti, vel accepto libro repudii elapſos. R. Abahu denique R Zerikæ reſpondit: qui hoc dubium propoſuit, *farinam non commoluit*, id eſt, minus circumſpecte egit, nam hæc traditio quidem ſine contradictione proponitur, ſed eam ſtatim controverſia ſequitur, qua de cauſa conſtitutio hæc ſimpliciter traditio

סתם ſive ſine contradictione propoſita dici nequit.

לא סלקא דעתיך ד׳. *Tibi in mentem venire non poteſt, quod &c.*

Frequenter Doctores Gemarici hac formula utuntur, teſtimonio comprobantes, inepte opponentem objeciſſe.

Ita in Gemara זבחים *fol.* LXII. *col.* 2. traditur: Sacerdotes altare holocauſtorum conſcenſuros ad dextram in plaga orientali aſcendiſſe. Objicitur: quod ſi dicam, Sacerdotem ad ſiniſtram, in eadem plaga altare aſcendiſſe. Reſpondetur: *id tibi in mentem venire non poteſt*, nam Rame filius Hiskiæ perhibet, ſub mari æneo Salomonis duodecim boves ſtetiſſe, quatuor mundi plagas reſpicientes, videlicet ternos plagam borealem, totidem occidentalem, meridionalem & orientalem; exinde patet, quemadmodum boves a dextra numerabantur, aliaque ſacra verſus dextram peragebantur, ita quoque altare dextrorſum conſcendere fas fuiſſe. Vid. יבמות LXXI. 2. ראש השנה *fol.* II. *col.* 2. & XIII. 1. ערובין XII. 2.

לדבריו דפלוני קאמר וליה לא סבירא ליה. *Secundum ſententiam N. eſt, quod dixit, ipſe vero non ſtatuit.*

Modus

Modus hic loquendi in reſponſione adhibetur, cum in Gemara ſententia profertur, quæ alii ejuſdem Auctoris ſententiæ adverſatur; tum quærenti, qua ratione idem auctor tam diverſas fovere ſententias poſſit? reſpondetur: *ſecundum ſententiam &c.* id eſt, illo in loco alterius tantum ſententiam propoſuit, hic vero ſententiam ſuam profitetur.

In Gemara חולין *fol.* XXXIII. *col.* I. R. Simeon filius Ramiſch docet: ſi lieni, arteria aſpera in jugulando rupta, aliquid vitii adhæſiſſet, jugulationem nihiloſecius legitimam eſſe. Rabba R. Simeoni dixit: vitium quod pulmoni ex jugulatione adhæſit, ipſam jugulationem non reddere illegitimam, quia pulmonis integritas ab arteria aſpera dependet, verum vitio quod inteſtinis accidit, mactationem temerari. R. Zera porro Rabbæ objicit: quoniam affirmas animantis diſcerpti סימנין *ſigna*, quæ poſt jugulationem apparent, jugulationem non reddere illegitimam, quid differt ſive vitium in pulmone ſive inteſtinis hæreat? verum Rabbi Zera ibi dicitur hanc deſeruiſſe objectionem. Rabbi Juda contra perhibet R. Zeram eam defendiſſe. Rabh Achan denique ait: *Rabbi Zera ſecundum Rabbæ ſen-*

tentiam

tentiam argumentum illud objecit, ipſe tamen id non ſtatuit, ſecus enim ſibi ipſi contrarius eſſet.

להודיעך כוחו דפלוני. *Ad ejus*, videlicet *N.* *vim indicandam.*

Hoc loquendi modo ſignificatur: ideo ritum aliquem, in Miſchna jam ſat validis argumentis adſtructum, repeti, *ad vim ejus, ſcilicet ſententiæ illius Doctoris*, vel argumenti ab eo prolati, qui hic non communem ſententiam, ſed ſuam hypotheſin ſequitur, *indicandam.*

In בכורות *fol.* XXXVI. *col.* 2. quæritur: cur in traditione exotica doceatur: vitia primogenitorum à tribus Sapientibus examini vitiorum idoneis inveſtigari debuiſſe; & primogenitum, niſi vitio laboraret, jugulare integrum fuiſſe, cum hoc clare ſatis in Miſchna jam ſit traditum? atque hac formula reſpondetur: *id fieri ad vim ejus*, nimirum R. Joſæ *indicandam*, quod itaque huic conſtitutioni adverſetur, nimirum quamvis tres adſint Sapientes, ſi abſit מומחה *i. e. vitiorum inquiſitor*, ſoli conſtitutionem ſancire nequeant. Vid. חולין CXL. 2. בכורות XXVI. 1.

להכי הוא דאתא. *An hoc ejus cauſa hic adfertur?*

Hac formula dubitant Gemarici, an locus

cus aliquis id probet, cujus probandi gratia adductus eſt, & plerumque ſequitur: הא׳ מיבעי ליה *ecce hoc ex eo quæſivit.* (Quoties vero הא׳ præponitur, videlicet הא׳ להכי הוא דאתא, tum forma in reſponſione adhibetur, cujus ſignificationem, vide ſupra ſub litera ה.)

In Gemara זבחים *fol.* VII. *col.* 2. traditur, loco *Deut.* XVI. 2. probari; nomina Dominorum offerentium, non minus atque ipſorum ſacrificiorum permutare nefas fuiſſe. Unde quæritur: *an hic locus hujus ritus cauſa adferri poteſt?* cum eo ſolum adſtruatur, reliquias agni Paſchalis ſub nomine ſacrificiorum ſalutarium offerri poſſe.

לימא כתנאי. *An dicendum eſt, id eſſe ſecundum Doctores Miſchnicos,* (diſſentientes?)

Ita in Gemara בכורות *fol.* XXVI. *col.* I. traditur, in Miſchna doceri, ubi quis lanam evellit primogenitis, quæ omni tunc quidem labe carent, mox tamen adeo vitio laborant, ut jugulari debeant, lana illa uti lege interdictum eſſe. Hinc quæritur: *an dicendum, conſtitutionem hanc cum ſententia Doctorum* (ſcilicet Gnakabhiæ filii Mahalallelis &c.) hac de re diſputantium *convenire?* vid. בבא קמא XCIX. I. תמורה VIII. 2.

Aliquando ponitur.

לימא תנאי היא. *An dicendum, juxta Doctores?*

Vid. סוכה v. 1.

לימא הני תנאי כהני תנאי. *An dicendum, hoſce Doctores cum aliis convenire?*

Hac locutione, quæ in Gemara objectionis vices gerit, ſignificatur, Doctores Gemaricos, quia nervoſe & conciſe loqui amant, non bis de eadem re controvertere: hinc controverſia aliqua occurrente, quæ cum alia diſputatione affinitatem habere videtur, hoc modo interrogare ſolent: *an dicendum? &c.*

In Gemara סנהדרין xv. 1. R. Simeon filius Gamalielis cum Doctore Miſchnico acerrime diſputat, qui in Miſchna quæſtionem propoſuerat: an, ſi quis ſervum conſecratum læſiſſet, reus eſſet prævaricationis? Doctore Miſchnico negativam, Gamalielide contra affirmativam, defendente. Porro quæritur: *an dicendum*, eandem eſſe rationem controverſiæ, quæ aliis Doctoribus alio in caſu materiam diſputationis præbuit, ſc. R. Meiero & aliis Magiſtris *& hos cum prioribus convenire?*

לימא מסייע ליה. *An dicendum, quod ipſi ſuffragatur?*

Ita in Gemara חולין *fol.* CXL. *col.* 2. perhibe-

hibetur: legem de non rapiendis avium pullis e nido, hoc etiam vetare, ne quis etiamſi mater pullis non incubet, ſed circa nidum volitet, eumque duntaxat attingat, pullos rapiat. Porro quæritur: *an dicendum, quod conſtitutio in ſequentibus allata, huic conſtitutioni patrocinetur?* Vid. מועד קטן XVIII. 2. תענית XIII. 1, יבמות LXXXIV. 2.

Nonnunquam לימא omittitur, atque tunc non ſumitur interrogative, vid. נדה XVII. 1.

לימא בהכי קאמיפלגי. *An dicendum, eos hac in re diſſentire.*

Hanc formulam ex ſequenti exemplo intelligimus.

In Gemara סנהדרין *fol.* III. *col.* 2. in quæſtione eſt, unde probetur minimum judicium, fuiſſe trium judicum conſeſſum? Rabbi Jonathan reſpondet, id ex *Exod.* XXII. *vſ.* 7. 8. demonſtrari poſſe, quoniam ibi vocabulum אלהים tribus vicibus occurrit. Verum R. Joſua excipit, vocem אלהים quæ primo loco occurrit, nullum huic ſententiæ præbere argumentum; quia duntaxat id probat, cujus gratia ibi adducitur, (ſcilicet Dominum, de quo loco citato ſermo eſt, coram Magiſtratu eſſe ſiſtendum) ideoque bina vocabula אלהים forte aliud

quid probarent. Tandem additur, præcipuam rationem hanc eſſe, quia in judicio ne ſuffragia æqualia ſemper ſint, tertius addi debeat. Et quæritur: *an dicendum?* &c. Vid. מכות xi. 2.

לימא קסבר פלוני. *An dicendum N. ſtatuere?*

Hac formula quæritur: an Doctor Talmudicus revera, quia alias dubitari adhuc poſſet, hoc vel illud ſtatuat, dum de eo aliquid ediſſerit.

In Gemara נזיר *fol.* 11. *col.* 2. obſervatur, eum, qui dixiſſet אהא *ero*, Naziræum eſſe. Unde objicitur, forte eum aliud quidquam intellexiſſe, dum dixit: ero, ſubintelligendo jejunans; quia vox אהא de eo etiam adhibetur, qui jejunium vovet. Reſpondet autem Samuel, hoc ita esſe intelligendum, Naziræum eodem tempore forte prætetiisſe, cum vocem אהא pronunciaret, indeque demonſtrari illum dixisſe, ſe fore ſimilem illi qui prætc ibat, nempe Naziræum. Poſtremo quæritur: *an* Samuel, *dum hæc dixit revera* hoc *ſtatuit?* Vid. זבחים *fol.* xii. *col.* 2.

לכי אירך דפלוני. *In illo caſu N.* quem tradidit.

Reſponſio ad quæſtionem eſt, quo in caſu cæremonia quædam cum alia comparari queat?

queat? & in reſponſione ille caſus monſtratur his verbis: *in illo caſu, quem N. tradidit.*

In Gemara זבחים *fol.* XI. *col.* 2. quæritur: quonam in caſu oblatio manipuli cum ſacrificio pro delicto & piaculari conferri queat? & reſpondetur: *In illo caſu, quem* R. Simeon, in alio Miſchnæ loco *tradidit*, ſcilicet in eo quod tam manipulus, quam ſacrificia illa manu deferri & deduci ad altare queant.

ד׳ למימרא. *An ad hoc dicendum? &c.*

Hæc formula imprimis ponitur in Gemara, cum e decreto conſequentia nectitur, quam Doctores Gemarici infracturi quærunt: *An ad hoc dicendum? &c.*

In Gemara חגיגה *fol.* III. *col.* I. Doctores Gemarici diſputant, quonam argumento demonſtretur, ſurdum & mutum officio comparendi in tribus feſtis ſolutos fuiſſe: tandemque uno ore confitentur id demonſtrari, ex *Deuter.* XXXI. *vſ.* 12. quo Iſraëlitæ jubentur feſta petere ישמעו *ut audiant*: quo ſurdus, & למען ילמדו *ut diſcant* quo mutus excluditur. Deinde objicitur, eo loco innui forte mutum nihil diſcere poſſe, adhibita hac formula: *an ad hoc dicendum? &c.* Vid. שבת IV. I. בבא בתרא *fol.* VII. 2. XIX. I. 2.

למאי הלכתא. *Ob quam conſtitutionem*, (hoc vel illud dicitur?)

Quum Doctores Gemarici rerum aliquarum ſimilitudinem ſtatuunt, hac formula ratio illius ſimilitudinis rogatur, & paſſim ſequitur: לאקושי ליה *ad hoc huic comparandum.* Vid. ראש השנה *fol.* IV. 2.

In Gemara זבחים *fol.* IX. *col.* I. traditio habetur, agnum Paſchalem ſub nomine decimarum jugulatum, decimarum inſtar offerendum eſſe, hinc quæritur: *ob quam &c.* Conf. בכורות XXXIX. 2. בבא קמא V. 2. בבא בתרא CXIII. 2. חולין CVIII. I. בבא מציעא XLI. 2. ראש השנה II. I. & IV. 2.

למה לי למיתנא לתני. *Cur ita, hoc potius modo doceatur?*

Frequenter Doctores Gemarici hac loquendi forma utuntur, indicaturi, rem aliquam ſupervacaneam doceri, quæ potius eſſet omiſſa. Aliquando etiam formula hæc adhibetur, cum res aliqua oſcitanter pertractatur.

Prioris ſignificationis exemplum occurrit in Gemara זבחים *f.* II. 2. ubi quæritur, cur in Miſchna dicatur: אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה (*quod quævis ſacrificia non ſub ſuo nomine jugulata immolari quidem poſſint;*)

ſint ;) ſed quod, offerentium vota non expleant, cum omiſſa particula אלא dici potuiſſet שלא עלו לבעלים לשם וכו׳ *offerentium vota minime explent.* Sed reſpondetur, hac particula doceri ſacrificia non ſub ſuo nomine mactata, offerentium quidem vota non explere, ſacrificari tamen poſſe. Vid. בבא מציעא XXXII. 2. בבא בתר׳ XCVIII. 2. & IX. 2. מנחות II. I.

In poſteriore ſignificatione formula hæc occurrit: in Cod. בכורות *f.* VI. *c.* I. ubi docetur animali puro ſi ſpeciem animantis impuram peperiſſet, veſci licere; ſpecie autem pura ab animali impuro edita veſci nefas eſſe; præterea quicquid ex immundo naſcitur immundum eſſe, quod vero ex mundo, mundum quoque cenſeri. Ubi cum poſterius membrum abundare videretur, quæritur, *cur ita additur, hoc potius modo doceatur?* quicquid ex immundo naſcitur immundum eſt. Conf. מעילה XXXIX. I. מנחות VI. I.

למעוטי מאי אי לימא. *Ecquid excludit, an dicendum?*

Formula hæc objectionis vices gerit, cum decretum aliquod emphatice proponitur, tum enim plerumque quæſtio ſe-

 quitur;

quitur; *quid hac emphaſi excludatur, an dicendum*, hoc vel illud? Cum vero abſolute למעוטי ponitur: reſponſionem denotat. Vid. שבת vi. 1.

In בבא בתרא xcvii. *col.* 1. decretum profertur, quo ſancitum eſt Sabbathum non alio vino conſecrari, quam eo quod altari affundi ſolebat, unde quæritur: *quale vinum* hac conſtitutione *excludatur, an dicendum hoc vel illud?* Vid. זבחים lvi. 1. Nonnunquam occurrit מאי למעוטי *ad quid excludendum?* Vid. ערובין iv. 1.

לעולם (וזה אמר). *Semper ita eſt* (at hic ait).

Hac formula ad objectionem reſpondetur, & ſignificatur, teſtimonium aliquod, ſemper eundem ſenſum habere, adeoque alium ab opponente prolatum ſenſum, locum habere non poſſe.

In Codice חגיגה *fol.* iii. *col.* 2. quæritur: quinam שוטה *inſani* nomine venit, neque lege tenetur, neque ob legem violatam vapulat? reſpondetur: ille, qui noctu ſolus ambulat, in cœmiteriis dormit, & veſtimenta lacerat. Rabh Stunna ait, quicunque tria hæc ſimul fecerit, pro inſano habetur. Rabbi Johannes contra illum etiam inſanum eſſe aſſerit, qui unum duntaxat horum feciſſet. Jam quæritur, quomodo id intelligendum? enim

vero

vero ſi id ex defectu rationis fecerit, unum horum ſatis inſaniam indicat; ſin vero etiam tria hæc, ſed de induſtria perpetraverit, inſani tamen nomen non meretur, & deciditur tandem: *Semper ita dicitur*, vel lege ſancitum eſt, etiam illum qui ex defectu rationis, vel unum horum patraverit, pro inſano haberi poſſe; vid. חולין *fol.* xc. *col.* 2. קדושין xc. *col.* I.

לצדדין קתני. *Conditionate tradit.*

In מעילה XLIV. *col.* I. conſtitutio reperitur, qua docetur victimam avis piacularem, in ſanguinis expreſſione ad altare, non poſſe abominandam fieri, quandoquidem hæc immolandi pars, etiamſi non legitime peragatur, expiationem impedire nequeat. Quapropter Samuelis Pater & Rabh Abia conſtitutionem objiciunt, qua edicitur: Sacerdotem ſi victimam piacularem vel holocauſtum avis extra locum præſcriptum ungue ſecuiſſet, ſanguinemque expreſſiſſet, perperam equidem feciſſe, כרת vero ſive *excifioni*, minime obnoxium eſſe; ſin vero idem extra prædefinitum tempus peragere animo concepiſſet, victimam abominandam factam, atque Sacerdotem pœnæ כרת reum esſe. Exinde liquet, victimam etiam per ſanguinis expreſſionem abominandam fieri posſe. Verum ipſe opponens

 reſpon-

reſpondit: conſtitutionem ante allatam de ave ſacrificanda, quæ in ſanguinis expreſſione non abominabilis fieri dicebatur, de aliqua duntaxat victimarum ſpecie, atque adeo *conditionate* intelligendam eſſe: videlicet holocauſtum quidem in ſanguinis expreſſione abominabile fieri poſſe, non vero ſacrificium avis piaculare.

לרבות. *Ad includendum.*

Hac locutione aſſeritur, voces quasdam, vel integras phraſes in Sacra Scriptura non ſine cauſa (quod objiciebatur) repeti, ſed eas adduci, *ad aliquid includendum.*

In Gemara נזיר *fol.* LXI. *col.* I. quæritur: cur *Num.* VI. 2. ubi de voto Naziræatus ſermo eſt Moſi præcipiatur: ואמרת אליהם *& dices illis*, cum in antecedentibus jam dictum ſit: דבר אל בני ישראל *alloquere filios Iſrael?* Verba igitur hæc ſupervacanea eſſe. Sed reſpondetur: minime. Nam verba hæc præterea *includere*, etiam ſervis Cananæorum votum Naziræatus licere nuncupare. Vid. חולין CXL. I. מכות VIII. 2. יומא LXIII. 2.

לרבי פלוני מאי איכא למימר. (Secundum Rabbinos concedi poteſt) *verum juxta Rabbi N. quid dicendum?*

Convenit hæc formula cum בשלמא לדידי

לדידי אלא לדידך, quam vide ſub ב, vide מכות: IV. ראש השנה VIII. I. זבחים CXIII. 2.

לשנא אחרינא. *Alia phraſis eſt.*

Formula hæc in Gemara Babylonica uſurpatur, quum traditio quædam e Gemara Hieroſolymitana profertur.

Ita in תמורה *fol.* VI. *col.* 2. Abaie & Rabba diſputant, qua de cauſa, qui præceptum negativum violet, verberibus cædatur. Abaje, inquit, quia per ejusmodi legi non ſatis fit, etiamſi deinde de integro ab eo obſervetur, niſi peccatum verberibus expietur. Rabba contra ait, præcepti negativi violationem plane non nova obſervatione compenſari, ſed transgreſſorem verberibus ideo tamen addici, quia legem violavit. Porro alii quidam, cauſam diſputationis horum Magiſtrorum quærunt, & R. Nachman eos diſputare autumat: an qui de lana furto ablata ſibi veſtimentum confeciſſet, קונה *poſſeſſor* ſive dominus hujus veſtimenti dici queat? Abaje ait: ejusmodi hominem lanam duntaxat reddere, Rabba vero ad veſtimenti etiam pretium obſtrictum eſſe affirmat. *Alia* denique *traditio* e Gemara Hieroſolymitana affertur, qua docetur, hiſce Doctoribus, de רבית קצוצה, i. e. *de determinato lucro*, controver-

troverſiam intercedere. Vid. תמורה vi. I. 2.

מ.

מאי בנייהו. *Quid intereſt (differentiæ) inter illos?*

Hac formula quæritur, quænam ſit cauſa & modus diverſitatis ſententiarum Doctorum, qui in conſtitutione quidem ipſa conveniunt, ſed in ejus ratione danda diſcrepant.

In בבא בתרא *fol.* III. *col.* 2. Rabh Chiſta perhibet templum ante aliud exſtructum, non eſſe deſtruendum. Nonnulli ideo id conſtitutum eſſe autumant, quod evenire interea aliquid poſſet, quo novi templi exſtructio impediretur. Alii autem hanc cauſam interſerunt, quod locus precibus fundendis non eſſet futurus. Quæritur ergo: *quidnam* igitur *interſit* diſcriminis, *inter has rationes?* vid. יומא LV. I. ראש השנה XIV. I. יבמות LXXXIII. 2. חגיגה IX. I. גטין *fol.* II. *col.* 2. שבת XVI. 2. & *fol.* LXXVIII. 2.

מאי הוה עלה *Quænam igitur* (conſtitutio) *hinc ſequitur?*

His verbis quæritur: quid certi tandem ex diſputatione aliqua concludatur?

In

In Gemara מנחות *fol.* CIV. *col.* I. controvertitur de ulnarum aliarumve menſurarum definitione; utrum præciſe ita, an vero circiter ſit intelligenda, & tandem quæritur quam hic diſſenſus habeat deciſionem, ſive *quid inde tandem concludatur?* vid. חולין XXII. *col.* I. & LXXIX. I. יבמות LXIV. 2. & LXV. 2. חולין LXXXVI. 2.

מאי שנא (זה) ד׳ (זה) נמי ד׳. *Cur hic differentiam facit, an propter hanc rationem? in alio caſu utique idem obtinet.*

Inquiritur hac locutione in rationem differentiæ rerum, ſimilitudinem alias inter ſe habentium; dataque ratio rejicitur, quoniam in omnibus locum habere non poſſit, adeoque ſemper convenire neceſſe eſſet.

In Gemara חגיגה *fol.* VI. *col.* I. Hilleliani aſſerunt: חגיגה *ſacrificium ſolemnitatis* ראיה *ſacrificio comparendi* præſtantius eſſe, quod illius lex ante, hujus vero poſt datum decalogum ſit lata, & quæritur: unde id conſtat, ſive *cur hic differentiam facit?* an propter legem *Exod.* XXIV. 5. ויזבחו זבחים quod *ſacrificium ſolemnitatis* reſpiciat, idem *de ſacrificio comparendi dicendum erit*, de quo idem præcipitur ויעלו עולות. Vid. יבמות LXXXI. *col.* I. בבא קמא II. 2.

מאי הוית רשדית ליה א׳ שדיה לי׳ א׳. *Ecquid*

Ecquid vides, (quid cauſæ eſt) quod hoc referas, ad hoc? ad illud potius referas.

Hac formula quæritur, quid cauſæ ſit, ut eadem phraſis uni tantum non alteri quoque ritui applicetur?

In Gemara חולין XXVII. 2. R. Juda nomine Iſaaci filii Pinchæ aſſerit, e Scriptura non poſſe demonſtrari, aves jugulandas eſſe, nam in lege *Levit.* XVII. *vſ.* 13. ואיש איש מבני ישראל ומן הגר הגר בתוכם אשר יצוד ציד חיה או עוף אשר יאכל ושפך את דמו וכסהו בעפר. *Quicunque e filiis Iſraelis, aut e peregrino* (populo) *qui inter vos peregrinatur, venando ceperit beſtiam aut avem, quæ comeditur, effundet ſanguinem ejus, & teget eum pulvere*: per שפך *effuſionem quidem ſanguinis*, non vero jugulationem indicari. Sed reſpondetur, ſi hoc argumentum valeret, neque feras jugulandas fore, quia loco citato idem de illis dicitur: ושפך. Regerit prior, objectionem hanc nullius eſſe momenti, quia feræ in ſacris literis conferrentur cum ſacrificiis, ob vaſa ſacra impura reddita offerendis & mactandis. Excipitur deinde etiam avem feræ comparari, earum enim leges ſibi invicem jungi *Levit.* XI. 46. & XVII. 13. Reſpondetur, loco poſteriori illud

illud ושפך *effundes ſanguinem*, avi duntaxat applicari. Hinc tandem quæritur, *ecquid vides quod vocem* שפך *avibus non vero potius feris applices*, cum in eodem ſint ſanctitatis gradu. Vid. חולין XCVIII. 2. כתובות XXXIII. I.

Cum vero bina proferuntur teſtimonia, quorum alterum rejicitur, admiſſo altero, hæc forma occurrit.

מאי חזית דסמכת אהא סמוך אהא. *Quid vides, quod hoc utaris argumento, potius illo utere?*

Vid. יבמות LXXXIII. 2.

מאי חזית דאקשית להכי וכו׳. *Ecquid vides, huic quod conferas?*

Convenit cum priori. Vid. זבחים V. 2. בכורות XXXII. I. חולין XXVII. 2. כתובות XXXVIII. I.

מאי שנא (ד׳) ומאי שנא (ד׳). *Quid differentiæ hic & ibi facit?*

Quando in Scriptura res quædam variis vocabulis idem fere ſignificantibus exprimitur, tum his verbis quæritur: *ecquid in illis eſt differentiæ?*

In בבא קמא *fol.* II. *col.* 2. quæritur: quamobrem *Exod.* XXI. 28. de bove virum aut mulierem cornu feriente vox יגח uſurpetur,

petur, & *verſ.* 35. de bove bovem cornu petente vox יגוף adhibeatur? *an quadam inter has voces eſt differentia*, cum cæteroquin utraque dictio ictum lethalem ſignificet. Vid. יבמות LXXXII. *col.* I.

Aliquando formula ita reperitur.

מאי שנא גבי ומאי שנא גבי. *Quantum eſt differentia inter* (hoc) *&* (illud).

Vid. סוכה *fol.* II. *col.* I. ſive

מאי שנא סיפא ומאי שנא רישא. *Quid differentiæ eſt inter initium atque finem (illius traditionis).*

Vid. סוכה *fol.* IV. *col.* 2. קדושין *fol.* II. I.

מאי אולמיה דהאי מהאי. *Quid roboris* (præſtantiæ) *hoc pro illo habet?*

Hoc loquendi modo quæritur: quid ritibus quibusdam ſimilitudinem inter ſe habentibus inde accedat, quod de illis diſtinctis in locis diſtincte diſputetur & ſingulis deciſio adjungatur.

In חולין LXXIII. *col.* I. R. Iſaac Joſephi filius tradit; membrum animalis contuſum, corpori tamen adhuc adhærens, animali exſtincto, non pro נבלה *morticino*, haberi, ſed membro animali viventi abſciſſo ſimile cenſeri; ejusque impuritatem impuritate ex vulnere lethali profecta, leviorem

viorem eſſe, ſi id vero animali jugulato ac idiſſet, ejus nullam omnino rationem haberi. Objicitur, cum jam de hoc caſu in alia Miſchna ſit actum, quare hic rurſus de eo definiatur? Reſpondetur: diverſum hic proferri caſum, nimirum hoc loco diſputari de membro animali quidem vivo adhærenti, poſt mactationem autem ſe ſponte ſeparante; alio vero Miſchnæ loco controverti, de parte carnis a membro contuſo ſponte ſeſe avellente. Tandem quæritur: quare hic caſus proferatur, ut peculiari conſtitutione gaudeat, ideoque binæ traditiones proponantur; quid hic præ illo præſtantiæ habeat, vel *quid roboris huic præ illo tribuendum ſit?*

מאי שייר דהאי שייר. *Quid (amplius) neglexit, quandoquidem hoc omiſit?*

Cum Doctor Miſchnicus omiſiſſe quædam in Miſchna dicitur, hac formula quæritur, quemnam caſum Doctor Miſchnicus præterea prætermiſerit, unde quis ſuſpicari poſſet, ea de quibus ſermo eſt, in Miſchna deeſſe.

In בבא קמא *fol.* x. *col.* 1. in Miſchna quædam vaſa recenſentur, quæ ſi damnum fecisſent, pecunia ſolvenda erant, quædam autem ibi vaſa omisſa eſſe dicuntur; hinc quæritur, *quid Doctor Miſchnicus præterea*

 negle-

neglexerit, unde colligi poſſet, vaſa illa eſſe omiſſa? Vid. יבמות LXXXIV. *col.* 2.

מאי קא משמע לן תנינא. חדא זמנא. *Quid nos docet* (*novi*) *jam didicimus hoc?*

Hac formula docetur: nihil Doctorem proferre, quod non alio loco jam fuerit prolatum, ideoque eum illam Miſchnam tantum compilaſſe.

In Gem. חולין *fol.* XXX. *col.* 2. R. Juda nomine Rabh obſervat e Miſchna, ſi quis in jugulatione cultrum œſophago & arteriæ aſperæ impoſuiſſet, atque eo modo jugulationem peregiſſet, eam illegitimam eſſe. Hanc vero obſervationem, jam alibi fuſius eſſe pertractatam, hac formula indicat: *quid nos docet novi, jam didicimus hoc?* Vid. בבא מציעא XXXVI. I. בכורות XXXVI. 2. בבא בתרא *fol.* III. I. & LXXXIX. 2.

Aliquando hæc forma occurrit.

מאי קא משמע לן. *Ecquid nos docet?*

Vid. סוכה *fol.* IV. *col.* I. בבא בתרא *fol.* III. *col.* I.

מאי לאו תנאי היא. *An non* (putas) *hanc Miſchnicorum eſſe diſſenſionem?*

Concordat cum לימא, כתנאי. *Dicendum ſecundum Miſchnicos, hoc ſe ita habere,*

re, & תנאי היא *Doctorum Miſchnicorum, hæc eſt expoſitio:* hoc obſervato diſcrimine, quod תנאי היא reſponſionem ſignificet, quemadmodum ſub ת obſervabo.

מאי קושיא. *Qualis hæc difficultas eſt?*

Hæc eſt reſponſio, qua objicienti, ſententiam aliquam pro rata haberi non poſſe, quoniam alia conſtitutione deſtruatur, regeritur: nullam eſſe difficultatem, cum conſtitutio memorata aliter explicari queat.

In Gemara חגיגה *fol.* x. *col.* 2. traditur, in Miſchna doceri, legem de prævaricatione eſſe ad inſtar montium de pilo dependentium, h. e. non clare ſatis in ſacris literis proponi, ſed ejus duntaxat mentionem quandam injici. Objicitur, clare utique & aperte prævaricationem vetari *Lev.* v. *c.* 14. נפש כי תמעל מעל וחטאה בשגגה מקדשי ה׳ וגו׳. *Quum quiſpiam fefellerit, falſitate aliqua peccaverit per errorem, auferens e rebus ſacris Jehovæ: tunc afferet reatum.* Reſpondet Rama filius Chamæ: Miſchnæ verba ad hujusmodi caſum transferenda eſſe, quod ſi quis legatum miſiſſet eo fine ut in rebus ſacris prævaricaretur, hic ſi legatione juxta acceptum mandatum eſſet defunctus, mittentem tantum in culpa eſ-

ſe; ſin vero legatus negligenter legationem obiiſſet, vel aliquid mandato addidiſſet, ipſum prævaricationis reum cenſeri. Objicitur, quare mittens in culpa eſſet, num æquum eſt ut ille peccet, hic vero luat? hujusmodi igitur conſtitutione, in Miſchna obvia probari, legem de prævaricatione eſſe inſtar montium de pilo dependentium. Sed Rabba hanc objectionem refutaturus dicit: *qualis hæc eſt difficultas?* oſtendens allatum exemplum nihil probare, aliam enim dicti illius rationem eſſe. Vid. ערובין XLV. I.

מאן האי תנא ד׳. *Quis eſt Doctor Talmudicus, qui* hoc tradidit?

Convenit hæc formula cum מני מתניתין. *Quanam Miſchna &c.*

Vid. גטין *fol.* III. *col.* 2.

מאי טעמא משום דאיכא הכא נמי איכא. *Quanam ejus rei ratio? certe quia hoc ita ſe habet, hic utique eodem modo eſt.*

Hoc loquendi modo affirmatur, rationem alicujus ritus ab alio petendam eſſe.

In נזיר *fol.* V. *col.* I. docetur, eum qui perpetuum Naziræatum vovit, quovis trigeſimo die tondendum eſſe. Quod argumento a Sacerdotum tonſura petito, corroboratur; utpote qui trigeſima quaque die tonde-

tondebantur, ſi enim diutius comam aluiſſent, gravis nimium capillus illis fuiſſet moleſtus futurus. Additur denique: *Quænam igitur hujus rei eſt ratio? quia hoc ibi ita ſe habet, hic utique eodem modo eſſe debet*, quare Naziræus perpetuus, quavis trigeſima die tondeatur.

מאי סבירא לן אי סבירא לן ואי סבירא לן.

Quænam noſtra eſt ſententia, an hæc vel illa?

Hac formula dubitant, cum ſententia aliqua duplicem fundit ſenſum, uter eorum ſit eligendus.

Ita in סנהדרין *fol.* LXXXVIII. *col.* 2. R. Eliezer nomine Olchajæ ait: זקן ממרא *ſenem contumacem*, qui conſtitutioni Synedrii ſe opponit, non plecti capite, niſi ob ejusmodi conſtitutionem, quæ Scriptura ſacra nitatur, & Rabbinorum placitis explicetur, quam evertere aliamque illi contrariam ſtabilire allaboraſſet. Cujus generis conſtitutio eſt de phylacteriis, nam illa lege ſancita eſt *Exod.* XIII. *vſ.* 16. Quatuor autem legis ſectiones phylacteriis eſſe inſcribendas, ex Rabbinorum placitis demonſtratur; quibus ſi plures ſectiones adderentur phylacteria illegitima fierent. Objicitur, idem quoque de לולב *faſciculo ramorum* dicendum eſſe, in lege enim *Levit.* XXIII. 40. e Magiſtrorum ſententia præ-

cipi, illi alias tres ſpecies אתרוג *malum citreum*, ערבה *ſalicem* הדס *myrthum* addendas eſſe, & plures ſi adderentur illegitimum quoque fuiſſe illum faſciculum; hocque ſi quis ſuaſiſſet, eum mortis reum fuiſſe. Inde conſtare colligunt, exemplum phylacteriorum non unicum dici poſſe, quo illuſtretur ſenem contumacem plectendum eſſe capite. Quæritur porro: quomodo hoc intelligendum: *quænam nobis eſt ſententia, utrum* ſenex contumax ideo morte plectendus quod aſſerat, faſciculum ramorum ſimul cum aliis memoratis ſpeciebus colligandum eſſe? *an vero* quod ſtatuat, aliquam harum ſpecierum τῷ לולב *faſciculo* eſſe addendam? ſed tum non peccat, ideoque hoc exemplum non antecedenti a phylacteriis petito, ſimile eſt.

מגרף בה *Irridet eum*

Cum Amoræi ſententia alteri Amoræo abſurda videtur, tum ſi argumentum ejus ridendi gratia objiciat, hæc formula adhibetur.

Ita in סנהדרין *fol.* 111. *col.* 2. ratio adducitur, cur minimum judicium trium eſſe debeat Judicum; ideo nimirum, ut, ſi forte duo ſuffragia æqualia forent, tertium litem dirimere poſſet. Verum cum Rabba Abahu, huic ſententiæ alteri illuſurus argumentum objiceret, dicitur: *illudit ei.* Vid. זבחים x11. 2.

מדברי

מדברי סופרים. *E verbis* (ſententia) *Scribarum* (Rabbinorum).

Ita loquuntur Gemarici, cum ſententiam aliquam non Scripturæ ſed Talmudiſtarum teſtimonio probant.

Ita in קדושין *fol.* xxx. *col.* 2. lege dicitur interdictum eſſe, frugibus terræ ante manipulum oblatum veſci; verum licere ערלה *præputium* æque in terra Iſraëlitica, atque extra eam offerre, conſtitutione a Moſe in Monte Sinai lata niti. Denique heterogenea extra terram Iſraëliticam offerri poſſe, *e Sapientum* duntaxat *verbis* vel ſententia elici. Vid. יבמות LXXXV. I. 2.

מהו דתימא. *Id quod dicere poſſes.*

His verbis datur ratio, cur conſtitutio quædam, quæ ſupervacanea videri poterat ſit ſancita, ſcilicet ne hoc vel illud excipi poſſet, quod alias fieri potuiſſet.

In יבמות *fol.* XLVII. *col.* I. R. Juda aſſerit: proſelytum qui in terra Iſraëlitarum, Judaicam religionem ſit amplexus, teſtimonium adferre debere, quod præſente בית דין *conſeſſu Judicum minimo*, eam religionem ſit profesſus; quod ſi autem in alia regione proſelytus factus esſet, teſtimonium non necesſarium fuisſe. Alii contra ſtatuunt, ſive in terra Iſraëlitarum, ſive extra eam Judaicæ religioni ſeſe addixisſet,

ſet, eum teſtimonio comprobare debuiſſe, quod id coram בית דין factum fuerit. Id quod Rabbi Chia filius Achæ nomine R. Jochananis porro confirmat. Quæritur inde, cur Doctorum ſententia conſtitutione comprobetur, cum canon ab omnibus receptus ſit: ubicunque Doctor privatus a plurimis disſentiat, deciſionem ex plurimorum ſententia fieri, eſſet igitur R. Judæ opinio cæterorum poſtponenda? Verum reſpondetur: hoc ideo fieri, ne, *quod dicere poſſes*, R. Judæ cæterorum ſententiæ anteponendam putares, quia *Lev.* XIX. *vſ.* 3. vox ובארצכם illi patrocinatur. Vid. חולין LII. 2. סנהדרין XVII. 2. בבא בתרא IV. 1.

Varia huic formulæ junguntur, ut:

מהו דתימא הני מילי לענין אבל ל' לא קא משמע לן. *Quod dicere poſſes, hac quod attinet &c. verum ad hoc quod attinet* (non ita eſt) *docet* (igitur).

Vid. נזיר *fol.* VI *col.* 1.

מהו דתימא קא משמע לן ד'. *Id quod dicendum, idcirco docet &c.*

Vid. נזיר VIII. 2. סוכה IV. 1. יבמות LXVII. 1. ראש השנה VI. 1.

מהו דתימא מסתברא טעמא דפלוני. *Id quod dicere poſſes eſt, rationem N. omnium opti-*

optime conſiderandam eſſe.

Vid. יבמות *fol.* XLVII.

מה הפרש בין זה לזה. *Quænam eſt inter hoc & illud differentia?*

Ita quæritur, cum differentia quædam in rebus obſervatur, quæ alias ſemper fere inter ſe comparantur.

In זבחים *fol.* IV. *col.* I. traditur: תודה *ſacrificium eucharisticum*, ſub nomine hoſtiarum ſalutarium jugulatum legitimum eſſe; hoſtias contra ſalutares ſub nomine ſacrificii euchariſtici mactatas eſſe illegitimas. Quod quidam miratus quærit: *quænam eſt inter hæc ſacrificia differentia:* cur hic non conveniant? & reſpondetur: quia in Scriptura ſacra ſacrificium euchariſticum quidem ſub nomine ſalutaris, ſacrificium contra ſalutare, non ſub euchariſtici offeratur.

מה התם אף כאן. *Quemadmodum ibi, ita & hic* (ſe res habet).

Hoc modo concludunt ab una re, ad aliam.

In נזיר *fol.* V. *col.* I. docetur, phraſin מקץ ימים לימים, quæ de Abſalomo 2. *Sam.* XIII. *vſ* 23 uſurpatur, duodecimum menſem ſignificare: quod ex *Lev.* XXV. *vſ.* 29. illuſtratur, ubi idem menſis

 indi-

indicatur. Hinc concludunt: *quemadmodum ibi*, nempe *Lev* XXV. *vſ*. 23. anni finem ſive duodecimum menſem indicat; *ita & hic* nimirum II. *Sam*. XIII. 23. Vid. סנהדרין IV. I. ראש השנה VIII. I.

מה להלן אף כאן. *Quemadmodum ibi*, *ita & hic*.

Convenit hæc formula cum præcedenti. Vid. חגיגה *fol*. I. & IV. I. ראש השנה IV. 2. חולין XXVII. 2. סנהדרין IV. I.

מהכא פתח. *Hinc orſus eſt* (demonſtrare).

Quum duo Doctores Gemarici de conſtitutione aliqua Miſchnæ diſputant, & alter rationem ejus adfert; quam alter, ut minus genuinam rejecturus, genuinamque allaturus hac formula utitur: *hinc orſus eſt*, id eſt, non inde ſed hinc, non ex illo, ſed hoc loco Miſchnico, probat ſententiam.

In זבחים *fol* V. *col*. I. quæritur: quonam argumento Riſch Lakiſch aſſerat: ſacrificium piaculare non ſub ſuo nomine mactatum, offerri licere. R. Zera ex loco, inquit, *Deut*. XXIII. 23. מוצא שפתיך, quia quicunque votum, quod ſemel vovit, obſervare tenetur; adeoque illud quoque offerendum eſt ſacrificium, quod expiationi deſtinatum erat, neque aliud expia-

tionem

tionem impetrat. Verum excipitur, id quidem ſacrificiis votivis & ſpontaneis non vero piacularibus applicari poſſe. Sed ſententia hac exploſa Abaje dicit: Riſch Lakiſch non inde *ſed hinc orſus eſt*, nimirum ex *Lev.* IV. *vſ.* 33. ושחט אותה לחטאת *Mactabis illud in ſacrificium piaculare*, ſententiam ſuam ſtabilire conatus eſt.

מהכא נפקא. *Congruit hæc formula cum* נפקא מיה.

Vid. ſub 'נ. conf. ראש השנה *fol.* V. *col.* 2.

מחדא לא אתיא תיתי חדא מתרתי. *Cum (unum) ex uno non deducatur, unum igitur e duobus deducatur.*

Hæc eſt reſponſio ad interrogationem, quare in Gemara tres vel quatuor caſus ſimilitudinem aliquam inter ſe habentes, Scripturæ dictis probentur? cum uno e Scriptura demonſtrato, reliquorum inde facile deduci queat deciſio. Hac reſponſione igitur, id ob certas circumſtantias non licere, innuitur.

In זבחים *fol.* VIII. *col.* I. tribus Scripturæ locis adſtruitur, oblationem ſacrificii piacularis ob eſum adipis, item Naziræi & Leproſi, ſub offerentium nomine eſſe peragendam. Quæritur ergo: cur hic tria afferantur loca, cum quia horum ſacrificia

ſibi

ſibi eſſent ſimilia, uno illorum Scripturæ loco demonſtrato, idem de omnibus dictum videatur? Verum reſpondetur, id ideo neceſſarium eſſe, quia ſacrificium piaculare ob comeſtum adipem non in omnibus conveniat cum ſacrificio piaculari leproſi; quoniam cum hoc alius adhuc ſanguis, avium nimirum erat offerendus; immo neque conſtitutionem ſacrificii leproſi, cum ſacrificio priore plene convenire, hoc enim oblato, reum כרת *excisionis* liberari. Hinc non ſtatim ab uno ad aliud valere concluſionem, ideoque *unum ex uno deduci non poſſe &c.*

מחלוקת. *Diſcrepantia* (eſt).

Hac voce quævis diſputatio ſive diſſenſio indicatur.

In עבודה זרה *fol.* VII. *col.* I. quæritur: cur notetur, conſtitutionem, (de qua ibi ſermo) eſſe ex mente R. Judæ, cum id ſua ſponte ſequatur? quamvis in Cod. בבא קמא de eo diſputent, atque aſſerant in Cod. בבא מציעא conſtitutionem abſolute proponi, neque litem de eo moveri. Ad quod reſpondetur, univerſum codicem Talmudicum נזיקין pro uno Tractatu haberi, igitur ordinem ita non obſervari poſſe, utrum de eo *controverſia* ſit, an vero סתם ſive *abſolute ſine controverſia* proponatur.

ponatur. Vid. בבא קמא *fol.* CII. I. סוכה II. 2.

Nonnunquam ita occurrit:

מחלוקת ביה אבל ביה דברי הכל. *Controverſia eſt de hac re, ſed de alia omnes conveniunt.*

מחלפת השיטא. *Permutatio ſtructuræ verborum ſtyli.*

Eſt reſponſio, quando Doctor Gemaricus ſententiam ſuam deciſione, quam perperam minusque recte citavit, probare vult.

In ביצה *fol.* IX. *col.* 2. & X. *col.* I. traditur: Schammæanos aſſerere, nefas eſſe ſtipitem carnarium die feſto advolvere, ut ſuper eo caro diſſecetur, quod autem a Schola Hillelis propter feſtivam lætitiam, ut lautæ epulæ apparari queant, licitum pronunciatur. Objicitur: ſequi ergo hinc Schammæanos ob feſtivam ſolennitatem rem aliquam licitam, Hillelianos contra eandem rem illicitam pronunciare; id quod in dubium vocari poſſet, eſſe enim traditionem, ubi quis die feſto beſtiam ſive avem mactet, Scholam Schammæanam licitum esſe contendere, terram fodere qua avis mactatæ ſanguis obruatur; Hillelianam contra, non debuiſſe avem immolari niſi terra illa, qua ſanguis tegeretur, ante

ante feſtum præparata fuerit. Sed R. Jochanan, *permutatio*, inquit, *ſtructuræ eſt verborum*, nam Schola Hilleliana illicitum, Schammæana contra, carnes in fruſta concidi die feſto, licitum pronunciat.

מי אמרינן או דלמא. *Num affirmaremus* (hoc vel illud;) *aut forte? &c.*

Magiſtri, cui ſententiæ adſtipulentur dubii, hac formula uti ſolent.

Ita Abaje e Rabba quærit, an caro cadaveris, concreta ex corruptione polluere poſſit? an vero dicendum, ex traditione conſtare, ſolum cadaver hominis non autem animalis polluere? *An hoc affirmaremus*, *aut forte* nullum eſſe diſcrimen? Vid. נזיר *fol.* XL. *col.* 1.

מי לא (תניא). *Nonne* (traditum eſt?)

Gemarici, objectionem ſuam novo argumento vel conſtitutione adſtructuri, hac formula utuntur.

In חגיגה *f.* XX. *c.* 1. & 2. traditur, quibusdam feſti Pentecoſtes diebus, ſacrificia feſtiva immolare licere. Objicitur deinde, Scholam Hillelianam defendere ſacrificia, quod ſi Pentecoſte in Sabbathum incidiſſet, immolare nefas fuiſſe, id quod conſtitutione comprobaturi dicunt: *nonne* (traditum eſt) feſto Pentecoſtes ſacrificia immolare nefas fuiſſe? vid. זבחים VI. 2.

מי

מי לא עסקינן. *Annon diſceptamus?*

Congruit cum מי לא תניא niſi quod תניא traditionem, עסקינן autem tractationem ſignificet. Vid. שבת II. 2.

מי איכא מידי ד׳. *An quicquam eſt, quod? &c.*

Quærunt hac formula, an rei minori aliquid attribuendum ſit, quod ne majori quidem attribuatur.

In זבחים *fol.* IX. *col.* I. docetur: reliquiis (ſacrificiis) agni Paſchalis ſub nomine תודה mactatis, æque ſimilaginem atque ipſi ſacrificio euchariſtico addendam fuiſſe. Hinc excipitur: *an quicquam eſt, quod* huic rei æquiparari poſſit; nam cum ipſi agno Paſchali non addatur ſimila, cur ad ejus reliquias, quæ toto agno utique ſunt inferiores, illa requireretur. Vid. חגיגה VI. 2. בכורות XXXII. 2. בבא קמא CVI. 2. חולין XXXIII. I. יבמות LXX. 2.

Aliquando formula hæc ita occurrit.

מי איכא למאן דאמר והתניא. *An quicquam eſt juxta dicentem &c. utique traditio eſt* (quæ refragatur?) vid נזיר *fol.* III. *col.* 2.

מי הוה דחוי או לא הוה דחוי. *An hoc reticendum nec ne?*

Facilis eſt hujus formulæ ſenſus ex זבחים *fol.* XII. *col.* 2. ubi R. Jeremia rogat: quod

quod ſi quis ob comeſtum adipem, hoſtiam jam ſeparaſſet a grege, dein vero comperiſſet, Synedrium lege lata cunctis adipis eſum permiſiſſe, utrum tum fruſtra hoſtiam ſeparaſſet? Sin vero audiviſſet Synedrium mutato rurſus conſilio contraria lege priorem revocaſſe, quid tum ſit ſententiæ, *an hoſtia ante ſeparata rejecta ſit nec ne?* Conf. זבחים XII. 2.

'א בידי דחוה. *Hoc ſe ut aliud habet.*

Occurrit hæc formula, cum quæſtio proponitur: quamobrem cæremoniæ ſibi aliquo modo ſimiles, non eandem ſemper habeant conſtitutionem? tum enim reſpondere ſolent: quia hæc cæremonia ſe ut aliæ quædam habeat, quæ quamvis inter ſe conveniant, non eadem tamen ubivis gaudeant conſtitutione.

In זבחים *f.* XIV. *c.* 2. quæritur, cur extraneo i. e. Iſraëlitæ ſacrificia, quæ in ara exteriori offeruntur, jugulare liceat, contra ſi jugulatio ſacrificiorum ad בדק הבית *ædis redintegrationem* pertinentium, facta per extraneum illegitima ſit? ſimiles enim hæ cæremoniæ ſibi quodammodo eſſent, merito ergo eandem haberent conſtitutionem, atque ita etiam priora ſacrificia a ſolo Sacerdote jugularentur. Sed reſpondetur: *hoc ſe habet ut aliud*, nimirum ut leproſorum viſita-

viſitatio, quæ quidem non eſt עבודה *miniſterii Sacerdotum* pars, qua Sacerdotes neceſſario defunguntur, tamen nonniſi a Sacerdote peracta, legitime fiebat; ita ſacrificia quoque pro בדק הבית oblata, a ſolo Sacerdote offerri rite poſſunt. Vid. חגיגה *fol.* XI. *col.* I. יבמות LXXXVIII. I. זבחים XXVII. I.

מכדי האי סתמא והאי סתמא מה לי חד סתמא ומה לי תרי סתמא. *Quandoquidem hæc Miſchna abſolute* (ſine controverſia,) *& alia quoque abſolute* (proponitur,) *quid intereſt ſive una ſive binæ Miſchnajot abſolute ponantur*, i. e. cur uni, duæ Miſchnicæ conſtitutiones antecellunt?

Hæc loquendi formula ponitur in objectione, cum conſtitutio binis traditionibus, extra controverſiam poſitis aſſeritur: traditione, qua contrarium huic conſtitutioni demonſtrari poteſt neglecta; tum enim quærebatur, quare binis illis traditionibus major auctoritas atque uni illi tribuatur, neque contrarium potius doceatur?

Ita in קדושין *fol.* LIV. *col.* 2. Rabbi Meier ait: pecuniam qua decimæ ſecundæ redimuntur, ſacram eſſe; R. Juda contra hanc æque; atque cæteram quamcunque pecuniam profanam eſſe contendit. Objici-

tur traditio, qua docetur: quod ſi quis decimas ſecundas uno ſiclo redemtas accepiſſet, neque ſtatim pecuniam pependiſſet, & interea antequam ſolveret, decimarum illarum pretium ita creviſſet, ut binis ſiclis comparandæ eſſent, quæ paulo ante uno redimebantur; eum unum ſiclum pendere teneri, alterum vero lucrari; ex quo manifeſtum eſſe autumat, pecuniam pro decimis ſecundis datam profanam eſſe, cæteroquin lucrum exinde capere nefas fuiſſet. Reſpondetur autem illi, id una duntaxat Miſchna סתמא *ſive abſolute poſita* demonſtrari; cum contrarium ejus binis abſolute poſitis probetur. Sed formula ante allata objicitur: *quandoquidem hæc Miſchna abſolute, &c.*

מכדי הא והא מה לי (זה) מה לי (זה).

Quandoquidem hoc & illud (ſibi conveniunt) *cur mihi hoc æque atque aliud* (non conceſſum ſive prohibitum) *eſt.*

Quum res quædam alteri licita pronunciatur, alteri vero illicita, quæ eadem tamen fere eſſe videtur: tum quæritur hac formula: *quandoquidem utraque res lege eſt interdicta, quid cauſæ quod alteri licita, alteri vero illicita ſit?*

In חגיגה *fol.* x. *col.* 2. traditur: ſi quis lapi-

lapidem aut trabem ædificii conſecrati abſtuliſſet, ea non profanari, quod ſi autem ſocio tradidiſſet, omnino violari. Unde quæritur, *cum uterque res conſecratas in uſum ſuum converterit*, id quod lege interdictum eſt, *cur alter duntaxat eas profanare dicitur?* שבועות IV. 2.

מכדי תנא בסדר וכו׳ קאי מאי שנא דתני. *Poſtquam Doctor Miſchnicus hunc Tractatum abſolvit &c. quamobrem jam hunc tractat Codicem?*

Hac interrogatione Doctores Gemarici ſemper fere Gemaram ſuam exordiuntur, quotiescunque Codex Miſchnicus cum aliis Codicibus de eadem materia agentibus, non conjunctus eſſe videtur.

Ita in נזיר *fol.* 11. *col.* 1. rogatur: *quandoquidem Doctor Miſchnicus hactenus egit de* סדר נשים *conſtitutionibus ad mulieres pertinentibus, quamobrem iis relictis jam pergit ad Tractatum* נזיר *de Naziræis?* hic enim Codex locum inter קדשים *Tractatus de rebus ſacris agentes*, poſtularet.

Nonnunquam formula hæc ita ponitur.

מכדי תנא מה הוא סליק מאי שנא דתני וכו׳. *Quandoquidem Doctor Miſchnicus hoc abſolvit, cur hoc docet &c.?*

Vid. שבועות II. 2.

מלתא אגב אורחיה ק׳מ׳ל. *Rem aliquam ſecundum viam* (obiter) *nos docet.*

In קדושין *fol.* LXIX. *col.* I. obſervatur, decem familias e Babylonia in terram Canaan עלו *aſcendiſſe*, Sacerdotes nimirum Levitas &c. Unde quæritur: cur Doctor Gemaricus dicat aſcendiſſe eas, potius enim dicendum fuiſſet, familias haſce הלכו *profectas fuiße*, vel rediiſſe in terram Iſraëliticam. Sed reſpondetur: *Auctorem obiter nos docere*, Scripturam plerumque ad iter in terram Canaan ſignificandum, adhibere verbum עלה, quemadmodum *Deut.* XVII. 8. וקמת ועלית אל המקום אשר יבחר יהוה אלהיך בו. *Tunc ſurgens aſcendes ad locum, quem elegit Jehova Deus tuus*, nempe Hieroſolymam: quo indicatur templum urbe Hieroſolyma excelſius eſſe, Hieroſolymam terra Canaan, hancque cæteris omnibus regionibus. Vid. בבא בתרא XCVIII. 2.

מלתא דשכיחא גזרו רבנן. *De re ſæpiſſime occurrente decretum fecerunt.*

Quando quæritur: cur Rabbini de his non vero de aliis rebus ſanxerint? hac formula reſpondetur: de re ſæpiſſime, non vero rarius occurrente decretum fieri.

Ita in קדושין *fol.* XXVIII. *col.* 2. docetur: ſi homines quidam res rebus permu-

taſ-

taſſent, permutationem tum ratam eſſe, poſtquam alter rem permutatam accepit, id vero de pecoris non vero fructuum commutatione eſſe intelligendum. R. Jochanan rationem reddit, e lege manifeſtum eſſe, emtionem, venditionem, ratam fieri arrha data. Alii tamen c ntendunt ſi rem accepiſſet, pactum conventum eſſe. Additur denique, *quandoquidem res eſſent quotidie occurrentes*, ideo Doctores Gemaricos de his decretum feciſſe. Vid. יבמות LXXXV. I. 2.

ממאי דהדין דהוה וכו׳. *Unde probat* (hoc ita intelligendum eſſe)?

In נזיר *fol* III. *col.* I. obſervatur, in Miſchna doceri, ſi quis dixiſſet הריני מסלסל *ecce circinnabo*, ſcilicet comam, illum NazIræum esſe, eique comam, radere non licere. Hinc interrogatur: *unde probat vocem* סלסול *præciſe capillos reſpicere?* Aliquando loco hujus formulæ uſurpatur.

מאי משמע דהאי. *Quomodo intelligendum eſt hoc ita ſe habere?*

Vid. חגיגה VIII. I. חולין XXVII. 2. ראש השנה XI. I.

ממאי ודלמא. *Unde* (conſtat hoc ita esſe) *& forte?*

Vid. וממאי דלמא in יומא *fol.* LVI. 2. ממאי ד׳ דלמא in נזיר *fol.* v. 2.

Cum vero de Rabbinorum diſſenſu quærunt, hanc formulam adhibent:

ממאי דפלוני ופלוני ב׳ פליגי דלמא ב׳ פליגי. *Unde* (probat) *N. & N. de eo diſputare, forte hac in re diſſentiunt?* Vid. סוכה *fol.* III. *col.* I. Ac obſerva hanc dicendi formam convenire, cum וממאי דלמא, vid. literam ו.

כמאן מתניתין לא פלוני ולא פלוני. *Cum quo facit Miſchna? nec cum hoc nec cum illo.*

Ita quærunt, cum in Miſchna conſtitutio occurrit, quæ nullum Auctoris nomen præſcriptum habet.

In חולין *f.*xxv. *c.*2. tradunt, vinum ex uva paſſa, antequam coacuit, pecunia ex decimis ſecundis facta, emendum eſſe. Cum vero Auctor hujus conſtitutionis non memoretur, quæritur: quis ejus ſit auctor, hac formula: *cum quo facit Miſchna?* reſpondetur, *neque cum Rabbi Juda*, *neque cum aliis Doctoribus Gemaricis*, quoniam eorum placitis contrariatur.

Aliquando loco hujus formulæ uſurpatur.

מאן תנא להא דתנו רבנן. *Quinam eſt ille*

le Doctor, cujus hic mentio ſit, *Magiſtri utique tradunt.*

מתניתין דלא כפלוני. *Miſchna non eſt ſecundum N.*

Vid. עבודה זרה VI. 2. בכורות XII. I. תענית III. I.

Verum cum de traditione privati cujuſdam Doctoris ſermo eſt, quæritur: כמאן אזלא הא דאמר פלוני *cum quo procedit* (tacit) *N. utique dicit?* Vid. סוכה *fol.* II. *col.* 2. Et aliquando ponitur.

מתניתין מני. *Cum quo facit Miſchna?*

Vid. יומא LIX. I. יבמות LXIV. 2. שבועות III. I.

Aliquando ſolum מני ponitur in eadem ſignificatione. Vid. שבת *fol.* IV. *col.* I.

מנלן אי לימא מהא. *Unde* (hæc habentur) *an dicendum hinc? &c.*

Hac formula utuntur, cum ipſi Doctores argumentum aliquod objiciunt, atque ita tacite adverſarii reſponſioni occurrunt.

Ita in סנהדרין XVII. I. controvertitur: an Edad & Medad ad obitum uſque vaticinati ſint? Quæritur itaque: *unde id conſtat? an dicendum* quia *Num.* XI. *vſ.* 25. dicitur: ולא יספו *& non amplius vaticinati ſunt?* Vid. זבחים III. I. יומא LV. 2.

Aliquando מנלן jungitur דכתב *quia ſcriptum eſt*; aut etiam אמר קרא *Scriptura dicit:* quo reſponſio ſignificatur, qua ſententia vel conſtitutio aliqua probetur: vid. זבחים IV I. חולין XLII. I. קדושין II. I.

מנא הני מילי. *Unde hæc confirmantur.*

Convenit cum מנלן. Vid. גטין LIX. 2.

מנלן מנלן כד' וכו. *Unde nobis conſtat? (Reſp. quæris) unde hoc conſtet? Reſpondeo inde &c.*

Quæritur hac formula, unde & quonam argumento ſententia quædam adſtruatur? & ſimul reſpondens verba quærentis repetendo, oſtendit unde probetur. Interdum vox מנלן non repetitur niſi cum additur: כדקאמר *ſecundum eum qui dicit.* Vid. זבחים LXXXIX. I.

In מגלה *fol.* II. *col.* I. habetur: מגלה *volumen legis* recitari undecimo anni menſe, aliquando menſe Adar, quandoque die 12. 13. 14. & 15. ejuſdem menſis. Jam quæritur; *unde id conſtat?* & reſpondetur: interrogas *unde id conſtet? reſpondeo: ex ſequentibus ſcilicet*, ubi docetur: Sapientes in ruſticorum gratiam id ita inſtituiſſe, ut, cum diebus Lunæ & Jovis in urbem venire ſolerent, varia obſonia venalia afferentes, eodem die ſimul lectioni Megillæ intereſſe poſſent.

Ali-

Aliquando dicitur.

מניין מנין. *Unde (id nobis conſtat?)*

Vid. יבמות *fol.* LIV. 2. חולין XLII. 1.

מנא ידעינן ד׳ דלמא. *Unde novimus hoc ita eſſe, forte aliter ſe habet?*

Dubitatur hac formula de veritate alicujus effati, an non res aliter ſe habere poſſit.

In נזיר *fol.* V. *col.* 1. controvertitur de ſenſu *vſ.* 42. *cap.* XI. *Libri Judicum*, ubi dicitur: filias Iſraëlitarum quatuor diebus quotannis confabulatum iviſſe, cum filia Jephtæ. Ac quæritur, an non hæc verba hunc ſenſum ferre poſſent, filias Iſraëlitarum quovis tertio menſe ad filiam Jephtæ iviſſe? Sed reſpondetur: *Unde novimus hoc ita eſſe*, nimirum id quovis trimeſtri factum, *fortaſſis ſemel tantum in anno abierunt*, idque non definito tempore. Vid. נדה XVII. 1.

מעשה לסתור. *An hiſtoriam* (exemplum) *in contrarium profertur?*

Ita loquuntur cum exemplum, quod ante allatam traditionem evertere videtur, profertur.

In ביצה *fol.* XXIV. *col.* 1. In Miſchna traditur: quod ſi quis rete ante diem feſtum poſuiſſet, feras, volucres, aut piſces capturus, nefas fuiſſe capta inde animantia

O 5 depro-

depromere, niſi certe compertum eſſet, prædam ante feſtum in rete incidiſſe. Deinde narratur, eveniſſe aliquando, ut ethnicus R. Gamalieli piſces die feſto adferret, qui adſtantibus dicebat: licet equidem piſces illos feſto die accipere, ſed ab illo homine accipere non placet. Unde rogatur: *nonne hoc exemplum in contrarium*, (ad evertendam priorem Miſchnam) *adfertur?* Vid. נזיר XI. I.

מעלה עליהם הכתוב. *Scriptura hoc illis applicat.*

Convenit hæc formula cum עליו הכתוב אומר. Vid. ראש השנה IX. I.

מר סבר ומר סבר. *Hic Dominus* (per excellentiam ita dictus) *ita, alter vero Dominus ita dicit.*

Cum bini Doctores Talmudici de materia aliqua diſputant, & Gemaricus aliam illorum diſſenſus eſſe originem arbitrabatur, hac formula, diſtincte de utriusque ſententia edocetur.

In קדושין *fol.* LVIII. *col.* 2. docetur: quod ſi quis טבל (i. e fruges, quarum decimæ nondum ſolutæ, ſed primitiæ duntaxat) proximi abſtuliſſet, eum pretium frugum pendere, hancque Rebbi eſſe ſententiam. Verum R. Joſæ filius R. Judæ autumat, hunc non niſi violationis pretium ſol-

ſolvere, quia רש׳ מבלי ſanctitatem violaverit, decimas enim de eo ipſe dare teneretur. Gemaricus quiſpiam exiſtimavit aliam horum diſſenſus eſſe originem; ſed reſpondetur: hinc illorum diſſenſus derivandus eſt: an dona quorum decimæ nondum datæ ſunt, ſed duntaxat primitiæ, eodem gaudeant jure, atque dona, quorum decimæ ſunt ſolutæ? *Alter Dominus hoc affirmat, alter vero negat.* Vid. ערובין XLIV. 2.

Aliquando dicitur:

מר מקיש ומר לא מקיש. *Dominus hanc facit comparationem, alter vero non facit.*

Vid. בבא בתרא CXVIII. 2.

משבשתא. *Perplexa hæc eſt ſententia, traditio.*

Cum teſtimonium aliquod ex traditione exotica falſa adducitur, aut confuſa, hac dictione teſtimonium illud Doctores Gemarici rejicere ſolent.

Ita in חולין *fol.* CXLI. *col.* 1. & 2. R. Juda docet, neminem ob legem negativam violatam, quæ e lege affirmativa deducitur, verberibus multari. Objicitur, audi quæſo! in traditione exotica R. Juda ſtatuit, furem & prædonem quoque vapulare; manifeſtum adeoque eſt R. Judam defendere, violationem legis negativæ ex affir-

affirmativa deductæ verberibus puniri. R. Zera regerit: nonne vobis dixi, *quamlibet traditionem exoticam*, in ſcholis R. Achiæ & R. Oſchajæ *perplexam*, adeoque argumentum inde ſumptum nullum eſſe.

משום (מפני) דאיכא למיפרך. *Quia hoc infringi poteſt.*

Hac locutione ratio datur, quare objectio quædam locum habere nequeat, infringeretur enim hac vel illa ratione &c.

In Codice זבחים *fol.* IV. *col.* I. interrogatur: cur ſacrificiorum mactatio, ſanguinis exceptio, adductio ad altare, & adſperſio, ſinguli ſacrificandi actus, diſtinctis Scripturæ teſtimoniis probentur, eos ſub ſuo peragendos fuiſſe nomine; ſiquidem ſufficeret ſi mactatio ſola e Scriptura demonſtraretur, de reliquis ſacrificandi partibus idem inde colligi poſſet. Sed reſpondetur ideo hoc fieri, *quia alias infringi* (excipi) *poſſet*; reliquas immolandi partes cum ſparſione ſanguinis ad altare, haud poſſe comparari, quia זר *extraneus*, i. e. Iſraëlita, ſi ſanguinem ad altaris cornua ſparſiſſet, capite plecteretur, id quod in cæteris ſacrificandi partibus jugulatione, &c. tamen non obtineret, ideo ſingulas Scripturæ teſtimonio probandas fuisſe, vid. בכורות XXXII. I.

משמעות

משמעות דורשין איכא בינייהו. *Senſus diverſi interpretum ſunt, de hoc loco, de quibus hi diſputant.*

Occurrit hæc formula, cum duo Doctores conſtitutionem quidem eandem amplectuntur, ſed eam diverſis teſtimoniis probant: tum quando quæritur, in quanam re diſputent, cum ambo eidem conſtitutioni ſubſcribant? reſpondetur: *ſenſus diverſi, &c.* i. e. eos in diverſa duntaxat abire, quonam teſtimonio omnium optime hic conſtitutio probetur.

In בבא מציעא *fol.* XXVII. *col.* I. tradunt Rabbini, verbis *Deut.* XXII. *vſ.* 3. אשר תאבד (rem amiſſam fratris reddendam eſſe) excludi amiſſam rem vilem, quia jacturæ nomen non mereatur. R. Juda autem aſſerit, hoc voce l. c. ומצאתה *ſi inveneris illud* excipi, quia res vilis amiſſa, libera minor jactura appellari nequeat. Inde quæritur, cum ambo conſentiant, rem vilem non eſſe reddendam, qua de re diſceptent? & Abaje reſpondet: *ſenſus diverſi interpretum &c.* tantum in eo diverſum ſentiunt, quo verbo illa conſtitutio probetur.

מתקיף ליה פלוני. *Interrogavit eum* (objiciendo).

Hac formula indicatur, propoſuiſſe aliquem

quem objectionem, quæ ratione aliqua probabili Doctoris Gemarici, non vero Miſchna ſive traditione exotica nitatur. Nonnunquam objectionem ſignificat, quam Doctor Talmudicus ſibi ipſi formavit, vid. סוכה *fol.* III. *col.* I. יומא XLI. 2. יבמות LXV. I. LXXI. 2. שבת IV. I.

מתיבי. *Objiciunt, impugnant.*

Obſervandum eſt, hac dictione ſignificari objectionem, a Gemarico e Miſchna aut traditione exotica formatam. Gemarico enim non licet propria auctoritate contra Doctorem Miſchnicum pugnare, quemadmodum ſub voce אמורא obſervavi.

In תענית *fol.* XII. *col.* I. Rabh Chiſta ſtatuit omnem jejunii diem, quo non usque poſt ſolis occaſum jejunatum ſit, id nominis non mereri. Cui *objiciunt* ex Miſchna: אנשי משמר *viri cuſtodiæ*, ſive Sacerdotes certæ ephemeriæ jejunium obſervaſſe dicuntur, quamvis id poſt occaſum ſolis non obſervaverint. Vid. סנהדרין *fol.* IV. I. בבא מציעא XXIII. 2. בבא קמא VII. 2. סוכה *fol.* II. *col.* 2. & IV. 2.

מתיב פלוני לסיוע פלוני. *N. objicit ut ſuccurrat alteri.*

Cum duo Doctores de aliqua ſententia diſceptant, & alter argumentum objicit, quo

quo tertii cujusdam ſententia corroboratur, ille qui hoc innuere vult, his verbis utitur.

In זבחים *fol.* x. *col.* 1. Rabbi Jochanan perhibet, ſi quis animal ea intentione juguleт, ut ejus ſanguinem in Idoli honorem ſpargere, adipemque immolare velit, lege cautum eſſe, ne ejusmodi animal alicujus uſui cederet; quandoquidem in rebus ſacris etiam prava intentio miniſteria illegitima reddat, & deciſio rerum profanarum a ſanctis petatur. Riſch Lakiſch vero contrarium mavult, & cum R. Jeremia aliquid in R. Jochananis gratiam τῷ Riſch Lakiſch objeciſſet, dicitur: *R. Jeremia objecit ut alteri ſuccurreret.*

מתניתין הלא כפלוני דתניא. *Miſchna ex N. ſententia minime eſt, nam alia eſt traditio.*

Hac locutione oſtenditur: Miſchnam, alicujus Doctoris conſtitutionem minime probare, (quamvis vulgo id putetur) nam alio modo Miſchnam inſtituere.

In נזיר *fol.* 111. *col.* 2. Miſchna habetur: ſi quis Naziræatus unam tantum partem voveat, ei cæteras omnes Naziræatus partes eſſe obſervandas. In Gemara præterea notatur, *Miſchnam hanc non eſſe ſecundum R. Simeonem*, qui ejusmodi conſtitutionum ple-

pleruмque Auctor eſt, *nam aliam traditionem haberi*, quæ doceat, ex R. Simeonis ſententia, neminem Naziræum eſſe, niſi qui omnes Naziræatus partes ſe ſuſcepturum voviſſet.

מתניתין דלא כי האי תנא דתניא. *Miſchna non ſecundum hunc Doctorem eſt, nam traditur.*

Vid. נזיר IX. 2.

נ.

נאמר כ' ונאמר כ'. (*Idem*) *de hoc & illo dicitur.*

Hac formula utuntur Doctores Talmudici, argumentum aliquod a phraſi ſimili vel eadem petentes. Nam quoties eadem vox diverſis in locis occurrit, idem ſemper ſignificare arbitrantur.

In יבמות *fol.* XLVI. *col.* I. R. Eliezer quærit: unde conſtet, agnum Paſchalem etiam poſt exitum ex Ægypto pecunia profana, haud vero ea quæ ex decimis ſecundis facta eſt, emendum fuiſſe? Cui reſpondetur, quia in lege de agno Paſchali in Ægypto mactando vox פסח adhibetur, quæ de agno quoque Paſchali ſequentium temporum, uſurparetur. Quemadmodum itaque agnus Paſchalis in Ægypto mactatus pecu-

pecunia profana, quia decimæ ſecundæ nondum obtinebant, fuerit emtus; ita quoque ſubſequentibus temporibus eadem pecunia emere licuiſſe: (Idem) *de hoc & illo dicitur.* Vid. יומא *fol.* LV. I.

Interdum ita occurrit:

נאמר כאן ונאמר להלן. (Idem) *hic & illic dicitur.*

Vid. זבחים LXXXIII. I. תענית VIII. I. 2. ראש השנה V. 2.

Aliquoties etiam abſolute ponitur.

נאמר ונאמר.

Vid. תענית *fol.* II. בבא קמא VI. 2. יבמות LXX. I

נדון דבר מתוך דבר נלמד דבר מתוך דבר. *Res a re deducitur, & res a re docetur.*

Hac formula ſignificatur, comparationem rerum, aut rituum aliquorum inſtitui.

In זבחים *fol.* LVII. *col.* I. Rebbi ait: Sacrificia ſalutaria cum primitivis comparanda eſſe: quemadmodum enim ſacrificia ſalutaria non offerantur pro expiatione impetranda, ſic neque primitiva; *ritum ideoque ſacrificiorum ſalutarium a primitivis deduci & doceri:* nimirum quemadmodum Sacerdotibus ſacrificia primitiva, ita ſalutaria quoque, intra bidui uniusque noctis

ſpatium comedere, integrum eſſe.

נהגו העם כפלוני. *Suevit populus ſequi ſententiam ȝ N.*

Hac formula ſignificatur, ſententiam aliquam eſſe communiorem, & vulgus plerumque eam ſequi.

In תענית *fol.* XXVI. *col.* 2. R. Meier aſſerere dicitur: benedictionem Sacerdotalem, populo impertiri die expiationis, in precibus matutinis ſupererogatoriis, in ſerto & obſeratoriis (i. e. quibus preces omnes finiuntur.) Verum R. Juda mavult Sacerdotes duntaxat in precationibus matutinis & מוסף *ſupererogatoriis* benedicere. Unde R. Jochanan hanc communiorem eſſe ſententiam ſignificaturus, addit: *Suevit populus* ita facere.

נהי נמי. *Sit quoque ita.*

Conceditur his verbis aliquid reſpondenti, utpote quo nihil argumento opponentis decedat.

In חולין *fol.* XXVIII. *col.* I. asſeritur, aves cultro jugulatas pro cadavere cenſeri, quia lex eas nonniſi ungue ſecari jusſerit. Opponit ſe huic ſententiæ Doctor Gemaricus, conſtitutionem objiciendo qua ſancitum eſt: ſi Sacerdos avem non ungue ſed cultro ſecuisſet, ejus qui ea veſceretur, veſtimenta ſolum inquinari; quia pro cada-

cadavere haberetur; ſectio enim ungue fuiſſet peragenda. Addit denique, quamvis igitur dicatur, lege interdictum eſſe aves cultro jugulare: *Sit quoque ita*; mea tamen firma ſtat ſententia, non haberi ejusmodi avem pro cadavere, etiamſi cultro juguletur, ſed tantum pro טריפה *diſcerpto*.

נימא כפלוני כוותיה *An dicendum ſecundum N. ſecundum eum?*

Convenit cum לימא quod vide ſub ל. Conf. תענית *fol.* 111. *col.* 1.

נימא איהו לנפשיה. *Sibi ipſi hoc dicat* (objiciat, reſpondeat).

Notatur hac formula, objectionem ipſi opponenti eſſe contrariam.

In פסחים *fol.* 11. *col.* 2. R. Eliezer filius Jacobi affirmat, quarta & decima die menſis Niſan omne opus interdictum eſſe lege, quæ incipit: משעת האור R. Juda autem phraſi hac ſignificari mavult, matutinum tempus, quo Sol primos radios diffundit. Cui R. Eliezer objicit quæſtionem: an ullibi lex exſtat, qua certa diei pars definiatur, qua opus aliquod fieri licitum ſit, quod altera ejuſdem diei parte illicitum eſſet? quia enim ipſe ſtatueret משעת האור *tempus matutinum ſignificare*, an non inde ſequeretur אור cujus in Miſchna mentio fit, præcedentem denotare veſperam.

ram. Reſpondetur minime: ſed hoc de aurora intelligendum eſt. Objicit, porro R. Eliezer: ſi ita eſt, *ſibi ipſi hoc dicat* (ipſe ſibi hoc dubium formet) an ullibi exſtet de certa diei parte, qua ſola opus aliquod fieri liceret, cum altera diei parte illicitum foret.

נמנו וגמרו. *Suffragia dederunt ſententiam pronuntiantes.*

His verbis docent, controverſiam aliquam Doctorum ſuffragiis eſſe deciſam.

Ita in קדושין *fol.* LIII. *col.* I. R. Juda tradit, ſponſalia Sacerdotis rata eſſe, ſimul atque Sacerdos ſponſæ ſuæ aliquid de rebus ſacris ſive minus ſanctis, ſive ſanctiſſimis dediſſet. Contrarium autem R. Joſe defendit. Docet præterea R. Jochanan, utrumque ſententiam ſuam demonſtrare ex eodem Scripturæ loco, nimirum *Num.* XVIII. 9. זה יהיה לך מקדשי קדשים מן האש. *Hoc tuum eſto e rebus ſanctiſſimis* ſervabitis *ab igne.* Et R. Judam quidem voculam לך *tuum eſto*, explicare, *in omnem tuum uſum convertes*; adeoque & matrimonio ineundo inſervire ea poſſe; R. Joſen vero argumentum ex voce האש petere, hoc modo: quod quemadmodum ignis res ſacras abſumeret, ita Sacerdoti quo-

quoque ex rebus ſacris nullum, niſi eas conſumendi uſum, capere licere. Sed R. Jochanan hanc de re profert Doctorum deciſionem, *ſuffragia dederunt, & hanc ſententiam pronuntiarunt*, non licere Sacerdotibus res ſacras ad firmanda ſponſalia adhibere.

Aliquando dicitur.

נמנו ורבו. *Suffragati ſunt & auxerunt.*

Vid. שבת XVI. 2.

נעשה כמו האומר. *Faciamus, rem ita conſideremus, ac ſi diceret.*

His verbis relatio aliqua rei innuitur.

In בבא קמא *fol.* CII. *col.* 2. traditur, etiamſi paterfamilias omnia ſua devoviſſet veſtimenta, tamen uxoris & liberorum ſub iis non comprehendi: nam quamvis & hæc ad Patremfamilias pertineant, *conſiderari tamen*, ut uxori liberisque propria. Vid. בבא מציעא *fol.* XXXIV. 1.

נפקא ליה. *Inde hauſit.*

Indigitatur hoc loquendi modo fons & locus, unde aliquis Doctor ſententiam ſuam deſumſerit.

In סנהדרין *fol.* LXXXV. 2. quæritur, unde conſtet, hominem, qui vel patri vel matri maledixerit ſeorſim, lapidibus eſſe obruendum? *Lev.* XX. *vſ.* 9. enim tantum edici: *Quicunque maledixerit patri ſuo & matri ſuæ*, ſimul ſcilicet, *morte plectitor*,

P 3 non

non vero qui vel ſoli patri, vel matri maledixiſſet. Reſpondetur: id loco citato probari, quia laudato loco ſeorſim dicatur: אמו קלל אביו קלל. & hanc quidem R. Joſuæ eſſe ſententiam Sed R. Jonathan hunc locum ambiguum eſſe putat, parentes nimirum hic indicari, non vero patrem aut matrem ſeorſim, quia perinde esſet acſi vox יחדיו *ſimul* eſſet appoſita. Tandem indicatur unde hæc ſententia ſit depromta, hac formula: *inde hauſit*, nimirum ex *Exod.* xxi. *vſ.* 17. ubi edicitur: *qui maledixit patri ſuo aut matri ſuæ* מות יומת moriendo morietur, vid. ראש השנה *fol.* v. *col* 1. קדושין xli. 2.

נפק דק ואשכח. *Abiit, diligenter rimatus eſt, & invenit.*

Hæc forma adhibetur, cum Doctor Gemaricus, qui quia traditionis exoticæ ignarus, ſententiam aliquam non intellexit, deinde vero omni ad indagandum induſtria adhibita, rectum ejus ſenſum invenit.

In חגיגה xix. 1. Rabba e Rabh Nachman quærit, cum dicatur: ſi quis poſtquam ſe laviſſet, mox tamen fœdius ſe contaminaſſet, perinde eſſe ac ſi plane non lotus fuiſſet; an igitur hic ſit ſenſus: lotionem hanc conſiderari, acſi plane non eſſet lotus.

lotus? Reſpondet Rabh Nachman, minime gentium! verum hæc eſt Auctorum mens, prævia hac lotione nemini licere decimis veſci, quamvis res profanas comedere integrum ſit. Hanc reſponſionem Rabba, initio quidem nihili fecit, ſed ubi accuratius inquiſiviſſet, tandem conſtitutionem reperit, ſententiæ huic patrocinantem. Additur enim: *Abiit, diligenter rimatus eſt, & invenit.*

נקטינן. *More receptum eſt apud nos.*

Hoc verbo indicatur ritum aliquem non traditione orali niti, ſed conſuetudine & uſu duntaxat receptum eſſe.

In מכות *fol.* XI. 2. Abaje aſſerit, *more receptum fuiſſe*, ut oſſa ejus, qui aliquem forte & invite interfeciſſet, & in itinere ad aſyla confugiens obiiſſet, ad aſyla deportata, ibi terræ mandarentur.

ס.

סבר לה כפלוני דאמר. *Conjicit hoc ad inſtar N. dicentis, &c.*

Hac locutione reſpondetur, Doctorem aliquem in ſententia, de qua ſermo eſt, alium Doctorem ſequi.

Ita in כריתות XCII. 2. *Doctor primus Miſchnæ* תנא קמא aſſerit, ſi aliquis Sab-

batho non opus aliquod ſuſcepiſſet, ſibi uſui ceſſurum, illudque non ſucceſſiſſet, eum violati Sabbathi reum non eſſe. Contrarium autem R. Zadok defendit. Quæritur igitur, quonam argumento Doctor primus Miſchnæ nitatur? & reſpondetur: *eum ſequi R. Simeonis ſententiam aſſerentis*, eum qui Sabbatho ſine intentione opus aliquod facit, pœna liberum eſſe. Vid. תענית II. 2. בבא קמא V. I. חולין XIII. 2. נזיר IX. I.

Interdum formula hæc ita occurrit.

סבר לה כפלוני דתנן. *Statuit hoc ad inſtar N. nam tradunt.*

Vid. יומא VIII. 2.

סבר לה כוותיה בחדא ופליג עליה בחדא. *Facit cum eo ex parte, ex parte vero ab eo diſſentit.*

In נזיר *fol.* VIII. 2. Rebbi aſſerit, ubi quis dicit, Naziræus ero ſecundum numerum dierum anni, eum ad tot Naziræatus triginta dierum ſuſcipiendos obſtrictum eſſe, quot annus dies habeat. Huic ſententiæ R. Juda partim aſſentitur, *facit cum eo ex parte*, nimirum quod Naziræus ſit ad terminum vitæ, *ex parte vero ab eo diſſentit*: quod quovis trigeſimo die peculiarem Naziræatum ſuſcipere teneatur.

Convenit cum priori ſequens:

סבר

סבר בחדא ופליג בחדא. *Sententiam partim amplectitur partim repudiat.*

Vid. כריתות LXXXVIII. I.

סבורה הך והך חדא מלתא היא מאן תנא. *Opinantur hoc & illud unum idemque eſſe, quinam vero ejus eſt Auctor?*

In תענית *fol.* IV. *col.* I. dicitur Miſchnicus putaſſe in Miſchna idem eſſe, שואלין את הגשמים *petunt pluviam*, & מזכירין הגשמים *mentionem injiciunt pluviæ*, & quæritur, quinam ejus Miſchnæ ſit auctor, quæ doceat מזכירין *mentionem fieri* in precibus, pluviæ imminente autumno?

סח לי. *Enarravit mihi.*

In סנהדרין *fol.* LXXXVIII. *col.* I. Rabh Kana obſervat זקן ממרא *ſenem rebellem*, qui traditione aliqua nixus, ſe Syndrio conſtitutionem pro auctoritate ferenti opponit, capite plectendum esſe. Contra R. Joſua tria, inquit, *mihi* Segnire Hieroſolymitanus *enarravit*, nimirum marito licere ob crimen uxorem condemnare, parenti, filium immorigerum; & Synedrio ſenem repugnantem. Sapientes tamen partem meridionalem inhabitantes, poſtremum non conceſſisſe feruntur: cœteroquin in Synedrio, impune ſeditio concitaretur, vid. מנחות XXXIX. I.

סוף סוף. *Tandem.*

Uſurpatur in objectione, ubi ratio minus recta, conſtitutionis alicujus redditur.

In סנהדרין *fol.* XVII. *col.* I. quæritur: unde conſtet, Synedrium minus ex 23 judicibus conſtitiſſe? reſpondetur: ex *Num.* XXXIV. 25. ושפטו העדה והצילו העדה *jus dicens cœtus, ſic eripiet.* Jam cum bis hic העדה *cœtus* mentio fiat, cœtus autem quisque decem fuerit hominum, numerum vigeſimum confici: his vero tres adhuc fuiſſe addendos, evinci ex *Exod.* XXIII. *vſ.* 2. לא תהיה אחרי רבים לרעות *ne ſequaris plures ad mala*, i. e. ne accedas ſententiæ plurium damnantium; exinde patere, ſequendum eſſe alios in bonum, i. e. eos qui morte abſolvunt. Cur autem ibidem additur: אחרי רבים לרעות *ne ſequaris plures ad malum?* reſpondetur, bonum, i. e. ſententiam abſolventem pronuntiari vel uno ſuffragio abſolvente præponderante, malum contra ſeu ſententiam condemnantem ferre nefas eſſe, niſi duobus ſuffragiis præponderantibus; cum igitur hic tria vota requirantur, patere vicenis tres adhuc in judicio fuiſſe addendos, ut numerus 23. emergeret. Objicitur: *Tandem,* id ejus, quod 23 adeſſe debuerint judi-

judices, ratio eſſe non poteſt: quamvis enim totidem ſint, ſententia tamen condemnans, binis ſuffragiis prævalentibus non invenietur. Nam ſi undecim abſolvant, duodecim contra condemnent, uno ſuffragio ſuperabuntur; ſi autem decem abſolvant, tredecim morti addicentibus, hi tribus ſuffragiis vincent. Hæc igitur genuina ejus rei ratio eſſe non poteſt.

ס״פא לרישא מדרש. *Finis Miſchnæ* (Scripturæ dicti) *proponitur ad ejus initium explicandum.*

Hoc loquendi modo indicatur, ideo Scripturæ teſtimonium inverſo ordine exponi, ut poſteriora prioribus lucem fœnerentur.

In ברכות *fol.* LXIII. *col.* 1. Rabba ſtatuit Pſalmi CXIX. c. 126. ita exponendum eſſe עת לעשות ל״ה הפרו תורתך *tempus eſt ut faciat Jehova; irritam faciunt legem tuam* הפרו תורתך משום עת לעשות ל״ה *evertunt legem tuam idcirco tempus eſt, ut Jehova faciat*; eoque ſignificari: quod aliquando legem divinam negligere liceat, dummodo id fiat in gloriam Dei, quemadmodum Elias in monte Carmel ſacrificia obtulit, quæ alias tantum in templo offerre licitum erat.

סלקא דעתיך אמינא. *Putares dicendum eſſe, verum &c.*

Vid.

Vid. ראש השנה *fol.* I. *col.* 2. & VI. I.

סמי מכאן. *Dele hinc.*

Cum opponens ſuæ ſententiæ corroborandæ gratia teſtimonium perperam adduxit, ille, qui id repudiat, hac phraſi utitur.

In זבחים LVI. I. docetur, Sacerdotes non præciſe ex regione oſtii Sancti Sanctorum, ſacra comediſſe. Objicitur huic ſententiæ traditio, qua aſſeritur R. Joſen filium R. Judæ docuiſſe, in conclavi octo cubitos alto, in quo Sacerdotes veſtes permutabant, duo fuiſſe oſtiola, unde Sanctum Sanctorum proſpici potuerat, in toto atrio itaque, ſanctiſſima edi & minus Sancta mactari potuiſſe Sed Rabbina regerit *dele hinc* vocem אכילה, nam in toto atrio ſanctiſſima edi non potuerunt. Vid. מנחות LXXIII. 2.

סמוכין. *Connexa ſunt.*

Voce hac ratio datur, cur Codices Miſchnici, vel Scripturæ capita aut commata ſibi juncta ſint.

In ברכות *fol.* x. *col.* I. quæritur: cur Pſalmus tertius, qui ſcriptus in fuga Davidis, cum fugeret Abſolonem, ſequatur Pſalmum ſecundum, qui de Gog & Magog

gog vaticinatur: reſpondetur hoſce Pſalmos *connexos* eſſe, ut ſi quis interrogaret an ſervus contra Dominum ſeditionem concitare poſſet? reſponderetur, cum filius in patrem inſurgat, quidni in Dominum ſervi? vid. מועד קטן *fol.* xxiii. i. ברכות lxiii. i.

ספק דאורייתא. *Dubium lege interdictum* (ſpectat).

Quando aliquis animi dubius eſt, an peccatum lege divina prohibitum commiſerit, ideoque in reatu ſit, id his verbis indicant.

In כתובות *fol.* xv. *col.* i. traditur, eum qui ranas inter quas vermes quoque reperent attigiſſet, pollui; quod ſi igitur quis cum jam præteriiſſet, animi hæreret, utrum ranam, an vero vermem attigerit, eum pro polluto cenſeri, *quod de re dubia lege vetita* dubitet.

ספק ספיקא. *Duplex dubitatio.*

Hæc formula cum præcedente fere convenit, hoc obſervato diſcrimine, quod dubitationem non de uno ſed duplici caſu ſignificet: e. c. ſi quis tranſiens alicubi ranas & reptilia offendiſſet, inter ſe promiſcue reptantes, ita ut ambigere poſſet, an hæc attigiſſet? deinde ſi attigiſſet, utrum ranas an vermes. Eſt ergo *duplex dubi-*

dubitatio, quamobrem etiam non impurus cenſetur. Vid. כתובות XIV. 1.

סתמא דמתניתא ומחלוקת בברייתא מאי.

Cum Miſchna abſolute (ſine controverſia) *proponitur, de illa autem in Beraita* (traditione exotica) *controvertitur, quid tum eſt ſententiæ?*

In יבמות *fol.* XLII. *col.* 2. R. Abahu ex R. Nachman quærit, quid ſentiendum ſit de ritu, de quo ante quidem diſceptatum, poſtea autem omnibus ſuffragiis conventum eſt? reſpondetur: deciſionem eſſe quemadmodum controverſia mota eſt. Præterea quærunt, quod ſi vero de conſtitutione ante omnium ſuffragiis lata controvertatur, quid tunc agendum? reſpondetur: tum conſtitutio non סתם *abſolute* ſed cum limitatione decreta eſt. Tandem quæritur: *quod ſi vero de conſtitutione in Miſchna ſimpliciter propoſita, in traditione exotica controverſia moveatur, quid tum ſit ſententiæ?* Reſpondetur: conſtitutionem סתם *abſolute* poſitam obſervari.

סתימתאה. *Abſoluti* (Doctores Miſchnici).

Hac dictione indicant, Celeberrimos Doctores Miſchnicos R. Eliezerum filium R. Simeonis, R. Akivam, R. Menahem, &c. quorum multæ traditiones in Miſchna

na & traditione exotica occurrunt.

In חולין *fol.* xxx. *col.* 1. traditio recenſetur, qua edicitur duobus non licere idem animal, neque uni duo animalia ſimul mactare: quod nititur *Deut.* XII. *vſ.* 5. ubi dicitur תזבח i. e. *unus mactato*; non autem duo: & *Lev.* XIX. *vſ.* 5. תזבחוהו *jugulabitis illud* animal, in ſingulari non vero duo ſimul animalia. Cumque huic traditioni, nomen auctoris non ſit propoſitum, Rabba filius Bar Chanæ nomine R. Jochananiæ addit, Miſchnam hanc R. Eliezeri filio, aliisque *Abſolutis Doctoribus* acceptam eſſe ferendam.

ע.

עד כאן לא קאמר פלוני אלא. *Eousque N. non diſputans pervenit verum, &c.*

Eſt reſponſio qua præcedens quæſtio: an diſſenſus (de quo ibi ſermo) cum alia controverſia conferri queat rejicitur? Negatur enim hac formula, hucusque diſputantes perveniſſe, vel de hac controverſia plane non diſputari aſſeritur.

In זבחים *fol.* cxx. *col.* 1. controvertitur, quod ſi holocauſtum in במת יחיד *excelſo privati* mactatum, poſt vero intra mœnia in במת הצבור *excelſo totius cœtus* dedu-

deductum, indeque rurſus abductum fuiſſet, utrum dicendum, quoniam intra mœnia excelſi totius cœtus adductum fuerat, ita eſſe offerendum, quemadmodum victimæ ſoleant, quæ in excelſo totius cœtus offeruntur, an vero eo modo, quo ſacrificia in excelſo privati offerenda? Quæritur deinde, an hæc diſputatio conferri queat, cum controverſia Rabbæ & R Joſephi diſputantium, an ſacrificia ad partem borealem altaris holocauſtorum jugulanda, in plaga meridionali mactata, poſt vero ab altari prorſus remota ei imponi rurſus queant? Sed reſpondetur: *huc uſque non pervenerunt diſputantes &c.* neque his controverſiis ulla intercedit affinitas, nam hic de altari, ibi vero de excelſo privato vel publico ſermo eſt. Vid. זבחים VII. 1. חולין LVII. 2. & LXXIII. 1. בבא מציעא XXXVIII. 2. נזיר LIII. 1. סוכה III. 2.

Nonnunquam dicitur.

עד כאן לא פליגי על' דפלוני. *Eo uſque diſputatio eorum ſe non extendit, verum N. &c.*

Vid. נדה VIII. 2.

Interdum hoc modo.

עד כאן לא פליגי אלא. *Qua formula eandem, cum antecedenti habet ſignificationem.*

Vid. יומא LIX. 2. קדושין XLVII. 2.

עדיף

עדיף מיניה. *Melior eſt.*

Hac voce in Gemara præſtantia alicujus rei, vel conſtitutionis præ altera exprimitur. In כתובות *fol.* XII. 2. Rabh Jehuda Rabh Hunna, Rabh Nachman & Rabh Jochanan digladiantur: ſi quis dicenti, centum florenos mihi debes, reſpondiſſet: de eo dubito; an ille debitum ſolvere teneatur? Rabh Nachman & Jochanan hæc negant, cum teſtimoniis evidenter comprobari nequeat, alterum debere. Rabh Hunna & Jehuda contra affirmant, debitum hocce eſſe ſolvendum, quia ille alius certe novit, ſe pecuniam alteri dediſſe, qui id quoque ſimpliciter non eſſet inficiatus, ſed tantummodo ſe dubitare reſpondiſſet. Quæritur denique, nonne a Gemaricis eſt receptum, *rem certam dubia* meliorem eſſe? Vid. יבמות LXXXII. I.

עיקר קרא. *Fundamentum* (præcipuum) *Scripturæ.*

Quando in Gemara ex eodem Scripturæ teſtimonio diverſa demonſtrantur; & quæritur, an eodem dicto plures ritus probare liceat? tum hac formula reſpondetur: *fundamentum Scripturæ eſſe*, vel Scripturam primario quidem alterum tantum ritum probare, alterum vero non niſi ſecundario.

In זבחים *f.* XI. 2. R. Simeon *Lev.* VI. 10. קודש קדשים הוא כחטאת וכאשם probare contendit, primo oblationem pro peccato, ſacrificio piaculari comparari poſſe, & Mincham ſpontaneam ſacrificio pro delicto; quemadmodum vero alius referebat, R. Simeon his verbis etiam adſtruxit, quod ſi oblationem manu ad altare offerre quis vellet, id faciendum fuiſſe ſacrificii piacularis inſtar, ſi vero vaſi injeciſſet, eum manu quoque ſiniſtra in oblatione, uti potuiſſe, quemadmodum in ſacrificio pro delicto. Unde quæritur, an R. Simeoni liceat ex eodem loco diverſa deducere? & R. *Scripturæ fundamentum* vel *præcipue Scripturam*, priorem quidem ritum demonſtrare, poſteriorem autem a R. Simeone e voce הוא deduci. Vid. סנהדרין *fol.* 11. *col.* 2.

עליו הכתוב אומר. *De illo Scriptura loquitur.*

Hac locutione Scripturæ locus aliquis certo caſui applicatur.

In חולין *fol* XLIV. *col.* 2. Mar Sotra nomine Rabh Chiſtæ ait: qui ſtudio Legis & Talmudis ſtrenue operam navans, ex ſingulari pietate aliquid de eo quod ad ſe pertinet, טריפה *morticinum* pronunciat, de quo alii adhuc dubitarent, *is demum eſt*, *de*

de quo Scriptura loquitur Pſ. cxxviii. *vſ.* 2. *Labore manuum tuarum frueris.*

ערב פרשיות. *Confuſio Sectionum eſt.*

Hac formula indicatur, ſectiones quaſdam Sacræ Scripturæ inter ſe eſſe permixtas, ita ut quædam commata ex una in aliam ſectionem tranſlata ſint.

In זבחים *fol.* cvii. *col.* 1. legitur in Schola R. Iſmaëlis traditum eſſe, *Lev.* xvi. *vſ.* 8. *Confuſionem ſectionum eſſe:* ואליהם תאמר præfixo vav ſignificari, comma hoc ad præcedentem Sectionem pertinere, ut conjungatur: jugulantem & ſacrificantem victimam extra Tabernaculum, pœnæ reum eſſe. Vid. סנהדרין 11. 2.

עשה דוחה לא תעשה. *Præceptum affirmativum, pellit præceptum negativum.*

Quum duo ritus obſervari jubentur, quorum alter præcepto affirmativo, alter negativo ſancitur: illum, qui præcepto affirmativo nititur duntaxat obſervari, hac formula innuitur, eo enim negativum tolli.

In שבת *fol.* cxxxii. *col.* 2. traditio habetur præcepto affirmativo *Deut.* xxxv. *vſ.* 6. prohiberi lepram exſcindi, quod ſi vero in præputio circumcidendo lepra deprehenderetur, eam abſcindendam eſſe cum præputio, quia circumciſio lege affirmativa præ-

 cipia-

cipiatur, quæ legem negativam pellat, vid. מנחות XL. I. יבמות LXXXIV. I.

פ.

פוק תני לברא. *Abi & foris id diſce.*

Exprobratur hoc modo alicui; eum falſam conſtitutionem protuliſſe.

In ביצה *fol.* XII. *col.* 2. Doctor quidam junior præſente R. Jochanane traditionem adfert, qua edicitur eum, qui nervum femoris cum lacte die feſto coctum comediſſet, quinquies flagris cædi: primo, quia die feſto coxiſſet fruſtra, cum non liceat die feſto coctum comedere, ſecundo quod nervum femoris, idque tertio cum lacte coxiſſet, quarto comediſſet; quinto die feſto ignem accendiſſet. Hanc traditionem ut falſam R. Iochanan repudians, (licet namque die feſto ignem accendere & coquere) *abi*, inquit, *& foris id diſce*. Vid. סנהדרין LXII. I.

פוק תרגמא ליה. *Abi & illis expone.*

Oſtenditur hac formula, Scripturæ locum, vel ſententiam aliquam falſo eſſe explicatam; atque ita rejici.

In סנהדרין *fol.* LXXXVII. I. Rabh Hunna filius Chaninæ aſſerit, *Deut.* XVII. 8. de ejusmodi præcepto ſermonem eſſe, cujus neglectus quemlibet exciſione dignum reddat,

dat, qui ſciens volensque illud neglexiſſet, ſin vero imprudenter id commiſſum fuiſſet, ſacrificio piaculari expiari poſſit. Quam explicationem Rabh Papa ut falſam rejiciens; *abi*, inquit, *& illis expone*, nimirum loco citato non de privato, ſed Synedrii Præſide duntaxat agi.

Quandoque formula hæc ita ponitur:

פוק תני להו. *Abi & illos doce.*

Vid. ראש השנה *fol.* XXX. *col.* 2. Vel

פוק עיין בה. *Abi & in id inquire.*

Vid. יבמות LXI. 2.

פלוני מתני להא דפלוני אהא. *N. accepit traditionem N. hoc de caſu.*

Quando conſtitutio minus conveniens profertur, ideoque ab alio corrigitur, hæc formula uſurpatur.

In תענית *fol.* VI. *col.* I. Rabh Chiſta ait, conſtitutionem, qua traditur privatos non jejunare ob pluviam impetrandam, ante menſem Ceſlebh, (qui cum Novembri noſtro convenit) a R. Joſe eſſe. Verum Amemar ita corrigit verba Chiſtæ: tertio nimirum die menſis Marcheſchvan, qui noſtro Octobri reſpondet propter pluviam preces fundi; & ſecundum R. Gamalielem ſeptimo die menſis, atque R. Chiſta hanc conſtitutionem ait, eſſe ſecundum R. Gamalielem.

פלוני בשטת פלוני אמרה. *N. ſecundum ſeriem ſententiæ N. hoc dixit.*

Convenit cum לדבריו דפלוני קאמר quam vid. ſub ל conf. זבחים cx. 2.

פלוני סבר משום ופ' סבר משום. *N. ob hanc, N. vero aliam ob cauſam ita ſtatuit.*

Congruit cum מר סבר ומר סבר de qua formula vide lit. מ. & בבא קמא VI. 2. VII. I. נזיר X. 2.

פסוקין שאין להם הכרע. *Commata quæ non determinata ſunt.*

Ita dicuntur quædam Scripturæ loca, de quorum verbis non liquet, utrum cum antecedentibus, an vero cum ſequentibus ſint conjungenda.

In עמא *fol.* LII. I. Iſſe filius Judæ id de aliquot commatibus Pentateuchi obſervaſſe dicitur, ſcilicet *Gen.* IV. *vſ.* 7. de voce שאת. *Exod.* XXV. *vſ.* 34. משקדים *Exod.* XVII. 9. מחר *Gen.* XLIX. *vſ.* 7. ארור *Deut.* XXXI. 16. וקם.

פשיטא *Certum eſt.*

Confirmationis cauſa hæc vox adducitur, & id quidem plerumque in reſponſione.

In חגיגה *fol.* XXV. *col.* 2. aſſeritur; Idiotis non credi etiamſi affirmaverint, ſe oblationem ſeparatorum fructuum vaſaque in quibus offeruntur, pura ſervaſſe; ideoque cum

cum oblationem hanc Sacerdoti tradunt, illam coram Sacerdote e vaſe depromere, juberi. Id porro confirmatur hac formula: *hoc certum eſt:* ſi enim non veroſimile eſſet, idiotas, puram ſervaſſe oblationem, an illis crederetur quod vaſa non contaminaverint? Vid. סנהדרין *fol.* XVII. I. בבא קמא VIII. 2. נזיר VIII. 2.

צ.

צא ולמד *Abi, &* (per ejusmodi argumentum) *id diſce.*

Utuntur hac phraſi, verba Scripturæ expoſituri, cum argumentum aliquod à συναφεία textus petunt.

In סנהדרין *fol.* LXXXVI. I. aſſeritur, præceptum octavum Decalogi ita intelligendum eſſe: ne furator, ſcilicet homines & *Lev.* XIX. *vſ.* II. תגנובו *ne furamini*, pecuniæ furtum interdicere, & ſi quis contrarium aſſeveret, reſponderi: *Abi & diſce* e quatuordecim Scripturam explicandi regulis, atque invenies connexionis quoque rationem eſſe habendam. Jam cum præceptum octavum legibus de ipſis hominibus agentibus jungatur, merito hic furtum hominis intelligi. Vid. סוכה V. I.

צריכי דאי תנא ואי תנא אבל ק"מל *Ne-*

 ceſſe

ceſſe eſt, nam ſi hoc vel illud ſolum traditum eſſet, dicerem, verum ſi non ita eſſet, &c. idcirco docet.

צריכי דאי כתב רחמנא וכו' אבר' וכו' אימא לא ואי כתב וכו'. *Neceſſe eſt, nam ſi Scriptura notaret, ſolum hoc vel illud dicerem, verum ſi ita eſſet non dicerem &c. & ſi notaſſet. &c.*

Vid. יבמות LIV. 2.

ק.

קאמינא אנא משנה שלימה. *Dico hoc e Miſchna abſolute* (ſine controverſia) *intellecta, eſſe affirmandum.*

Quando Doctor Gemaricus ſententiam ſuam, non univerſali Talmudicorum effato, ſed ſingulari duntaxat traditione, de qua non controvertitur probat, tum hæc verba dicit: *Dico hoc &c.*

In זבחים *fol.* v. *col.* I. Riſch Lakiſch rogat: unde conſtat ſacrificium pro delicto non ſub ſuo nomine jugulatum ſacrificari poſſe, quia poſt offerentium mortem offerri nequit? Reſp. hoc inde demonſtrari quia R. Eliezer dicit: אף האשם *etiam ſacrificium pro delicto*, non ſub ſuo jugulatum nomine, ſacrificari poſſe, ſacrificii piacularis & agni Paſchalis ad inſtar. Hoc vero

ro in R. Eliezeris traditione, non omnium calculum ferente excipitur: *dico*, inquam, *e Miſchna abſolute* (de qua non diſceptatur) *eſt affirmandum.*

קאמרינן. (Ita) *dicimus.*

Convenit cum אנן הכי קאמרינן quam vide ſub א conf. זבחים IV. I.

קא סבינא חריפא מפסקא קראי. *An cultro acuto Scripturæ locus diſſecatur?*

Cum Doctor Gemaricus locum Scripturæ dividit & quædam interſerit, id ei hac formula exprobratur.

In מנחות *fol.* LXXIV. *col.* I. traditur: מנחת חוטא *munus à Sacerdotibus ob peccata propria commiſſa oblatum*, קמיצה *pugillatione* prius ſeparata & oblata, non offerri, ut alias oblationes, ſed in cineres altaris effundi. Id quod Abaje demonſtrat ex *Lev.* VI. *vſ.* 16. כל מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל. Hinc probat, reliquias oblationis Sacerdotis pro peccato ſuo, non comedendas eſſe; נדבה *ſpontaneam oblationem* vero Sacerdotis, igne plane fuiſſe conſumendam; ita ut oblationes pro peccato & votiva in eo conveniant, quod utraque non comedantur, in oblatione vero differant; illas enim in cineres fundi, tota hæc autem comburi. Ad-

ditur denique, *an cultro acuto locus* ergo dividitur & quædam interponuntur.

קא סלקא דעתיך. *Tibi in mentem veniret.*

Occurritur his verbis objectioni, quam aliquis contra ſententiam prolatam formare potuiſſet, *tibi in mentem &c. ſed &c.*

In תענית *fol.* XIV. *col.* I. quæritur: quandoquidem in Miſchna docetur, poſteriores ſeptem jejunandi dies, ſex prioribus ſanctiores eſſe, quia tum tabernæ clauduntur & ſonus editur, quo pacto ſonus ille edatur? R. Jehuda buccina putat, contra R. Juda filius R. Samuelis precatione, quæ incipit עננו & in ספר תפלות p. 24. 2. reperitur: ac elata voce fiebat. Denique ſibi ipſi objicit: *tibi in mentem veniret*, vel diceres, qui preces עננו elata voce fundit, nonne inflat tubam? &c. Vid. יבמות LXVIII. I.

קבל מיניה או לא. *An ab illo aſſumſit necne?*

Quæritur hac formula, an alter datam ab altero reſponſionem ad ſuam objectionem, admittat?

In נזיר *fol.* XLIV. *col.* 2. R. Akiva Naziræum pollutum radendum eſſe docet, & aqua luſtrandum, tertio inſuper & ſeptimo die cinere eum eſſe adſpergendum, tan-

tandem ſeptimo die tondendum, dieque octava ejus ſacrificium offerendum eſſe. Sin vero octava die raſus eſſet, eodem ſimul die victimam offerendam fuisſe. Hinc R. Tarphon ex R. Akiva quærit, quid igitur eſt diſcriminis inter Naziræum & leproſum? hic enim ſeptimo quoque die radi, & octavo ſacrificium offerre poterat. Cui R. Akiva reſpondet, nihil inter eſſe diſcriminis, quantum ad ſacrificiorum oblationem pertineat, inter leproſum & Naziræum, niſi quod Naziræi purgatio a Naziræatus diebus, leproſi autem a raſura æſtimetur. Quæritur ergo an hac reſponſione contentus ſit R. Tarphon; *an aſſumſit* ab illo reſponſionem?

קסבר. *Statuit.*

Hac formula indicatur, objectionem teſtimonio ambiguo nixam, aliam habere ſignificationem.

In זבחים *fol.* CXVI. *col.* I. Eliezer & R. Joſe Chanina digladiantur, alter *ſtatuit*, Noachidas holocauſta non vero ſacrificia ſalutaria obtuliſſe, alter vero utraque ab illis oblata eſſe contendit. Objicitur ei qui *ſtatuit*, ſacrificia ſalutaria ante legem latam a Noachidis non eſſe oblata, hoc adverſari *Exod.* XVIII. *vſ.* 12. ubi Jethro holocauſta & זבחים i. e. *ſacrificia ſalutaria* obtu-

obtuliſſe legatur. Reſp. id poſt legis lationem eveniſſe. Objicitur: reſponſio hæc admitti poteſt ab eo qui *ſtatuit* Jethronem poſt legem latam proſelytum factum eſſe, minime vero ab eo qui *ſtatuit* Jethronem ante promulgatum Decalogum proſelytum factum eſſe, manet igitur prius dubium. Cui tandem reſpondetur: qui *ſtatuit* Jethronem ante legem ad Moſen veniſſe, is quoque Noachidas ſacrificia ſalutaria ante legem obtuliſſe *ſtatuit*, vid. תענית *fol.* XI. I. יומא I. I. I.

קרא בסמכתא בעלמא. *Scriptura vero vulgari ratione ei applicatur.*

Quando cæremonia quædam in Miſchna aut Beraita traditur, cujus obſcura duntaxat veſtigia in Scriptura exſtant, & vix inde deduci poteſt, id his verbis innuitur.

In חגיגה *fol.* IV. *col.* I. traditur, *Exod.* XXIII. 17. verbis כל זכורך ſignificari liberos, qui jam ejus ætatis ſunt, ut literis operam dare poſſint, præcepto coram Domino in feſtis ſolennibus comparendi teneri. Excipitur autem, id Magiſtrorum eſſe commentum, idque e Scriptura deduci non poſſe, *cum Exod.* XXIII. 17. *vulgari ratione ei applicetur*, i. e. inani conſequentia id inde deducatur. Vid. סוכה I. I.

קרי

קרי ביה. *Hoc ita lege.*

Volunt his verbis Gemarici vocem aliquam aliter atque in Scriptura vel Talmude exſtat, legendam eſſe.

In סנהדרין *fol.* LXXXIX. *col.* I. traditur: Prophetam a Deo morte puniri, qui non promulgaret prophetiam, aut qui Prophetæ verba cavillaretur: aut etiam ſi Propheta flagitium prophetia ſua prohibitum ipſe committeret; quia *Deut.* XVIII. *vſ.* 19. diceretur האיש אשר לא יִשְׁמַע *quicunque non auſcultaverit.* Hoc autem aliter legendum cenſent, hac formula: *hoc ita lege*, nimirum אשר לא יַשְׁמִיעַ qui aliis non indicaverit &c. Vid. חגיגה *f.* III. *c.* I.

קרא אשכח ודרש. *Locum invenit quem interpretatur.*

Hac formula reſpondetur: Doctorem aliquem, cujus ſententiæ Scripturæ locus objiciebatur, alium locum inveniſſe, quem in ſuam ſententiam interpretari poſſet.

In חגיגה *fol.* XV. *col.* 2. R. Meier dicitur inſtitutione R. Acher, i. e. Eliſæ filii Abajæ uſus eſſe, qui atheiſmi accuſatur. Hinc quæritur: quo jure id facere potuerit, cum *Malach.* II. *vſ.* 7. labia Sacerdotis non vero athei, jubeantur ſcientiam obſervare. Reſpondetur: *R. Meir locum invenit, quem ita interpretabatur*, in ſuam ſen-

ſententiam, quod quemcunque ſapientem adire liceat: nimirum *Prov.* XXII. *vſ.* 17. הט אזנך ושמע דברי חכמים. *Inclina aurem tuam, & auſculta verbis ſapientum,* vid. בבא בתרא xc. 1.

קשיא. *Difficultas.*

Hac voce denotatur objectio, quam Gemara non ſolvit; & fere convenit cum תיקו de quo infra ſub ת, hoc ſaltem obſervato diſcrimine, quod illa ſolvi adhuc poſſit, hæc vero ſit inſolubilis.

In מועד קטן *fol.* 11. *col.* 2 Rabba aſſerere legitur; Sabbatho zizania in agro evellere, aut aqua fruges irrigare, interdictum eſſe; quia perinde eſſet, ac ſi aliquis araſſet. R. Joſeph autem idem, inquit, eſt ac ſi aliquis ſeviſſet, ideoque id ob utrumque non ob alterutrum tantum prohibendum eſſe. Si dicas, eum qui bina præcepta negativa negligit, unius tantum pœnam ſubire, hoc admitti non poteſt, Rabh enim Kana tradit, eum qui Sabbatho arbores cædit lignoque cæſo utitur, duplex committere peccatum; igitur duplici quoque pœna afficiendum eſſe. Ad hoc tantum reſpondetur: קשיא *difficultas eſt!* Vid. יבמות XCII. I.

קשיא זה אוה קשיא זה אוה. *Hoc æque atque aliud difficultatem parit.*

In

In תענית *fol.* III. *col.* 2. docetur: Hebræorum Doctores neminem cogere, ut ob pluviam aut ventum impetrandum preces fundat, ſed ſi ſponte quis ideo precari velit, id licere; quia iræ divinæ documentum non ſit, etiamſi ventus aut pluvia non contingat. Verum Rabh Joſeph locum *Deut.* XI. 17. objicit. ועצר את השמים. (Accenſus ira Jehova) *in vos claudit cœlos*, i.e. ventum non emittit, ולא יהי׳ מטר *ut non ſit pluvia*, inde patere aſſerit: *Hoc æque atque aliud difficultatem parere*, & dici poſſe ob iram divinam regioni alicui non contingere ventum atque pluviam, vid. זבחים LXXXVIII. 2.

קשו קרא אהדדי. *Scripturæ dicta ſibi opponi poſſunt.*

Concedunt his verbis Gemarici, Scripturam ſibi apparenter adverſari poſſe.

In חגיגה *fol.* XII. *col.* I. Schammeani aſſerunt, prius cœlum quam terram eſſe creatam, quia *Gen.* I. *vſ.* I. dicatur: בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ. *In principio creavit Deus cœlum & terram.* Hilleliani contra defendunt terram prius quam cœlum eſſe creatam, freti *Gen.* II. *vſ.* 9. ביום עשות ה׳ אלקים ארץ ושמים

ושמים *eo die quo Jehova fecit terram & cœlum.* Ideoque in Gemara ſequitur: *Hæc loca ſibi invicem opponi poſſunt.* Vid. סוכה II. I.

קתני וכו׳ מנא הני מילי. *Traditur, &c. unde hoc probatur?*

Hac locutione Doctor Gemaricus verba Miſchnæ repetens quærit: quonam fundamento, traditio de qua ſermo eſt, nitatur?

In נזיר *fol.* LXI. *col.* I. dicitur: gentibus non licere Naziræatum vovere, quod a Gemaricis ita repetitur: in Miſchna *traditur: unde hoc probatur* gentibus non licere &c.

ר.

(א״ו) ראי הדבר זכר לדבר. *Hæc non tam probatio, quam quidem recordatio rei eſt.*

Utuntur Doctores hac forma dum Scripturæ locum citant, non ad conſtitutionem aliquam demonſtrandam, ſed eam duntaxat in memoriam revocandam.

In שבת *fol.* CXXXIV. 2. docetur: infantem tertio poſt circumciſionem die lavandum eſſe, etiamſi ille dies in Sabbathum incideret, quia tum infans maximo dolore afficeretur. Ita enim *Gen.* XXXIV. *vſ.* 25. Sichemitæ dicuntur, tertio die in dolore

dolore fuiſſe, & additur: quamvis hic locus non probet, circumciſos tertio die lavandos eſſe, *facere tamen poteſt ad illam conſtitutionem in memoriam revocandam.*

רבותא. *Novum* (extraordinarium) *quid.*

In חגיגה *fol.* XXIV. *col.* 2. Abaje dicit, manum contaminatam, etiamſi arida ſit, aliam non ita polluere poſſe, ut res ſanctæ ab illa inquinari poſſint. Unde dicitur, id forte hoc de caſu intelligendum eſt, ſi eo momento, quo manus pura res ſacras tangit, ab impura manu non tangatur; ita enim *hæc conſtitutio extraordinaria eſt,* nam quamvis illo in caſu non polluat, id hic tamen facit.

רבי לא שנאה ר׳ חייא מנא ליה. *Si hoc non tradidit Ribbi, unde id Rabbi Chia ejus diſcipulus haberet?*

Obſervandum, Ribbi, ſive Rabbenu hakkadoſch illam Talmudis partem quæ Miſchna vocatur; Rabbi Chiam vero Baraitam compilaſſe. Hinc quoties conſtitutio quædam in Baraita alio modo recenſetur, atque in Miſchna exſtat, tum ita quærunt.

In יבמות *fol.* XLII. *col.* 2. quæritur: quotieſcunque in Miſchna conſtitutio quædam controverſa reperitur, quæ in Baraita סתם *abſolute*, id eſt ſine ulla contro-

verſia proponitur, quid tum ſit ſententiæ? & reſpondetur: nunquam id evenire poſſe, nam *ſi Ribbi hanc conſtitutionem in Miſchna non abſolute proponit, quo jure Rabbi Chia*, qui eam e Miſchna hauſit, סתם *ſimpliciter proponere poſſet?* Vid. נדה *fol.* LXII. 2.

רישא פלוני וסיפא פלוני. *An initium* (Miſchnæ) *ſecundum N. finis vero ſecundum N. eſt?*

Hæc formula adhibetur, cum in Miſchna traditio quædam reperitur, cui Auctoris nomen non eſt appoſitum, & Miſchnæ exordium ex alius ſententia eſſe videtur, atque finis ejuſdem.

In חגיגה *fol.* XIX. *col.* 2. de Miſchnæ initio diſputatur, qua docetur: ei qui manus lavat ante cibum profanum captum, profana quidem, haud vero decimas ſecundas attingere licere. Obſervatur deinde; initium hujus Miſchnæ ex eorum Rabbinorum ſententia eſſe, qui ſtatuunt inter res profanas, & decimas diſcrimen eſſe: contra ex Miſchnæ fine manifeſtum eſſe inter res profanas & decimas nullam eſſe differentiam; quæ R. Meieri eſt ſententia. Unde quæritur: *an Miſchnæ exordium ex Rabbinorum, finis autem ex R. Meieri ſentia ſit?*

Ali-

Aliquando dicitur.

רישא וסיפא פלוני ומציעתא פלוני. *Initium & finis* (traditionis) *eſt ſecundum N. medium vero ſecundum N.*

Vid. ראש השנה *fol.* VII. *col.* 2.

רמי אהדדי ושני לה. *Sibi* (ea) *objecit, ac ſimul conciliavit.*

Quando opponens objectionem, quam ipſe propoſuerat, ipſe quoque ſolvit, tum hæc formula adhibetur.

In זבחים *fol.* II. *col.* 2. docetur, libellum repudii סתם *abſolute*, i. e. ſine ullius uxoris nomine ſcriptum, illegitimum eſſe, ut uxor eo repudietur. Objicitur: cum ſacrificia, ſub ſuo nomine jugulata, comparari libello repudii poſſint, in quo nomen mulieris dimittendæ expreſſum eſt, & utraque ſint legitima, nonne igitur ſacrificia סתם *abſolute* mactata, convenire deberent libello repudii abſolute quoque ſcripto? *Opponens ſibi autem ipſi dubium ſolvit*; fieri id non poſſe, quia ſacrificium eo fine ſeparetur ut ſacrificetur, etiamſi ergo abſolute offeratur, ſemper tamen ut ſacrificium conſiderari, cum contra uxor non eo fine nubat, ut à marito repudietur.

רמי פלוני אפלוני ורמי פלוני אפלוני. *Hunc N.* τῷ *N.* (ſibi ipſi) *& hunc N.* τῷ *N. ſibi ipſi oppoſuit.*

 Con-

Convenit cum קשיא פלוני אפלוני. *Quæſtio hæc eſt inter N. & N.* Vid. חולין cxxxix. 1. שבועות xix. 2.

ר' פלוני תנא הוא ופליג. *Rabbi N. Doctor Miſchnicus eſt, & diſſentit.*

Obſervandum: non licere Gemarico ſententiam Gemarici Miſchnæ opponere, id autem omnino Doctori Miſchnico integrum eſſe.

In בבא מציעא *fol.* v. *col.* 1. Rabbi Chia perhibet: ſi quis ſocium de centum florenis appellasſet, quos ille negaret, teſtes autem eum accepisſe affirmarent, eum quinquaginta florenos debere, reliquos vero quinquaginta florenos, juramento non probandos esſe; ſin vero ſe ex parte obæratum ipſe confesſus esſet, reliquam debiti partem jure jurando indicandam eſſe, ſi autem teſtes ea de re teſtimonium dedisſent, jusjurandum omitti. Objicitur, in Miſchna contra tradi: etiamſi teſtes quoque ea de re teſtati esſent, tamen eum ad jusjurandum obligatum esſe: Reſp. Visne R. Chiæ opponere Miſchnam, cui alter: cur non? *Is utique Doctor Miſchnicus eſt, qui a Miſchna diſſentit.*

ש.

שאני התם. *Ibi res ſe alio modo habet.*

Negatur hac formula, phraſin, quamvis eadem ſit, idem ibidem ſignificare.

In פסחים *fol.* V. I. & III. 2. traditur, diem quartum decimum menſis Niſan *Exod.* XII. *vſ.* 18. ראשון ſive *diem feſtum antecedentem*, vocari. Unde quæritur: utrum voce ראשון *Lev.* XXIII. *vſ.* 40. ubi de Tabernaculorum ſolemnitate uſurpatur, idem denotet quod priori loco, nimirum die feſtum antecedente, ſolemnitatem ibi deſcriptam fuiſſe obſervandam? Sed reſpondetur: *ibi rem ſe alio modo habere.* Vid. יומא XLII. *col.* I.

Aliquando ita ponitur.

שאני הכא. *Hic alia eſt ratio.*

Vid. זבחים *fol.* XII. I. ראש השנה VII. 2.

Aliquando etiam.

שאני הואיל. *Res alio modo ſe habet, quamvis &c.*

Vid. נזיר *fol.* VII. I.

שאין תמלוד לומר וכו' מה תלמוד לומר.

Quandoquidem non (neceſſe eſt) *doctrinam hanc tradere,* (*hanc vocem addere,*) *quare igitur eam tradit?*

Quæritur hoc loquendi modo, cur vox quædam Scripturæ, quæ ſupervacanea eſſe videtur, denuo repetatur?

In זבחים *fol.* LVII. *col.* 1. 2. docetur: animalia primitiva edere licere, intra biduum & noctem, ad inſtar armi pectorisque victimarum ſalutarium. Hanc ſententiam evertendam eſſe ratus R. Akiva objicit: primitiva æquiparanda potius eſſe armo & pectori ſacrificii euchariſtici, nimirum veſcendum eſſe primitivis, quemadmodum ſacrificio euchariſtico intra *νυχθήμερον.* Sed Reſp. quia *Num.* XVIII. 18. dicitur: ובשרם יהיה לך כחזה התנופה, וכשוק הימין לך יהיה non לך ubi vocula neceſſario adponitur, quia in antecedentibus jam exſtat, quod hac indicatur formula: *Quandoquidem non neceſſe eſt hanc vocem repetere, ecquid igitur denuo ſibi vult quod vox* לך *repetatur?* Reſp. eo ſignificari, idem tempus veſcendi, animantibus primitivis eſſe deſtinatum, atque ſacrificio euchariſtico, vid. יומא LV. 1.

שלחו מתם. *Inde* (e terra Iſraelitica) *miſerunt.*

Sciendum eſt, Hebræorum Magiſtros in Babylonia profitentes, ubi de aliqua ſententia lis mota esſet, quam ipſi componere

ponere non poſſent, nuntio miſſo Doctorum terræ Iſraëliticæ ſententiam rogaſſe; de ejusmodi igitur conſtitutione à Doctoribus Iſraëliticis ſancita, dicitur: *inde miſerunt.*

Ita in חולין *fol* LIX. *col.* 2. Doctores Iſraëlitici, Babylonicis conſtitutionem miſiſſe dicuntur: ubicunque R. Samuel cum aliis diſceptet, ſemper conſtitutionem ex mente Samuelis eſſe. Conf. בבא בתבא xc. 2.

שמע מינה שתהא. *Hinc* (inde audi) *ſequitur, ita eſſe debere.*

Hanc formulam adhibent, ubi Scripturæ locum adduxerunt, quo ſententiam ſuam probent, *inde*, inquiunt, (ex illo loco) *ſequitur, ita eſſe debere*, ſecundum noſtram ſententiam.

In זבחים *fol.* IV. *col.* 1. quæſtio proponitur, unde conſtet, ſacrificia ſub ſuo nomine eſſe jugulanda? Reſp. quia *Lev.* III. 1. legitur זבח שלמים inde ſequi, ſacrificia ſalutaria ſub nomine ſuo eſſe mactanda. Vid. גטין LXIII. *col.* 1.

שמע מינה תלת. *Diſce hinc tria.*

In קדושין *fol.* XLVI. 1. traditur: ſi quis dactylos tenens, virgini ſive viduæ dixiſſet: deſponſata mihi eſto, per hos & quidem per hoſce (ne dubio locus ſit) dactylos,

eorumque unus ſi obolo dignus eſſet, ſponſalia rata cenſeri. Verum R. Amme ita id intelligendum eſſe putat, ſi dactylorum ultimus eſſet obolo dignus: atque ex hac R. Ammæ ſententia tria elici poſſe affirmatur hac formula: *diſce hinc tria*: primo ſi quis alicui quid mutuum dediſſet, deinceps vero eo ſibi mulierem deſpondere voluiſſet, deſponſationem hanc nullam eſſe. Secundo: ſi quis puellam aut viduam re mutua aſſumpta deſponſurus, obolum de ſuo addidiſſet; tum oboli illius præcipue rationem haberi. Tertio: ſi quis deſpondere ſibi voluerit eo quo deſpondere nefas, ſponſam id reddere debere.

שניהם מקרא אחד דרשו. *Ambo hi* (ex uno) *Scripturæ loco, ſententiam ſuam demonſtrant.*

In זבחים cxiii. 1. R. Jochanan & Riſch Lakiſch acerrime diſputant, an diluvium terram Canaan inundaverit? altero affirmativam ſententiam, negativam altero defendente. Addit R. Nachman Iſaacides, *ambos ſententiam ſuam, uno eodemque loco Scripturæ probare*, nimirum *Ezech.* xxii. *vſ.* 24. בן אדם· אמר לה את ארץ לא מטהרה היא לא גשמה ביום זעם: quem locum autem alter interrogative,

alter

alter ſimpliciter exponit. Vid. יומא LX. 1. & LXI. 1. ראש השנה VIII. 1 & X. 2.

שפיר קאמר ליה פלוני לפלוני. *Egregie N. adverſus N. argumentatur.*

Hoc elogio ornatur Doctor, qui docto argumento objectionem refellit.

Sic in תענית *fol.* 11. *col.* 2. R. Joſua aſſerit: preces ob pluviam impetrandam, non primo ſed ultimo feſti Tabernaculorum die fundi; hac de cauſa, quia pluvia, ſi primo feſti die contingat, pro iræ divinæ argumento habeatur. R. Eliezer contra tradit: preces prima fuſas fuiſſe die, ideo nimirum, non quod ut ſtatim accideret rogarint, ſed ejus duntaxat mentionem injicerent. Id quod omnium optime reſurrectionis exemplo illuſtraretur, quamvis enim reſurgendi tempus nondum inſtet, tamen ut ſuo tempore corpora reſurgant, Deum rogare ſoleremus; eodem modo mentionem primo die in precibus factam eſſe pluviæ, ut tempore opportuno terram recrearet. Quæ ſententia laudatur, *egregie R. Eliezer adverſus R. Joſuam argumentatur.* Vid. יומא *fol.* LI. *col.* 2.

שקולין הן. *Hæc paria ſunt.*

Modo hoc loquendi in Gemara ſignifi-

catur, ſententiam aliquam in utramque partem ventilari poſſe.

In זבחים *fol.* IV. *col.* 2. aliquis in R. Iſmaëlis Schola, argumento a minori ad majus dixiſſe fertur, jugulationem tantum & aſperſionem ſub ſuo fieri debere nomine, non vero ſanguinis exceptionem & deductionem ad altare. Deinde vero contrarium adſtruxit hoc modo: jugulationem & exceptionem non véro aſperſionem & deductionem fuisſe ſub ſuo nomine peragendas, id cum problematicum ſit, additur: *ſunt hac paria.* Vid. בבא קמא III. I.

שומע אני תלמוד לומר. (Inde) *idcirco Scriptura docet.*

Convenit cum.

ויכול תלמוד לומר.

Vid. זבחים LXXXIII. 2.

ת.

תא אימא לך מילתא מעלייתא. *Adeſdum, verba tibi faciam de pulchris rebus.*

Hac formula alios excitant, de rebus jucundis aut magni momenti verba facturi.

In חגיגה *fol.* XIV. *col.* I. Samuel Chiam filium

filium Rabbi alloquitur: *adeſdum verba tibi faciam de jucundis rebus*, de quibus pater tuus narrare ſolebat, videlicet e flumine Dinur angelos miniſtrantes Deumque laudantes quotidie creari, ſed finito cantico rurſus evaneſcere, idque elici, ex *Thren. cap.* III. *vſ.* 23. *Miſerationes ejus novæ ſunt ſingulis matutinis, ampliſſima fides tua.*

תא שמע. *Veni & audi.*

Occurrit hic dicendi modus in Gemara æque in objectione ac reſponſione, cum aliquid, ad quod alter attendere debet, proferre volunt, nunquam autem in Miſchna vel Baraita.

In תענית *fol.* XII. *col.* I. Rabh Chiſta docet jejunium ante ſolis occaſum finitum jejunii nomen non mereri. Objicitur: *veni & audi*: R. Eleazer filius Zadoki refert. Memini, nono die menſis (Julii), populo indictum eſſe jejunium, quod quia in Sabbathum incidebat, in poſterum Sabbathi diem differebatur, & ante exactum diem finiebatur. Vid. יומא *fol.* L. *col.* 2. תענית VI. I. בבא בתרא V. I. גיטין II. 2.

תיובתא. *Concuſſio.*

Hac dictione ſignificatur, ſententiam aliquam dubiam, ſæpe etiam conſtitutionem

nem unam alteri adverſam eſſe.

In תמורה *fol.* CVII. *col.* 2. Abaje ſtatuere dicitur, neminem ob violationem præcepti negativi, quod ab affirmativo dedúcitur, verberibus multari. Porro traditur: ſi impurum conſecretur, quinque præcepta negativa violari, ideoque transgreſſorem vapulare. Hæ conſtitutiones igitur cum ſibi adverſari videantur, indicare id volunt hac voce: *eſt concuſſio*, vel hic quæſtio eſt, quæ R. Abajæ objici poſſit.

Aliquando ita occurrit.

תיובתא דפלוני תיובתא. *Concuſſio eſt ſecundum N. alia concuſſio.*

Vid. סוכה *fol.* IV. *col.* 2.

Interrogative autem ita: לימא תיהוי תיובתא. *An dicendum concuſſionem eſſe?* Vid. שבת VIII. 2.

תיקו.

Hæc vox nihil proprie ſignificat, Symbolice tamen quæſtionem tam difficilem indicat, ut confitentibus nonnullis Rabbinis, nonniſi ab Elia tandem ſit ſolvenda: unde quidam per compendium ſcribendi idem eſſe volunt, quod תשבי יתרץ קושיות ובעיות *Elias Thisbita objectiones & quæſtiones dubias enodabit.*

In זבחים *fol.* IX. *col.* 2. Rabba quærit: quod ſi חטאת חלב *hoſtia piacularis ob adi-*

adipis eſum ſub nomine חטאת טומאת מקדש וקדשיו immoletur, an legitima ſit? quia utraque afferatur ab ejusmodi qui erravit in præcepto negativo, quod peccantem pœna כרת dignum reddat? & reſpondetur: תיקו i. e. *quæſtionem hanc ſolvi non poſſe.*

תיפשוט מיהא. *Hinc collige, reſponde.*

Quando de auctore alicujus ſententiæ quæſtio eſt, tum Gemarici hac formula quærunt, cur non ex hac vel illa ſententia hujus auctor colligatur?

In בכורות *f.* XXXVII. *c.* I. Miſchna hæc recenſetur: animal primogenitum, cui oculus effosſus, pes anterior abſciſſus, poſterior vero fractus, mactari non licere, quamvis id triumviri Synagogæ permittant. Rabbi Joſe addit, etiamſi Senatus minor 23. virorum illis accederent, tamen ejusmodi animal mactare nefas eſſe, niſi מומחה i. e illc cui a Synedrio vitiorum ſacrificii explorandorum data eſt poteſtas, id permittat. Rabh Knanael nomine Rabh, conſtitutionem vult ex R. Joſæ ſententia eſſe; unde quæritur: cur hinc colligi non poſſit argumentum, quo dubium Rabh Jeremiæ filii Abbæ tollatur, hac formula: *hinc collige, reſponde.*

תנה (זה) אלא (זה) מאי איכא למימר.

Hoc

Hoc equidem placet, verum ad hoc quod attinet, ecquid dicendum?

Idem valet atque הניחא לפלוני דאמר וכו׳ מאי איכא למימר. Vid. lit. ה & יבמות LXVI. 1.

תיפוק ליה.

Vid. ותיפוק ליה. Conf. יבמות LXVII. 1.

תניתוה.

Congruit cum.

תנינא.

Vid. יבמות LIX. 1. בבא בתרא LXXXV. 2.

תנא תונא. *Docet id quod doceo.*

Hac formula indicat Doctor, Miſchnam ſibi ſuffragari.

In בבא קמא *fol.* CV. *col.* 1: traditur: Rabbæ ſententiam eſſe: eum qui tres faſciculos, trium obolorum pretii abſtuliſſet, quorum tanta deinde vilitas conſequeretur, ut duobus obolis emi poſſent, quamvis duos faſciculos reſtituiſſet, pro ſolo tertio tamen obolum pendere debuiſſe. Quod cum e Miſchna probare ſe poſſe putaret, dixit: *Idem docet Miſchna quod ego.* Adduxit autem teſtimonium ex illa, qua edicitur: qui fermentum ante Paſcha furatur idque poſt finitum feſtum tenet, eum fermenti pretium reſtituere debere.

Sin

Sin vero illud paſchate finito, deterius factum eſſet, nihilominus integrum ejus pretium ſolvendum fuiſſe. Ita hic, quamvis obolo tertius faſciculus non dignus ſit, illum tamen dandum fuiſſe. Vid. בבא קמא cv. 1. סנהדרין lxxv. 2. יומא lviii. 1.

תנא ושייר. (Caſus aliquos) *proponit*, (alios vero) *omittit.*

In תעניות *fol.* xiii. *col.* 2. traditur: non eſſe diſcrimen inter privati cujusdam & univerſi cœtus jejunium, niſi quod eccleſiæ Miniſter in jejunio privati 18, eccleſiæ vero 19. laudes prælegat, ſi excipias eccleſiæ univerſæ jejunium, 24 eo laudes prælectas fuiſſe. Additur de tribus primis jejunii diebus in Miſchna expreſſis id intelligendum eſſe. Obj. in Miſchna docetur: inter priores tres & medios jejunii dies nihil inter eſſe diſcriminis, niſi quod illis liceat his vero vetitum ſit opus facere; unde pateret, hos jejunii dies, in eo quidem quod ad preces attinet, comparari ſecum poſſe. Et Reſp. *Doctor Miſchnicus caſus hoſce proponit*, reliquos vero in quibus differunt, negligit. Conf. בבא קמא x. 1. יבמות lxxxiv. 2. תענית xv. 1.

תנא בתרא אתא לטפויי. *Doctor poſterior ad*

ad hoc includendum venit, hoc includendum eſſe aſſerit.

Eſt reſponſio, ubi quæſitum eſt, utrum Doctorum Miſchnicorum de aliqua ſententia diſputantium poſterior, conſtitutioni aliquid addat, an vero de ea duntaxat diſceptet.

In בבא בתרא *fol.* XCIII *col.* 2. Miſchna reperitur, qua docetur: ſi quis alteri vendidiſſet fruges, neque emtor dixiſſet, utrum illas comedere, an vero ſerere vellet, deinde autem illas ſeviſſet, ſi non regerminent, venditorem in jus non vocari, etiamſi lini ſemina vendidiſſet. R. Simeon Gamalielides vero ſi ſemina hortenſia fuerint, quæ manducari nequeunt, venditorem jacturam reſarcire debere putat. Objicitur: R. Simeonem Gamalielidem priori Doctori accedere, non enim de ſemine hortenſi ſermonem esſe. Reſp. hoc illorum esſe diſcrimen ille Doctor, cujus primo loco in Miſchna mentio fit, asſerit, pretium ſeminis emti duntaxat esſe reſtituendum, poſterior contra defendit, ſumptus quoque arationi &c. impenſos esſe reddendos. Excipitur porro, forte Gamalielides contrariam tuetur ſententiam, nempe pretium duntaxat esſe reſtituendum. Sed

R. *Do-*

R. *Doctor poſterior ad hoc includendum venit.*

תני תנא קמיה דפלוני. *Tradidit Doctor coram N.*

Quando Gemaricus conſtitutionem aliquam proponit, quam à Magiſtro ſuo per traditionem accepit, tum hoc dicitur.

In סנהדרין *fol* LXXXVI. *col.* I. quiſpiam dixiſſe fertur in Miſchna doceri: eum, qui hominem furto ablatum patri ejus vendidiſſet, morte multari; R. Simeonem contra ejusmodi hominem omni pœna liberum pronuntiare, quia *Deut.* XXIV. 7. legatur: כי ימצא איש גונב נפש מאחיו, id eſt, neminem ideo in culpa eſſe, niſi poteſtati fratrum eum ſubducat; ſin vero pater eum emat, ſub fratrum conditione manere, ideoque plagiarium pœna liberum eſſe. Vid. בבא בתרא CXIII. 2.

תנינא להא דתנו רבנן. *Hoc ipſum didicimus, quod tradunt Magiſtri.*

Forma hac dicendi indicant, ſe id in Miſchna diſcere quod Rabbini in Beraita tradunt, hujusque traditionis Miſchnam eſſe fundamentum.

In מועד קטן *f.* VIII. *c.* 2. miſchna hæc profertur: diebus feſti intermediis loculum condendo funeri, ſi aſſeres adſint parare

rare, cuivis integrum eſto: & in Gemara additur, *hoc ipſum didicimus*, *quod Magiſtri tradunt*, ea dicto tempore fieri poſſe, quæ neceſſario ad demortui funus parandum ſpectant, capillos ſcilicet tondere, veſtes lavare, loculum parare, dummodo aſſeres ante feſtum parati eſſent. Vid. יבמות LXIX. 2.

תני עליה. *Docet ſuper illa* (exponit illam Miſchnam).

Convenit cum

תנא תונה.

Niſi quod ſpecialius traditionem in תוספתא ratam ſignificet. Vid. חגיגה *fol.* XXV. 2.

תניא כוותיה דפלוני. *Traditio eſt* (alium locum) *pro illo facere.*

Hac formula locum adferunt, ad aliquam probandam ſententiam.

In סנהדרין *fol.* XV. *col.* 2. dicitur leonem ſive lupum qui hominem dilaniavit, ex 23 Judicum ſententia perimi, nemini que leonis illius vel lupi pelle uti permiſſum eſſe. Riſch Lakiſch id ita intelligendum exiſtimat; ſi hominem morſu enecaſſent, ſin vero levius duntaxat eum vulneraſſent, integrum fuiſſe feræ occiſæ pelle uti. Additur, *traditio eſt*, *alium locum pro illo facere*, nempe *Exod.* XXI. 28.

28. de bove nimirum agente ſi cornibus feriiſſet, quæ lex de cæteris omnibus feris eſt intelligenda, quod ſi ſcilicet hominem interemiſſent ex 23. judicum ſententia, eas occidendas eſſe. Vid. פסחים XVII. I. יבמות LXVII. 2. גטין LVII. 2. נדה VI. I.

תנאי היא. *Hæc eſt diverſa Miſchnicorum ſententia.*

Eſt reſponſio, argumentum nimirum, de quo in ipſa Miſchna controvertitur proponi, indicans.

In תענית *fol.* XIV. *col.* 2. docetur: quotiescunque in Miſchna aut Beraita edicatur: ter aut ſepties jejunandum eſſe; id non niſi ob pluviam impetrandam juberi, nam ob alias calamitates avertendas tam diu usque exaudiantur, cibo abſtinendum eſſe. Deinde quæritur: an dicendum, hanc ſententiam R. Ammæ objici poſſe, dicenti: onus Eccleſiæ, illi qui ferendo ſit impar, non eſſe imponendum? & reſpondetur: *hæc eſt diverſa Miſchnicorum ſententia, &c.* Vid. בבא בתרא XCIII. I. מנחות XXVII. I. יומא XLI. 2. & LII. 2.

Aliquando dicitur.

תנאי תרי היא ואליבא וכו׳. *Duorum Doctorum Miſchnicorum hæc eſt ſententia, ſed ſecundum N. &c.*

Vid. זבחים CXV. 2.

תניא נמי הכי. *Ejusmodi etiam habetur traditio.*

Hac formula etiam ūtuntur, ſententiam aliquam vel Scripturæ teſtimonio, vel eadem conſtitutione alio loco occurrente comprobaturi: & fere convenit cum תניא hac tamen differentia, quod illo teſtimonium e Beraita petitum indicetur.

In פסחים *fol.* v. 1. traditur, fermentum 14 die menſis Niſan a meridie expurgandum fuiſſe, quamvis Paſcha veſperi demum celebretur, etenim *Exod.* xxxiv. 25. vetari לא תשחט על חמץ דם זבחי. Additur denique: *ejuſmodi etiam alibi eſſe traditionem.* Vid. חגיגה *fol.* 11. *col.* 2. תענית x. *col.* 1. ראש השנה vii. 1. גטין lii. 2. ערובין xcviii. 1.

תנן בשלמא לפלוני ניחא אלא לפלוני קשיא. *Tradunt ſecundum N. concedi poſſe, verum ſecundum N. objici poteſt.*

Plane convenit cum אלא לפלוני קשיא. Vid. נזיר v. 2. בבא בתרא lxxxvii. 2. חגיגה iv. 1.

תנא היכא קאי דקתני וכו׳. *Quanam traditione Doctor Miſchnicus nititur, quod tradat &c.*

Vim & uſum hujus formulæ novimus e תענית *fol.* 11. *col.* 1. ubi quæritur: *qua-*

nam

nam traditione Doctor Miſchnicus nitatur, quod tradat in precibus pluviæ injiciendam eſſe mentionem, quoniam alio in loco interroget, quonam tempore id ſit faciendum; & plerumque ſequitur:

תנא התם קאי *Hac traditione Doctor Miſchnicus nititur &c.* Vid. ברכות *fol.* 11. *col.* 1.

תני אידך. *Alius tradit.*

Hoc loquendi genere ſignificatur, Scripturæ locum aut Miſchnam diverſimode explicari.

In סנהדרין *fol.* LXXXV. *col.* 2. traditur, *Deut.* XXIV. *vſ.* 7. de plagiario duntaxat ſermonem eſſe: hinc quæritur, quonam ergo argumento demonſtretur etiam plagiariam pœnæ eſſe obnoxiam? R. ex *Exod.* XI. *vſ.* 16. וגונב איש *quicunque* (ergo ſive Mas ſive fœmina) *hominem furatur, morte plectitor.* Sed excipitur: hinc duntaxat colligi poſſe plagiarium, ſi marem furatus esſet hanc pœnam ſubire. R. hunc non esſe verborum ſenſum patere, ex *Deut.* XXIV. *vſ.* 7. ubi in genere dicitur: omnis plagiarius morte plectitor. Sed affertur ſpecialior hujus loci explicatio his verbis: *alius tradit* verbis *Deut.* XXIV. 7. ſignificari: omnem plagiarium, ſive talis ſit, qui marem, ſive qui fœminam, proſelytum, liber-

libertum, aut qui minorennem furatus esſet, morte plectendum eſſe. Vid. תענית *fol.* IX. I. בכורת VII. 2. בבא קמא CII. 2.

Aliquando huic formulæ præponitur.

תני חדא.

Videlicet.

תני חדא ותניא אידך. *Unus* (ita) *alter vero hoc modo tradit.*

Vid. יומא *fol.* LII. *col.* 2.

תסברא. *An ita putas?*

Indicatur hac dictione, ſententiam aliquam corrigendam eſſe.

In תענית *fol.* XIV. *col.* 2. R. Aſchi ubicunque vox אלו vox apponatur, omnes caſus alicujus ritus enumeratos putat, neque plures addere fas eſſe. Sed refutatur hæc ſententia hac formula: Hæc ſententia emendanda eſt, quia poſtquam in Miſchna dictum: מה אלו יתרות וכו׳ tamen addatur, arcam fœderis ultimo feſti die haud vero primo efferri moris fuiſſe; ergo exinde manifeſtum eſſe, etiam quamvis jam addita fuerit vox אלו caſus quosdam poſſe ſequi. Vid. תענית XIII. 2. & XVIII. 2. מכות XII. I. חולין LII. 2. בבא מציעא CXVII. I. בבא בתרא XLIII. I.

תסתיים. *Deſignatum eſt.*

Hæc

Hæc vox occurrit, cum ſententia a duobus Doctoribus quidem prolata eſt, ſed non liquet uter illorum ejus auctor ſit; mox tamen ſententia vel doctrina alterutrius horum Doctorum profertur, unde colligi poteſt illum ſententiæ de qua primo quæſtio erat, auctorem eſſe, tum dicitur: *deſignatum eſt*, i. e. exinde liquet, illum eſſe hujus auctorem.

In חולין *fol.* LVI. *col.* I. R. Juda & R. Nehemia diſputant, ſi avis a muſtela morſu vulnerata eſſet, quomodo vulnus ſit inveſtigandum? alter manu, reſpondet; alter vero acu. Cum vero, incertum eſſet uter illorum utrum R. Jehuda, an R. Nehemia poſterius ſtatuat, mox additur: *deſignatum eſſe*, R. Judam ſtatuere, vulnus manu inveſtigandum eſſe, vel hoc inde liquere, quia tradatur R. Simeonem filium Eleazari nomine R. Judæ affirmaſſe, in morſum muſtelæ avi illatum, manu non vero acu inquirendum fuiſſe. Vid. סנהדרין LXXXVI. 2.

תפשת מרובה לא תפשת. *Multa dum capis, nihil tenes.*

Id eſt: nihil certi ſtatui poſſe, ubi res cum multis aliis comparatur.

In סוכה *fol.* V. *col.* I. 2, traditur: omnium vaſorum ſacrorum tempore Moſis factorum longi-

longitudinem , latitudinem , profunditatem & craſſitudinem in Sacra Scriptura definitam eſſe; excepto propitiatorio, utpote cujus longitudo tantum & latitudo definita eſſet; attamen e minimis vaſis craſſitudinem etiam ejus, colligi poſſe: e. g. ex limbo aureo menſæ panum propoſitionis, de quo *Exod.* xxv.25. ועשית לו מסגרת טפח סביב. Unde propitiatorium palmum crasſum fuisſe pateret. Obj. propitiatorii craſſitudo ex aliis vaſis potuisſet colligi. Reſp. *multa cum capis nihil tenes*, i. e., ſi craſſitudinem propitiatorii ab omnibus rebus unde fieri poteſt, colligere velles, nihil de ea certi definires. Vid. ראש השנה 1v. *col.* 2.

Addenda atque emendanda in Opuſculo, *de modis loquendi & diſputandi formulis Talmudicis.*

Pag.	*lin.*	
16	20	*lege* oblato.
19	21	*l.* ſit
26	20	*l.* quorundam ſacrificiorum.
31	17	dele in.
49	13	*l.* ἐξοχήν.
55	11	*l* דמי.
57	25	*l.* attingeret.
58	9	*l.* fuiſſet.
	10	*l.* adſtruere.
61	2	*l.* LVIII. 2.
65	10	*l* in ſingulari doceo.
77	18	*l.* מדרש ſignificat aliquid quod per conſequentiam, proprie ſubtiliter deducitur.
96	13	*l.* בפירוש
	15	*l.* ſed aliunde; nempe in genere.
97	28	*l.* illas.
101	1	*l.* Hoc deſiderat, vel quaerit.
	22	*l.* גזירה proprie ſignificat *interdictum decreto ſancitum:* quare formula Talmudica, etiam hoc modo verti poteſt: hoc ipſum eſt decretum, an igitur decretum (novum) propter aliud decretum ſanciremus, & ſtabiliremus?
102	16	Adde, ſi litteram ſecteris formula haec verti debet: Ubinam in miſchna ea de re agitur?
106	3	*l.* An quaeris qua de re hic diſceptemus?
111	27	*l.* bis lege יושת עלין phraſin &c.

Pag. 119

Pag. lin.

119 26 poſt דעתין adde: & cum קא סלקא דעתין
quam formulam vide ſup. p.

134 19 & 25 formula ומאי ניהו etiam verti poterit: at quaenam haec ſunt?

137 14 Si litteram ſpectes formula haec proprie verti debet: at grata illi eſt traditio.

140 19 *l.* vindicare.

146 25 *l.* כטונך

154 28 *l.* מטרי תלת

162 5 *l.* in Feſto pareret.

170 12 *l.* Maritum.

212 22 *l.* Decretum fecerunt Rabbini.

213 13 & 14 *l.* Unde (probat) hoc ita intelligendum eſſe &c.

255 22 *l.* creatum.

262 15 dele לך non, & *l.* ubi vocula לך non neceſſario adponitur.

In ſequenti Opuſculo *de Modis tredecim in exponendo Pentateucho.*

Pag. lin.

9 11 *lege* vel vi abactum.

10 25 *l.* & exſcindetur.

19 17 *l.* מכלל לפרט ומפרט שהוא צריך וכו

VETERUM RABBINORUM IN *Exponendo Pentateucho* MODI TREDECIM.

Quorum explicatio lucem maximam afferet iis qui legem accuratè volunt interpretari, & ſcripta Rabbinorum facilè intelligere.

רבי ישמעאל אומר· בשלש עשרה
מדות התורה נדרשת:

Rabbi Iſmaël dicit, Tredecim modis lex explicari poteſt.

א׳ מקל וחומר:

Primus *vocatur, à levi grave.*

ב׳ מגזרה שוה:

Secundus, *à decreto æquali.*

ג׳ מבנין אב מכתוב אחד· ובנין אב משני כתובים:

Tertius, *ab ædificio patris ex uno Scripturæ textu, & ædificio patris ex duobus Scripturæ locis.*

ד׳ מכלל ופרט:

Quartus, *à generali, & particulari.*

ה׳ מפרט וכלל:

Quintus, *à particulari, & generali.*

ו׳ כלל ופרט וכלל· אי אתה דן אלא כעין הפרט:

Sextus, *generale & particulare, & generale. Non potes judicare niſi ratione particularis.*

ז׳ מכלל שהוא צריך לפרט׳ ומפרט שהוא צריך לכלל:

Septimus, *à generali, quod eget particulari: & à particulari, quod eget generali.*

ח׳ כל דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד׳ לא ללמד על עצמו יצא׳ אלא ללמד על הכלל כלו יצא:

Octavus, *Omnis res, quæ erat in generali, & exivit è generali ad docendum, non ad docendum ſuper ſeipſam exivit, ſed ad docendum ſuper generale tota ea exivit.*

ט׳ וכל דבר שהיה בכלל ויצא לטען טען אחר שהוא כעניינו יצא להקל להחמיר:

Nonus, *Et omnis res, quæ erat in generali, & exivit ad ratiocinandum rationem alteram, quæ eſt ſecundum negotium (ſeu ſubjectum) ſuum, exivit ad levius, non autem ad gravius faciendum.*

י׳ ואם לטען טען אחר שלא בעניינו יצא להקל ולהחמיר?

Decimus, *Etſi ad ratiocinandum rationem alteram,*

teram, quæ non eſt ſecundum ſubjectum ſuum exivit ad levius, & gravius faciendum.

יא׳ וכל דבר שהיה בכלל ויצא לידון בדבר חדש׳ אי אתה יכול להחזירו לכללו׳ עד שיחזירנו הכתוב לכללו בפרוש:

Undecimus, *Et omnis res, quæ erat in generali, & exivit ut judicetur de re nova, non potes tu eam redire facere ad illius generale, donec redire eam fecerit (ſeu revocaverit) Scriptura ad generale perſpicuè.*

יב׳ דבר הלמד מענינו׳ ודבר הלמד מסופו:

Duodecimus, *Res quæ docet ex ſubjecto ſuo, & res quæ docet ex fine ſuo.*

יג׳ ושני כתובים המכחישין זה את זה׳ עד שיבא הכתוב השלישי ויכריע ביניהם:

Decimus tertius, *Duo loci Scripturæ inter ſe repugnant donec veniat tertius Scripturæ locus, & ſolvat (ſeu judicet) inter eos.*

TREDECIM MODORUM

Quibus explicari poteſt Sacra Scriptura explanatio latior & facilior;

Ex variis Rabbinorum libris, ac præſertim Talmud, Miſchnah, Siphra, & Jalkut deſumpta.

PRIMUM modum, quem in explicanda Lege RR. obſervant, his duobus vocabulis exprimunt, קל וחומר *Kal vahomer*; verbum è verbo verteris, Leve & Grave: Dialectici exponerent locum à comparatione Minorum, vel Majorum. Nam hac formula RR. utramque enuntiationem à Minori nimirum ad Majus; aut contrà, à Majori ad Minus complexi ſunt: ſed ab ea quæ frequentius in ſacris paginis occurrit, nomen impoſuere. Res iſta quanquam per ſe ſatis nota; quò tamen notior fiat, hoc exemplo illuſtrari poteſt. Si lembus geſtando oneri 100. pondo ſufficit; multo magis oneraria navis eidem oneri 100. pondo geſtando ſufficiet. Aut ſic inverſa enuntiatione. Si geſtando oneri 100. pondo navis oneraria non ſufficit, multo minus ſane lembus ſufficiet. Ex ſacris paginis Rab. exempla nobis proponunt. Ac prio-

prioris quidem Enuntiationis, qua nimirum à Minori ad Majus concluditur, eſt illud, ex cap. 12. 14. Numeror. *Dixit Dominus ad Moſem: Si pater ejus ſpuiſſet in faciem illius*, i.e. Mariæ; *nonne debuerat ſaltem ſeptem diebus rubore ſuffundi? Separetur ſeptem diebus extra caſtra, & poſtea revocabitur.* Id eſt, ſi ſoror tua Maria à patre reprehenſa deberet rubore ſuffundi, & per ſeptem dies fugere patris aſpectum: quanto magis illa, inquit Deus, à me objurgata, præ verecundia Majeſtatem meam, quæ ſub ſpecie nubis in Caſtris apparet, extimeſcere debet. Ejiciatur ergo ſeptem diebus extra caſtra.

Poſterioris autem, quæ à Majori ad Minus inducit, exemplum petitur, ex Geneſ. 4. 24. *Quia ſeptempliciter vindicabitur Cain, & Lamech ſeptuagies ſepties.* Cujus loci ex RR. interpretatione hæc eſt ſententia. Si Cain, qui fratrem per ſummum invidiæ ſcelus interfecit, iſtius facinoris pœnas non niſi poſt ſeptem generationes dedit. Ego, ait Lamech, qui Cain quidem occidi, ſed imprudens, & nihil tale cogitans, non luam pœnas niſi poſt 77. generationes.

Non celabo te inter plures *Kal vahomer* modos, quos Rab. agnoſcunt duos eſſe, qui familiam ducunt. Alterum appellant קל וחומר מפורש *Kal vahomer mephoras*, id eſt,

 dilu-

dilucidum. Alterum vero קל וחומר סתום *Kal vahomer ſatum*, id eſt, obſcurum. Dilucidi exemplum habes, apud Jerem. 12. 5. *Si cum peditibus currens laboraſti, quomodo contendere poteris cum equis?* Obſcuri autem ex Pſal. 15. 24. *Juravit affligens ſe, & non mutavit.* In Midras S muel hic locus enarratur, quem vide. Uno verbo, ex auctore iſto ſic interpretare. Si in iis, quæ lædunt, homo jusjurandum conſervavit; quanto magis in iis, quæ non lædunt, conſervabit?

I I.

Secundus modus גזרה שוה *Gezera ſcava* dicitur (ſignificant hæc verba decretum æquale.) Aliter etiam ab Hebræis appellatur הלכה למשה מסיני *Halaca lemoſemi Sinai*, id eſt, Traditio Moſis è monte Sinai. Reſpondet Argumento, quod à pari Dialectici vocant. Elici vero è ſacris paginis hac ratione præceperunt RR.

Cum in duobus Scripturæ locis eædem dictiones repetuntur, quas tamen ad ſententiam nihil facere, planeque ſupervacaneas eſſe animadvertas, tum ajunt iſti Rab. ex his, velut ex quibusdam ſignis & notis, conjectari te poſſe, latere ibi Gezera ſcava, id eſt argumentum à pari. Exemplum proponunt ex

ex cap. 22. Exod. v. 7. *Cum dederit quiſpiam proximo ſuo argentum, vel vaſa, ad cuſtodiendum, & furto ablatum fuerit, è domo ipſius, ſi inventus fuerit fur, reddet duplicia: ſi non inventus fuerit fur, accedet dominus domus ad Judices*, אם לא שלח ידו SI NON MISIT MANUM SUAM *in opus ſocii ſui.* Et paulo poſt eodem cap. verſ. 10. *Si dederit quis ad ſocium ſuum vel bovem vel aſinum, vel agnum, & omne animal ad cuſtodiendum, & mortuum fuerit, vel confractum, vel alabaſtrum nemine vidente, juramentum domini erit inter ambos eos,* אם לא שלח ידו SI NON MISIT MANUM SUAM *in opus proximi ſui.*

Horum locorum ſententia, ſi attente cogitateque expendatur, dictionibus iſtis (*ſi non miſit manum ſuam in opus proximi ſui*) plane redundat: nam ſi illæ è medio tollantur, integra nihilominus ſemper remanebit. Et hic obſervant, quod niſi iſtæ dictiones eſſent ſuperfluæ, oratio male cohæreret, ac ſibi ipſi repugnaret. Conſequeretur enim, ut una & eadem res à fure, neſcio quo, & ab eo homine apud quem depoſita fuerat, diceretur ablata; quod ſane abſurdum videtur. Igitur ſi ſuperfluæ ſunt, & redundant; indicant ex hoc textu erui poſſe argumentum à pari. Quod etiam RR. ſic eruunt; quemadmodum boum, aſinorum, &c. animalium

cuſtos tenebatur, ut lex expreſſis verbis jubet, jurare ejusmodi animalia vel mortua vel abacta fuiſſe; ita depoſitarius etſi lex expreſſis verbis non præcipiat, eadem jurisjurandi pœna, ſive religione tenetur.

Monent autem iſti RR. quoties in utroque Scripturæ loco ſupervacaneæ ſunt dictiones, ita neceſſario colligi rationem à Pari, ut doctrinam hanc nemo poſſit refutare. Quod idcirco monent: quia ſi contingat, ut dictiones in uno loco ſint ſuperfluæ, in alio vero neceſſariæ; docent ejusmodi argumentum à Pari ex his colligi quidem, ſed poſſe refutari. Hujus generis exemplum petunt ex Levit. c. 6. 18. *Si comedendo comeſtum fuerit de carne ſacrificii pacificorum ejus in die tertia non acceptus erit appropinquare faciens illud, non reputabitur illi. Corruptum erit & anima comedens ex eo,* INIQUITATEM SUAM PORTABIT.

Et ex cap. 19. 7. *Si comedendo comeſtum fuerit in die tertio corruptum illud non accepiabitur, & comedens illud* INIQUITATEM SUAM PORTABIT; *quia ſanctitatem Domini polluit, & excidetur anima ipſa è populis ſuis.* In utroque loco eaſdem dictiones obſervant, ſed ea diſtinctione legunt: ut in priore agnoſcant illas omnino neceſſarias, in poſteriore non item. Hinc ergo à pari concludunt. Quod mor-

mortis pœna æque intelligenda eſt in priore textu, ubi non expreſſa, ac in poſteriore ubi expreſſa. Hîc tamen ſi quis acumine ingenii præditus validis rationibus oſtendat inepte id concludi, ille erit audiendus, & ejus rationes expendendæ.

Quærere hic potes; ſi illæ eædem dictiones in utroque loco fuerint neceſſariæ, quid ex iis conſequetur? Reſp. Rab. nihil ubi fuerint ſic neceſſariæ ex iis conſequi, concludive.

Notarunt autem duo diligenter obſervanda. Primum enim tradunt non fieri Gezera ſcava, niſi cum de eadem materia agitur; ut patet ex propoſitis exemplis. Unde etiam fit, ut idem feratur judicium.

Deinde ſi in foro judiciali res aliqua diſceptanda eſt, aſſerunt non aliam Gezera Scava, id eſt rationem a pari fingere vel excogitare licere ab ea, quæ a Moſe per manus ad nos pervenit.

III.

Tertius modus vocatur בנין אב מכתוב אחד *Binian ab micatub echad*, id eſt, ædificium patris ex uno Scripturæ textu: cujus quidem nominis ratio facile ex iis, quæ ſequuntur, intelligetur. Nam RR. hunc modum

dum formant ex obſervatione unius loci, ex qua ajunt colligere ſe, quemadmodum alios locos, qui in eodem ſubjecto ſeu materia verſantur, oporteat explicare. Eſt enim celebre apud eos axioma; S. Scripturam non uti repetitione; ſed ut plurimum brevitate gaudere: ita tamen, ut ſi plures fuerint loci, ob rem de qua tractant, inter ſe affines, uni ex illis id apponat, quod omnibus debeat inſervire. Exempli gratia,. In pluribus locis Moſes hanc vel illam rem igne abſumendam præcepit: nec tamen iſtud noctune an interdiu faciendum eſſet in ſingulis declaravit, ſed tantum in uno, nempe Levit. cap. 4. vſ. 17. ubi ſic ſcriptum. *Et reſiduum de carne ſacrificii in* DIE *tertio igne comburetur*. Rabbini annotata, quæ hoc loco expreſſa eſt temporis circumſtantia, concludunt, quamcunque uſtionem a Moſe juſſam interdiu faciendam eſſe. Ex his aperta eſt ratio nominis iſtius, *Bmian ab michatub echad.* Nam ut ſic, pingui Minerva, loquar; hic textus, *Et reſiduum de carne*, &c. parat ædificium, ad quod alii textus ſeſe recipiunt, ibique, quam interpretationis formam debeant inducere ab eo, ut a parente filii, accipiunt.

Cæterum; ut ex uno textu modum hunc colligis, ſic ex duobus atque etiam de re diſpari tractantibus, colligere te poſſe iidem

RR.

RR. contendunt: & ob eam cauſam illam appellant: בנין אב משני כתובים *Binian ab miſne chetubim*, id eſt, ædificium patris ex duobus Scripturæ locis. Sed tum in iſtis duobus locis præcipuum quoddam vocabulum requirunt, quo veluti communi vinculo illi iſti loci conjungantur. Deinde diligenter attendunt illud, quod cuique textui ſive loco peculiare eſt: poſtea ſimul componunt, conjunguntque; & ex illa conjunctione tanquam pronunciatum aliquod efficiunt, quo & utrumque locum, & cæteros, in quibus præcipuum illud vocabulum reperietur, exponunt. Tota iſta res exempli appoſitione clarior reddetur. Audias igitur ex Numer. 5. 2. *Præcipe filiis Iſrael, emittant e caſtrametatione omnem leproſum, & omnem fluentem, & omnem immundum. Et fecerunt ſic filii Iſrael.*

Et ex Levit. 24. 2 *Præcipe filiis Iſrael, ut afferant tibi oleum olivæ purum, contuſum pro luminari ad accendendum lucernam*, &c. *Statutum præceptum perpetuum erit in generationibus veſtris.*

Primum tradunt RR. in his duobus Scripturæ locis diverſis de rebus tractari.

Deinde præcipuum illud uerbum, quo velut nodo loci iſti connectuntur, jubent attendi; atque illud eſt (*Præcipe*) Hebraice צו *tſau.*

Ter-

Tertio in priore loco, quod obſervant peculiare, illud eſſe dicunt: *Et fecerunt ſic:* quibus verbis tempus præſens ſignificari ajunt, & ea ipſa hora, qua datum eſt a Moſe præceptum, huic filios Iſrael obtemperaſſe; & e papilionibus nulla interpoſita mora leproſos & immundos ejeciſſe interpretantur.

In poſteriore vero quod annotant peculiare, illud eſſe aſſerunt, *Præceptum perpetuum erit in generationibus*; quibus verbis futurum tempus intelligunt: Dicunt enim ex ſacris paginis argui probarique non poſſe eo ipſo tempore, quo Deus mandavit, accenſum fuiſſe candelabrum. Hæc ergo duo, quorum alterum tempus præſens, alterum futurum reſpicit, ſimul conjungunt; & ex conjunctione illa iſtum modum, *Binian ab miſne chetubim*, componunt, quo docent non tantum iſta duo præcepta, ſed & alia, quæ per præcipuum illud verbum *tſau*, id eſt, *præcipe*, data fuere, populo Iſraelitico propoſita fuiſſe cum in præſens, tum in futurum tempus obſervanda.

Eadem via procedunt in aliis exemplis colligendis, dicuntque iſta, quæ fortaſſe videbuntur ſubtiliora, eorum tantum palatum ferire; qui Hebraicæ linguæ delicatiores epulæ quantum ſapiant, probe norunt.

IV.

I V.

QUARTUS modus nominatur : כלל ופרט *chelal uperat*, id eſt, generale, & particulare. Hoc enim modo illud, quod genus eſſe videtur (ut utar Dialecticorum verbis) ad eas tantum partes ſeu ſpecies, quæ in textu nominatæ ſunt, reſtringunt; nec ad alias extendi poſſe dicunt.

Exemplum ex Levit. cap. 1. vſ. 2. obſervant: *Loquere* (inquit Deus) *ad filios Iſrael, & dices ad eos, homo cum obtulerit ex vobis oblationem Domino de* ANIMALI, *de* BOVE *& de* PECUDE *offeretis oblationem.*

Hoc loco, nomen בהמה quod Latine animal vertitur, genus agnoſcunt; quod, in ſacris paginis tam de domeſticis beſtiis, quam de feris dicatur. Bovem & pecudem iſtius generis partes eſſe, ſive ſpecies nemo negaverit. Ergo docent RR. præceptum iſtud Moſi datum, intelligendum tantum eſſe de his ſpeciebus, quæ nominatæ fuerunt, & ad eas revocandum τὸ בהמה, id eſt animal, generis nomen. Unde per iſtum modum contendunt e feris ſive belluis ſylveſtribus non licuiſſe rem ſacram facere. Ut ex illis revera nullum fiebat ſacrificium.

Quod ſi objeceris immolato hœdo rem ſa-

cram

cram feciſſe veteres; reſpondent RR. pecudis nomine hœdum contineri.

V.

Quintus modus ſuperiori contrarius vocatur: מפרט וכלל *miperat uclal*, id eſt, particulare, & generale. Fit autem, cum ſpecies ſuum genus in oratione præcedunt. Ut autem in ſuperiore modo nominatæ poſt genus ſpecies illud circumſcribunt, & ad alias extendi non patiuntur; ita ex adverſo nominatæ ante genus ſpecies hanc illi per hunc modum vim (ut ſic loquar) dant, atque imprimunt; ut extendatur, quam latiſſime poteſt extendi. Exemplum RR. ſuppeditant ex cap. 22. Exod. v. 9. *Si quis dederit ſocio ſuo* ASINUM *vel* BOVEM, *vel* AGNUM, *&* OMNE ANIMAL *ad cuſtodiendum*, &c. Hic *aſinus*, *bos*, *agnus*, ſpecies ſunt; & prius nominantur quam *omne animal*, quod eſt genus. Unde nulla (ajunt RR.) anima quadrupes excipitur, ſed quælibet intelligitur, ſive munda illa fuerit, ſive immunda, cicur, aut fera. Senſum ergo hujuſce textus illum eſſe dicunt. Quodcunque animal dederit quis ſocio ſuo ſervandum, tenetur ille ſocius jurare ſi mortuum fuerit, vel abactum, &c. Vide locum.

At

At objicies, ſi ſimpliciter Scriptura dixiſſet, *omne animal*, nonne complexa fuiſſet animalia munda æque ac immunda? Hoc ita habere reſpondent RR. ſed admonent, cum ſimpliciter genus ponitur fieri nonnunquam, ut aliqua ſpecies excipiatur per quendam modum ex iſtis XIII. ut patebit ex ſequentibus. At vero cum ſuum genus præcedunt ſpecies, duæ videlicet, tres, &c. ita illud potens reddunt, ejusque jus ſic aſſerunt; ut ab eo nulla ſpecies ſubſtrahi poſſit, quæcunque tandem regula (ſive modus) proponatur.

V I.

Sextus modus nominatur: כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא כעין הפרט *Celal uperat uclal, i ata dan ella ceen happerat*: id eſt generale & particulare, & generale; & habet locum, cum, quod generale eſt, declaratur per particulare, & iſtud particulare rurſus explicatur per aliud generale. Res meridiana luce clarior tibi erit ab exemplo. Datur iſtud præceptum Deuter. 14. 26. *Pecuniam dabis in* OMNI, *quod avebit anima tua: In* BOVE, PECORE, *in* VINO, *&* *in* SICERA, *& in* OMNIBUS *quæ poſtulaverit anima tua, & comedes ibi coram Domino Deo tuo, & lætaberis tu & domus tua.* Hic, *in omni quod avebit*, &c. habes unum genera-

le, ut & alterum ibi (*in omnibus quæ poſtulaverit.*) Inter utrumque autem poſitum eſt, *in Bove, & Pecore, in Vino & Sicera*, quod quidem particulare eſt. Præcipiunt igitur RR. hoc loco, & ſimilibus, duo illa generalia ad ſingulare eſſe revocanda, id eſt, ſi præter ſingulare illud, quod in textu expreſſum eſt, aliquid aliud vis addere quod ſub duobus illis generalibus contineatur, docent neceſſum eſſe, ut quod additurus es, ea ſit affectum qualitate, ſeu proprietate, qua ſingulare iſtud affectum videtur. Ut, ſi præter bovem, & pecus; vinum, & ſiceram; vis aliam eſcam, aut potionem adjicere, animadvertere debes, ut in illa eſca aut potione, quam adjecturus es, illa qualitas deprehendatur, quæ in bove, pecore; in vino & ſicera deprehenditur.

Hæc autem bovis & pecoris, vini & ſiceræ qualitas in eo conſiſtit, ut ſit ולד ולדות הארץ. i. e. filius filiorum terræ, ſeu, res nata de rebus in terra natis. Sunt enim, aut eſſe poſſunt in rerum natura Taurus & Vacca; ex quibus bos iſte (de quo in noſtro exemplo) genitus eſt: quod ſi non ſint, eſt illius ſaltem ſpecies: ut exiſtunt, aut exiſtere poſſunt vites, unde vinum collectum: & arbores, ex quarum fructu ſicera expreſſa.

Docent igitur RR. potuiſſe te alterius anima-

nimalis, mundi nimirum (ut eſt bos) carnem menſæ apponere, puta cervinam; quia cervus ולד ולדות, i.e. filius filiorum, &c. cenſetur. Ita & apponere ceraſa, nuces, olivas, & alias pomorum baccarumque ſpecies: quarum arbores non ad bimeſtre aut trimeſtre ſpatium, ſed plures annos in terram radices agunt. Fructus enim, qui ex his colligitur, quemadmodum uva ex vite, reputatur ולד ולדות, id eſt, filius fil. &c. Hinc legumina, cucumeres, pepones removeri facile intelligas: non enim eorum plantæ annum excedunt, ſed ſæpius una cum ſuo partu avelluntur, aut certe paulo poſt marceſcunt, atque moriuntur.

VII.

Septimus modus his concipitur verbis: מכלל שהוא צריך לכלל ומפרט שהוא צריך לפרט׳: id eſt, a generali præcepto, quod eget particulari, & a particulari quod eget generali. Hunc modum ut intelligas, RR. præbent tibi exemplum petitum ex cap. 13. Exodi, & Deuter. cap. 15.

In Exod. legitur: *Sanctifica mihi omne primogenitum, quidquid primum aperit vulvam in filiis Iſrael, & in homine, & in animali.*

In Deuteronom. *Sanctificabis Domino Deo*

tuo omne primogenitum, quod naſcetur in bove & in pecore maſculum.

In præcepto generali. *Sanctifica mihi &c.* Fœmina potuit intelligi: Ea propter in particulari appoſita voce hac זכר, id eſt, maſculum, dubitatio omnis ſublata eſt. Ergo generale præceptum, ut intelligatur, eget particulari. Jam vero quia maſculus ille, potuit intelligi is; qui poſt abortivum, aut etiam poſt filiam unam, duas, aut plures naſcebatur, opus fuit, ut dubium illud omnino removeretur alia nota generali.

Idcirco in generali dictum eſt פטר כל רחם, id eſt apertione vulvæ, ergo particulare, ut clare exponatur, eget ſuo generali. Ex his, ni fallor, ſatis apertus eſt iſte modus.

VIII.

Octavus modus his concluditur verbis: כל דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד׃ לא ללמד על עצמו יצא אלא ללמד על הכלל כלו יצא: id eſt, ut κατὰ πόδα, καὶ κατὰ λέξιν vertam; omnis res, quæ eſt in generali, & exivit e generali, & exivit e generali ad docendum, non ad docendum ſuper ſeipſam exivit, ſed ad docendum ſuper generale tota exivit. Hac regula, ne lon-

longum faciam, quod dicitur de una ſpecie, dicitur de omnibus: placeat illud ex Poëtarum principe: *crimine ab uno diſce omnes.* Exemplum colligitur RR. ex duobus locis. Ex cap. 22. Exod. text. 18. *Præſtigiatricem non ſines vivere:* & ex Levitic. cap. 20. 27. *Et vir ſeu mulier, cum fuerit in eis Pitho vel divinus, morientur, & obruent eos.*

In textu Exodi ponitur: quod hic generale dicimus, in voce מכשפה, id eſt, præſtigiatrice, ſub quo continentur omnes ſpecies Genethliacorum, Divinorum, Mathematicorum, & Magorum, quos e medio tolli ſive interfici lex jubet. In textu Lev. exprimitur τὸ particulare in voce אוב, id eſt, Pytho, quod quidem particulare e ſuo generali velut e communi ſede egreditur, non tantum ut divino vel Pythonem habenti mortem interminet (nam id facit generale præceptum) ſed ut genus pœnæ, ex qua mors conſequatur, dictet, nempe lapidationem. Ergo concludunt RR lapidationem illam generali præcepto accommodandam eſſe, & Deum juſiſſe omnes, qui magicas artes tractant, lapidibus eſſe obruendos.

Agnoſcunt RR. hic alium modum, per quem dicunt ideo particulare præceptum à generali ſeparatim exprimi, ut & pro illo,

& pro ſuo generali concludendum aliquid Scriptura Sacra doceat. Verbi gratia; jubet Deus; Sabbatho ne ullum fiat opus, ut habetur Exod. 35. verſu 2. Idem verſu tertio prohibet ne Judæi Sabbatho faciant ignem in habitaculis: quid neceſſe erat (dicet aliquis) particulare iſtud præceptum dictare? Nam cum facere ignem opus ſit; ſub generali ſine dubio intelligebatur. Cum ergo ſeparatim datum ſit, argumento tibi eſt & pro illo, & pro generali aliquid concludendum. Pro illo igitur, quoniam prohibitum eſt, ne fiat ignis in habitaculis, Scriptura vult ut concludas alicubi Sabbatho licitum fuiſſe ignem facere, ut revera Sabbatho in Templo fiebat, ex Levit. 6. Pro generali vero vult, ut concludas in Templo nullum aliud opus præter ignem Sabbatho cuiquam facere licuiſſe.

IX.

Nonus modus his deſcribitur verbis: דבר שהיה בכלל ויצא לטען אחר שהוא כעניינו יצא להקל להחמיר: id eſt. Cum res aliqua, quæ ſpeciei naturam induit ſub genere contenta, ab eo ſeparatim exprimitur, idque ut quidpiam ſtatuat, quod ſit ejuſdem ſubjecti cum illo ſuo genere; exprimitur ad minuendum, non autem ad augendum. Hoc

Hoc certe modo particulare præceptum nihil diſtinctum habet a generali, ſed eorum, quæ generale jubet, partem retinet, partem vero relinquit. Unde minuendi cauſa proponitur, id eſt proponitur, ut quod faciendum imperat, alio a ſe non extendat, & ad ſuum generale non referat. Hunc modum declarant RR. Ex Levitic. 13. ubi נגע, id eſt, plaga, generale nomen eſt, quod continet omnes ſpecies lepræ: cum autem Deus hujuſce נגע, id eſt plagæ, generale præceptum proponebat, id juris dabat ſummo Pontifici, ut ſecundum accidentia, quæ leproſi plagæ contingerent; leproſum iſtum per quatuordecim dies poſſet includere, aut propter מחית, id eſt, vivacitatem, immundum pronuntiare: Et hæc videbatur eſſe leproſi pœna. De illa igitur pœna מכוה & שחין id eſt, aduſtio, & inflammatio, quæ erant lepræ ſpecies, & ſub נגע, id eſt, plaga, continebantur, detrahebant; Sehin quidem, quia qui ea affectus erat, ſeptem diebus includebatur; non enim legitur poſt illud temporis ſpatium a ſummo Potifice potuiſſe includi, & licet Mehia huic accideret, non tamen immundus ab eodem Pontifice judicabatur: Hæc enim Mehia non continetur in textu.

Micna vero, quia qui ea laborabat, non

poterat includi pluſquam ſeptem diebus. At vero ſi Mehia accideret, poterat immundus pronuntiari. Et in eo diſtinguitur Micna, a Sehin, quæ in textu expreſſa eſt. Apponam totum S. Scripturæ locum, ut videas velut in appenſa Tabula modi iſtius rationem.

Levitic. c 13: 2. *Homo cum fuerit in cute ejus tumor, vel inhærentia, vel candor, & fuerit in cute carnis ejus, intactum Lepræ. Et aditur ad Aaron ſacerdotem.* 10. *Et videbit Sacerdos, & ecce tumor albus in cute, & ipſe vertit pilum album, & vivacitas carnis ejus, &c.* 4. *Et claudere faciet Sacerdos tactum ſeptem diebus.* 5. *Et claudere faciet eum ſacerdos ſeptem diebus.* 11. *Lepra inveterata ipſa in cute carnis ejus, & polluit eum ſacerdos, nec claudere faciet eum, quia immundus.* 18. *Et caro cum fuerit in ea, in cute ejus inflatio, &c.*

X.

Decimus modus his pronuntiatur verbis: אם לטען טען אחר שלא כענייני יצא להקל ולהחמיר: id eſt, & ſi res illa ſeparatim exprimitur ad ſtatuendum aliquid aliud, quod non ſit ejuſdem rationis cum ſuo genere, ea de cauſa exprimitur,

ut

ut pro ſe aliquid, & minuat, & augeat. Modum hunc ejuſmodi exemplo enarrant RR. Ex Levitic. 13. *Homo cum fuerit in cute carnis ejus tumor, &c. Et fuerit pilus in plaga verſus albus, &c.* Item verſu 29. *Et vir ſive mulier, cum fuerit in eo plaga in capite vel in barba; & videbit Sacerdos plagam; & ſi aſpectus ejus profundus præ cute, & in ea pilus flavus.*

Adverte autem quod τὸ Genus in primo textu his verbis, (*in cute carnis ejus*) continetur. Cutis enim & caput, & barbam includit. In ſecundo vero & barba, & caput ſpecies reputatur. Exprimitur ergo ſpecies ſeparatim, ut aliquid novi indicet, quod qualitate differat a ſuo genere. Nam pilus flavus non eſt ejusdem qualitatis cum pilo albo, de quo in genere: Minuit igitur, quia licet vir aut mulier pilum album habuerit, non judicabitur per eum, ut jubebat generale præceptum: auget autem, quia per pilum rufum judicabitur. Ita tradidere RR. Quæ ſi obſcuriora videntur uno verbo ſic explico.

Per generale præceptum, quacumque tandem in parte cutis, homo lepræ plagam laborans, habuiſſet pilum album, videbatur a ſacerdote judicari potuiſſe immundus. Per particulare excipit Deus ab illo colore caput

& barbam, & in iis alterius coloris pilum requirit. ut enim quis dicatur immundus ex barba aut capite, debet hic habere pilum rufum. Igitur particulare iſtud præceptum a ſe removet qualitatem pili albi, & ſibi imponit qualitatem rufi. Ergo minuit, & auget.

X I.

Undecimus. Modus his explicatur verbis: דבר שהיה בכלל ויצא לידון בדבר הדש אי אתה יכול להחזירו לכלו. עד שיחזירנו הכתוב לכללו בפרוש׃ id eſt, Particulare præceptum quod continetur in Generali, & ſeparatim exprimitur, ut de nova re judicet, non poteſt revocari ad Generale, donec illud ipſa Scriptura clare & aperte revocarit.

Exemplum hujus Modi proponitur ex Levitic. cap. 7. ubi agitur de præcepto Aaſam, האשם, id eſt delicto. Quo ut patet ex verſ. 2. jubetur ſacerdos ſanguinem ſpargere ſuper altare in circuitu, & totum adipem, &c. & fibram incendere, atque illa omnia ſuffire in altari.

Item ex Levit. cap. 14. ubi ſic ſcriptum: *Et capiet Sacerdos de ſanguine Aaſam*, id eſt, delicti,

delicti; *& dabit Sacerdos ſuper auris cartilaginem mundantis ſe, & ſuper pollicem manus ejus dexteræ, & ſuper pollicem pedis ejus dextri.*

Notabis præceptum Generale datum eſſe cap 7. verſu ſecundo, in nomine Aaſam, id eſt, delicti: Quo in Genere ſacrificii totus victimæ ſanguis in altari ſpargendus erat, ut & adeps & fibra, & cætera quæ hic recenſentur incendenda.

Particulare vero datur cap. 14. & ſeparatim a generali exprimitur, rem novam ut inſtituat: quia nimirum per illud jubetur Sacerdos ſanguine tingere leproſi mundantis ſe auris cartilaginem: item pollicem dextrum & manus, & pedis. Itaque ex vi alicujus modi ex iis, quos expoſuimus, argumentari potuiſſes, & dicere: cum præceptum iſtud Particulare a ſuo Generali deflectat, non fuiſſe ſacerdotem obligatum ad alias res offerendas: ut puta, ad reliquum ſanguinem per altare ſpargendum; adipem, fibram, & alia igne comburenda. Et certe valeret tuum argumentum, niſi Scriptura ad Generale reduceret, quod facit vſ. 13. ejuſdem capitis 14. his verbis: *Et mactabit agnum in loco, quo mactabit oblationem pro peccato, & holocauſtum in loco ſanctitatis, quia* כחטאת האשם קדש קדשים הוא: id eſt, *ſicut*

oblatio

oblatio pro delicto ſacerdoti ſanctitas ſancti ſanctitatum eſt. Nam nomen iſtud *Haaſam* ה demonſtrativo affectum indicat præceptum illud Generale, de quo jam mentio facta eſt; ut & repetitæ iſtæ voces: קֹדֶשׁ קָדָשִׁים הוּא, id eſt, *ſanctitas ſanctitatum.*

Unde concludunt RR. quod cum rem ſacram pro leproſo faceret ſacerdos, præter ea quæ nominatim præſcripta ſunt, jubebatur reliquum ſanguinem, adipem, & fibram (ut fieri ſolebat ex præcepto Generali) Deo Opt. Max. offerre & incendere. In aliis exemplis idem eſt obſervandum.

X I I.

Duodecimus Modus his declaratur verbis: דבר הלמד מענינו ודבר הלמד מסופו: id eſt, Res quæ docet te quidnam de ea ſentire debeas, e materia de qua in Scriptura tractatur: item & res quæ idem te docet ex fine ſuo, id eſt ex ultimis verbis ſui tractatus. Duo habet membra ut vides, Prioris exemplum eſt petitum ex cap. 20 Exod. ubi textu 14. Deus præcipit, *Non occides, Non adulterabis, non furaberis, Non reſpondebis in ſocium tuum teſtimonium falſitatis.* Non apparet hoc loco, de quo Fure legem tulerit Scriptura. An de eo, qui ultimo capitis ſup-

ſupplicio eſt afficiendus, an vero de eo qui pecunia tantum multatur. Nam vox iſta גנב, *goneb*, de utroque dicitur, ut patet ex Geneſ. 22: 1. & Deut. 24: 7. Hac ergo priori parte Regulæ præcipitur, ut rei ambiguæ fiat judicium, מעניינו, id eſt, ex ſubjecto de quo tractatur. Quamobrem cum hic agatur de criminibus capitalibus, de eo Fure goneb eſt intelligendus, cujus crimen ultimo ſupplicio punitur.

Poſterioris autem exemplum ſumitur ex Levit. 14. verſ. 34. ubi ſic legitur, *Et dabo plagam lepræ in domo terræ poſſeſſionis veſtræ*, &c. Item ex verſ. 45. *Deſtruetque domum lapides ejus, & ligna ejus, & univerſum pulverem domus.* Id clare ſic explicatur. Jubet Deus domum lepra affectam deſtrui: neſciebatur de qua domo præceptum eſſet intelligendum. Intelligitur ergo מסופו, id eſt, ex fine iſtius rei, de qua agitur, qualis ſit illa domus, quam Deus vult deſtrui, quæ nimirum ædificata fuerit ex lapidibus, lignis & luto; itaque monent RR. huic legi obnoxiam non fuiſſe domum illam, cui una res ex tribus iſtis deeſſet, ut puta, ſi fuiſſet ſimilis paſtorum mapalibus, aut Troglodytarum cavernis, aut Gedroſorum ædiculis, quarum fores erant ex belluarum maxillis, & tecta ex aſſibus.

XIII.

XIII.

Decimus Tertius & ultimus Modus his affertur verbis: שני כתובים המכחישים זה את זה. עד שיבא הפסוק השלישי ויכריע ביניהם: id eſt, duo loci Scripturæ inter ſe contrarii videntur, donec accedat verſus tertius, qui inter eos, excitatam velut litem dirimat.

Cum in ſacris paginis occurrunt duo verſus, qui pugnare inter ſe videntur, noli ſtatim exiſtimare eſſe contrarios, ſed animum adverte ad ea, quæ poſtea eadem de re ſcribuntur. Nam locum aliquem tibi Scriptura ſuppeditabit, qui litem & controverſiam dirimet. Ex eoque diſces; quemadmodum uterque locus ſit exponendus.

Tradunt enim RR. nefas eſſe exiſtimare in ſacris paginis legi reperirive quidquam quod ſibi repugnet. Hujuſcemodi exemplum ſumunt ex Numeror. cap. 7. vſ. ult. *Cum veniret Moſes in tabernaculum conventus.* Et ex cap. 40. verſ. 34. Exodi, *Non potuit Moſes ingredi ad tabernaculum conventus.*

Hic, ut vides, Moſes dicitur ingredi & non ingredi tabernaculum; quæ duo pugnare

gnare videntur. Propterea addidit Scriptura, *quia habitavit ſuper illud nubes.* Quæ verba contrarietatem dirimunt, ita ut ſit iſte ſenſus, Moſem intraſſe quidem in tabernaculum, cum nubes illud non occuparet; at cum occuparet, non potuiſſe intrare.

F I N I S.

VP 1
150937

Digitized by Google

XXIIII
A
19